

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_192209

UNIVERSAL
LIBRARY

OUP—831—5-8-74—15,000

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. **M954.04** Accession No. **M459**
S 46 M

Author

Title

अरदेखिए, डा. २१.
मरिण रिवाज.

This book should be returned on or before the date last marked below.

HISTORY OF MODERN INDIA

PART II

MARATHA PERIOD

Vol. IV, Panipat.

1750-61.

BY

G. S. SARDESAI, B. A., Baroda

1933

Printer Parbhulal Shivilal Thakkar,
Bharat-Vijaya Press, Modikhana, -*BARODA*.
1-12-22.

Publisher G. M. Virkar,
621 Girgaon Road, Bombay No. 4.

श्री सयाजी साहित्यमाला-पुष्प ६८ वें.

[इतिहास-गुच्छ],

हिंदुस्थानचा अर्वाचीन इतिहास.

मराठी रियासत,

मध्य-विभाग ३,

पानिपत प्रकरण, (स. १७५०-६१).

लेखक

गोविंद सखाराम सरदेसाई, बी. ए., बडोदे.

प्रकाशक

गणेश महादेव आणि कंपनी.

सर्वे हक स्वाधीन ठेविले आहेत.

मुद्रक—परभुलाल शिवलाल ठक्कर ' श्री भारतविजय प्रेस, '
मोदीखाना-बडोदे.

ता. १-१२-२२.

प्रकाशक—ग. म. वीरकर, मालक गणेश महादेव आणि कंपनी,
६२१ गिरगांव रोड, मुंबई नं. ४.

श्री. जाहिरात.

आपल्या देशी भाषेच्या साहित्याची अभिवृद्धि करण्याच्या सद्देतूनं श्रीमंत महाराजा साहेब सयाजीराव गायकवाड सेना-खासखेल, समशेरबहादूर, जी. सी. एस. आय् , जी. सी. आय्. ई., यांनी कृपावंत होउन दोन लक्ष रुपयांची जी रक्कम अनामत ठेविली आहे, तिच्या व्याजांतून श्रीसयाजी साहित्य-मालेंत विविध विषयांवर पुस्तकें तयार करण्यांत येत असतात.

हा हिंदुस्तानचा अर्वाचीन इतिहास, मराठी रियासत, मध्य-विभाग ३ स्वतंत्र पुस्तक असून उक्त मालेंतील 'इतिहास-गुच्छांत' अड्डसष्टावें पुष्प झणून रा. रा. गोविंद सखाराम सरदेसाई, बी. ए., यांचे कडून तयार करवून प्रसिद्ध करण्यांत येत आहे.

भाषांतर-शास्त्रा,
विद्याधिकारी कचेरी,
बडोदें.
५-१०-१९२२.

ज. पु. जोषीपुरा.
भा. म.

नन्दनाथ के. दीक्षित.
विद्याधिकारी,
बडोदें.

गो. स. सरदेसाई कृत
ऐतिहासिक पुस्तकें.

१ मुसलमानी रियासत	रु. ४-०
२ मराठी रियासत (पूर्वार्ध)	रु. ३-८
३ " " मध्यविभाग १	रु. २-१२
४ " " मध्यविभाग २	रु. ३--०
५ " " मध्यविभाग ३	रु. २-४
६ ब्रिटिश रियासत नवीन आवृत्ति	रु. ३-०

गणेश महादेव आणि कंपनी,

६२१ गिरगांव रोड, मुंबई नंबर ४.

प्रस्तावना.

—:०:—

कौरव-पांडव संगर- तांडव द्वापरकालीं होय अती ।

तसे मराठे गिलचे साचे कलींत लढले पानपतीं ॥

ग३करी.

उद्योग करूं लागल्यावर मराठी रियामतीचें काम कसकसे वाढत गेलें ह्याची हकीगत पूर्वांच वाचकांस सादर केला असल्यामुळे ह्या भागाच्या प्रस्तावनेंत विशेष कांहीं सांगण्यासारखें नाही. पूर्वार्ध, मध्यविभाग, व उत्तरार्ध असे मराठ्यांच्या इतिहासाचे तीन भाग संकल्पित आहेत. पैकीं पूर्वार्ध, व मध्यविभाग १ (१७०७ ते १७४०), आणि मध्य-विभाग २ (१७४० ते १७६१), या पूर्वी प्रसिद्ध झाले असून त्याच कालखंडांपैकी प्रस्तुत मध्य-विभाग ३ ह्यांत सन १७५० पासून १७६१ पावेतोंचा उत्तर हिंदुस्थानांतील मराठाशाहीचा समय वृत्तान्त आला आहे. म्हणजे यांत मुख्यतः पानिपत प्रकरणाचा इतिहास देऊन नाना-साहेब पेशव्याच्या कारभाराचा समारोप केला आहे. विषयपूर्ततेसाठीं मराठा-शाहीतील कित्येक प्रसिद्ध ऐतिहासिक घराण्यांचे वृत्तान्त व उपलब्ध झाल्या तितक्या वंशावळीही ह्या भागांत दिल्या आहेत. आपला इतिहास अद्यापि बनावान्या स्थितीत असून संशोधन व चर्चा सारखी चालू असल्यामुळे अद्यापि ह्यांत पुष्कळच भर पडण्याजोगी आहे. तत्रापि प्रसिद्ध झालेल्या सामुग्रीचा शक्य तितका उपयोग मी केला आहे. यांत अपूर्तता किंवा दोष राहिले अस-तील ते कृपा करून कळवावे, म्हणजे पुढील आवृत्तीत दुरुस्ती करितां येईल.

अभ्यासकांच्या सोईसाठी प्रत्येक बाबतीचे आधार ठिकठिकाणी दर्शविले आहेत. विशेष निर्देश न करतां जेथें कंसांत नुसता आंकडा येईल तेथें तो रा. राजवाड्यांच्या खंडाचा समजावा. पानपत्रचा संग्राम भूगोलिक परिस्थितीवरून यथास्थित कळण्यासाठी एक नकाशा देऊन त्यांत सदाशिवरावाचा मार्ग व शक्य तितकी स्थळे दाखविली आहेत. हा नकाशा वाचकांस पसंत पडले अशी आशा आहे.

ह्या कामी अनेक मित्रांनी स्वराष्ट्रतिहासाची कळकळ बाळगून नानाविध कागद व माहिती देऊन मला जे साह्य केले त्याबद्दल मी सर्वांचा आभारी आहे. तसेंच बडोदें राज्याच्या शाळाखात्याने या पुस्तकास उदार आश्रय दिला झणून त्यांचेही मी फार फार आभार मानितों.

सन १७६१ पासून पुढील मराठाशाहीच्या अखेरपर्यंतचा अवशिष्ट भागही यथावकाश वाचकांस देण्याची उमेद आहे.

ता. २० सप्टेंबर १९२२, मु. बडोदे.

गोविंद सच्चाराम सरदेसाई.

अनुक्रमणिका.

प्रकरण सचिविसावें.

उत्तेरकडील कारभाराचें बीज.

१. प्रास्ताविक.	१
२. बादशाही अहवाल.	४
३. रोहिल्यांचा पाडाव.	१०
४. दिल्लींतील भानगडी.	१५
५. बादशहा—वजिरांचे युद्ध व मराठ्यांची हेळसांड.	२५

प्रकरण सत्ताविसावें.

मराठ्यांचा बादशाहींत शिरकाव.

१. रघुनाथरावाची पहिली स्वारी.	२९
२. बादशहाची पदच्युति, शिंदेहेळकरांचा बेबनाब.	३५
३. ग्वाल्हेर व गोहद किल्ल्यांचा पाडाव.	४५
४. हिंगण्यांचा रुसवा.	४६
५. नागोरचा वेढा, जयाप्पाचा खून.	५०
६. गोविंदपंत बुंदेल्याचा कारभार.	६३

प्रकरण अठ्ठाविसावें.

अब्दालीचा पाठलाग.

१. अब्दालीची तिसरी स्वारी.	७१
२. रघुनाथरावाची लाहोरची स्वारी.	८०
३. रघुनाथरावाचा दिल्लींत मुकाम.	८५
४. हिशेबाच्या भानगडी, शिंदे, हिंगणे, अंताजी माणकेश्वर.	८८
५. अटकेवरील झेंडे.	९३

प्रकरण एकुणतिसावें

अब्दालीकडून शिंदेहोळकरांचा पाडाव. पृ.

१. शिंदेहोळकरांचे जूग फुटले. ...	१०१
२. शुक्रतालच्या पुलची भूलथाप. ...	१०९
३. दत्ताजीचा अजव पराक्रम व वध. ...	११७
४. शिंदेहोळकरांची पोळजत्रा. ...	१३०

प्रकरण तिसावें.

पानपतचा घनघोर संग्राम.

१. पटदुरारा सदाशिवरावाची नेमणूक. ...	१३२
२. पानपत मोहिमेतील मुकाम व प्रसंग. ...	१३९
३. बऱ्हाणपूर ते आग्रा. ...	१४०
४. दिल्ली काबीज [१८०१-१७६०] ...	१४९
५. दिल्लीचा मुकाम, तहाची वाटाघाट. ...	१५५
६. कुंजपुऱ्याचा पाडाव. ...	१६६
७. पानपतावरील कुचंबणा. ...	१७१
८. पौष शु. ८ ची प्राणाहुति. ...	१८५
९. अब्दालीचे नफानुकसान. ...	२०८
१०. पेशव्याची शेवटची स्वारी ...	२१०
११. पानपतच्या संग्रामाचा निष्कर्ष. ...	२१४
१२. पानपत नंतरची उत्तरेतील परिस्थिति. ...	२२७

प्रकरण एकतिसावें.

नानसाहेब पेशव्याची योग्यता.

१. पेशव्याचा मृत्यु. (२३-६-१७६१) ...	२३२
२. कर्तवगारीचा अंदाज. ...	२३९

३. कौटुंबिक परिचय....	पृ. २५०
४. सामाजिक व धार्मिक परिचय.	२५३
५. श्रावणमास दक्षिणा.	२५५
६. पर्वतीचा देवदेवेश्वर	२५७
७. पुण्य नगरांचे ऐश्वर्य.	२५८

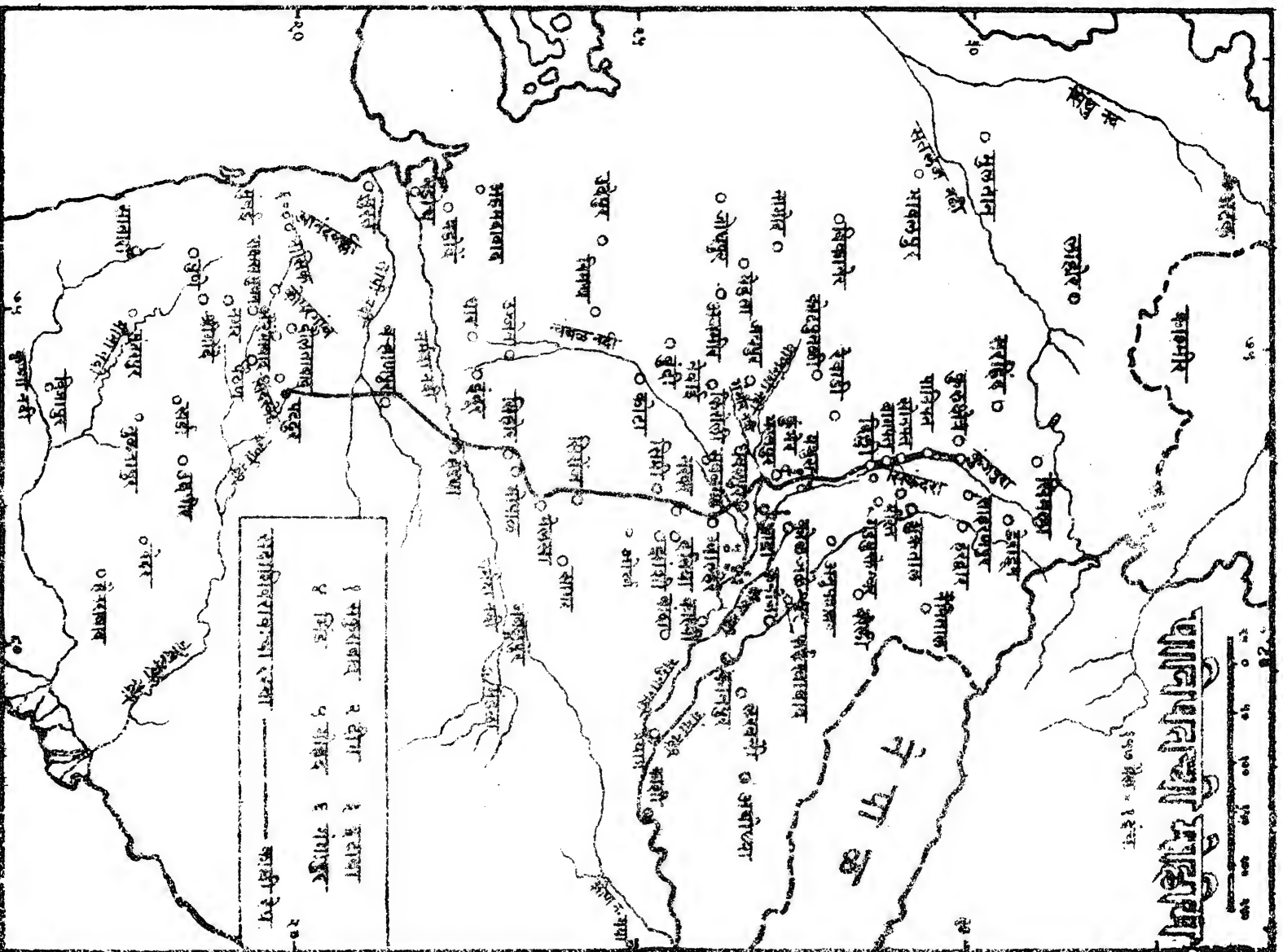
प्रकरण बत्तिसावे.

शाहूकालीन प्रसिद्ध घराणीं.

१. आनुवंशिक प्रयोजन.	२६१
२. छत्रपतींचे चिटणीस, गोविंद खंडे	२६३
३. अक्कलकोटकर फत्तेसिंग भोसले.	२६८
४. पिलाजी जाधव.	२७३
५. शंभुसिंग जाधव मालेगांवकर.	२७८
६. नागपुरकर भोसले	२७९
७. धार देवाराचे पवार.	२८२
८. बारामतीकर जोशी.	२८५
९. पुरंदरे.	२८७
१०. भगवंतराव अमात्य.	२९०
११. कोल्हटकर.	२९१
१२. दिल्लीचे वकील हिमणे.	२९२
१३. लाला कृपाराम....	२९५
१४. कायगांवकर दीक्षित पाटणकर.	२९७
१५. यशवंतराव महादेव पोतनीस.	२९९
१६. इचलकरंजीकर घोरपडे.	३००
१७. राजाजा.	३०१
१८. विठ्ठल शिवदेव विंचूरकर	३०२
१९. मालेगांवकर राजे बहादुर.	३०३

प्राचीनप्राचीन इतिहास

१५० मील x १ इंच

१ नमस्कार २ दीप ३ माला ४ माला ५ माला ६ माला ७ माला ८ माला ९ माला १० माला ११ माला १२ माला १३ माला १४ माला १५ माला १६ माला १७ माला १८ माला १९ माला २० माला

श्री.

मराठी रियासत

मध्यविभाग ३.

पानिपत, म. १७५०-६१

प्रकरण सठिवसावें

उत्तरेकडील कारभाराचें धीज.

१. प्रास्ताविक
२. बादशाही अहवाल.
३. रोहिल्यांचा पाडाव.
४. दिल्लीतील मानगडी
५. बादशहा-वजिरांचे युद्ध. व मराठ्यांची हेळसांड.

१. प्रास्ताविक — पानपतचा प्रसंग उत्तर हिंदुस्थानांतील महाराष्ट्राच्या समुचित कर्तृत्वाचा कळस होय. एखाद्या उदात्त नाटकाप्रमाणे त्यास हळूहळू गंग भरत जाऊन शेवटाकडे अंतःकरणवृत्तीना तो उचंबळून सोडतो. नाटकांत याप्रमाणें आरंभीच्या भागांत निरनिराळ्या व्यक्तीचें व घडामोडींचे स्वरूपोद्घाटन करावे लागते, त्याचप्रमाणें पानपतच्या प्रसंगांतलेही आरंभीचे भाग स्पष्ट व्याशिवाय पुढील रंग मनांत यथायोग्य उतरणार नाही. सबब मराठ्यांचा त्तरेतील एकंदर उद्योग कसकसा बनत गेला, हे प्रथम सांगावयाचे आहे. उद्योगांत विविध व्यक्तींचा व पक्षांचा संबंध येतो. मराठ्यांकडील अनेक सार, दिल्लीतील बादशहा व उमराव, जाठ, बुंदेले, रोहिले, शांख वगैरे नेच्छु लोक, रजपूत राजे आणि अहमदशहा अब्दाली व त्यांचे अफगाण अनुयायी, इत्यादिकांचा या भागांत संबंध येणार आहे, ह्यांनून त्या सर्वांचे वर्तनोद्देशही जून घ्यावे लागतात.

शाहू छत्रपतींच्या मृत्यूपर्यंत मराठ्यांच्या उत्तरेकडील उद्योगांचे विवेचन पूर्वा आले आहे. बाजीरावाने आपली दृष्टि सर्वथैव उत्तरेकडे ठेविली होती. नानासाहेबाचीही आरंभी तशीच दृष्टि होती. शाहूच्या मृत्यूनंतर मराठा-शाहीच्या कारभारास निराळे वळण लागले, आणि एक नवीन विघ्नही उपस्थित झाले. स १७५० च्या आरंभापासून स. १७६१ च्या जून महिन्यांत पेशवा पर्वतीवर मरण पावला, तेथपर्यंतच्या साडेअकरा वर्षांच्या काळापैकी पहिला तान वोंपे पेशवा सातारच्या भानगडांत गुंतलेला होता, त्यामुळे उत्तरेतील उद्योगांत लक्ष घालण्यास त्यास सवड झाली नाही. शिंदे-होळकरांचे तिकडचा कारभार पाहत होते. शाहूच्या हयातीत मराठाशाहीच्या कारभारास एक प्रकारचे नियंत्रण होते. प्रतिपक्षाच्या ओढातार्णाने पेशव्यास एकाच दिशेकडे वाहतां येत नसे. परंतु रामराजाचे अंगा कर्तवगारी नसल्यामुळे पेशवा अनियंत्रित झाला आणि निजामशाही व कर्नाटक यांसंबंधी नजीकच्या भानगडांत द्रव्यार्जनाचे पाठांस लागून गुरफटून गेल्यामुळे, उत्तरेतील दरच्या उद्योगाकडे त्याचे दुर्लक्ष झाले. या अनुसंधानाने पानपतचा प्रसंग अंगावर येण्यास आरंभापासून कमकर्शी कारणे बनत गेली हे नीट समजून घेणे अवश्य आहे.

या अकरा वर्षांतील कित्येक ठळक प्रसंग व त्यांचे काळ दृष्टीसमोर पाहिले जातः—

ता. १४.४.१७४८ महंमदशहा बादशहाचा मृत्यु व अहंमदशहाची स्थापना. सफ्दरजंग वजीर स १७५३ पावेतो.

ता. २१.५.१७४८ निजामुल्मुल्कचा मृत्यु

ता. १५.१२.१७४९ शाहूचा मृत्यु.

सेप्टेंबर-१७५२ गाजीउद्दिनाचा औरंगाबादेस म्वन.

ता ३६.१७५४ अहंमदशहा बादशहा स्थानभ्रष्ट, दुसरा आलमगीर. याची स्थापना, वजीर मीरशहाबुद्दीन, मराठ्यांचे मदतीने

ता १४.१०.१७६४ सफदरजंगाचा मृत्यु, मुलगा सुजाउद्दौला.

ता. १९.५.१७५८ अलीगौहर (शहाआलम) याचे दिल्लीतून पलायन.

ता. २८'११'१७५९ आलमगार वादशहाचा खून.

ता १०'१'१७६० दत्तार्जा शिद्याचा पाडाव. वजीर मीरशहाबुद्दीन दिल्लीचे
काराभरांतून निघून गेला

अहमदशहा अब्दालीच्या स्वाऱ्याः—१ ली, जानेवारी—मार्च १७४८;
२ री, जानेवारी—एप्रिल १७५१. ३ री, डिसेंबर १७५६—एप्रिल १७५७;
४ री ऑगस्ट १७५९—मार्च १७६१

रघुनाथरावाच्या स्वाऱ्याः—गुजराथेवर २० १२ १७५२—जून १७५३;
उत्तर हिंदुस्थानांत पहिली ३०'८'१७५३—ऑक्टोबर १७५५; लाहोरची
भटकपेवेंतो नोव्हेंबर १७५६—ऑक्टोबर १७५८.

सदाशिवरावाची पानपतची स्वारी—१४ ३'१७६०—१४ १ १७६१.
२३'६'१७६१ पर्वतीवर पेशव्यांच्या मृत्यु.

१. टीप —पानपतसंबंधी संदर्भग्रंथ. उल्लेख नसेल तेथे आंकडे राजवाड्यांच्या
खंडाचे गमजावे.

का. सं.—भा. सा व भा सा कै. रघुनाथ यादवची बखर;
प या: धा रा च.

भा. व.—पुस्तक १-२, बंदल्यांची कैफायत, शकावली वगैरे.

इ. सं.—ए. टि. २-३१, ३३, ४१, ४५ व ३-३३

पे. ले. सं पु. १

पारसनीस—म. प्र बुंदेलखंड—एकत्रुटित बखर.

काशीराय बखर—Asiatic Researches vol. 3.

श्री. वि. आठल्ये—रिगणगांवकर दप्तर—होलकरांची थैली
पूर्ण, व सोनपतची बखर व कांही पत्रे,—सर्व अप्रकाशित.

वि. चि. वैद्य—दुर्दैवी रंगू.

ना. वि. बापट—पानपतची मोहीम.

Elliot vol. 8; Duff; Elphinstone; and Tates'
Kingdom of Afghanistan (Times of India).

२. बादशाही अहवाल, मराठ्यांशी चौथाईचा करार (१७५०) -

पानपतावर मराठ्यांशी झगडणारा अहंमदशहा अब्दाली याने हिंदुस्थानावर पहिली स्वारी स १७४८ चे आरंभी केली आणि त्याच वेळी दिल्लीचा बादशहा महंमदशहा मरण पावून त्याचा मुलगा अहंमदशहा तरुतावर आला, ही घडामोड हिंदुस्थानचे इतिहासांत महत्त्वाची आहे औरंगजेबाचे वेळेस मोगल बादशाहांची वायव्य हद्द मध्य आशिया पर्यंत होती, ती नादीरशहाचे स्वारीनें आकुंचित होऊन सिंधु नदीवर आली पुढे इतर प्रांतांप्रमाणे पंजाब प्रांतही हातचा जातो की काय अशी भास्ती बादशहास पडली असतां, अब्दाली त्या प्रांतावर आला अहंमदखान दुराणी याचा जन्म स १७२४ चा असून तो नादीरशहाचे पदरी नोकर होता. १९ जून १७४७ रोजी नादीरशहा मारला गेला आणि अफगाणिस्तानचे राज्य अहंमदखानास मिळाले त्याने शहानवाजखान वामाझै यास वर्जार नेमून त्यास शहावल्लीखान असा किताब दिला या वजिराच्या मदतीने अहंमदशहाचे पुष्कळसे उद्योग सिद्दीस गेले प्रत्येक स्वारीत व उलाढालीत दोघे एकमेकांच्या विचाराने वागत पानपतावर व पुढेही हा शहावल्लीखान अहंमदशहाचा केवळ उजवा हात होता. सरदार जहानखान पोपलझै व शहापसंतखान हेही अहंमदशहाचे साह्यकर्ते असून त्यांची नांवे पुढे वारंवार येत असतात. नादीरशहाने कमाविलेली सर्व संपत्ति अहंमदशहास मिळाल्यामुळे त्यास पुढे येण्यास पैशांची अडचण भासली नाहीं, लगेच त्याचा जम बसला जवळच्या फौजेस बाहेर काम मिळाल्यास स्वदेशातील बंडाळी मोडून आपली व्यवस्था सुरळीत लागेल, या हेतूनें त्याने प्रथम पेशावर हस्तगत केले. आणि पंजाबच्या अधिकाऱ्याकडून मदतीची मागणी येतांच तो लाहोरवर चालून आला.

नादीरशहाच्या स्वारीत वर्जार खानडौरान मरण पावल्यावर कमरुद्दीनखान वजिरीचे काम पाहत होता. कमरुद्दीनखानाचाच कोणी आस शहानवाजखान पंजाबचा कारभारी असून, त्याचे व त्याच्या भावाचे जुळत नव्हते. या दोघां भावांच्या भांडणांत अदिनाबेग नांवाच्या इसमापें भर घातली. हा अदिनाबेग

महाकारस्थानी असून, अब्दालीस इकडे आणण्यास तांचे कारण झाल्या हा मूळचा लाहोर जवळील मडकपुर गांवचा राहणारा. त्याच्या बापाचे नांव छन्नू. लहानपणा तो अलाहबाद, कानपूर वगैरे ठिकाणी फौजेंत नोकरी करून वाढला. पुढे लष्करी नोकरी न आवडून त्याने मुलकां खात्यात प्रवेश केला, आणि हिशेबी कारकुनी वगैरे कामांत प्रवीणता मिळविली. तेव्हां नोकरीत चढत चढत नादीरशहाचे स्वारीच्या वेळी तो पंजाबांत मुलतानपुरचा कारभारी होता. सरहद्दीकडील कारस्थानाची त्यास चांगली वाकबगारी झाल्यामुळे सर्व अधिकाऱ्यांस त्याची जरूर लागत असे. तो स्वभावाने क्रूर व प्रसंगी वाटेले ते करण्यास कचरणारा नव्हता. (एल्यट पु. ८). स. १७४७ त शहानवाजखान व त्याचा भाऊ यांचे पंजाबात भाडण लागले असता, अदिना-बेगाने अब्दालीशी खटपट करून त्याची मदत वडील भावाम आणून दिली आणि इकडे हे कारस्थान वजीर कमरुद्दीनखानास लिहून पाठविले, त्याबरोबर वजिरानें त्या बंडखोर अधिकाऱ्याचा निषेध केला. परंतु अब्दालीने मात्र पंजाबावर स्वारी करण्याची संधि घालविली नाही. स. १७४८ च्या जानेवारीत, पेशावराहून खाली उतरून त्याने लाहोर व मुलतान हे प्रांत हस्तगत केले. सुभेदार शहान-वाजखान त्याजवर चालून गेला, परंतु ता. २० जानेवारी रोजी पराभव पावून त्यास पळून जाणे भाग पडले. ता. २२ रोजी अब्दालीने लाहोर हस्तगत केले. इकडून वजीर कमरुद्दीनखानही अब्दालीवर ताबडतोब चालून गेला. तो अब्दाली पुढे येऊन सरहिद काबीज करून बसला होता. म्वतः बादशहा अधीगवायूने घोड्यावर बसण्यास असमर्थ होता, म्हणून त्याने जयपुरचा ईश्वरसिंग, सफ्दरजंग, मीरमन्नू वगैरे मंडळी वजिराचे मदतीस पाठविली. परंतु अब्दालीपुढे त्यांचा जोर चालेना, तेव्हां वजिरानें शहाजादा अहंमद याम आपल्या मदतीस पाठविण्याविषयी बादशहास लिहिले. (का. सं. प. या. ९२). शहाजादा तिकडे जाऊन स्वतंत्र होईल या भीतीने बादशहा त्यास पाठविण्यास खुषी नव्हता. पण वजिराचे आग्रहावरून त्याने शेवटी शहाजादास रवाना केले. शहाजादा आल्यावर ता. ३ ते ५ मार्च पावेतां सरहिद येथे लढाई होऊन

अब्दालाचा पराभव झाला. परंतु १० मार्च रोजी कमरुद्दीनखान तंबूत निमाज पढत असता, एकाएकी तोफेचा गोळा लागून मरण पावला. इकडे त्याप्रवीच अब्दाला सरहिद मोडून परत निघाला असता बादशाही फौजेने त्याचा धुव्वा उडवून दिला तेव्हां पंजाबचा कारभार कमरुद्दीनखानाचा मुलगा मूझनुमुल्क मीरमंन याम ता. २-४-१७४८ रोजी देऊन अब्दाला तावडतोब ११ एप्रिल रोजी सिंधवर आला आणि १० मे रोजी कंदाहार येथे पोचला. कमरुद्दीनखान मेल्याची बातमी सांगितून त्यास कळली, तेव्हां आपण उगान परत फिरलो असे त्यास वाटले. पुढील दोन वर्षे अब्दाला उत्तरेस व पश्चिमेस बंडखोरांचे पारिपत्य करून राज्याची व्यवस्था लावत होता, म्हणून हिंदुस्थानाकडे आला नाही ठट्टा व काबूल हे दोन प्रांत पूर्वी नादीग्रह्यास दिलेलेच होते, सबब ते आपल्या हवाली करावे असे अब्दालाचे मागणे होते परंतु सरहिदन्या लढाईनंतर शहाजाद्याने मीरमंनूच्या मदतीने अब्दालास काबुलापर्यंत मार दिला, तेव्हां ज्यास्त प्रांत देण्याची जरूर राहिली नाही मागे बादशहा मरण पावल्याची बातमी आली म्हणून पंजाबावर मीरमंनूची नेमणूक करून शहाजादा लगेच परत आला रस्त्यातच त्याने बापाच्या मरणाचे वर्तमान ऐकून बादशाही पद धारण केले. यास दक्षिणेतून बोलावून बजिरी देण्याचा विचार केला, इतक्यांत पुढे २१ मे रोजी निजामही मरण पावला. तेव्हां सादतखानाच्या बहिणीचा मुलगा मनसूरअली गफदरजंग याम अहंमदशहाने बजिरी व निजामाचा मुलगा गार्जाउद्दीन यास बर्खागिरी दिली मात्र बादशहाची आई उधम व जनानखान्यावरील मुख्य जाबेद याचे तंत्राने बादशहा बागू लागला.

इकडे बादशही शक्य तितकी आपल्या कंबजांत आणण्याचा मराठ्यांचा प्रयत्न चालूच होता स. १७४५ चे प्रथमार्धांत पेशव्याने भेलशाचा स्वारी केली, तेव्हां दिल्ली दरबाराशी कांही नवीन करार ठरवून घेण्याचा त्याचा विचार होता. त्याचे वकील-हिंगणे या गोंध्याचा पाठपुरवा दरबारांत करीत होते, आणि अंताजी माणकेश्वर, विठ्ठल शिवदेव वगैरे सरदार त्याच उद्योगावर होते. (६. १८९) स. १७४८ त पेशव्याने नेवाईची स्वारी केली त्या वेळी

अब्दाला लहोरावर आला तेव्हांच्या उडामोडीवर मराठ्यांची दृष्टि परिपूर्ण होती (का सं प. या ९२). नवीन वजिरास आपले लक्षांत आणण्या-संबंधाने पेशवा गमचंद्रवावास लिहिले ' मफदरजंग याम निमरजाबंद करून आपले लगामी लावावयाचा विचार केला असे, ह्मणून लिहिले ते कळले गंगथाग हा विचार उत्तम केला आत्माही त्यास विचारानुरूप लिहिले ते लिहून लगामी लावून ध्यावे, रकारपूर्वकाचे (रघूजी भोसले !) साह्य न करावे ह्मणोन लिहिले असे ज्यांत आपल्या मनसुब्यास व कर्तव्य-तेस उचित आणि उपयोगी, पारणाम उत्तम लोकोत्तर, योग्यतर लौकिक-कीर्तिस्पद, नेच करणे व कराल हा निशा आहे. सफदरजंग उमदा मनुष्य त्याचा स्नेह हरप्रकारे रक्षण करणें उचित. दुसरे, काणी त्याचे हाती त्यागी निखालसता असल्या, कालगतीने काणीचे स्पष्ट दर्शन होणार तो महा लाभ आहे यामाठीही स्नेह रक्षावा अप्रिय भाषण करून विग्रह वाढविणे उचित नव्हे. थोडामा तोटा जाहला तरी सोसून स्नेह रक्षण उचित असे ' हे पत्र स. १७४८ च्या पावसाळ्यांतले किंवा किंचित पुढचे असावे. या वेळी बादशहाशी कांही नवीन करार ठरला असावा असे अनुमान होते. (६ १९२ पृ २९३, बापूजी हिगण्याचें पत्र ७-२-१७४९) परंतु या सालच्या पावसाळ्यांत शाहू छत्रपति आजारी पडून, भावी व्यवस्थे संबंधानें सरदार चिताग्रस्त होऊन सातान्याम जमा झाले, त्यांत एक वर्ष फुकट जाऊन स. १७५० च्या पावसाळ्यांत शिंदे होळकर उत्तरेत रवाना झाले, तेव्हां त्यांनी पुढें बादशाहींत नवीन कारस्थान रचिले

मफदरजंगाकडे वजिरी आल्याने रोहिल्यांचे प्रकरण उपस्थित झाले. हे पठाण गंगायमुनांच्या दुआबांत राहत असून ईकडे बादशहाही प्रदेशास व तिकडे अयोध्येच्या सुभ्यांताळ अलाहबाद लखनौ या प्रांतांस भारी उपद्रव देत असत. त्यांची अनेक लहान राज्ये असून मुख्य ठिकाण बरेली होते. रोहिले सुनी पंथाचे व वजीर शिया पंथाचा असल्यामुळें दोघांच्या भांडणात धर्मद्वेषाची भर पडला. अलीमहंमद रोहिल्यानें मोगल अधिकाऱ्यांस ठार मारून स. १७४४ त स्वतः-

त्रता धारण केली, तेव्हां त्याचा बंदोबस्त करण्यासाठी खुद्द महंमदशहा व सफदरजंग फौजेसुद्धा त्याजवर चालून गेले, (स. १७४५), परंतु त्यांचे हातून अलीमहंमदाचा पाडाव झाला नाही. सफदरजंगाने पुढे त्याजवर सारखी मोहीम चालविली होती आणि वजिरी प्राप्त झाल्यावर तर हा उद्योग त्याने नेटाने चालविला त्यासाठी त्याने मराठ्यांशी नवीन करार करून शिंदे होळकरांची मदत घेतली. स. १७४९ त अलीमहंमद मरण पावला, तेव्हां त्याचा अल्प-वयी मुलगा सादुल्लाखान याचा कारभार दुंदेखान व हाफीज रहमतखान हे दोन सरदार पाहू लागले. अलीमहंमदास तीन मुलगे असून, दोघे अब्दाली जवळ कैदेत होते, तेव्हां तिसरा धाकटा मुलगा सादुल्लाखान यास हाफीजरहमतने गादीवर बसविले. ही गोष्ट ऐकून अब्दालीकडे असलेले दोघे मुलगे गादीवर झक मांगण्यास परत आले, तेव्हां त्या निघांचा झगडा लागला. याचा फायदा घेऊन सफदरजंगाने रोहिलखंडांत स्वारी केली, आणि बहुतेक प्रांत जिंकून तेथे आपल्या तर्फे नवलराय कायस्थ यास कारभारी नेमिले. परंतु रोहिल्यांनी नवलरायावर चाल करून त्यास ठार मारिले, तेव्हां स्वतः सफदरजंग पुनः रोहिल्यांवर चालून गेला असता पराभव पावून मागे आला. अशा स्थितीत मराठ्यांची मदत घेतल्याशिवाय वजिरास गत्यंतर राहिले नाही. दुंदेखानाचा जावई वजीरखान व त्याचा भाऊ सुलतानखान हेही या वेळेपासून रोहिलखंडांत वावरत असून मराठ्यांच्या मदतीने आपल्या जातभाईचा पाडाव होणार याजबद्दल वैषम्य बाळगीत होते.

महंमदशहाच्या मृत्यूनंतर बादशहाहाचा बचाव कसा होतो याची वजिरा व इतर मुत्सद्यांना मोठी पंचाईत पडली. अदिनाबेग वगेरेच्या मार्फत अब्दालीचा कारस्थाने चालत असून त्याचा भीति सर्वांच्या डोळ्यांपुढे उभी होती. रोहिल्यांशीही अब्दालीचे कारस्थान होते. तेव्हां मोगल बादशहा उलथून जाऊन पुनः पठाणांचे राज्य दिल्लीस होणार असा रंग दिमू लागला. 'पातशहात रोहिले पठाण घेऊं चाहत होते' (का. सं. प. या. ३६४). वजीर सफदरजंग न मीरबक्षी गाजीउद्दीन हे दरबारांत कर्ते पुरुष असून, त्यांस

पठाणांचें प्राबल्य नको होतें. गाजीउद्दीनचा ओढा मूळपासून मराठ्यांकडे असून वजिराचें मनही मराठ्यांसंबंधाने निर्विकारच होते. पठाणांची वृत्ति नेहमीच उचल्यासारखी असून, कसा तरी स्वार्थ साधण्यापलीकडे, त्यांचा विचार नव्हता. दोनशे वर्षे पराक्रमी मोगल बादशहांनी राज्य संभाळिले, ते हे पठाण व अब्दाली उलथून पाडणार अशी वेळ येऊन ठेपली, तेव्हां मराठ्यांची मदत घेण्याशिवाय बादशहास आपल्या बचावाचा दुसरा उपाय राहिला नाही.

मराठ्यांच्या मदत घेताना बादशहाने मराठ्यांशी एक विशिष्ट करार केला. हा करार महत्वाचा असून तो. १-१ व ६-१९९ यांत दिलेला आहे. पेशव्यांचे तर्फे जयापा शिंदे व मल्हारराव होळकर यांनी हा करार केला. ठठ्ठा, मुलतान (म्ह० सिंध), पंजाब, रजपुताना व रोहिलखंड एवढ्या प्रदेशावरील चौथाई बादशहाने मराठ्यास फौजेच्या खर्चासाठी करून दिली. त्यांताल मुख्य अट अशी होती की, अब्दाली, रोहिले, रजपूत राजे व सिंधचे अमीर यांनी मराठ्यांनी तंबी पोचवून त्यांजपासून पातशाहीचे संरक्षण करावे. वरील प्रांतां-पैकी दोन हिस्से सरकारांत व एक हिस्सा, फौज हजूरचा, त्यास ठरविले. आणि प्रांताचा बंदोबस्त झाल्यावर चौथा हिस्सा मराठ्यांचा सरकारचे दरोगे व किल्लेदार सुदामतप्रमाणे प्रांतांत राहवे. भोगवटाप्रमाणे पातशाही बंदोबस्त ठेवून शहराच्या लोकांस आणि जहांगीरदारांस राजी राखूं, नंतर आपली चौथाई घेऊं. यास 'श्री ईश्वर व मार्तंड व सांब साक्ष आहे. पोथी, बेलभंडार, तुळसी, गंगा प्रत्यक्ष साक्ष' बादशहाचा बोज राखण्यासाठी हा करार अर्जी व उत्तर या स्वरूपांत ठरला. करारांत छत्रपतींचे नांव नसून पेशव्यांचे आहे. सिंध पासून काशीपावेतो सर्व प्रदेशाचा बंदोबस्त राखण्याची जबाबदारी या कराराने मराठ्यांनी स्वीकारिली. कराराचा मुख्य रोख रोहिले व अब्दाली यांसंबंधी होता. रोहिल्यांस नरम करण्याचे काम शिंदे होळकरांनी लगेच अंगावर घेतलें. अर्थात् या करारानें अब्दालीस चीड येऊन तो मराठ्यांचे पाठीस लागला. बादशाही दरबारांत दोन पक्ष उत्पन्न झाले, एक मराठ्यांचा व दुसरा अफगाणांचा. अब्दालीकडील वकील व हस्तक दिव्हीस राहून त्यास

येथील इत्थंभूत बातमा कळवात असत रजपूत राज्यांतही मराठ्यांनी इतउत्तर उघड प्रवेश केला याचे कारणही हा करार होय ह्या महत्वाच्या कागदाची मिति उपलब्ध नाही. तो केव्हा तरी स १७५० त झालेला दिसतो करार झाल्यानंतर त्याची उस्तवारी करण्यास पेशव्यास एकवार उत्तरेत जाता आले असते तर त्याचे पुढील परिणाम कदाचित् निराळे झाले असते पेशवा सातारचे भानगडांत गुंतून राहिला; शिंदे होळकरांत वितुष्ट पडले हिंगणे, अंताजी माणकेश्वर इत्यादि दुसऱ्या मंडळीचा बेवनाव झाला: 'कोणी तरी खासा इकडे एकवार येऊन व्यवस्था लावा,' असे मरदार लोक पेशव्यास लिहीत असतां, रघुनाथरावाशिवाय दुसरा कोणी कर्तबगार इसम तिकडे गेला नाही, त्यामुळे अब्दाली व मराठे यांची चुरस वाढत जाऊन पानपतचा प्रसंग पड्डे उड्डवला, त्याचे बीज बरील करार होय.

३. रोहिल्यांचा पाडाव, फर्रुखाबादची लढाई.—(२१-३-१७५१). वर्गल करारा अन्वये शिंदे होळकरांनी रोहिल्यांवर स्वारी सुरू केली. जुलई महिन्यांत (१७५०) ते दक्षिणेतून निघाले नोव्हेंबरांत होळकर अडाण्यास **ब** जयापा कोठ्यास पोचले (६-२१३) सखाराम बापू व गोविंदपंद बुंदेल ल्यांजबरोबर होते. २८-१-५० च्या पत्रांत होळकर लिहितो. ' गंगापार होऊन पठाणाम तंबी पोहोचावयाचा विचार करून पुलाची तर्तद करवात असो ' (६-२०६) ही तयारी करण्यांत चारदोन महिने गेले फेब्रुवारी १७५१ त ' मल्हारजी यमुनेपार होऊन, माप्रत विचार पठाणांशी युद्ध प्रसंग करण्याचा आहं ' (३३७५ A). मराठ्यांची फौज अंतर्वेदीत उतरली ही गोष्ट दरबारात पुष्कळांस आवडली नाही. (६-२०७ A) रोहिल्यांनी अब्दालीकडे संधान करून त्याजकडून पंजाबावर स्वारी करविली. तेथील सुभेदार मीरमनूने बादशहाकडे मदत मागितली. परंतु सफदरजंगाने मदत पाठविली नाही बादशहा तर चैनीत निमग्न होता. २.३.१७५१ रोजी अब्दालीने

* टीप:—राजवाडे खं. ६ ले. १६६-२५२ चे आंकडे छापलेले नाहीत. हाताने घातले पाहिजेत. एल्यट पु. ८ पृ. ११६.

मीरमंनूचा पराभव केला. त्या प्रसंगी मीरमंनूचा कागभारी कौरासह मागला गेला तेव्हां ठाठा, मुलतान, लाहोर व काबूल हे चार परगणे अब्दालास देऊन मीरमंनूने त्यास पुढे दिल्लीकडे येऊं न देतां परभारे वाटेस लाविले. मागे त्याने आपला सरदार नागिरखान पंजाबांत ठेवून दिली ज्या प्रांताच्या बंदोबस्ताचा हर्मा मराठ्यांनी घेतला, तोच हस्तगत करून अब्दालाने या हर्माच्या किंमत दिल्ली दरबारास प्रत्यक्ष दाखवून दिली.

इकडे रोहिल्यांनी प्रयागकाशीपर्यंत हिंदु क्षेत्रावर चाल करून धुमाकूळ उडवून दिली. फेरुवारीचे अखेराम द्वांशित लिहितो 'ब्राह्मणभोजन होत होते एवढ्यामध्ये वापजीपंत हिगण्यसचे पत्र जे, पठाण प्रयागास आले, नवे शहर लुटले, बायका बंद नेल्या, काशीमध्ये मोठा आकात झाला. दोन दिवस शहरात दिवा लागत नाही. दहा दिवस काशीमध्ये मोठा आकात जाहला. ऐंशी रुपये गाडीचे भाडे पाटण्याचे झाले. ओझ्यास मनुष्य मिळना. मनुष्य निघोन ज्यास जिकडे वाट फावेल तिकडे गेले. तंव पठाणाम वर्तमान कळले तेव्हां त्याने साता सावकारांचे नावे परवाने पाठविले जे, तुम्ही कां पळता ! मी पातशाही बंदा आहे. शहर लुटावयाची आली नाही. रयतेची काय आहे ! लोकांस दिलासा देऊन शहरांत मुखरूप राहणे. तरा लोक बहुत गडबडून गेले आहेत. विश्वेश्वर काय करील ते खरे ' (३३७६) ही सर्व धामधूम फर्हखाबादचा नवाब अहंमदखान बंगस याने उठविली होती. काशीचा राजा बळवंतसिंग याने प्रयाग येथे अहंमदखानास भेटून, सात लक्ष दंड भरून काशीत स्वस्थता केली. पुढें रोहिल्यांचे व मराठ्यांचे युद्ध झाले.

'अहंमदखान बंगस बहादुरखां रोहिल्यास शरण जाऊन, त्यास दहा-बारा हजार स्वार व 'प्यादे' घेऊन कुमकेस आणिले. सरदारांच्या फौज व जाठांच्या व नवाब वजिराची फौज अशा गंगापार होऊन २० मार्च रोजी लढाई जाली. बहादुरखां रोहिला बुडविला. पंनास साठ हजार फौज बुडविली. हजारो घोडा व हत्ती व तोफखाना पाडाव केले. बंगस घाबरा होऊन गंगापार पळून गेला.' हें वर्तमान पेशव्यास कळल्यावर त्याने सरदारांस मोठी

शाबासकी दिली. 'शाबास तुमच्या हिमतीची व दिलेरी रस्तुमीची. दक्षिणच्या फौजांनी गंगाधरमुनापार होऊन पठाणांशी युद्ध करून फत्ते पावावे हे कर्म लहान सामान्य नव्हे. तुम्ही एकादिष्ट कृतकर्म दौलतीचे स्तंभ आहां. इरान तुरान पावेतो लौकिक झाला की वजीर पळाला असतां फिरोन फत्तेच्या मसनदीवर बसविला. या उपर स्वकार्य साधून आपले मुलखांत येणे योग्य आहे. (का. सं. प. या. १६२-१६३). साबाजी शियासही असेंच पत्र आहे. ' आझी आगन्यापासून लांबलांब मजली करून दर्यागंज पर्यंत आलो. अद्यापि मल्हाररायाचे फौजेचा सुमार कळत नाही. सुरजमल्लाचा मुकाम पठारीवर आहे. वजिरांचा व सरदारांचा मुकाम कोठे आहे तें लिहिणें,' असे नारोशंकर विचारितो. (६-२२२). लढाईच्या बातमीचें १७ एप्रिलचे जयापाचे पत्र ७ जूनला पेशव्यास पोचले. त्यांत जयापा लिहितो, 'सादलखान पठाण लुटून फस्त केला. तदुत्तर अहंमदखान प्रयागाहून जलद स्वारीने फर्रुखाबादेस आला. त्याची बातमी कळोन मोर्चेबंदी करून राहिलो. पठाणांस सामान मरंजाम पलीकडून पोचत होता, त्यामुळे जेरीस न येत नबाब वजीर पांच कोस कनोजजवळ होते त्यांजकडून गंगेस पूल तयार करवून पार उतरून पठाणांस गांठून लुटून फस्त केला. अहंमदखान पठाण तेच रात्री मोर्च्यातून पळून गेला. त्याचा पिच्छा करून बुडविला. दत्तार्जा शिंदे यांणी फार फार गर्थ केली. या उपरी वजिराशी काशी प्रयाग वगैरे क्षेत्रांचा मजकूर घातला आहे, (का. सं. प. या. ३६४) 'मनमूर अली वजीर यासी मदत होऊन पठाणावर चढाई केली. मग यमुनापार होऊन भागीरथीचे तीरीं पठाणांची गांठ पडली. दाणापाणी पलीकडून येत असे यास्तव दिरंग लागला. मग भागीरथीस पूल बांधून रा. गंगाधर यशवंत याजबरोबर फौज देऊन पलीकडे गेलों. उभयतां श्रीमंत अलीकडे पठाण होता त्याजवर राहिले. मग ईश्वरकृपे पलीकडील फौज मोडून तारांगण केलें. अलीकडे ही मोडला. खासा ताराउतानशीं पळोन गेला. मनसूरअलीनें काशीची व प्रयागाची क्रमणा केली. यंदां लष्करें देशास येतील.' (१२ मे, ३-३८३ A). 'मल्हारजी फर्रुखाबादेकडे आहेत. नबाब शिष्टाचरा

बहुत करतो. मोठें यश आलें. रोहिले नवाबार्शी सख्य करून बावे ह्मणून मध्यस्थ पडले आहेत. नवाब ह्मणतो (पावगाळ्याची) छावणी अंतर्वेदीत करावी बहुधा छावणी होईलसे दिसतें. लूट सर्व हरिभक्तांही घेतली. तोफा काळ्यांस पाठविल्या. गोविंदपंत, नारो शंकर, लक्ष्मण शंकर सर्व सांगातेंच आहेत गाजीपुत्रांमध्ये पठाण होते, त्यांची राजा बळवंतसिंगाशी लढाई झाली. राजाचा जय झाला, ते लुटून घेतले गाजीपुरांत याचा अंमल झाला. ' (ता. १५ मे, ३३८४) कार्वा प्रयाग, वगैरे हिंदूंची पवित्र स्थळे रोहिल्यांचे कबजांत होती, ती सोडविण्याचा पेशव्याचा फार दिवसांचा संकल्प असून त्या स्थळांस उपद्रव करणे ह्मणजे मराठ्यांच्या नाकांवर मित्र्ये वाटण्याप्रमाणे होते. वास्तविक हीं स्थळे अयोध्येच्या सुभ्यांत मोडत असून त्यांनी मागणी मफदरजंगाकडे मराठ्यांनी केलेली होती. वर सांगतलेला कार्वाताल उपद्रव व लढाया हीं स्थळे सोडविण्यासंबंधाच्या होत. ' मल्हारजीने छावणी अंतर्वेदीत केली. त्याचे चित्तांत की विश्वेश्वराची ज्ञानवापीजवळील मशीद पाडून देवालय करावे. परंतु ब्राह्मण चिंता करितात की हे मशीद प्रसिद्ध आहे. पातशहाचा हुकूम नमतां पाटाल देऊळ करील, ह्मणजे ब्राह्मणांस मरण येईल जीवच घेईल. या प्रांती यवन विशेष प्रबळ आहेत. गंगा समर्थ. मना करावे तरी पाप देवाची स्थापना मना करावी हा दोष. परंतु ब्राह्मणांस संकट न पडे ते करावे, हे पुण्य विशेष. याजवर विश्वेश्वराचे चित्तांत येईल ते करील. मशीद पाडूं लागताल, तेव्हां सर्व ब्राह्मण मिळून श्रीमंतांस विनंतिपत्र पाठवितील ऐसा विचार झाला आहे. ' (१८ जून १७५१, ३-३९७) स्वधर्माविषयाची ब्राह्मणांची ही कळकळ वाखाणण्याजोगी नाही असे कोण ह्मणेल !

वराल लढाईस फर्रुखाबादची लढाई असे म्हणतात. रोहिल्यांस याप्रमाणें पादाक्रान्त केल्यावर त्यांजपासून ५० लाख रुपये घेण्याचा करार होळकरांनें करून घेतला, असें डफ म्हणतो. हा फक्त त्या मोहिमेचा खर्च असावा. कारण रोहिल्यांपासून जिंकलेल्या मुलखाची वाटणी करून त्याची सनद पेशव्यानें शिंदे-

होळकरांस कर्मन देण्यास बराच अवधि लागला. याबद्दलच्या सनदा मार्च १७५४ च्या आहेत. (ना. सा. रो. १.१८६-१८७).

या मोहिमेच्या परिणामासंबंधाने गोविंदपंत बुंदले ता. १५ मे च्या पत्रांत, पठाणाच्या धांदलीने उत्तरहिंदुस्थानांत व्यापाराची व पैशाची गडबड किती उडाली आणि हुंड्या वगैरे कशा चालत नाहींत, याचे वर्णन करून, पुढे लिहितो. 'पठाण मारले गेले. याउपरी सुबत्ता होईल. पठाण मारले न जाते तरी आमचे अंमल न राहते. जमीनदार पठाण सुद्धा एक झाले होते. पठाणांचा मनसुबा पातशाही घ्यावयाचा होता. पातशाही हातांत न ये तर, पातशहाम दबवून, वजिरास मारून वजीर, बक्षी व दिवाण आपण व्हावे, हा मनसुबा होता. श्री गंगातीरा बंदा बहुत केली, त्याचे फळ सध्या पावला. श्री. नानास्वामीचें पुण्य समर्थ आहे. इजतखान तरवाईवाला बेइमान पठाणास मिळाला होता, त्याचे सर्व स्वार मारले छुटले गेले. फजीत पावला. (३-१६०). पठाण व रोहिले दोनही फौजा मातबर बुडवितांच पातशहाम मोठा वसवसा जाला जे, श्रीमंत नानाची फौज इकडे आली त्यामुळे हे पातशाही बुडवितात, मोडितात, तेव्हां आतां मराठ्यांहून आणीक. कोणी मातबर नाहीं. त्यास वजिराचें वर्तमान तर वजिरांत कांढाच पीळ नाहीं. तिलमात्र मर्दुमी राहिली नाहीं, निर्मात्य जाला आहे. जर करितां श्री. नानास्वामी अगर भाऊस्वामी कोणी एकजण असते, तर आजी पातशाहीचा मामला हलका पडला होता. या समयी, मातबर कार्य करून घ्यावयाचा समय होता. पठाणांचे दंग्यामुळे श्री-काशीप्रयाग उजाड झाली, मातबर सावकार दिलीस गेले. मोठमोठी मातबर शहरे जयनगरसुद्धा छुटली मारली गेली. आश्विनमासी गारा पडल्या, खरीप बुडाले: दुसऱ्याने फाल्गुनमासी पडल्या, रब्बी बुडाली. तमाम रयत पाटाल पळतात. चवथाई वसूल या सालांत आला नाहीं.' १५ मे (३-१५८). एकंदरीत हें चाल लोकांस फार वाईट गेलें (३.४१७). काशीकडील अनर्थीचा अहवाल स. १७५२ त सुद्धा अशीच वर्णिलेली आहे. (३.५४६). बहुधा रोहिल्यांना मदत या सर्व युद्धांत अब्दालीची असून, पठाण म्हणून जे

उल्लेख ठिकठिकाणी आहेत ते अब्दालीचेच होत. ' रा. खं. ६. २३१, २३३, २४६-२४८ व ५५०, ४८९, ४९३, ४९६, ५७१, ५७६ वगैरे क्रगद वरील मोहिमेचेच आहेत.

४. दिल्लीतील भानगडी व मराठ्यांच्या कारभाराची हेळसांड, (स. १७५१-५३).-मल्हारराव होळकराने वजिरास मदत करण्याचें पत्करून रोहिल्यांवर मोहीम काढिली, त्या वेळीं ह्मणजे बादशहाशी नवीन करार केला तेव्हांपासूनच, मराठ्यांकडील या नवीन उद्योगाची उभारणी किती अव्यवस्थित होती, निरनिराळ्या सरदारांत अंतर्वैमनस्ये कशा बोकळली होती, आणि तडे गेलेल्या मडक्या प्रमाणे हा व्यूह किती त्वरेने कोसळून पडण्याजोगा होता, याची कल्पना खालील पत्रांतील उताऱ्यांवरून उत्कृष्ट येते. हे पत्र बापूजी महादेवानें दिल्लीहून आपल्या भावास ह्मणजे दामोदर महादेवास होळकराचे लष्करांत लिहिलेलें आहे. [६-५५६]^१ 'स्वामीस लिहून पांच हजार स्वार तुझां समागमें (पेशव्यांकडून) येत असं करणें. तुझी ह्मणाल मल्हारबा देतील, तर त्यांजला हितोपदेशी आहेत. पठाण व मल्हारबा व सुरजमलजी व वजीर अवघे एकवट झाले, तरी पठाण झुंज घेतल्याखेरीज राहत नाही. हे चांडाळ चौकडी मल्हारबास मारल्याखेरीज राहत नाही. आधीं तर रजपूत या प्रकारचे पाठी लागले आहेत जे, दक्षणी होय एसा पाहिल्यास मारूनच टाकितात बोलावून मारतात, कौल देऊन मारतात, मेजबानीस बोलावून मारतात. या प्रकारचा त्यांचा विचार. तिकडून पठाण प्राणच घेतील किवा देतील. मल्हारबा ह्मणतात, मजला हें करणें, अथवा हरद्वारास जाऊन गोसावी होणें. त्यासी याच राज्यांत पडल्यावर ना निजामुलमुल्कचे काम होय, ना आपला लौकिक होय. या करितां

१ टीप-या पत्राची तारीख २३ जानेवारी १७५१ आहे. कारण याच साली ९ रबिलाखर सोमवारी पडतो. यांत सफदरजंग जयाप्पा व खंडेराव होळकर यांचे उल्लेख असल्यामुळें, त्यांच्या हयातींतलें हे पत्र असून, खंडेराव होळकर २४ मार्च १७५४ रोजी मरण पावला, त्यापूर्वीचा सोमवारी येणारा ९ रबिलाखर १७५१ त येतो.

कोट कामे एकाकडे ठेवून निजामुल्मुल्कास नेऊन सुभेदारीवर बसवून अवधी दक्षिण सोडवून घेणे, यापेक्षा दुसरा विचार थोर नाही. हें तों कर्तव्य. परंतु मल्हारबा आम्हांगीं खुनस राखितो, तरी, इतका तरी भ्रम आहे जे, आम्हांसी (बापूजी महादेव) त्याचा ऋणानुबंध नाही, दादासी (दामोदर महादेवासी) तरी आहे, त्यासी तो भ्रमही जात राहिला, आणि हा पुरताच दुश्मन जाला तर संकष्ट. या दुष्टांही त्यास आग्रहांत पाडून मारूंच म्हणतात. त्यास श्रीमंत स्वामीचे साहित्य करणें श्रीमंत स्वामीचा हुकूम बाविसा सुभ्यांवर आहे. त्यांत अंतर म्हटल्यास सुभेदारांही घेऊन पाडलें. फलाणीयांणीं सांभाळिले ऐसे म्हणतील. याच गोष्टीकरितां (आम्हां) सर्व श्रीमंत स्वामीचे हातां ठेविले मुखल्यार होऊन आजच श्री. स्वामीशी अटकेपासून तो श्वेतबंध रामेश्वर पर्यंत ज्यांनीं शत्रुत्व केलें, त्या सर्वास अद्यापपर्यंत मित्रत्व तरी ठेविले आहे. आपला स्वामी साक्षात् सीताराम अवतार आहे. श्री याजहून विशेष ऊर्जित करो हिंदुस्थानच्या पादशहाजवळी यांचा अय्यनियार येथपर्यंत कीं जे चिन्तास येईल त्यासी राज्य द्या लिहिल्यावर सुभेदान्या राज्य घेतात, खाविंद कांहींच न करीत, यासी काय करावे ! पेशव्यांचे खात्रीस्तव हिंदुस्थानचे राज्य बादशहानें माधोसिंगास दिलें. कलवाहांचे (जयपुरवाल्यांचे) घर पेशव्यांचे वडिलांही हिंदुस्थान संपादन दिधलें, त्या पेशव्यांशीं बिघडून रजपुतांही दक्षिणी मात्राशी दुष्मन केले. रावराजे दलेलीसिंगास थोरल्या बाईनी म्हणजे मातुश्री राधाबाईनीं सवाई जयसिंगाची कन्या मांडीवर घेऊन राज्य दिधलें, जे, माझे वंशीचा जो कोणी होईल तो तुमचे राज्याकडे पाहणार नाही. त्याचे पंनास हजार बाईची भेटी ह्मणून देत होते. त्या रजपुतांही मराठ्यांसी चहूंकडे मारिलें. त्यासी तुम्ही आलियानें पठाणांचेही यश येऊन, मल्हारबाची अबरू राहून खाविंद काम होऊन हेंही यश येते. इकडे तर रांडा देखील मराठ्यांवर शेर जाहल्या आहेत. दिल्लीत काय फजिती लिहितां पुरवत नाहीं. अहोरात्र हे चिंता लागली आहे जे, मल्हारबा फसल्यावरी काय करावें ! त्यास वाटतें आमचे मनसबे शेवटास जाण नयेत. रांगड्यांत मन मानेल

तें बोलून आपल्या मुखत्यारपणास डाग लावितात. असो. आम्ही त्यांचीं लेकरें, ते वडील आहेत, विहित जाणतील तें करतील. आपण खाविंदाचे चाकर आहों, सांगतील चाकरी ती करूं. तीर्थीं बसून भटपणही करूं तर अश्या नाही. परंतु फारच आम्हांस ये समयी गांजिले तें ईश्वर जाणें. पातशहास लिहितात जे, हे आमचे दुश्मन आहेत, यांसी काढा, नाही तरी आम्ही मरूं किंवा मारूं. तर मल्हारबा येऊन (आमची) वकालत करीत असतील, तर यापेक्षां काय विशेष आहे! परंतु जीवच घेऊं म्हणतात. जर श्रीमंत स्वारीस हिंदु-स्थान राखणें आहे, तर नर्मदेजवळी यावें. आजी पांच हजार स्वार दिलीत आला तर श्रीमंत स्वामीची रक्षण आहे. दोन हजार स्वारही न आले तर स्वरूपच जाईल. येविशीं श्रीमंत स्वामीस लिहून पाठवा. ज्या रीतीने लौकिक होईल व सद्यः पदरों पडे तें करणें. जे उत्तम मसलत असेल ते करणें. हे आशीर्वाद. ' या पन्नावरून मल्हारबाचें दुटप्पी वर्तन, रजपुतांचा संताप, बाळाजी पेशव्याची इभ्रत, इत्यादि प्रकरणांसंबंधानें लेखकाचा अभिप्राय मार्मिक असून, तो पुढील घडामोडींचा सूचक आहे. पेशव्यानें स्वतः येऊन सर्व व्यवस्था केली पाहिजे होती, ती न केल्यामुळें उत्तरोत्तर विघाड वाढत जाऊन त्याचा कळस पानपतावर झाला. मल्हारबा होळकरामुळें पानपत बुडालें असा जो पुढे कैक वर्षें दड समज सर्वत्र प्रचलित झाला, त्याचा प्रस्ताव या वेळेपासूनच कसा होत चालला हें ध्यानांत ठेवण्याजोगें आहे.

एकंदरीत मराठशाहीचें गाडें शाहू छत्रपतीच्या पश्चात् खडकाळ सडकेस लागलें. खुद्द पेशव्याला तर ही अटकळ थोडी बहुत होतीच. कारण रोहिल्यांवर जय मिळल्याबद्दल आभिनंदन करतांनाच, 'तुम्ही सत्वर निघून दक्षिणेंत यावें, उगाच काय वाढवीत पुढें पुढें जाऊं नये,' असें पेशवा तिकडील मंडळीस वारंवार लिहितो. निदान या सालीं किंवा पुढील साली पेशवा हिंदुस्थानांत गेला असता तर तिकडील कारस्थानांस निराळें स्वरूप आलें असतें. बुंदेले तर ही विनंति सालेसाल पेशव्यास करीत आला आहे. पेशवां उत्तरेत मुळीच गेला नाही ही त्याची मोठी चूक होय. एकवार तो जाता तर

त्यास तिकडील प्रकार चांगले समजून आले असते. मात्र हे प्रकार तो जाणून नव्हता असें नाही. कारण तिकडील उद्योगाची जबाबदारी सर्वस्वी शिंदे हाळेकरां-वर न टाकितां पेशव्यानें आतां स्वतःची फौज व दुसरे स्वतःचे सरदार तिकडे पाठविले आणि लवकरच त्यानें रघुनाथरावास या उद्योगांत सामील केलें.

सन १७५० त चौथाईचा उघड करार मराठ्यांशीं करून त्यांची मदत बादशहाने घेतली हें वर्तमान अब्दालीस समजतांच, रोहिल्यांचा पक्ष घेऊन त्यानें पंजाबावर स्वारी केली आणि मराठ्यांस त्यानें धाव्यावर बसविले; म्हणजे हा उपमर्द मुकाव्यानें सहन तरी करावा, नाही तर पंजाबपर्यंत स्वारी करून अब्दालीच्या हातून ते प्रांत परत सोडवावे, अशा थरास हे व्यवहार आले. मराठे-अब्दालीची चुरस अशा प्रकारे रंगत चालली. मात्र पुढील दोन तीन वर्षांत हें काम अंगावर घेण्यास मराठ्यांस फुरसत झाली नाही. वास्तविक दक्षिणेतील अल्प कारस्थानांच्या नादीं लागून नानासाहेबाने उत्तरेतील उद्योग बुडविला असें वाटूं लागतें. गाजीउद्दीन यास दक्षिणेत नेऊन निजामशाहीत दुफळी करण्याचा प्रयत्न केवळ स्वार्थासाठीं पेशव्यानें अंगीकारिला. तो न करतां १७५२-५३ या साली पुनः जोराचा झगडा पंजाबपर्यंत केला असता तर कदाचित् या बाजूचा उद्योग कायमचा निगेस लागला असता. परंतु स. १७५२ सालीं शिंदे होळकरांस वर्षभर दक्षिणेत जावे लागल्यामुळे ५१ त केलेला रोहिल्यांवरचा उद्योग सर्व व्यर्थ गेला आणि रोहिल्यांस पुनः तयारी करण्यास अवकाश मिळून, स. १७५४ त रघुनाथराव तिकडे गेला तेव्हां पुनः सर्व मांडणावळ त्यास नव्याने हातीं घ्यावी लागली.

रोहिल्यांना जिंकण्याचें काम वजिरानें पार पाडलें ही गोष्ट बादशहाला रुचली असें दिसत नाही. बादशहा स्वतःच्या तंत्रानें चालणारा नसून तो ज्यांच्या तंत्रानें चाले, त्यांस वजिराचें वर्चस्व मान्य नव्हतें. शिवाय कोणाहि एकाच इसमास किंवा पक्षास वरचढ होऊं न देतां, जरूरीप्रमाणें इतरांशीं संधान ठेवून बादशहा आपला बचाव करी. पठाणांच्या बाजूचे त्याचे सल्लागार त्यास दहशत घालीत, की सय्यदांच्या वेळेस ज्या प्रमाणें मराठ्यांच्या

मदतीनें वजीर प्रबळ झाला, तसाच प्रकार पुनरपि होईल. याच हेतूनें अब्दा-लीच्या स्वारीचा यत्किंचित् प्रतीकार स. १७५१ त बादशहाने केला नसावा. पुढें स. १७५२ त वाजिराचें व बादशहाचें बरेच वांकडें आले. गाजीउद्दीनास घेऊन शिंदे होळकर दक्षिणेत गेले असतां मागे दिल्लीत बादशहा व वजीर यांची झटापट सुरू झाली. पेशव्यांचा सरदार अंताजी माणकेश्वर आज पंचवीस वर्षे दिल्लीत वावरत होता, त्याने दिल्लीतील स्थितीचें वर्णन ता. २८ मार्च १७५३ च्या पत्रांत पेशव्यास लिहिले ते असे. 'सुरजमल्ल जाठ चार महिने घरास गेला होता, त्यास वाजिरांनी मागतीं दिल्लींत आपल्यापाशी घेऊन आले. दिल्लीतील वर्तमान तरी आज महिनाभर कमरुद्दीनखानाचा पुत्र खानखानान ईतिज्मुद्दौला व मीर शहाबुद्दीन इमादुन्मुल्क, व आणखी एक गृहस्थ तिघांनी मिळून एक विचार केला की, नबाब वजीर जबरदस्त जाहला. पातशहा त्याचे हुकमांत आहे, कोणाचे चालूं देत नाही. त्यास किल्यांत खलबतास बोलावून आणून ठिकाणी लावावें आणि खानखानास वजीरत द्यावी. इमादुन्मुल्क मीर बक्षी आहेच. आपलाच कारभार सर्व असावा. या गोष्टीचा विचार कोणास व आह्मांमही तिळमात्र कळों दिल्या नाही. प्रातःकाळां व बापूजी महादेवांनी पातशहाची चिठ्ठी मात्र दाखविली की फौज पांच हजार झाडून, मजला रुबरू पाडून, गणती घेणे. तयार होऊन येणें. याच समयी बापूजी महादेवाची एक चिठ्ठी, याच कारभाराची, पातशहाची सापत्न माता मलका-जमानी तिनें धरून किल्यांतून वजिराकडे पाठविली की, तूं न येणें, तुजला दगा आहे. तेच समयी वजीर पंचवीस हजार फौज व तोफखाना तयार करून आला की, ज्यांनी एवढा खेळ केला त्यांस ठिकाणी लावूं, पातशहा कैदेत ठेवूं, दुसरा महंमदशहाचा भाऊ आहे त्यास पातशहा करूं. तेव्हां तमाम शहरांत हंगामा झाला. पातशहांनी वारंवार सांगून पाठविलें की 'मोठा भरंवसा तुम वा (अंताजीचा) आहे. मी बाळाजी रायाचा आहे. आज्ञा माझा जीव जतन करणें. मजला आज्ञा जन्माची चाकरी लाखा फौजेची पावली.' तेव्हां पातशहाचें समाधान केलें की, हजरत, आम्ही चाकर. मरून बरें म्हणूं.

आपली खातरजमा असों द्यावी. तोंवरी बापूंनीं कळों दिल्लें नव्हतें. मग बापू गळां पाडिले की, आजी पातशहाचे व आमचे जिवाचे सोबती होणे. पातशहा जन्मवरी श्रीमंतांचा उपकारी होईल. त्यावरून मान्य करून झुजास उभा राहिलों. त्या समयीं पातशहाचें लहान मोठे अमीर वजिरास सामील जाले. खानखानान, मीरबक्षी व आम्ही, तिघे मागें राहिलों. इतक्यांत नबाब वजिराची चिठी आली कीं सरदार शिंदे होळकर आमचे भाऊ. अंतर्वेद आम्ही दिल्ली तेव्हां करार की ज्याजवरी तुमची चढाई, त्याजवरी आमची, आमची त्याजवरी तुमची. ऐसा करार आहे. तुम्ही सरदार एक असाल तरी येणें. त्याजवरून आम्ही त्रिबकपंत सुभेदार वजिराकडे पांच स्वारांनिशीं पाठविला जे हें कांहीं आम्हांस ठाऊक नाही. आम्हीं यमुनास्नानास आलों. ते अकस्मात् पाहिले म्हणून उभे राहिलों. तेव्हां त्यांनीं आमच्या गृहस्थाची चिठीच दाखविली. वजीर म्हणों लागला की तुम्ही माझे अहां. बरें, समजोन घेईन. एके दिवशीं तमाम हिंदुस्थानचा अंमल उठवीन. तुम्हीं मजशी बेइमानी केली. राजश्री पंतप्रधान व सरदार मजला बेइमान म्हणतील म्हणून चिठी दाखविली. त्याजवरून बहुतां प्रकारें वजिराचें समाधान केलें, की 'आजी पातशहास तुम्ही वाईट केलें तरी तुमचे पदरीं स्वामिद्रोह पडिला. मागें सग्यदाचें नांव घ्यावयास राहिलें नाही व तुझांस बरें वाईट तरी यांची पातशहात जाईल. शत्रु अब्दाली साठ हजार फौज अटकेवरी येऊन त्याचा येलची दिल्लीतच आहे, आणि हें काम काय करितां. ! कृपाकरून आपल्या ठिकाणास जावे.' त्यावरून वजीर आपल्या ठिकाणास गेले. पातशहा वगैरे आपआपले ठिकाणी बसले. आम्ही ही आपल्या ठिकाणी आलों. दुसरे दिवशीं तों फौजेची तयारी मागती सर्वांची जाली. मागती पातशहाची चिठी आली कीं 'मी खावंद आहे. माझे चाकरीस पंत प्रधान यांनीं पाठविलें तरी साफ मजपाशी येऊन मरणें. मी आज वजिराचे दोन सुभे अयोध्या व प्रयाग आहेत ते बाळार्जारायास देतो. माझ्या क्रामास तुम्हीं येणें. नाही तर तुम्हांस वजिराकडे पाठविलें असलें तरी वजिराकडे जाणें.'

बापूचा कौल करार पातशहाचा पहिलाच होता कीं हे फौज पांच हजार तुमची आहे. तेव्हां बापूजी महादेवास सांगून पातशहाचे स्वदस्तुरचे दोन सुभ्याचे शिक्के करून घेवविले. पुढे होतां होईल तें पाहवें. वजीर मारून टाकावा तेव्हां ते सुभे खरे. असो. दुसरे दिवशीं वजिरांनी चिठी पाठविली की 'माझी वजारत तुझी करूं चाहतां. बरे तूर्त सनद आगऱ्याची सुरजमल्लास देतो. अंतर्वेद पठाणास देतो. श्रीकाशीचा अंमल तगीर (रद्द) करितों. पुढें रजपूत आझीं एक होऊन जे आझांस घडेल तें करितो.' त्याजवरून अर्जी केली कीं या प्रसंगी मी चाकर आहे. त्यांनीं मेळविले आझी गमाविलें, ऐसं न करणें. त्यांनीं सांगितलें, मजकडे येणें, जहागीर दहा लाख रुपयांची तुझांस देतो. त्याजवरून विनंती केली कीं आझी चाकर श्रीमंतांचे तैसे तुमचे, तैसेच पातशहाचे. सर्वांनीं आझांवरी कृपा करावी. तुझी उभयतां न भांडावे. पातशाही न बुडवावी. आझांस पातशहाकडेच असो द्यावें. चार दिवस आपण डेरे बाहेर देऊन राहवें. त्याजवरून त्यांनीं अर्जीमाफीक डेरे बाहेर दिले. आमऱ्यां ताकीदपत्रें अंतर्वेदीच्या अमलाची दिली, तीं गोपाळ गणेश बवें याजकडे रवाना केलीं. कामांतील फितूर तोडला. हें वर्तमान बापूस सांगितलें. बापूंनीं साफ सांगितले जें, 'जर पांच खार तुमचे वजिराकडे गेले तरी पातशहा आमचा तुटतो. आझांस पुढें अयोध्या प्रयाग दोन सुभे घेणे. श्रीमंतांजवळ तुमचें घर बुडेल. आमचे आज्ञेप्रमाणें तुझी पातशहाची चाकरी करणें. वजिराचा पैका व जहागीर लागत नाही.' आझीं बापूस सांगितलें जे, उभयतांची समजाविशी करूं. उभयतांही आझीं राजी केले आहेत. परंतु बापूच्या व खानखानानच्या चित्तास येत नाही. याजमुळें नबाबही आपले डेऱ्यांत चाळीस हजार फौज जमा करितात. युद्ध होईल, दहा पांच हजार माणूस मरेल तेव्हां हे कलागत तुटेल. वजीर ही डोहणा भारी करील. कलागत कोण्या थरास जाईल पाहवें. अब्दाली अटकेवरी आहे. मीरमन्नू लाहोरी आहे. पठाणाचा येलची आला होता तो यांचा घरकलह पाहून गेला आहे. वजीर फारच बिघडला तर अब्दालीसही आणील किंवा काय कळेना,

किंवा आह्मांकडे बिघडील पाहवें. अयोध्या व प्रयाग दोन सुभे वजिराचे आहेत, याशी मारल्या उपरी उत्तमच आहे. पाया करून घेतला आहे. चिंता काय ! सारांश, बापूजी महादेवाचे आज्ञेनें आहे. काशीचा अंमल करून घेतला, अंतर्वेद, आगरे राखिलें. पुढेही सरदार या प्रांता येत तोवरी आपल्याकडील बंदोबस्त राखूं. वजिराचा व सरदारांचा फारसा घोरोबा आहे. रात्रंदिवस त्यांचा पत्रे यांस यांचा त्यांस येत जात असतात. सरदारांचा व वकिलांचा फारसा मनोदय आहे की मागती गाजुद्दीखानाचे पुत्रास दक्षणेचा सुभा सांगावा. परंतु त्याजवळ दोन हजार फौज नाही. दक्षिणेची सुभेदारी स्वामीची आहे, ज्याजकडे स्वामी तोच सुभेदार. स्वामीच्या आज्ञेप्रमाणे सलावतजंगास सनद करून देववितों. आमचा जीव लहान आणि यंदांची चाकरी आह्मांवरी केवढी भारी पडली. हे चाकरी उभयतां सरदारांनीं करावी, ते सेवकानें केली. आमचा कारकून वजिराकडे जाऊन काशीचे परवाने घेतले, आगरे अंतर्वेदीच्या ताकिदी घेतल्या आणि गोड गोष्टी सांगितल्या. याजमुळें बापू आह्मांवरी श्रमी आहेत. धरकड पातशहास सोडून जातों तरी पैका व जहागीर तयार होती. परंतु वकिलांनीं साफ सांगितलें कीं तुमचे चाकरीवरी आजी पातशहा राजी. श्रीमंतांचा लौकिक राहून दोन सुभे मिळतात, नाही तरी हें अपेश तुमचे माथां. त्यावरून वकिलाच्या सांगितल्यावरून पातशहाकडेच राहिलें. दिखीत आमची फौज पांच हजार आहे आणि स्वामीच्या फौजेचा नक्ष आहे त्याप्रमाणें दुसऱ्याचे फौजेचा नाही. चाकरीचा मजुरा तों जिवापेक्षां करून दाखविला, स्वामीचा फौज येथें राहिली, त्यानें मोठासा लौकिक राहिला, आणि बंदोबस्त राहिला; पातशहा उपकारी जाला. आह्मीं आपले तोंटें भुक्ति काय लिहावी. पातशहाच लिहिताल. वकील (हिंणणे) आमची चाकरी लिहिताल न लिहिताल. आजी दिखीत फौज एक एक स्वार छात्राचा जाला, त्यांत मराठी फौज तरी बहुतच चहातात. पातशहापाशीं पैका नाही. मुलख जो मागाल तो स्वामीस देईल, याप्रमाणें राजी करून देविला आहे. येथे पातशहानीं आह्मांस सप्तहजारी केलें, साहेबनौबत

मरातीब दिल्ले: स्वामींनीं मात्र कृपा करून या साहेबनौबतीची आज्ञा केली पाहिजे, नाही तरी येथील येथे ठेवावयाची आज्ञा जाली तरी ठेवूं. 'पाऊण लाख रुपयांची तपशीलवार पुरवणी आलाहिदा लिहिली आहे. गोविंदबळाला-वरील पाऊण लाखाची सनद जरूर पाठविणें.' [भा. व. ऐ. प. या., पु. १ ले. ५०] हें विस्तृत पत्र दिल्लीतील स्थिति चक्र दाखवितें. पुढें अंताजी माणकेश्वर व हिंगणे यांचा तंट्या बराच विकोपास गेला, त्याचें बीज असे की, अंताजी थोडासा स्वतःची प्रौढी मिरविणारा असून तो परभारें वजिराशीं वगैरे उलाढाली करूं लागला हा प्रकार हिंगण्यांस सहन जाला नाहीं. स. १७५२-५३ त शिंदे होळकर दक्षिणेंत असल्यामुळें, एकटा अंताजी पेशव्याची पांच हजार फौज घेऊन पातशहाचे संरक्षणासाठी दिल्लीस होता. मराठ्यांचा अंमल इतर हिंदुस्थानांतून उठविण्याविषयां अब्दाली कसा टपून बसला होता, याचा उल्लेख वरील पत्रांत आहे. अंताजीनें फौज वाडविली तिला आगाऊ परवानगी घेतलेली नव्हती आणि तिच्या खर्चास पैसा नसून तारांबळ उडाली होती. पेशव्यानें अंताजीचा बंदोबस्त २०.१०.१७५३ रोजी करून दिला. [ना. रो. १.६९] अंताजी माणकेश्वराच्या कामगिरीचे उल्लेख ६.१४९, १८९, २०१ वगैरे ध्यानांत ठेवण्याजोगे आहेत.

सन १७५२ नंतर पेशव्याचा जम दक्षिणेंत चांगला बसला, तेव्हां स. १७५३ त कर्नाटकाकडे नजर टाकण्या ऐवजीं त्यानें उत्तरेंत स्वारी केली असती तर वरील भानगडीचा बंदोबस्त त्यास करतां आला असता. विशेषतः शिंदे होळकरांचें भांडण मिटविलें पाहिजे होतें (३.४३३). 'सांप्रत जयापाचे कागद येतात, त्यांत मल्हारबाची व त्याची चित्त शुद्ध नाही. ओड करून स्वतंत्र जाऊन उत्पात करावा असें दिसतें. याच प्रमाणें मल्हारबाकडील ही पत्रें येतात, त्यांतही भाव हाच आहे. जयापाचें केलें शेंवटास न जावें. ऐसे परस्परें विरोध व परराज्यांतील कलहांचें मूळ आजीपासूनच लागलें आहे.' (१२). 'थालनेरांत राघोबा व मल्हारजी हांते. ते तेथून कूच करून

१ टीप:—हें पत्र १०.६.१७५० चें आहे, २.६.१७५० चें नव्हे.

हिंदुस्थानांत गेले. पृथ्वीपतीकडील बोलावणें आलें कीं कोटि रु. देतों, आझांकडे येणें. त्यास हे पृथ्वीपतीकडेच जाणार. जयाजी शिंदे पुण्यांतच होता, त्यास सांप्रत निरोप दिल्या. कोणीकडे जाणार कळत नाही. ' [३४३३, ३०९५३] सारांश, वर्गीर बादशहांचें अत्यंत वांकडे येऊन मराठे सरदारांस ते आपापल्या पक्षांत ओढात होते; अब्दाली व रोहिले मराठ्यांचा सूड घेण्यास टपले असून, शिंदे व होळकर, अंताजी व हिंगणे, एकमेकांशी भांडत होते, अशा अत्यंत आणाबाणीच्या वेळी तडजोडीनें सुव्यवस्था लावण्याचें काम एकटा नानासा० करूं शकता; किंवा निश्चयाच्या धैर्यानें व जरबेनें एक सदाशिवराव करूं शकता. परंतु यांपैकीं एकही उत्तरेत स्वतः गेला नाही; आणि अनभ्यस्त, अल्पवयी, व अनिश्चित रघुनाथरावाची तिकडे रवानगी झाली, या योगानें असेलला घोटाला ज्यास्तच दुणावला हें पुढें व्यक्त होईल. 'यंदां आझांस चाकरी भारी पडली,' असें अंताजी लिहितो. ह्याणजे रुहानावर मोठी जबाबदारी निष्कारण टाकली गेली. 'विजयादशमीनंतर स्वारीसाठी बाहेर निघणें होईल. जिकडे कार्य विशेष दिसेल तिकडे श्रीकृपेनें जाणें होईल,' असें स. १७५४ च्या सेप्टेंबरांत पेशवा ज्यापास लिहितो. [का. सं. प. या. ३५७]. ह्याणजे उत्तरेतील कार्य त्यास महत्वाचें वाटलें नाही. जग्यावर बसून लेखणीच्या जोरावर कारभार चालविण्याच्या घमेर्डीत पेशवा स्वस्थ राहिला, त्याची अदल पुढें पानपतावर पडली.

१ टीप:—ह्या वेळच्या घडामोडीसंबंधानें खालील कागद स. १७५३ ते १७५६ सालचे कालनुक्रमाने दर्शनीय आहेत.

रा. खं. ६ ले. २७४, २७५, २८२, २८५, २९१, २९७-२९९, ३०२, ३२०, ३२१, ३२४, ३२८, ३३४, ३३९, ३४१, ३४३, ३५८, ३६२, ४८५, ४८६, ५१०, ५१४, ५२१, ५२२, ५२४-५२६, ५४१, ५४३, ५४५, ५५७, ५५८.

रा. खं. ३. ३९७, ३९८, ४१४, ४३२, ४३३, १४१, १४०, ४४६, ४५२, ४५४, १५१, १५२, १३७, १५६.

का. सं. प. या. ले. ३२, ३७६, ३८०, ३१, ३९३, ३३८, ३८२, ३५२, ३५१, ३८६ व ४५१.

५. बादशहावजिरांचें युद्ध (मे, जून १७५३).-रोहिल्यांचा पाडाव करण्यांत आरंभी जरी बादशहा व सफदरजंग वजीर यांचा एक विचार होता, तरी मराठ्यांच्या मदतीनें वजीर वरचढ झाला असा संशय बादशहास येऊं लागला. सफदरजंग रोहिल्यांवर गेला असतां मागे बादशहाची आई ऊधमबाई व खोजा जावेद यांनीं वजिराचा अधिकार काढून घेण्याचा प्रयत्न चालविला. त्या दोघांचें अंतःसख्य असून, त्यांच्या दुष्कृत्यांची चर्चा राजधानींत उघड होत असे. बादशहा सर्वस्वी त्यांचे तंत्रानें वागून त्यानें खोजास मोठ्या पदव्या वगैरे देऊन योग्यतेस चढविलें. या कारणानें सफदरजंग दिल्लीस आल्यावर त्याचें व बादशहाचें उघड वैर जुंपलें. त्यांत बादशहास मदत मीरशहाबुद्दीनची होती. हा मीरशहाबुद्दीन थोरल्या गाजीउद्दीनचा मुलगा व निजामुल्मुकाचा नातू १७-१८ वर्षांचा दिल्लीत मीरबानीच्या कामावर होता. त्याजवर प्रथम सफदरजंगाचें पुत्रवत् प्रेम होतें. गाजीउद्दीनचा दक्षिणेंत खून झाला ही बातमी दिल्लीस येतांच सफदरजंगानें बादशहाकडून मीरशहाबुद्दीनास बापाच्या जागीं कायम करून त्यास गाजीउद्दीनखान अमीरुलमरा इमादउन्मुल्क असे किताब दिले. मयत गाजीउद्दीनचे प्रेत दिल्लीस आणण्यांत आले, त्याबरोबर जड जवाहीर वगैरे एक कोटीची संपत्ति परत आली, ती शहाबुद्दीन यास मिळाल्यानें त्याचें सामर्थ्य वाढलें.

बादशहा सर्वस्वी खोजा जावेद व ऊधमबाई यांचे तंत्रानें वागून असल्यामुळें सफदरजंगानें खोजास मेजवानीस आणून कपटानें ठार मारिले, (जुलई १७५२). त्यामुळें बादशहाचें व सफदरजंगाचें जोराचें वांकडे आलें. तेव्हां जाठाची मदत आणून बादशहाशीं लढण्याची त्यानें तयारी केली. माजी वजीर कमरुद्दीनखान यास दोन मुलगे होते, एक मीर मन्नू लाहोरच्या कारभारावर होता; व दुसरा इतिजामुद्दौला खानखानान म्हणून होता, त्यास बादशहानें जवळ आणून कारभार चालविला. तेव्हां सफदरजंगानें वजिरी सोडून आपल्या अयोध्येच्या सुभ्यावर जाण्यास रजा मागितली, व ता बादशहानें आनंदानें दिली. या खबपटींत मीरशहाबुद्दीन बादशहाचे बाजूस होता, त्यामुळें अर्थात्

त्याचेंही सफदरजंगशी वांकडें आलें. सफदरजंग दिल्लींतून निघून जाईना, आणि बादशहास पदच्युत करून दुसरा इसम तख्तावर स्थापण्याचा विचार करूं लागला. तेव्हां उभयताचें उघड युद्ध जुंपलें. १०५१७५३ पासून हें युद्ध कांही महिने थोडें बहुत चाललें. बादशहाचे बोलावण्यावरून नजीबखान रोहिलाही फौज घेऊन ३ जून रोजी दिल्लीस येऊन पोचला. पंजाबांतून मीर-मन्नूने पांच हजार फौज पाठविली. ६ जून रोजी बादशहा व वजीर यांची दिल्लीत लढाई झाली, पण निकाल असा लागला नाहीं. पुढें माधवसिंगाच्या मध्यस्थीनें तडजोड होऊन युद्ध थांबलें; आणि स्यानसागान व मीरशहाबुद्दीन यांनीं राजधानींत कांही दिवस शांतता केली.

या युद्धांत दोनही पक्ष मराठ्यांस आपापल्या बाजूस वळवीत होते. शिंदे होळकर दक्षिणेंत असून अंताजी माणकेश्वर दिल्लींत होता, त्याची चलविचल झाली. तो हिंगण्यास लिहितो. 'सरदारांनीं आम्हांस पातशहाचे चाकरीस पाठविलें. फौज अडीच हजार. आम्ही ग्वाल्हेर प्रांतास आलों, तेव्हां तुमचीं पत्रें दोन चार आलीं कीं नबाब वजिराने नबाब बहादर (जावेद) मारिला. पुढें पातशहाशी दगाबाजी करणार, याजकरितां पातशहांनीं बोलवूम सांगितलें कीं तुमचीं फौज पांच हजार सत्वर बोलावणे. कराराप्रमाणें पांच हजार फौजेनिशी आपले सरदार चाकरीस बोलावणें. खुणी फौज आली तरी कार्यास येणार नाहीं. करारांत अंतर नसावें. [२१३१७५३ खं ६२७४.] अंताजी जवळ फक्त अडीच हजार फौज होती, त्यास आणखी अडीच हजार ठेवावी लागली. तिच्या खर्चास वेळेवर मिळालें नाहीं त्यावरून हिंगण्यांचा व त्याचा तंटा माजला. 'हरएक विशीं तुम्हां आम्हांत या उपरी प्रतर्णा कामाची नाहीं. जें तुमचें बरें तें आमचें व आमचें ते तुमचें बरें. ऐशव्यांकडून रकम आणून तुमचें कर्ज फेडूं' असें अंताजीनें लिहून दिल्यावर हिंगण्यांनीं त्यास कांही रकम दिली (६२७५). पुनः अंताजीपंत स. १७५३ च्या एप्रिलांत लिहितो, 'आम्हांस नबाब वजिरानें दहा लाख रुपये देऊन आपणा-कडेस घेऊन जावयासी करार केलें. तुम्हीं साफ सांगितलें जे दहा लाख कामाचे

नाहींत, त्यांत श्रीमंतांचें नुकसान आहे, तरी त्याचा पैका टाकून पातशहाचे चाकरीस आमचे आज्ञेप्रमाणें एकनिष्ठ राहणें. त्यावरून आपण मान्य केलें. अतःपर वजीर आझांस पंचवीस लाख रुपये देईल तरी त्याजकडे जाणार नाहीं. तुम्ही पातशहाची एकनिष्ठ चाकरी सांगाल त्याप्रमाणें करूं. ' अंताजी व हिंगणे यांचें वांकडे येण्याचें हें दुसरे कारण आहे. वजिराकडून लालच घेऊन तो त्यास मिळण्याचे स्वटपटीत होता, व हिंगणे त्यास विरोध करीत होता. स्वार्थ साधेल तिकडे फुटण्याचा लहान मोठे मराठे सरदारांचा हा स्वभावच होय.

दिल्लीतील हे प्रकार पेशव्यास कळून त्यानें शिंदे होळकरांस ताबडतोब तिकडे जाण्याविषयी सांगितलें. परंतु त्यांच्यांत वैमनस्य असल्यामुळे ते लवकर निघाले नाहींत. ता. १३ जुलई १७५३ रोजी होळकर ' आमची हिंदुस्थानास जावयाची त्वरा आहे ' असें लिहितो (६२८५) इकडे हिंगणे व अंताजीपंत यांचा बेबनाव वाढतच गेला [६५१०, ४८६]. हिंगणे पुनः लिहितो, ' पातशहाचे मातुश्रीने खानखानानचे विद्यमानें सलुखाचा डौल केलाच होता. त्या उपरी मीरबक्षीनें (मीर शहाबुद्दीन) खानखानास खरे करून आपले लगामी लाविलें व सलूख करूं लागले. सफदरजंगास सुभे अगोध्येचा खिलत पोंचला. पादशहा तों शपथ वाहतात कीं आझीं पाठविला नाही, उदईक सफदरजंग कूच करून सुभ्याकडे जाणार झणून वार्ता आहे. पातशहाचे मातुश्रीने मीरबक्षीसवें रोहिल्यांशीं आझांकडून लढाईचे पळ्यावर आणून गुप्तरूपे खानखानाचे हवाला खिलत सुभ्याचा केलासा वाटतो. आझी लढाई करावयाचाच उद्योग करवितां. सफदरजंग मित्रभंग करून पळून जाणारसें वाटतें. सुरजमल रोहिल्यांचें पायदळ ठेवीत आहे. आपली भारी फौज सत्वर येती तर उत्तम होतें. लढाई आठ महिने थांबविली. कोठवर बुद्धिबळ चालेल. ' (४१०१७५३, ६५१४) ' पातशहा आझांस संशय येऊन झणूं लागले की, जर तुम्ही आझांकडून लढाई करवितां, जर तुमचे खात्रिंद येऊन सलूख करवितील अथवा रुपये मागतील, तेव्हां आझी कोटून रुपये आणावे. यास्तव तुम्ही सफ आझांस लिहून द्या कीं श्री,

रघुनाथराव आल्यावर सद्धख करणार नाहीत; व सख्य करणार नाहीत. मीर शहाबुद्दीनशी सामील होऊन सफदरजंगस व जाठास मारावें. नाही तर आझी आपल्याकडून वजिराची तकशीर माफ करून जाठासही वाढे लावू. मुख्य सर्व तुझी घेतला. आतां हा किल्ला येऊन मागाल तेव्हां आझी काय करावें ! ' (६.५२१).^१ सप्टेंबर ता. २३ स. १७५३ च्या पत्रांत खालील मजकूर आहे. ' होळकर राघोबादादांबरोबर हिंदुस्थानास कूच करून गेले. मनसूरअलीखानाशी व पातशहाशी युद्ध लागले आहे. यांस पातशहानें करोड रुपये देऊं करून मदतीस बोलाविलें व मनसूरअलीखानाही करोड रुपये देऊं करून बोलाविलें. त्यास पातशहाकडेच जातात. जयाजी शिंदे आंभारगोंद्यांत आहेत. सांप्रत वदंता शहरांत उठली कीं होळकरास दोन धाव लागले आहेत. कोणा पाटलाची बायको लेकराने घरांत घातली, झणोन त्यानें मारलें, असे बोलतात. ' [३.४३२ व ३३३] ' अंताजीपंतीं अकबर-महंमुदाशी व पातशहाशी कलह लावून गेले. सांप्रत लढाई मोठी जाली. ' [६.५४१] ' आझांस मीरवशी बोलावतो, जावें, परंतु कांहींच चव व जीव राहिला नाही. एकमूठ असते (एक जुदीनें वागते) तर आपले हाती कबज राहता. पूर्वीं अंताजीपतासाठी अडीच तीन लाख रुपये कर्ज घेतलें, त्याजबद्दल काय आज्ञा ते घेऊन त्याचे नांवें पत्र पाठवावे. श्री. नानासाहेबां साडेचार लाख रुपये अंताजी माणकेश्वरास द्यावयाची वरात पाठविली आहे, ती कशी आदा करावी ? ' खोजीम कुलीखानाने प्रस्तुत मोठा जुलूम शहरचे लोकांवर मांडला आहे. किनेक साहुकार शहरांतून गेले. दुष्टबुद्धि व हिंदूंचा द्वेष आहे. आतांपासूनच याचा पाय दड न होई तो प्रसंग ध्यानांत असो द्यावा. ' ' ऐसें न होय कीं नबाम वजीर अंताजीपंतासी. बोलावून नेत. अगोदर आलेच नसते तर बरें होतें. आतां उठून गेले तर फौजेचा भ्रम उठतो. ' [६.५२४ व ५२६]. ' नुपते कागद काळे करून नयावानें दिल्ले आहेत. परंतु रुपये बसूल होणें कठीण आहे. आपली फौज पांच सात हजार या प्रांती आल्या-

१ टीप:-ले. २९७ व २९८ स. १७५४ मेचे याच प्रकारचे आहेत.

खेरीज येथील वसूल होणें संकट आहे. आपल्या फौजेची दहशत या लोकांस आहे. जमीनदारांनीं आझांस रुपये द्यावे कीं नबाबास द्यावेत ? त्यांस जमीनदार दोनही गोष्टी करीत नाहीत, नबाबासही पैसा पाठवीत नाहीत आणि आझांसही पैसा देत नाहीत. धातुपोषणाच्या गोष्टी सांगत आहेत. ' [६.५२२].

शिंदे होळकरांची इभत व दहशत दिल्लीचे दरबारांत अतिशय होती. ' पातशहास सर्व प्रकारें आपल्याकडे मुतवजे जाणून, उभयतां सुभेदारांही चार दिवस वकील मुतलक करून, पठाणास आज्ञेत ठिवून, नबाबास सुभ्यास पोहोंचवावा. मग चार रुपये अधिक मिळवोत अगर कमी मिळवोत. आपला बोल वर राहून रसायनसें दिसेल. वजीर बुडाल्यावर कोणही तरी बरें झणणार आहे ! मित्रमित्र झणून काम करून घ्यावें, कोठें न झुजतां हिकमतीनेंच एक्या कामाचें, विना जोखीम, यश घेऊन, बाविसा सुभ्यांत हुकम करून दक्षिण हिंदुस्थान आपली करा; अणखी चौ दिवसां, गुंतेस कां, कुंथेस कां, ऐसें होईल. अयोध्येकडे गेल्यावर सफदरजंग लाखा स्वारांचा सरदार आहे. ' [६.२९१]. या भानगडी मिटविण्यासाठीं रघुनाथरावाची खानगी झाली,

प्रकरण सत्ताविसावें.

मराठ्यांचा बादशाहींत शिरकाव.

१. रघुनाथरावाची पहिली स्वारी. २. बादशहाची पदच्युति,
३. ग्वाल्हेर गोहदचा पाडाव. शिंदेहोळकरांचा बेबनाव.
४. हिंगण्यांचा रुसवा. ५. नागोरचा वेढा, जयाप्पाचा खून,
६. गीर्विदपंत बुंदेल्याचा कारभार.

१. रघुनाथरावाची उत्तरेत पहिली स्वारी, (३०.८.१७५३-१७.८.५५). रघुनाथरावाच्या या स्वारीचा उपक्रम करितांना भाउसांची बखर लिहिणारा म्हणतो, ' बाळाजी प्रधान बीजेच्या चंद्राप्रमाणें चढते कळेनें

रोख करीत असतां, पुढें विनाशकालें येणार भविष्य आलें. तेव्हां कलह लक्ष्मण्यास कारण झालें कीं रघुनाथराव प्रथम स्वारी हिंदुस्थानचे स्वारीस पाठविले. ह्यणजे या मार्मिक लेखकाच्या मते पानपतच्चा अरिष्टाची सुरुवात या वेळेपासून रघुनाथरावामुळे झाली. दिल्लीकडील कारभार बिघडत चालला व तो सुधारला पाहिजे ही गोष्ट पेशव्यास चांगली पटली होती. तेव्हां शिंदे-होळकरांशीं पुण्यांत समक्ष वाटाघाट करून त्यानें रघुनाथरावास त्याजबरोबर पाठविण्याचें ठरविले. रघुनाथरावाच्या जन्म १८१७३४ चा असून, तो या वेळीं १९ वर्षांचा होता. या अवधीत त्याने विशेष कर्तृत्व कांहींच दाखविलें नसून उलट अव्यवस्थित स्वभावच प्रगट कैला होता. [म. वि. २ पृ. २३]. स. १७५० च्या नोव्हेंबरांत तो एकदां उत्तरेत गेल्याचें अनुमान होतें, [६२१२, २१३]. त्याची पहिली मोठी स्वारी गुजराथेंत २०१०१७५१ पासून ७७१७५२ पर्यंत झाली. जुलई ता. ७ रोजी तो व दमाजी गायकवाड पुण्यांत होते (६ पृ. ७९). दुसरी स्वारी पुनः त्यानें गुजराथेंत करून (१०१२.१७५२-जून १७५३) २५४१७५३ रोजी अमदाबाद काबीज केलें. पण तोंही पराक्रम त्याचा नव्हता. पेशव्याचा चुलतभाऊ सदाशिवराव हुशार होता. परंतु याव गुणामुळे तो कदाचित् पेशव्यास डोईजड बाटत असून, कौटुंबिक कारणाकरितां कांहीं तरी हेतूनें त्यानें रघुनाथरावास उत्तरेत पाठविले असावें. आपल्या घरांतील एक खासा निरनिराळ्या दिशांकडील व्यवहारांवर देखरेख ठेवणारा बाहेर असला, ह्यणजे कारभार व्यवस्थित चालेल अशी पेशव्याची भावना असावी. शिधाय चुलतभाऊ सदाशिवराव जर इतका हुशार, तर सख्खा भाऊही तसाच किबहुना बरचड होईल, अशा कांही तरी कल्पनेनें रघुनाथरावाची रवानगी झाली. मात्र परिणामावरून ती योग्य झाली नाहीं असे स्पष्ट दिसतें. सर्व कुटुंबीयांस लहानपणापासून पराक्रम दाखविण्याची संधि देण्याचा पेशव्यांचा नेहमीचाच रिवाज होता. त्या धोरणाने रघुनाथरावास ही संधि देण्यांत आली. परंतु दिल्लीतील बिकट भानगडी उरकण्यास जास्त हुशार इसम तिकडे पाहिजे होता, हें पुढें दिसून येईल.

स. १७५३ ऑगस्ट ३० रोजी अवशी चार घटका रात्रीस मुहूर्तानें बाहेर डेरे दिले. (२ पृ. १२९१). सखाराम बापू, चितो विठ्ठल रायरीकर महिपतराव चिटणीस ही मंडळी बरोबर दिली. ' थालनेरीकडून भाद्रपद शु. १३ स (१३.९.१७५३) खासा स्वारी डेरेदाखल होईल. उभयतां सरदार सहवर्तमान फौजेनिशीं येत असों,' असें रघुनाथराव आपला मेहुणा गोपाळ गणेश बर्वे यास लिहितो. ' खानदेशांतून दादासा० दत्ताजी शिंदे व खंडेराव होळकर यांसह अजमीर प्रांतीं गेले. येथें लूट करून चौथ व सरदेश-मुखी घेतली. ' पुढें भरतपुरच्या जाटावर स्वारी झाली, ती खांगण्यापूर्वी जाठांचें थोडे पूर्वं वृत्त देणे जरूर आहे.

जाठांचें पूर्ववृत्त व मराठ्यांशीं युद्ध १.— भरतपूरचे जाठ हे दीगच्या दक्षिणेस ८ मैलांवर सिनसिनी झपून गांव आहे तेथील राहणारे, यमुनेच्या दक्षिणेस आगरादिल्लीचा प्रदेश व्यापून होते. या प्रदेशांतील बादशाही अंमलदारांस लुटून ते सधन झाले. शहाजहान व औरंगजेब यांनी त्यांस बरेच धाकांत ठेविलें. बहादूरशहाच्या वेळेस चूडामण जाठ प्रचळ झाला. थून किल्ल्याची मजबुती करून चूडामणने बंडावा सुरू केल्यावर बादशाहाने सवाई-जयसिंगास त्याजवर पाठविले. जयसिंगानें थूनला वेढा घातला, पण वीस महिने पर्यंत त्याचा कांहीं इलाज चालला नाही. स. १७१८ च्या मे महिन्यांत जयसिंग वेढा उठवून गेला. स. १७२३ त चूडामणनें आत्महत्या केली व त्याचा मुलगा हुकमसिंग गादावर बसला. इकडे बदनसिंग झपून दुसरा एक प्रतिस्पर्धी उत्पन्न होऊन त्यानें जयसिंगामार्फत खंडणी भरून ' दीगचा राजा ' असा किताब बादशाहाकडून संपादन केला. कुंभेर व दीग या ठिकाणीं बदनसिंगानें मजबूत तटबंदी केली. भरतपूरच्या उत्तरेस दहा मैल कुंभेर, व कुंभेरच्या बायव्येस दहा मैल दीग आहे. दीग बरोबर मथुरेच्या पश्चिमेस येते. बदनसिंगास सव्वीस मुलगे होते. पैकी पांचवा सुरजमल्ला बापासारखाच पराक्रमी असून बापाचा कारभार पाहत होता. सवाई जयसिंगाचेंही सुरजमल्लावर पोटच्या मुलाप्रमाणें

प्रेम होतें. स. १७५५ त बदनासिंग मरण पावून सुरजमल्ल गादीवर बसला. बीस वर्षे पावेतों हिंदुस्थानांतील घडामोडी व कारस्थानें सुरजमल्लास चांगलीं ठाऊक होती. जयपुरच्या ईश्वरसिंगास सुरजमल्लाचें साह्य होतें, आणि शिंदे-होळकरांनी स. १७४९ त जयपुरावर चाल करून माधवासिंगास गादीवर बसाविलें, तेव्हां अप्रत्यक्ष रीतीनें मराठ्यांस जाठांशीं लढण्याचा प्रसंग आला. मराठे चौथी वसूल करूं लागले, त्यामुळेंही जाठांस वैषम्य वाटूं लागलें. रोहित्यांशीं लढण्यांत सुरजमल्लाची मदत सफदरजंगास होती. पुढें बादशहा व सफदरजंग यांचें दिल्लीत स. १७५३ च्या में पासून जें निकराचें युद्ध सहा महिनेपावेतों चाललें, त्यांत वजिरानें आपल्या मदतीस सुरजमल्ल जाठास आणिले. जाठानें दिल्लीस वेढा घालून कांही काळ पावेतों बादशहास त्राहि त्राहि करून सोडिलें. अंताजीपंतही वजिरास मिळण्याचे बेतांत होता. परंतु त्यास हिंमण्यांनीं कसें वसें थांबवून धरिलें. सहा महिने झगडून कांही लभ्यांश नाही असें पाहून वजीर लखनौस आपल्या सुभ्यावर निघून गेला. इतउत्तर दिल्लीच्या भानगडांत लक्ष न देतां तो वस्तुतः लखनौस स्वतंत्र राज्य समजून वागूं लागला. इकडे सुरजमल्ल जाठही भरतपुरास परत आला, तेव्हां जाठची प्रथम खोड मोडणें हें बादशहाचें व मीरशहाबुद्दीनचे निकडीचें काम होऊन, त्यासाठी पूर्वीच्या कराराप्रमाणें मदतीस फौज पाठविण्याविषयी बादशहाचीं लिहिणीं पेशव्यास सारखी येत हांती. तेव्हां रघुनाथराव व सरदार मोठ्या फौजांसह विजयादशमीस निघून प्रथम जाठांवर चालून आले. त्यांच्या मदतीस दिल्लीहून बादशहानें आपला तोफखाना वगैरे पाठविला. मराठ्यांच्या फौजा केव्हांही स्वारीत आल्या ह्याणजे खंडण्या वसूल करीत येत. डिसेंबरांत रघुनाथराव माळव्यांत उतरला. 'माधवासिंग जयनगरास आले. सरकारची फौज जयनगरासमीप आठ दहा कोशांचे अंतरानें आहे.' [५.१.१७५४, १.२०]. प्रथम रघुनाथराव, खंडेराव होळकर व दत्ताजी शिंदे यांसह अजमीर प्रांतांत गेला. तेथें रजपुतान्यांतील खंडणी वसूल करून ते सर्व कुंभेरीस जानेवारी १७५४ त आले. जाठ खंडणी भरपूर देईना, कुंभेरीच्या किड्यांत राहून लहें

लागला, त्याजला नरम करण्याविषयी मीरशहाबुद्दीनचीही निकड होती. सबब रघुनाथरावानें कुंभेरीस वेढा घालून जाठांशी युद्ध चालविलें. हें युद्ध जानेवारी-पासून १७ मेपावेतों चार महिने चाललें (१३५). भाऊसाहेबांचा बखरकार झणतो, (पृ. ५), 'ढोलपुरपावेतों खंडण्या घेत मराठ्यांच्या फौजा आल्यावर जाठांचा मुख्य लागला, तेव्हां सुरजमल्लाचा कारभारी रूपराम कटारे (कोठार) चौघरी येऊन भेटला. क्रोड रुपये खंडणी दादासाहेब मागूं लागले. वकील चाळीस लक्षपर्यंत देण्यास कबूल झाला. तें न ऐकतां कुंभराच्या रोखें चालिले. सुरजमल्ल फौजबळें, द्रव्यबळें चांगला सामर्थ्यवान होता. भरतपूर, दीग, रामगड व कळवण-दुर्ग हे असाध्य, यांचा बंदोबस्त करून आपण कुंभेरींत बळ बांधोन राहिला; आणि दादासाहेबांकडे पांच गोळ्या व दारू पाठवून कळविलें कीं, चाळीस लक्ष रुपये देतों ते घेण्यांत यावे, नाही तर युद्धास उभे राहवें. दादांनीं विषाद वाटून कुंभेरीस मोर्चे लाविले. परस्परें मार होऊं लागला. रेतीचे रानामुळें सुरंगास यत्न नाहीं. मोहरा इरेस पडला, आंतून क्रोणी सल्लास येईना. असा दीड महिना झाला. एके दिवशी खंडेराव होळकर (अहल्याबाईचा नवरा) केवळ बेहोष होता, तो भोजन करून मोर्चात निगाणापाशी आला, तों एकाएकीं जेजालेची गोळी लागून मोर्चात ठार झाला.' खंडेराव होळकराचा जन्म स. १७२३ च्या दसऱ्याचा असून याबेळी तो ३० वर्षांचा होता. [देवी अहल्याबाई, पुरुषोत्तमकृत]. एकुलता एक मुलगा गेलेला पाहून मल्हाररावाचें देहभान सुटलें. लहानथोरांनीं येऊन समाधान केलें. उत्तरक्रियेकरितां रघुनाथरावानें दहा हजार रुपये लगेच दिले. तेरा दिवस कृत्य होऊन दानधर्मही चांगलाच झाला. मल्हाररावानें त्वेषानें प्रतिज्ञा केली कीं, 'सुरजमल्लाचा शिरच्छेद करीन व कुंभेरीची माती यमुनेंत टाकीन तरीच जन्मास आल्याचें सार्थक. नाहीं तर प्राणत्याग करीन.' हें वर्तमान जाठस समजतांच घाबरा झाला. तीन महिने झाले, सर्व सरंजाम संपत आला. सबब रूपराम वकील व ज्येष्ठ स्त्री अनसूया यांस बोलावून मसल्लत विचारली. अनसूयेनें सुचविलें, जयाजी शिंखाचेमार्फत यत्न करावा. इकडे मीरशहाबुद्दीननें दिल्लीहून येऊन ३ मार्च रोजीं मल्हाररावाची भेट

घेऊन भरतपुरास वेढा दिला. तेव्हां दिल्लीस बादशहा व वजीर खानखानान यांनी मीरशहाबुद्दीनचे विरुद्ध खटपट चालवून आंतून जाठाशीं पत्रव्यवहार सुरू केला. हें मीरशहाबुद्दिनास कळतांच त्यानें दिल्लीचे सभोंवार लुटालुट आरंभिली. तेव्हां जाठास मदत करण्याकरितां स्वतः बादशहा फौज घेऊन येऊं लागला. परंतु त्या फौजेवर मल्हाररावानें छापा घालून तिचा फडशा उडविला. या छाप्यांत मराठी फौजेनें स्त्रियांचीही फार अब्रू घेतली, हें जयाप्पास न आवडून त्यानें लुटींत भाग घेतला नाही [नातूकृत महादजी शिंदे पृ. २९].

सुरजमल्लानें रूपराम कटारी याचा पुत्र तेजराम यास जयाजी शिंद्याकडे पाठवून कोणत्याही प्रकारें आपला बचाव करण्याविषयी विनंति केली, तेव्हां जयाप्पानें जाठास मदत करण्याचें वचन दिलें. हा प्रकार मल्हाररावास कळल्यावर त्याचें व जयाप्पाचें पूर्वीं बनत नव्हतेंच, त्यांत आतां भयंकर वितुष्ट पडलें. अशा स्थितींत रघुनाथरावानें चार मंडळी एकत्र जमवून सज्जा घेतला. सखाराम भगवंत बोकिल हा गृहस्थ पुरंदरचा राहणारा बरेच वर्षांपासून पेशव्याजवळ काम करून हुशार म्हणून नांवाजलेला, या वेळीं मुद्दाम पेशव्याने रघुनाथरावाबरोबर दिला होता. त्यानें निक्षून सांगितलें, ' शिंद्यांकडून सरकारच्या अहिताची गोष्ट कदापि होणार नाही. तेव्हां शिंद्यांचे मार्फत तूर्त साधेल तसा तह करून घ्यावा, याशिवाय दुसरा मार्ग नाही.' म्हणोन तोच मनसबा निश्चयांत आणिला. जयाप्पानें कचेरीस येऊन कळविलें, कीं आजचे समयीं खंडणी घेऊन पुढें मसलत फत्ते करावी. पदरीं फौज भारी, एक जागां राहिल्यास निभावणी कठीण.' तेव्हां विचाराखालीं कित्येक दिवस गेले. इतक्यांत मारवाडच्या गादीविषयीं तंटो लागून रामसिंगाचे वकील मदत मागण्यास जयाप्पा शिंद्याकडे आले. तेव्हां शिंद्यानें रघुनाथरावास कळविलें, ' सर्वांनीं एक जागां राहून मसलत बुडबावी हें ठीक नाही. पदरीं फौज भारी यांस काय द्यावें ' सबब आम्हीं मारवाड प्रांतीं निघोन जातो.' असें सांगून नगारे धाजवून, मोर्चे उठवून गोटांत आणिले. हें पाहून होळकरास अति चीड झाली. परंतु नाहलाजास्तव तो जाठाशीं सल्लूख करण्यास कबूल झाला. तेव्हां

जयाप्पाचे मार्फत जाठानें साठ लक्ष खंडणी भरून तह केला. ता. १७ मे १७५४ रोजीं तह पुरा होऊन मराठ्यांनीं दुसरे उद्योग हातीं घेतले. जाठाचा फाडाव केल्याचें वर्तमान रघुनाथरावानें सफ्दरजंगस मोठ्या डौलानें कळविलें (१३५). रूपरामानें खंडणी भरून तह घडवून आणिल्याबद्दल त्यास दर शेंकडा २ रु. देत जाण्याचा करार १७.२.१७५५ रोजीं पेशव्यानें केला. (ना. रो. १.२२५).

२. बादशहाची पदच्युति, शिंदेहोळकरांचा बेबनाव.—शिंदे-होळकरांचें भांडण कैकवर्षे धुमसत होतें, त्याचा आतां उघड वैरभाव बनला. या दोन आधारस्तंभांचें वैर हें नुसते पानपतच्या अरिष्टाचें नव्हे तर एकंदर मराठाशाहीच्या नाशाचेंच आय कारण आहे. या वितुष्टाचा पूर्व रंग मार्गे दाखविलाच आहे. [म. वि. पृ. २ ७१]. कुंभेरीपुढें तमाम फौजा, कांहीं एक प्राप्ति न करतां, होळकराचे हस्तव, चार महिने घोळ घालून बसल्या, त्यांतून प्रत्यक्ष बादशहा मनांतून जाठासच अनकुळ, हा प्रकार जयापास पटला नाहीं. त्यानें जाठास शरण आणवून प्रकरण मिटविलें ही गोष्ट होळकरास आबडली नाही. त्यांत प्रतिज्ञाभंग झाल्याचें होळकरास दुःख झालें. होळकरास मीरशहाबुद्दीन पाहिजे तसा वळवीत असून, मूळ कराराच्या विरुद्ध मराठ्यांचें वर्तन होतें, हा प्रकारही शिंद्यास रुचत नव्हता. अशा अडचणींत कांही तरी तडजोडीचा मार्ग काढून, राज्यकार्य साधण्याचें कौशल्य रघुनाथरावांत नसल्यामुळें, दोघांचे दोन मार्ग झाले. जयापानें मुख्य उद्योगांतून आपलें अंग काढून मारवाडची कामगिरी अंगावर घेतली. रघुनाथरावास पेशव्यानें दोन कामें सांगितलीं होतीं, १ काशी प्रयाग वगैरे तीर्थस्थानें मुसलमानांच्या हातून सोडवावयाचीं, आणि २ अंतर्वेदींत रोहिल्यांपासून जिकलेल्या प्रदेशांत सुरळीत अंमल चालू करावयाचा. जयापा शिंदे फुटून गेल्यामुळें हीं दोनही कामें अपूर्ण राहिलीं. या वेळीं अंतर्वेदीचा बंदोबस्त झाला असता तर रोहिले मराठ्यांस भारी झाले नसते आणि पानपतचा प्रसंग आला नसता. रघुनाथरावाच्या पहिल्या बायकोचे भाऊ गोपाळराव व कृष्णराव गणेश बर्वे अंतर्वेदीच्या बंदोबस्तास असून. त्यांचे हाताखालीं बबूराव महादेव दातार होता. गोपाळराव

बर्वे पानपतानंतरही कैक वर्षे त्याच बाजूस होता (का. सं. प. या. २९, ३०, ५०, ४५१). अंतर्वेदीत सफदरजंगानें मराठ्यांचा जम बसू दिला नाही. बादशहाशी झगडण्यांत मराठ्यांनीं आपणास मदत केली नाही म्हणून त्याचा मराठ्यांवरचा विश्वास उडाला, आणि इतउत्तर तो व त्याचा मुलगा सुजाउद्दौला हे कधीं त्यांजवर विश्वास ठेवून वागले नाहीत. आपली वजिरी जाण्यास मराठे कारण झाले असें त्यांस नेहमी वाटे. काशीतही बाबूराव महादेवास सफदर-जंगानें पुष्कळ त्रास दिला. क्षेत्रें सोडविण्याचें काम जयाप्पानें अंगावर घेतलें होतें. परंतु बर्वे व दातार त्या कामीं मदत मागूं लागले तेव्हां मारवाडांत अडकून पडल्यामुळें, हीं तीर्थे सोडविण्याचें काम तसेंच राहिलें. ‘ श्री. दादा-साहेबांनीं लिहिल्याप्रमाणें वर्तणूक करणें. सत्वरींच मारवाड प्रांतीचें काम विल्हेस लावून तुम्हांकडे अंतर्वेदीतून अविलंबेंच येतां. जे जे मवासी करीत आहेत त्यांचें पारिपत्य यथायुक्त करून श्रीक्षेत्रास अंमल खुलासा करणें, हे गोष्ट चित्तांत फारशी आहे.’ ‘दादास्वामींस लिहिणें म्ह० ताकीदपत्रें पाठवितील. येथून पत्रे पाठविलियानें काय होणें. जेव्हां त्या प्रांते फौज येईल, तेव्हां सारेंच उत्तम होईल.’ (१. ३१, ३२, ३७, ३९, ४३, ४४.) असा हा अयाप्पाचा पत्रव्यवहार रामाजी अनंताचे हातचा आहे.

मराठ्यांच्या प्रचंड फौजा उत्तरेत आणण्याचे मुख्य काम मीरशहाबुद्दीननेच केलें होते. बिचारा बादशहा नामधारी होता. दिल्लीच्या शेजारी या फौजा मोठ्या तयारीनें आलेल्या पाहून रजपूत, जाठ वगैरे सर्व भयभीत झाले. जाठानें अंतस्थ संधान लावून बादशहास या अरिष्टाची कल्पना आणून दिली. मीरशहाबुद्दीन जेव्हां बादशाही तोफखाना घेऊन दीग, भरतपुर वगैरे किल्ल्यांस वेढे देऊन बसला, तेव्हां बादशहास पस्तावा होऊन त्यानें सफदर-जंगास पुनः परत बोलाविलें. मराठ्यांना घरांत आणून हा मीर बादशाही बुडविणार जशी दरबारांत भावना झाली. रजपूत राजांनीं सुद्धां अशाच तक्रारी बादशहाकडे आणिल्या. जयपुरचा माधवसिंग व जोधपुरचा रामसिंग आणि सुरजमल जाठ हे या पक्षांत सामील झाले. खुद्द बादशहा वजीर खानखानास

घेऊन, मीरशहाबुद्दीनचे मदतीचे मिषानें, पण वस्तुतः त्याचे विरुद्ध, सिकंदरच्या-पर्यंत चालून आला. आजूबाजूचे लोक त्यांस येऊन मिळूं लागले. मीरशहाबुद्दीन व मल्हारराव होळकर, वरील बातमी समजतांच ५० हजार फौज घेऊन दिल्लीवर चालले. हे आतां दुसरा इसम बादशाही तख्तावर बसविणार अशी बातमी बादशहास पोचते, तांच त्यांचे गोळे बादशाही छावणीवर पडूं लागले. तेव्हां बादशहा घाबरून साहिबा जमानीसह घाईघाईनें दिल्लीकडे परतला. बादशहाचेंच पत्र मीरशहाबुद्दीनच्या हातांत पडलें, तेव्हां त्यास बादशहाचें सर्व कपट कळून आलें; आणि लगेच मीर व होळकर बादशहाच्या पाठलाग करीत दिल्लींत घुसले. बादशहाचा तोफखाना व सामान मराठ्यांच्या हातांत पडलें. मलिका अजमानी व साहिबा महाल व इतर बायका यांस होळकरानें पकडिलें. [एल्यट ८. पृ. १४२]. बादशहाची फौज मार्गे राहिली होती, तिला मीरशहाबुद्दीननें आश्वासन देऊन आपल्याकडे वळविलें, आणि मलिका अजमानीची भेट घेऊन तिचें सांत्वन केलें. तिच्या बरोबर मल्हारराव व मीरशहाबुद्दीन कांहीं वेळपर्यंत पायीं चालत गेले. हे प्रकार मे महिन्याचे आरंभीं घडत असतां, पश्चात् जयाप्पा व सखारामपंत बोकील यांचे सल्ल्यानें रघुनाथरावानें जाठाशीं तह करून कुंभेरीचा वेढा उठविला. दिल्लीतील भान-गडीचें कांहीं वृत्त ६४७३, मे १७५४ च्या पत्रांत आहे.

मलिका अजमानी ऊर्फ बादशहावेगम ही मोठी कारस्थानी बाई दक्षिणेंतील ताराबाईप्रमाणेंच मोगल बादशाहींत सुप्रासिद्ध होती. ती फर्रुख-सेयरची मुलगी व महंमदशहाची बायको, स. १७८८ पावेतों जिवंत असून, स. १७८७ त गुलाम कादरानें शहाआलमचे हाल केले त्यांत ती सामील होती. बादशहाची आई ऊधमबाई ही दुर्वृत्त असून मूळची नायकीण होती. तिच्या केबळ अर्ध्या वचनांत अहंमदशहा राहत असल्यामुळें, तिला दूर करावें असें मलिका अजमानीच्या मनांत बरेच दिवस होतें, आणि तिनेंच पुढें बादशहासही तख्तावरून काढण्यास मीरशहाबुद्दीनास मदत केली. होळकर व शहाबुद्दीन यांच्या फौजांनीं बादशहास दिल्लींत कोंडिलें. वजीर खानखानान

बादशहास सोडून गेला, तेव्हां बादशहानें मीरशहाबुद्दीनची समजूत करण्याकरितां दरवाजे उघडून त्यास आंत घेतलें. मीरनें वाङ्मोठांत मोठा दरबार भरवून खालील भाषण केले. ' बादशहास राज्य करण्याचें चातुर्य नाही. त्याच्या हातून मराठ्यांचा बंदोबस्त होत नाही. मित्रांशीं त्यानें विश्वासघात केला आहे. तर याला पदच्युत करून तयमूरचा दुसरा लायक वंशज तख्तावर स्थापणें हेंच योग्य आहे. ' हा बेत एकदम अमलांत आला. बादशहा व ऊधमबाई यांचे डोळे काढून त्यांस त्यानें कैदेत टाकिलें, आणि जहांदरशहाचा मुलगा अजीजुद्दीन^१ यास आलमगीर असे नांव देऊन तख्तावर बसविलें (३ जून १७५४). याच वेळीं खानखानानची वजिरी जाऊन ती मीरशहाबुद्दीन यास मिळाली. [मु. रि. पृ. ८४७]. या सर्व कृत्यांत होळकराची फौज सारखी मीरशहाबुद्दीन बरोबर होती. बादशहाचें संरक्षण करण्याऐवजीं मराठे त्यास काढून टाकतात, हा प्रकार सर्व मुसलमानांस अत्यंत चीड येण्याजोगा झाला आणि मराठ्यांची इभ्रत नाहींशी होऊन त्यांजविरुद्ध मुसलमानांचें कारस्थान वाढत गेले. नवीन बादशहाचें वय या वेळीं ५५ वर्षांचें असून, त्यास पांच मुलगे होते. वडील मुलगा अलीगौहर हाच शहा आलम होय. मलका अजमानीला होळकरानें पकडिलें, तेव्हां तिचें सर्व जडजवाहीर त्यानें हस्तगत केले. होळकरास या मदतीबद्दल ४० लाखांची रक्कम ठरली असून, त्याबद्दल मीरशहाबुद्दीन जामीन होता. तूर्त मराठ्यांच्या मदतीनें तिने आलमगीर यास गादीवर बसविल्यावर पुढें ती मराठ्यांच्या विरुद्ध वागून नजीबखानाचे मार्फत अहंमदशहा अब्दालीस सामील झाली, आणि तिनें त्याचा मुलगा तयमूरशहा यास आपली मुलगी चंदाजमानी दिली, तो प्रकार पुढे येईल. हा बाई दक्षिणेतील ताराबाईची एक आवृत्तिच होय एवढे तूर्त ध्यानांत ठेविले पाहिजे.

१ टीप.—बादशाहीतील भानगडी समजण्यास सोबतचा उत्तर कालीन मागलवंश दृष्टीसमोर पाहिजे. (From Irvine's Later Mughuls). वंशावळींत बादशहा झालेल्या पुरुषांस आंकडे घातले आहेत.

रघुनाथरावाचा पोकळ कारभार.—रघुनाथरावानें प्रथमच १४ । रोजीं फौजमहंमदखान रोहिल्याच्या मुलुखाची वांटणी केली (ना. रो. १. ५५). पुढें ३०.५.१७५४ रोजीं रघुनाथरावास हिंगण्यानें कळविलें, 'सार्वभौम । वजीर दुसरा करावा हा भाव सर्वांचा आहे' (६.२९९) ता. १ जून रोजीं रघुनाथराव, हिंगणे वगैरेनीं एकत्र विचार केला (६.३०२). पावसा-
ऱ्यांत फौजेची छावणी दिल्लीस झाली, त्या वेळीं छपरांस सामान पुरविण्यासंबंधीं ४. ३०५-३०६ चे कागद आहेत. हिशेबासंबंधानें रघुनाथरावानें ले. ३१० त हिंगण्यास झाडलें आहे. ले. ३११ त्याच संबधाचा आहे. दिल्लीचें कार्य माटोपल्यावर पुढें लाहोरपर्यंत जाऊन अब्दालीचा अंमल उठवावा, अशी मीरशहाबुद्दीनची टोंचणी मराठ्यांस होती. परंतु या प्रसंगीं रघुनाथरावानें पुढें जिबाकडे जाण्याचें कबूल केलें नाहीं (६-३२०). मराठे दिल्लींतच ठाणें देऊन तसले आणि खर्च मोठा चालू राहिला ही गोष्ट मीरशहाबुद्दीन वगैरेंस आव-
ली नाहीं. ' वजिराचा आमचा करारमदार ठरला आहे तो आहेच, त्यांत यांनीं अंतराय न करावा. खानखानास घेऊन आम्ही गंगास्नान करून नयनगरावरून देशास जाऊं. एतद्विषयीं वजिरांनीं चित्तांत वसवास न धरावा. आम्हीं त्याचा स्नेहच हा काळपर्यंत राखिला. पुढें चित्तापासून राखणार. खानखाना आम्हांस समागमें राहिल्या, वजिरांनीं वसवसा किमपि न धरावा. आम्ही स्नेह धरतो त्याप्रमाणें त्यांनीं धरावा. मग लाहोरास जावयाची तज-
वीज. खिलत पाठवून द्यावा, म्हणजे फौज देऊन खानखानान व समशामुद्दौला प्रांस कुरुक्षेत्रीं पावते करूं.' (६ ३२०, ३२१). या दोघांना मराठ्यांचा आश्रय होता, त्यांस वजीर आपल्या ताब्यांत मागत असतां वरील बोलाचाली झाली. शेवटीं खानखानास व बादशहास वजिरानें ताब्यांत घेऊन दोघांसही मारून टाक-
लेंच. या भानगडी वर्षअखेर चालू होत्या. (६.३२५). एकंदरीत जूनपासून डिसेंबरपावेतो सहा सात महिने मराठ्यांच्या फौजा दिल्लींतच तळ देऊन होत्या. हा जो दिल्लींत मराठ्यांनां आपला जम बसविला, तेणें करून त्यांची दहशत बहुधा सर्वत्र चांगली बसली खरी, परंतु त्याबरोबर त्याजविषयीं द्वेषभावही उत्पन्न झाला.

तसेंच सर्व ठिकाणचे बुभुक्षित सरदार, भटभिक्षुक, शेटसावकार वगैरे आपापले अर्थ साधून घेण्यांत दंग झाले. पेशव्यांच्या फौजा जातील तिकडे जय हा ठेवलेलाच, त्यांस देवच साध्य आहे अशी समजूत बाहेर झाली. एक गृहस्थ दीक्षितांस लिहितो, 'दिल्लीचा पैका वसूल होत आहे. सार्वभौम नवे जुने झाले हें वर्तमान तुझ्यांस कळलेंच असेल. बाळकृष्ण दीक्षित येथें आले आहेत. श्रीमंतांची भेट झाली. आपले आज्ञेप्रमाणें श्रीमंतांस विनंति व मल्हारबा, गंगोबा यांस सांगोन जें होईल तें करून घेऊं. शिंदे मारवाडांत गेले तेही कार्यसिद्धि करतील.' (१८१७५४, का. सं. प. या. ३२). एकंदरीत मराठ्यांच्या उमेदी या वेळीं उच्च शिखरास पोचल्याचा भास त्या वेळच्या कागदपत्रांवरून होतो. ऑक्टोबर अखेरीस बाळकृष्ण दीक्षित लिहितो, 'काशीतून स्वार होऊन श्री. दादांचे भेटीस गेलों. सर्वांशीं ओळखी भेटी झाल्या. चाळीस दिवस दिल्लींत होतों. श्रीमंतांनीं बहुत स्नेह कृपा केली. कांहीं मेळवावें ह्मणोन गेलों नाहीं. दिल्ली शहर पाहवें निमित्त गेलों. रघुनाथपंत दादांनीं आह्मांस पालखी, मोत्यांचा चौकडा व तीन हजार रुपयांचा गांव दिल्ला; बादशहाकडून पंधरा हजार रुपयांचे गांव काशी अलीकडे नेमून घेतले. काशीच्या राजानें हें आधीं मान्य केलें आहे.' (का. सं. प. या. ३१ व ११८९). दिल्लीस बसून अंतर्वेदीत व काशी प्रयागकडे आपला अंमल बसविण्याचें काम रघुनाथराव करित होता. सफदरजंगासही पत्रें जात येत होती (१३४-३६). दिल्लीच्या या भानगडींत जयाप्पा यत्किंचित् लक्ष घालित नव्हता (१३९); मात्र मारवाडचें काम आटोपतांच काशीप्रयाग बंगालकडे अंमल बसविण्यास तो जाणार होता. इतक्यांत इकडे १७ ऑक्टोबर १७५४ रोजीं सफदरजंग वारला [खं. १ टीप ९७ पृ. ७८], तेव्हां त्याचा मुलगा सुजाउदौला यास सलामालकीचीं पत्रें पाठवून रघुनाथरावानें त्याचा गौरव केला (१४१, ४३, ४४). दिल्ली येथील कामकाजचा निर्गम जाहला असें १० नोव्हेंबरास रघुनाथराव कळवितो (१४२). काशीकडील उद्योगाचा निभाव होईना आणि सुजाकडून तिकडे उपद्रव होऊं

गला, तेव्हां ' तूर्त तुझी श्रीक्षेत्रास असणें, पेस्तर तिकडील बंदोबस्त होणें ' मनोदयानुरूप होईल ' असें १७५५ च्या २० जानेवारीस रघुनाथरावानें बूराव महादेवास कळविलें (१४५, ४६). ह्मणजे पुढील उन्हाळ्यांत दे सुद्धां आपण सर्व फौज घेऊन काशीकडील भाग उरकावा असा त्याचा त होता. या स्वारीत दिल्लीकडील रिवाज पाहून चहा घेण्याची इच्छा रघुनाथरावास झाली. ' चहा घ्यावयासी प्याले, सगी उत्तम, लवकर न पेत असे दोन पाठवून द्यावे ' (६३१८), असें तो हिगण्यास लिहितो.

सन १७५४ च्या अखेरीस अंतर्वेदांत मराठ्यांचा अंमल बसला. ' रोहि-
ऱ्यांची मामलत झाली. वसूल आला त्याची वांटणी होऊन, जयाप्पांचे
वांटणीचा ऐवज हुंडीनें पाठविला आहे. प्रस्तुत ग्वाल्हेरच्या कामासाठीं यमुना-
प्रास आलों. सत्वरच तिकडे (म्ह० जयप्पाचे मदतीस मारवाडांत) येत
रसों. सुभेदार सांभरच्या सुमारें आहेत. ' असें होळकराचा गंगाधर यशवंत
प्याप्पाचा कारभारी रामाजी अनंत यास स. १७५५ च्या जानेवारीत
लेहितो. गोहदच्या राण्याचें प्रकरण वाढलें नसतें तर रघुनाथराव मार-
वाडांत जाणार होता. पुढे फेब्रुवारीत रघुनाथरावाने गया व कुरुक्षेत्र
तशहापासून सरकारांत घेतली. त्यांची कमावीस त्यानें दामोदर महादेव
हिगण्यास सांगून हरदू ठिकाणी आपले तर्फेने कमावीसदार पाठवून ऐवज
सरकारांत पावता करण्याची ताकीद दिली (६३२८ व ना. रो. १. ७९).
थुरा, वृंदावन, गढमुक्तेश्वर,^१ पुष्पावतीवर, पुष्कर इत्यादि हिंदूंचीं तमाम
वित्र स्थळें रघुनाथरावानें हस्तगत करून तेथें आपला अंमल चालू केला.

(६५५७). स. १७५५ च्या जानेवारीपासून जूनपावेतो रघुनाथराव या
सर्व क्षेत्रांच्या ठिकाणी फिरत होता. (राजवाडे २ पृ. १३५ व भा. व.
कावल्या). क्षेत्रें हस्तगत होण्यासंबंधाने कर्मठ ब्राह्मणांचे तोंडास पाणी कसें
गुटत होतें हें रघुनाथरावाने दीक्षितास लिहिलेल्या खालील पत्रावरून दिसतें.

‘ कै. बाजीरावांनीं दिक्षितांस प्रांत मथुरा देऊं केले ह्मणोन तुझी विदित

केलें, त्यास प्रांत मथुरा हस्तगत झाल्यावर दहा गांव नेमून देऊं. श्राकृष्ण द्वारका क्षेत्र आपणाकडे हस्तगत झालें आहे, तेथें शंभर ब्राह्मण-भोजन नित्य घालावें ऐसे चित्तांत असून त्या प्रांतीं गांव नेमून द्यावे ह्मणोन तुझी विदित केलें, त्यास पुण्यास गेल्यावर पांच हजारांचे गांव सरकारांतून नेमून देऊं. ' (२०.३.१७५४. का. सं. प. या. २७). हिदुपद पातशाहीच्या उभारणीचे हे एक विशिष्ट अंग असून, पानपतावर सुद्धां कुरुक्षेत्राकडे जाण्याचें सदाशिव-रावाचें प्रयोजन हेंच होतें.

दौलतीचें कर्ज वारावें, हा या रघुनाथरावाच्या स्वारीचा मुख्य उद्देश पेशव्यानें ठरविला होता. ' गुदस्तां तुझी निरोप घेऊन गेलां, तेव्हां कर्ज वारावयाचा निश्चय होता. जाठाचा मनसबा भारी पडून शेवटी पैका न मिळाला. दिल्लींत मातबर ऐवज मिळाला, ऐसे असतां घराऊ पेचांपाचांमुळे (आपसांतील चुरशीमुळे) तेंही नीट न जालें. मनांत होतें की हिंदुस्तानांतून एकदां चाळीस पन्नास लक्ष रुपये यावे. येतांच कर्ज वारावे. परंतु अर्थ न घडला. तुझींही अंगीकृत प्रतिज्ञात पक्षासाठी चिरंजीवांजवळून गेला. या-उपर लहानमोठे सरदारांवर पंचविसां लक्षांची बेरीज करून सांगितलें. ते बेरीज सर्वाही उत्साहें कबूल केली. एवढा क्षयरोगासमान कर्जरोग दूर जालिया उत्तम आहे. बहुतांनी अवलंबिलें स्वामिकार्य सहजांत सिद्धीस जाऊन न करी तोच मात्र दोषस्थान होईल. ' [का. सं. प. या. ३८०] हे पत्र पेशव्यानें ३ सेप्टेंबर १७५४ रोजी जयाजीस लिहिलेलें असून, त्याच मजकुराची आवृत्ति अनेकवार झालेली आहे.

एकंदरीत दिल्लीच्या राज्यक्रान्तीपलीकडे रघुनाथरावाचे हातून या स्वारीत विशेष कांही घडलें नाहीं. त्या राज्यक्रान्तीतही आठ महिने, पंनास हजार फौज, मोठा खजिना, हिंगण्यांचें, शिंदे होळकरांचें व बादशाही उमरावांचे वांकडे, इतक्या गोष्टी खर्ची पडल्या. पुढें जानेवारीपासून जून पापेंतो कांही क्षेत्रें ताब्यांत आली, परंतु जयाप्पा मारवाडांत अडकून पडला, शेवटी जून महिन्यांत त्याचा खून झाला, त्याची मदत किंवा विचारपूस रघुनाथरावां

होळकराचे संगतीस लागून केली नाही. शेवटी हा सर्व बोजा पेशव्यावर येऊन पडला आणि शिंद्यास सोडवून आणण्यांत वर्ष सहा महिने फौजा गुंतून राहिल्यामुळे, दिल्लीच्या उमरावांस अब्दालीशीं कारस्थान करण्यास फावलें. अब्दालीनें फिरून स. १७५७ त दिल्ली मथुरापावेतो येऊन रघुनाथरावानें दीड वर्षांत केलेलें सर्व काम तीन महिन्यांत उखडून टाकिलें, अर्थात् हिंदूंच्या पवित्र क्षेत्रांची रड पेशव्यांचे हातून कर्धाच मिटली नाही. सरदार आवरत ना, व हातून कामही कांहीं घडेना, तेव्हां पेशव्याचें निकडीचें बोलावणें आल्याचें निमित्त करून (६.३४३) रघुनाथराव परत निघाला. दुसरा पावसाळा दिल्लीस काढण्याचें त्याच्या जिवावर आलें, आणि विठ्ठल शिवदेवाकडे दिल्लीचा कारभार सोंपून आपण १०.८.१७५५ रोजीं पुण्यास दाखल झाला. नानासाहेब पुढें लगेच सावनूरचे स्वारीस निघाला, त्याजबरोबर आपल्या कामाचा झाडा देण्याकरितां रघुनाथराव कर्नाटकांत गेला. 'दादास्वामी जाठावर आले परंतु मन कोणी घालून, मेहनत करून त्याजला जेर न केलें. सुरजमल्ल स्वामीस ठावका आहे. आपसांत चित्त शुद्ध नाही याजकरितां तो शेर जाला. श्रीमंत स्वामीचा बदनक्ष झाला. चार हजार घोडे, दोन हजार उंट, चार हजार बैल (मराठ्यांकडील) वाण्यांचा सुरजमल्लनें नेला. असा बदनक्ष कधीही न जाला. जर श्रीमंत यजमान स्वामी, श्री. भाऊस्वामी येतात तर नक्ष राहतो. श्रीमंत आलियावर पातशहा वजीर समागमें दोन हजार तोफ घेऊन येतील. दोन महिन्यांत जाठ फडशा होईल. करोड रुपयांचा मुलुख सुटेल. आझीच देशास येतो. भेटीनंतर सायंत विदित करूं.' (३.१५१). ही रघुनाथरावाच्या स्वारीची फलश्रुति गोविंद बल्लाळानें ता. ४.९.१७५५ रोजीं पुण्यास लिहून कळविलेली मार्मिक आहे. रघुनाथरावानें काम कसें बिघडविलें हें त्यावरून दिसतें. इतकें कळल्यावरही पेशव्यानें उत्तरेकडे लक्ष न देतां सावनूरची वाट धरिली. 'जिकडे कार्य बहुत तिकडे जाणें होईल' (का. सं. प. या. ३५७) हा स्वतःचा नियम त्यानें भंगिला. एकदम सर्व दिशांस उद्योग सुरू झाल्यानें फौजेची जरूर सर्वत्र भासूं लागली,

तिचा पुरवठा करणें जड पडूं लागलें. सुजाउदौला मराठ्यांचे नाशाविषयीं उद्युक्त झाला. 'काशींत आपली फौज राहिल तोंपावेतों भय नाही. फौज दूर गेली कीं नबाबाचा चणारडी (चुनारगड) काशीच्या उरावर आहे. मोठें भय आहे. काशीच्या राजानें श्रीमंतांस व बडिलांस लिहिलें आहे. ब्राह्मणांस वांचवून आपलें होईल तर उत्तम आहे. काशी लुटूं पाहतो. राजा आहे ह्मणून वांचलों आहों. अयोध्येकडे श्रीमंतांच्या फौजा उतरल्यानें सर्वही कामें होतील. या कामास अंतर तरी लक्ष ब्राह्मण मरतील. यशही मोठें होईल.' ता. १७.१०.१७५५. (३.३९८).

३. ग्वाल्हेर व गोहद किल्ल्यांचा पडाव—सन १७५५ च्या आरंभी रघुनाथराव मारवाडांत ज्याप्पाचे मदतीस जाणार होता. मे महिन्यांत तो ग्वाल्हेरीस होता (३.४५२ व ४५४). परंतु जाठ, रोहिले, सुजाउदौला, इत्यादि मंडळींनीं त्यास बिलकूल चैन पडूं दिलें नाहीं; आणि सर्वच कामे अर्धवट टाकून त्या सालच्या उन्हाळ्यानंतर रघुनाथराव परत देशी आला. आपण हिंदूंची पवित्र स्थानें सोडवून घेतली, एवढी सुद्धां प्रौढी मारण्यास सुजानें त्यास जागा ठेविली नाहीं. सुजा बापापेशां ज्यास्त खोल व मराठ्यांचा थोडा ज्यास्त द्वेष करणारा होता. मराठ्यांस आपला अंत लागूं न देतां साराच कपटाचा खेळ त्यानें आरंभिला. अनेक प्रकारें काहूर उठवून रघुनाथरावानें केलेले काम त्याने हस्ते परहस्ते विसकटून टाकिलें. जाठांनींही त्याच संर्धास उच्चल घेतली. ग्वाल्हेर व त्याच्या ईशान्येस सुमारें तीस मैलांवर असलेला गोहद हे दोन किल्ले जाठांचे असून गोहदच्या राण्याच्या ताब्यांत होते. 'गोहदकर राणा बळावला आहे, त्याचे पारिपत्य जरूर करावें. शत्रु लहान आहे सा न म्हणावा,' [का. सं. प. या. ३९३] असें १५.११.१७५४ रोजी पेशवा शिंद्यास लिहितो. या वेळीं शिंदे मारवाडांत नागोराकडे होता. 'विठ्ठलशिवदेवांनीं ग्वाल्हेरीस मोर्चे लाविले होते, त्याजवर किल्लेदारानें गोहदबाला राणा भीमसिंग जाठ याजकडे अनुसंधान करून किल्ला त्यास द्यावासा केला. भीमसिंग येऊन मराठ्यांचे मोर्चे उधळून देऊन आपण

किड्यांत दाखल जाला. किड्या भीमसिंगानें घेतला. विठ्ठलराव दो कोशांवर आहेत. भीमसिंगानें ग्वाल्हेरच्या किड्यांत दंगा करावयाचा विचार केला आहे, त्याचें पारिपत्य होईल तरीच बंदोबस्त उत्तम आहे. सारांश, जाठवर दादास्वामी आले, परंतु मन घालून, मेहनत करून, त्याजला जेर न केलें. ' [३.१५१]. 'विठ्ठल शिवदेव कुंभरीचे वेढ्याचे समयीं रघुनाथरावाबरोबर होते. पुढें कांहीं दिवसांनीं त्यांची बायको वारली. तेव्हां कालपीस जाऊन दुसरें लग्न करून परत दिल्लीस स्वारीनिशीं जातांना ग्वाल्हेरीस मुकाम पडला. त्यांचे स्वार दाणावैरणीसाठीं हिंडत असतां जाठांची गांठ पडली. त्यांनीं ते लोक कैद करून ठेविले. ते सोडविण्याकरितां विठ्ठल शिवदेवानें आपला वकील राजाकडे पाठविला. त्याचा जाठाचे कारभाऱ्यांनीं उपमर्द केला कीं आह्मां शूर जाठांचे मुलखांत शिरून उपद्रव करितां, हें तुमच्या नाशास कारण आहे. माफी मागाल तर ब्राह्मण, क्षत्रिय सोडवून देऊं. त्यावरून दिल्लीहून फौज व तोफखाना आणवून लढाईस आरंभ झाला. निकराचें युद्ध चालून महादजी शितोळे याणें जाठ राजास घोड्यावरून खाली पाडिले, आणि विठ्ठल शिवदेवानें त्याचा शिरच्छेद केला. मग किड्या सर करून त्याजवर पेशव्यांचें निशाण चढविलें. भीमसिंग जाठाचा पुत्र राजा गिरिधर शरण आला, त्यास गोहृद येथें जागा देऊन ग्वाल्हेर व त्याखालील मुलूख पेशव्यांचे ताब्यांत घेण्यांत आला.' त्याची सनद ७.६.१७५५ ची आहे (ना. रो. १.८३ व ८४). किड्या सर केल्याची बातमी १६.८.१७५५ रोजीं पेशव्यास आली. विठ्ठल शिवदेव दिल्लीस जाऊन तेथून रघुनाथरावाबरोबर दक्षिणेत येऊन सावनूरच्या स्वारींत सामील झाला [२.१३५]. एकंदरीत रघुनाथरावानें या स्वारींत दिल्ली, लाहोर, रजपुताना, लखनौ, काशी पावेतो सर्व प्रदेशांत वैर मात्र जोडून ठेविलें.

४. हिंगण्यांचा रुसवा.—महादेवभट हिंगण्याचा स. १७४४ त खून झाल्यावर त्याचे चार मुलगे दामोदर, बापूजी, पुरुषोत्तम व देवराव दिल्ली व इतर ठिकाणीं वकिलातीच्या कामावर होते. वरील स्वारींत या हिंगण्यांचा रघुनाथरावाशीं बेबनाव झाला, त्याचें कारण समजत नाहीं. हिंगण्यांनीं रघुनाथरावास

मेजवानी दिली, त्या वेळी ' दादासा० कोणते ? ' असें विचारीत ते पंक्तीतून फिरले, ह्मणजे त्यांच्या डोळ्यांवर द्रव्याचा धूर आला होता, अशी आख्यायिका आहे. यावरून त्यांच्या द्रव्यावर रघुनाथरावाचा डोळा असावा असें अनुमान होतें. तीस वर्षांच्या पिढीजाद अनुभवानें हिंणण्यांची इश्रत व ऐपत दिश्रित फार मोठी असून, शत्रुमित्रांवर छाप बसवून मराठशाहीचा पुरस्कार करण्यांत ते दक्ष होते. राजधानींतील पक्ष, घडामोडी, निरनिराळ्या व्यक्तींचे स्वभाव-विशेष व कावे इत्यादीकांचा योग्य विचार करून चौकसपणाने ते आपला मार्ग ठरवीत असत. फौजेच्या खर्चास अंताजीपंत पैसा मागूं लागला, तो हिंणण्यांनी दिला नाहीं तेव्हां अंताजीनें रघुनाथरावाचे मन बिघडविलें असावें. हिंणण्यांचा कित्येक पत्रें मोठा त्वेषाचीं आहेत. (६.५४५). होळकरहिंणण्यांच्या हिशेबाचे कागद १७५२ ऑक्टोबरचे आहेत. (६.२५८, २६९ व २७३). सखाराम भगवंत लिहितो ' अंतर्वेदीचे महाल तुम्हांकडे आहेत, तेथील हिशेबाविशीं दोन चार पत्रें पाठविलीं, त्यांचे उत्तर आलें नाहीं. तुम्हांसही एकदां खबरू सांगितलेंच होते. तीन साले हिशेब नाहीं, तरी पत्र पावतांच आजतागाईत हिशेब लवकर येत तें करणें. दोघौ रोजांत पाठविणें. तुम्ही कदाचित् म्हणाल, वसुलाचे दिवस आहेत, तरी मागील हिशेब मागेंच व्हावे, दोन दोन तीन तीन वर्षे कोठें हिशेबाचा गुंत राहिला आहे की काय ! हे गोष्टी फटकाळ आहे. पत्रदर्शनी हिशेब येत तें करणे. या उपरीही तपसील लिहिला तरी उत्तमच आहे ! ' [स. १७५४ ची अखेर, ६.३३४ व ४७१]. यानंतर भांडण विकोपास जाऊन ता. २० मे १७५५ रोजी रघुनाथरावांनें चार कलमें हिंणण्यांच्या कसुरीचीं त्यांस लिहून कळविली (६.३३९), त्यांत हिशेब न देणें व वर्तनाची मगरुरी अशा दोन बाबतीं दाखल आहेत. अशाच मतलबाचें पत्र महिपतराव चिटणीस रघुनाथरावाबरोबर होता त्यानेंही जून १७५५ त हिंणण्यास लिहिलेंलें आहे. (६.५४५, ५५६). हिंणण्यांचे सवाल जबाब एकत्र पाहण्यास मिळत नाहींत, परंतु ले. ४९९ आर्जेचाच असून त्यांत हिंणण्यांची मागणी दाखल आहे. ले. ३८३ चें पत्र जरी स. १७५८ सालचें

आहे, तरी त्यावरून रघुनाथरावाचा हिगण्यांवरील राग चांगला व्यक्त होतो. हे खरमरीत पत्र सदाशिवरावानें दामोदर महादेवास लिहिलेलें येणें प्रमाणें:—

“ तुम्हीं विनंतिपत्र पाठविलें तें प्रविष्ट जालें. कारभारी याणीं पेचपाच केल्यावरून दादासाहेबीं इतराजी केली. दबऊन मागती करार केल्याचा विस्तार लिहिला तो कळला. ऐशास येविशीचें उत्तर तीर्थरूपांनी लिहिलें आहे त्यावरून कळेल. सारांश, तुम्हांकडे अंतरें आहेत ऐसें सरदारांनीं व बहुतांनीं सांगितलें, तथापि तितकीही क्षमाच जाली. अलीकडे तों बापूजी-महादेवांनीं पेचपाच बकिली रीतीनें बहुत केले. आम्ही दूर आहों, लिहिणार आपले मतलबानुरूप लिहितात म्हणावें, तर प्रत्यक्ष चि० रा० दादाखावंद तिकडे गेले, त्यांचे प्रत्ययास आले. त्यांनी लिहिलें व बहुतांनी लिहिलें असतां, तुम्ही आपलेकडे अंतर नाही म्हणतां ? थोरथोरांनीं खावंदाशी पेचपाच केले त्यांचा परिणाम कधींच लागला नाही, तेथें तुमचा विषय बुनियाद किती ? तुमच्या बापांनीं निष्ठापूर्वक चाकरी केली, यास्तव तुम्हांस तुमच्या बंधूस बकिलात सोपिली असतां, बापूजी महादेवांनी पाया सोडून बेपायाच वर्तणूक केली, त्यांत तुमचें कल्याण नाही. अतःपर तीर्थरूपांच्या आज्ञेप्रमाणें व चिरंजिवांचे मर्जीनुरूप वर्तलियास कल्याण असे. अन्यथा तुम्हांस न कळेंसें काय ? एतद्विषयीं बापूजी महादेवास उत्तम प्रकारें सांगून, ज्यांत खावंदाची सेवा घडे, तुमच्या सेवेचा मुजरा होय, चिरंजीव तुम्हां उभयतांची तारीफ करीत ते केलीयास सर्वही गोष्टीनें तुमचें बरें येथून व परमेश्वरापासून आहे. हें पुरते समजोन पाया धरून निष्ठापूर्वक वर्तणूक करणे. चिरंजिवांनीं बोलाविलें असून बापूजी मनास येईल ते वल्गना करून न आले. असो, पुढे आज्ञेप्रमाणें सेवा करून दाखविणें. यांतच तुमचें कल्याण आहे. ’

एकंदरीत मनुष्य जोडण्याची अष्टपैलू हातोटी जी नानासाहेबांत होती व जिच्या योगानें सर्व प्रकृतींच्या माणसांकडून त्यानें योग्य तीं कामें करून घेतली, ती रघुनाथरावांत नसून या वेळे पासूनच दीर्घसूत्री सखाराम बापूची त्यास जोडी मिळाली, हें एक पुढील अवनतीचें बीज होय.

हिंगण्यांबरोबरील तंत्र्यास मूळ कारण अंताजी माणकेश्वर असून, पैशावरून अंताजीशी हिंगण्यांचा तंटा स. १७५० पासूनच वाढत गेला (६.४७९). कुंभेरीहून दिव्दीवर चाल करण्याचे प्रसंगी हा तंटा कळसास पोचला होता. दामोदर महादेव पेशव्यास लिहितो, 'पातशाही तोफखाना (कुंभेरीवर) आणाबयाची आज्ञा श्रीमंती केली, त्यास येथून तेथे लिहावें, अर्ज करावा, तो बकील पदरचा करितात ऐसे अंताजीनीं सांगावें, तेणेंकरून काम होणेंस दिरंग पडावी. अंतर्जापंताचे सांगितल्यावरी हा मजकूर व्हावासा नाही. परंतु अंताजीपंत सखारामपंत व्याही; सखारामपंत श्रीमंतांचे दिवाण, श्रीमंत बज्यास्वामीच ! असा प्रकार तेथे दर्शवून अंताजीपंत बोलतील तें आमचें बोलणें समजावें, ऐसें सखारामपंतीं त्यांचे निदर्शनास आणून दिले. याजकरितां आतां आम्हांस आज्ञा न करावी. 'तीर्थरूपांनी जीवच स्वामि-सेवेवरी स्वर्च केला आहे व आम्हांसही स्वामीच्या कल्याणावांचून दुसरें करणें न्ही. हे निष्ठाच स्वामीचे चित्तांत येऊन सेवकाचा मजुरा दिसेल. अन्यथा दुसऱ्यानें सांगावें ऐसें नाही. सर्व निदर्शनास येईल.' असें पत्र आल्यावर पेशव्यानें त्यांस परत लिहिले, 'तुमचे वडिलाने स्वामिकार्य करून या पदवीस आले; व तुम्ही त्याच गोष्टीवर चित्तापासून राहोन, उमदी कामें उत्तम प्रकारें करून चिरंजीवाची मर्जी राखोन राहिल्यानें सर्व प्रकारे तुमचे ठायी दुसरा कार्यविचार नाही, तरी कळतच आहे' (६.४८५). हें पत्र पुण्याचे २१ मे १७५४ रोजीं दिल्लीस पोचलें. म्हणजे तोफखान्याच्या भानगडी कुंभेरच्या वेढ्याच्याच होत. सखाराम बापू व अंताजीपंत व्याही आणि रघुनाथराव भोळा, सखारामबापूच्या मुर्तित, हा प्रकार पुष्कळांस जाचक झाला. ह्या संबंधाचा अश्लील त्वेव बापूजी महादेवाने आपल्या भावास लिहिलेल्या एका पत्रांत वाचण्यास मिळेल (६.५४५, नोव्हे. १७५४).

होळकर हिंगण्यांचे तंत्रानें वागत असून (६.५५७), शिंदे दूर होतांच रघुनाथरावास वाटेल तसा नाचवून त्यानें दिल्लीत आपली तात्पुरती छाब बसविली. 'मुख्य गोष्ट सुभेदार यशस्वी. खाविदाच्या प्रतापें आमित्र हतवीर्ष

करोन, कार्यभाग संपादन बहुत यश मिळविलें. रजपूत बहुत मत्त होते, परंतु थंडे झाले, त्यांमध्ये हुरूप राहिला नाही,' असे होळकराचा कारभारी गंगाधर बशवंत हिगण्यास लिहितो. (११.६.१७५५, ६.३४१). प्रत्येक सरदारा-जवळच्या कारभार्यांची नांवें लक्षांत ठेवून पत्रें वाचली असतां, अंतस्थ धाग्यांचा उलगडा होतो. सदाशिवराव, नानासाहेब, शिंदे वगैरे कित्येक थोडे पुरुष मात्र दुसऱ्याचे तंत्राने वागणारे नव्हते.

५. नागोरचा वेढा, (मार्च १७५४-फे० १७५६), जयाप्पाचा खून (३०.६.१७५५).-मारवाडच्या राज्यांत जोधपुरच्या पूर्वेस अजमीर व मेडता, आणि उत्तरेस नागोर ही मोठी शहरे होती. तेथील राज्य अजितसिंग यास दोन मुलगे, अभयसिंग व बखतसिंग. अभयसिंगास दोकळसिंग व्हाणजे 'विनाशकर्ता' असें टोपणनांव होते. अभयसिंग १७५० त मरण पावल्यावर त्याचा मुलगा समसिंग यास बाजूस खारून बखतसिंगानें राज्य घेतलें, [३०.८.१७५१, ६.२३०]. तेव्हांपासून रामसिंग जयाप्पा शिवाची मदत आणून राज्य परत मिळविण्याच्या खटपटास लागला. परंतु तीन वर्षेपावेतो जयाप्पास रामसिंगाचे मदतस जातां आले नाही. 'जाठ व रजपूत यांणीं हकी करून बखतसिंगाचे कुमकेस फौज पांच स्रत हजार पाठविली आहे. रामसिंगाचें नेस्तनाबूद करून, दक्षिणायांच्याही पुढे जाठ शेखीच्या मोष्टी सांगतो, तो अडचां हजारांच्या अंताजी पंतास काय मोजणार !' असें हिगणे लिहितो (६.४८६, १२.७.१७५३). व्हाणजे स. १७५३ त मराठे जाठवर आलून येणार त्यापूर्वीच वराल कारस्थाने घाटत होती. रामसिंगाचा पक्ष घेऊन त्यास मदत करावी अशी हिगण्याचीही खटपट होती. ता. २३ ऑक्टोबर रोजी हिगणे शिंदे होळकरांस लिहितो, 'महाराजे रामसिंग यांजकडून जगन्नाथ पुरोहित व राजा समंतसिंग आपल्या (तुमच्या) समीप आले आहेत. कित्येक कामकाजांनिमित्त विनंति करतील ती मान्य करावी. थोड्या गोष्टीनें व सिद्धाचाराने काम होत असल्या कां खुदावे ? व आपण केव्हां चुकवाल ! पांच सातशें स्वार व एखादा नामी सरदार यांच्या समागमे द्यावा. हेच

आपलें काम बजावून घेतील. तमाम रजपूत बखतसिंगाकडेन फुटोन आले व येतात. आपणांस सहजांत यश येतें, याजकरितां लिहिलें असे. करणार आपण समर्थ आहेत.' [६४६२]. यावरून ही मसलत मूळ हिंगण्यानेंच सुचविली, मात्र तिची पूर्ण माहिती त्यास नव्हती. या प्रस्तावावरून पुढें जयाप्पास मारवाडांत पाठविल्याबद्दल रघुनाथरावासोबत रावें दोष देतां येत नाही. ' बापूजी महादेवानें रामसिंगानिमित्त बहुत कांही जोर मारिला, परंतु बखतसिंगासीं टिका सरदारांनीं पाठविलाच. सारांश, सरदार ज्यासीं टिका देतील तोच टिकेल. आजचे समयास जें सरदार चाहतील तेंच होऊन येईल. जसु पुरोहित येथे सरदारांसमीप पावले. त्यांनीं सन्मान केला. ब्याबरूनच बखतसिंगाचे रजपूत तुहिले जाहले. सरदारांचा रोख मारवाडाकडे जाल्लिया, तमाम रजपूत उठोन रामसिंगास सामील जाहल्याविरहित राहणार नाहीत, ऐसा रंग दिसतो.' (६३२४). मारवाडाची कारणापुरती वंशावळ. (पहा मु० रि० पृ. ८६६) अजितसिंग.

अजयसिंग ऊ. ढोकळसिंग मृ. १७५० बखतसिंग मृ. १७५३. ईडरचा राजा रामसिंग [जयपूरच्या ईश्वरसिंगाचा जांवई]. विजयसिंग मुलगी=ईश्वर० रामसिंग हा जयपूरच्या ईश्वरसिंगाचा जांवई. उलट पक्षां बखतसिंगाचा एक भाऊ ईडर येथे राज्य करीत होता त्याची मुलगी ईश्वरसिंगास दिलेली होती. स. १७५३ त रामसिंग व बखतसिंग अजमीर येथें असतां ईश्वरसिंगाच्या बायकोनें चुलता बखतसिंग याची भेट घेऊन, ब्याजला विषप्रयोग करून ठार मारिलें. टांड ह्मणतो, 'बखतसिंग शूर व शहाणा होता. जगला असता तर मराठ्यांचें प्राबल्य त्यानें राजस्थानांत होऊं दिलें नसतें.' बेणेंकरून रामसिंगास गादी मिळण्याची आशा होती, परंतु तो केवळ अनली बेहोष असें जाणोन बखतसिंगाचा मुलगा बिजेसिंग २० वर्षांचा होता त्यानें राज्यलोभें त्यास धुडावून, नागूर, बिकानेर, मेडतें व झालूए अशा भारी संस्थानें हस्तगत केलीं. फक्त अजमीर मात्र रामसिंगाकडे राहिलें, तेथेही उपर्य

भारी. तेव्हां चेताराम वकिलास आणून विचार केला. वकिलानें त्यास हिमत दिली. प्रस्तुत गनिमाची फौज कुंभेरीस आहे. होळकराचे हातून कार्य करून घ्यावें, तरी ते बिजेसिंगाचे स्नेही नेकजाद एक जमाजी शिंदे आहेत त्यांस पगडीभाई करून कार्य करावे. ह्मणोन चेतारामास मथुळ येथें शिंद्यांकडे पाठविले. ' दुर्बल ह्मणोन तुझ्यांस शरण आलों, आतां अभिमानाचे धणी तुम्ही आहां.' असे चेतारामाने जमाप्पास कळविलें. तो जयप्पानें सुरजमळास होळकराचे तडाक्यांतून बचावण्याचा असाध्य अंगाकार आर्ज्य केला होता, त्यांत हें दुसरें बोलणें आलें. लगेच जयाप्पानें रघुनाथरावाची गांठ घेऊन आपला हेतु कळविला; आणि संवत्सर प्रतिपदेस ह्मणजे २४.३.१७५४ रोजी कूच केले. त्या वेळी रामसिंगाने जयाप्पाकडून बळपत्र ह्मणजे मदत करण्याचा लेखी करार करून घेतला, त्याचवर शिंद्याकडील १६ प्रमुख सरदारांच्या सहा होत्या. [टोंड पु. २ पृ. १०७ व भा. सा. ब.].

जयाप्पा मारवाडावर चालून आला असे पाहून बिजेसिंग नागूर सोडून चार कोस राहिला, आणि फौजेची तयारी जंगो करून लढाईस सिद्ध झाला. तेव्हां त्यांजपुढें आपला निभाव कसा लागतो याची जयाप्पास मोठी चिंता उत्पन्न झाली. जन्मादारभ्य मल्हाररावाचे जुगांतून निघालो; आतां अपेश आली तर तोंड काय दाखवावें ! तेव्हां दत्ताजी शिंदे भीम बहादर व लहान थोर सरदार यांणीं हिमत दिली; आणि युद्ध करण्याचा निश्चय केला. त्यांनीं आपल्या फौजेचे दोन भाग करून दत्ताजी व जयाप्पा यांणीं दोन बाजूंनी बिजेसिंगावर चाल केली. तेव्हां मोठ्या प्रळयाचें युद्ध झालें. मार खात खात रजपूत दोन कोस मागे हटले; परंतु आपला जय झाला ह्मणोन परम खुशाली केली; मराठे थकल्यामुळे रजपुतांस वेढाक्यास अवसान राहिलें नाहीं.' (भाऊसाहेब ब०). जयाप्पा ऑगस्टांत मेडत्यावर आला. ' तेथून बिजेसिंगावर संताजी बावळे, शेठ्याजी खराडे, भोईटे, पागा मिळोन पंधरा हजारांनिशी चाल केली. बिजेसिंगाची फौज ५,०१६० हजार व भारी सामान असतां आझांकडील फौजेनें टक्कर दिली. तेव्हां इकडील मोड होऊन निघाले. पालख्या,

नगारे, निशाणें, चवऱ्या, अब्दागीर, झरझऱ्या आदिकरून त्यांनी नेलें. यांस अधसान होईना. बेलाशक मार्गे लष्करांत आले. त्यावरी फौजेंवें कूच करून दोन तीन मजला मेडऱ्याकडे जयाप्पांनी चालोन घेतले. राठोडांनीही चालोन घेतलें. प्रातःकाळपासून तृतीय प्रहर पर्यंत लढाई जाली, परंतु हत्यार लागेना. तेव्हां सारी फौज जयाप्पाजवळ ठेवून जनकोजी शिंदे यांने दोन हजार निवडक धारकरी घेऊन चालोन घेतलें, आणि फौज दुभागून पार निघोन गेले. त्यावर जयाप्पांनी हत्यार लावतांच राठोडांनी फौज मोडून ताराज केली. जनकोजास तीन जखमा तिराच्या व सांगेच्या लागल्या. महत्तर यश आले. विजेसिंग एक दिवसांत चाळीस कोस नागोरास पळोन गेला. सलतानत सर्व हस्तगत जाली. मग कूच करून नागोरास मोर्चे देऊन शिकस्त केला. इकडे विजेसिंगाने आपला सासरा जयपुरचा माधोसिंग याची मदत मागितली. [का. सं. प. या. ले. ४५१].

जयाप्पाच्या या नवीन उपक्रमानें पेशव्याचे बेत ढांसळले. बरेच दिवस झाले तरी जयाप्पाकडील कांहींच वर्तमान त्यास कळेंना. त्यासंबंधी नाना प्रकारचे प्रश्न विचारून पेशवा लिहितो, ' सर्व अर्थ विस्तारें निरंतर लिहीत जाणें. मोठा मनसबा, मारवाडी रजपूत अद्याप गर्विष्ठ, त्यांसी प्रसंग एकाएकीं तुझांवर प्राप्त झाला आहे. त्यास तजविजेने दमवून, युक्तीनें समय पाहून जरब देऊन स्वकार्यसिद्धि करावी. श्रीकृपेनें सरदारी व शिपाई-गिरी व दाव उपाय जाणणें सर्व गुण तुझांस आहेत. तदनुरूप साध्य असमर्थ विचार करून कार्य करणें. जोधपूर निम्मे राज्य द्यावें विचार जाहलिया उत्तम आहे. दादून सर्वच घ्यावयासाठी कलह-वृद्धि न करावी. हा थोरांचा संप्रदाय आहे. युद्धावांचून साम न होयसेंच असलिया, सावधतेनें आपले रीतीनें त्यास आयास आणून नम्र करून कार्य संपादावें. विलंबावर पडलें तरी निरंतर सविस्तर अर्थ लिहीत जाणें.' [३११७५४, का. सं. प. या. ३७६].

वर सांगितलेल्या एक दोन लढाया बहुधा स. १७५४ च्या सेप्टेंबर ऑक्टोबरांत झाल्या असाव्या; आणि त्यानंतर जयाप्पांनी नागोराज वेढा देऊन

बिजेसिंगास कोंडून बरिलें. कालक्रमानुसार या वेळच्या व्यवहारांचा तपशील ठरविण्यास साधन नाही. वेढ्याची मोर्चेबंदी करण्यास बराच वेळ गेला. रेंतीचा प्रदेश, ह्यापून सुद्धाचा यत्न चालेना. परस्पर तोफांचा भडिभार होऊं लागला. सात आठ महिने झाले, तरी दुर्ग साध्य नाही. ह्याणोन रामसिंग व जनकजी यांस समागमें दहा हजार फौज देऊन मेढत्यास मोर्चे लाविले. बारा महिने झाले. मोहरा इरेस पडला. तिकडे पुण्यास पेशव्यास चिंता उत्पन्न झाली. मल्हाररावाच्या तेडीने हें प्रकरण अंगावर आलें असे खास वाटलें. 'हरप्रकारें मल्हारबास आगले माघेंत राखून तहरह करून मोकळे होणें. तुमचे विशीं येथें त्तिळमत्त दुसरा अर्थ नाही. सर्व प्रकारें समाधान असों देणें.' असे पत्र २१.७.१७५५ चें पेशव्यानें जयाप्पास पाठविलें. [का. सं. प. या. ३८२]. या पत्रापूर्वीच ३०.६.५५ रोजीं जयाप्पा मारला गेला होता.

इकडे बिजेसिंगानें मल्हाररावाचे बळावर हा युद्धप्रसंग अंगीकृतला होता. परंतु एक वर्ष झालें तरी मल्हाररावाकडून मदत येईना, तेव्हां त्यानें आपले वकील मदत मागण्यासाठीं मल्हाररावाकडे पाठविले. मल्हाररावाने उत्तर केलें, 'आम्ही एका खावंदाचे चाकर. उघड तुमची कुमक करतां येत नाही. परस्परें रजवाड्यांस पत्रें देऊन कुमक करतो.' त्याप्रमाणें साधवसिंग जयनगरकर वगैरे मंडळीस पत्रे पाठविली; आणि सांगितले की तुम्हास कोणी मदत न करी तरी, कांही मोगलाई मसलत करून तुम्हां यश संपादों.' असे सांगोन बिजेसिंगाचे वकील मल्हाररावानें परत पाठविले. 'बवडा महिने झाले. परंतु जयाप्पा केवळ कुवेर, रोजमुरा व अजबाब पाहून सर्ग्यास खर्चा पावती केली. लोक आराम राखिले. तमाम एकदील. अवधियांची ओढ की बिजेसिंगाचे पारिपत्य करावे. तिकडे नागुरांत बिजेसिंगास धोर निवेसा. सवावर्ष झाले अतां कोंडून कौठवर राहवें, मोगलाई मसलतीनें होईल ते कडावें, ह्याणोन तीन मारेकरी मिळ केले, आणि चार घटका रात्रीस बोहेर लावून दिले. चार घटका दिवसास ते जयाप्पाच्या लष्करांत पोहोंचले. देवाचे

डेच्यापुढे जयाप्पाचें स्नान चाललें होतें. नजीक घोड्यांची पागा होती. मारेकरी भिकारियांचा कंगाल वेष्ट घेऊन घोड्यांपुढे दाणे बेंचीत होते. स्नान आटपून चौरंगावर उभे राहून सुखावर धोतर घेऊन क्षणभर डोळे चोळात असतां मारेकऱ्यांनी एका टाकीच दोहीकडून कुणीस सुऱ्यांचा मार केला. लगेच जमिनीवर आले. नजीक अग्नि-गऱ्या होता त्याने कव घालून एक धरिला, तो डेरियापुढे व पागेत गडबड जावली. ससेहोलपट होऊन एक ठार जवहला; आणि एक प्राण घेऊन नागुरांत परत गेला. त्यानें चातमी कळवितांच थिजेसिंग एकदम मराठ्यांवर चालून आला. दत्ताजी भावन बंधू-जवळ येऊन धाव सोकूनून रुढन असतां जयाप्पा त्यास बोलला, हे क्षात्रधर्मास उचित नाही. मला कांहीं होत नाही, तूं शत्रूचा सत्तावार घे त्याबरोबर दृष्टांजने निष्ठागवा हत्ता करून मारवाडी भाषें सारोत गांवांस चातले. परस येतो तों जयाजीचा प्राण गेला. दत्ताजीया शोक आण्णे ना! तेव्हां रामाजीपंत भाऊ दिवाण व लहान थोर सादारांना संवत्सन करून जयाजीच्या देहाचें मार्थक केले. जनकोजी जवळ नव्हता. त्याने त्याच दिवशीं मेउने सर केले होते. तोही लगेच येऊन पोहोचला. मग मुद्रनेपुनऱ्यांचा शोक किती वर्णावा ! तेरा दिवस उत्तर-क्रिया व दानधर्म बहुत केला. ज्येष्ठवद्य ७, ता. ३०. ६. १७५५ रोजी जयाप्पाचा खून झाला. ताउस सरोवर ह्म० मोरापे सरोवर येथे त्याची छत्री आहे.^१

हे वर्तमान लोकांस कळलें. मल्हाररावास कळून बाह्यार्थ श्रमी झालें की 'आमचें जूग विसकळीत झाले.' पुण्यास वर्तमान समजून 'बहुत श्रमी झाले की एक बाजू खचली. बरे जनकोजी शिंदे आहेत, त्यांस सर्वाई जयाजी करून दाखवूं, चिता नाही.' ह्मणोन समाधानीची पत्रे दत्ताजी व जनकोजी यांस पाठविली. मल्हारराव दक्षिणेंत वस्त्रगांवास निघून गेले. जयाप्पाच्या मृत्यूचें पत्र रामाजी अनंताचें २५ जुलैस पेशव्यास लिहिलें, तें २६ ऑगस्टला

१ टीप—या खुनास प्रोत्साहन होळकराने दिलें, असा जो हा उल्लेख आहे, तो जनकोजीनें अंताजापंतास लिहिलेल्या पत्रांत का. सं. ५. या. ४५१ यांत बिलकूल नाही, हें ध्यानांत ठेवण्याजोगे आहे.

त्यास पोंचलें. लगेच चार दिवसांनी पेशव्याने जबाब लिहिला. 'जयाजी शिंदे यांस दगा होऊन निघून पावल्याचा मजकूर लिहिला तो कळोन बहुत श्रम जाले. ईश्वरें मोठी अनुचिन गोष्ट केली. उपाय नाही. जयाप्पासारखा उमबा सरदार दायानें मृत्यु पाववा ऐसे नव्हतें. असो. दत्ताजी शिंदे मर्द खबरदार आहेत. तुझा व सर्व सरदार शाबूद आहां. जनकोर्जाचें समाधान करून उपास्थित मनसुबा सिद्धीस पाववून, शत्रूचे पारिपत्य, तहरह उत्तम प्रकारे होय तें करणें. दत्तवाचा स्वभाव शिपाइगिरीचा आहे, यास्तव रागे करून असमयी अस्थानी निकडीस प्रवर्ततील, त्यास समजावून गोड बोलूनच सांगत जाणें. आपा असतां बोलून होते, त्याप्रमाणे झालें तर तह करणे. परंतु ते सांप्रत चढी लागले असतील. यास्तव हर तजविजीने संभाळून राहणे. दोन चार मिळून जमा होऊन आले तर तीन महिने पात्रेतो गनिमी तऱ्हेने संभाळणे. फौजा तिकडे आलिघावर श्रीकृपेने उत्तमच होईल. तिळमात्र उदास नसतां सेवा करणें.' [का. सं. प. या. ३५२]. नंतर दुसरें पत्र ता. १८ सेप्टेंबरास लिहिलेलें पेशव्याचें दत्ताजीस आले तें असे. 'बिजेसिंगास उत्तम प्रकारे तंग केलें आहे, वरकड कोणाच्यानें त्याची कुमक करवत नाही, स्वामीनी त्याचे वकिलास साफ सांगोन निरोप द्यावा, कै. आपांचा अभिमान शेवटास नेलियानें, लौकिक व स्वामि-कार्य सर्वांस जय, झणोन लिहिलें, त्यास आपांनीं जें अवलंबिलें तें आह्मांस सर्व प्रकारे करणें. परंतु हा राजकार्य प्रसंग आहे. आपांसहा येथून बुद्धिवाद चार पांच महिने मागें ठिहीत गेलें, ती पत्रे तुझी पाहिलीच असतल. दूरपथ, दोन वर्षांनां हिदुस्थानांतून फौज (परत) आली, एकाएकी तयारी करण्यास उशीर लागतो, त्यास नाइलाज. श्रीकृपें दिडा महिन्यांत पांच सहा हजार फौज येऊन पावेल. मागाहून खासाही वांस हजार फौजेनिशी येतच आहे. तुझा अवलंबिले कार्य ते अगत्य आह्मांस करणे. परंतु होणारानुसार आपांनीं हातेर बोटिले. शिपाइगिरीची रीत केली. सरदारगिरीचा प्रकार न केला. तेव्हां प्रथम भारतीय लढाई मारिली. त्या उपरी नव्या दबाबांत तूट सोसून, सल्लूख हर प्रकारें, पुढील संकट दूरदेशीनें जाणून, करून मोचले जाले असते तर

आज प्रयाग अंतर्वेद व अलीकडील खेचीचा मुलूख सोडविणें वगैरे कामें सरकार किफायतीची होऊन गेलीं असतीं. परंतु होणारास इलाज नाही. तुम्हीही आज पावेतो शिपाईगिरी केली. आतां सरदारीची रीत धरून तजविजीनेंच कांहीं कामें करावीं. जरूर संकट पडेल तेथेंच नेटून शिपाईगिरी करावी. तुमचा अभिमान ईश्वरास आहे; आणि मजवर ईश्वरी कृपा आहे तोंवर साहित्यास कधीं चुकणार नाही. ती पिढ्यांचे एकनिष्ठ सेवक, कामाचे असतां, तुमचा अभिमान नसावा हे कधीही या घरांत घडणार नाही. सर्व प्रकारे समाधान चित्तथे करून अष्टपैलूचे रीतीनें जसा जे समयी प्रसंग पाहाल तसा मनसबा करित जाणें. विजेसिंगाचा वकील पंनास लक्ष रुपये द्यावे, रामसिंगास पोटापुरती जागा द्यावी, ऐसें बोलत होता. आम्ही ते गोष्ट मान्य केलीच नव्हती. सांप्रत हा प्रसंग जाहला, याजमुळे आम्ही साफच त्यास जाब दिल्या की आम्हांस याउपर तह करितां अनुकूल पडत नाही. तुम्ही जाणे, ह्मणोन निरोप दिला. तेथे ते आतां चढी लागले असतील. मध्यस्थ मारले गेले, सबब मध्यस्थासहं कोणी शिरत नसेल. अद्याप त्यांनी रामसिंगास पंधरा विसांची जागा दिली, व तुमचा खर्च फिरोन दहा लाख जाजती दिले, तर घेऊन सलूख करून या संकटांतून सुटावें, हे राज्यभार अष्टपैलूपणास उचित आहे. तेथील प्रसंगरूप करणें.' हें पत्र नानासाहेबांच्या राज्यकारभारनैपुण्यास शोभेणें आहे. (का. सं. प. या. ३५१). विजेसिंगाचा वकील वर्षभर तरी पुण्यास बसून होता (वरील ३६१). जशापाने मल्हाररावाच्या चुरशीनें हे मारवाड प्रकरण उगाच अंगावर घेतले, अशा कागाळ्या पेशव्याकडे गेल्या होत्या, असें यांत ध्वनित आहे. पेशव्यानें याजबद्दल यत्किंचित् हयगय न करितां शिंद्यांच्या मदतीची सिद्धता करून दिली. ' जयाप्यांनी मारवाडच्या मनसुबियाचा अंगेज केला, त्यास आयुष्य अस्तें तरी, त्यांचे तेच सिद्धीस नेते. तथापि त्यांच्यामार्गे दत्तार्जीनीं आव घातला तो प्रकार सिद्धीस पावावाच पावावा, यापेक्षां दुसरें अधिक न जाणतां, अंताची माणकेश्वर ग्वाल्देरीहून रवाना केले ते अविलंबेंच येऊन पावतील, खासा स्वारीची तयारी होत आहे. दसरा झाल्यावर चाळीस पंनास हजार फौजेनिशीं येणें हेईउ.

रजपुतांमध्ये जाठाशीं राजकारण राखून, एकाशीं स्नेह तर एकाशीं बिघाड, एकदांच सर्वाशीं कजिया करूं नये, - तूतें तोडाने वरकडांशीं फारच गोड घेलून राजघराण राखावें, जे समयोचित दिसेल ते करणे.' [२०-९-१७५५, का. सं. ष. धा. ३८६]. यांत उल्लेख केल्याप्रमाणे पेशवा स्वतः जर उत्तरेत जाता तर सर्व कारस्थानांचे पुढील स्वरूप बहुतांशी बदलले असते, यांत संशय नाही. परंतु पेशव्यास एकदां कोणाकडून तरी पुष्कळशी द्रव्यप्राप्ति पाहिजे होती. - जमापाचे मारवाडांतील स्वारांने दौलताचे कर्ज एकदांचे वारेल अशा पेशव्यास मोठी आशा होती, ती त्याच्या मृत्यूने निष्फळ झाल्यावर, पेशव्याने स्वतः स. १७५५ चे दसत्यानंतर उच्चर हिंदुस्थानांत जाण्याचा बेत राहित करून, केवळ द्रव्याच्याच इच्छेने पुनरपि कर्नाटकांत सावनूरची वाट धरिली. होळकरांनं व रघुनाथरावानेही त्यास बहुधा अशाच सल्ला दिली असावी; आणि हे खरें असले तर हिंदुस्थानांत शिंद्याचा उत्कर्ष नसावा, अशी कांही तरी भावना होळकराची असावी, असे मनांत येऊ लागते. खरें झटलें तर सर्वांआर्षी होळकराने आवून जाऊन शिंद्याचा पाठपुरावा केला पाहिजे होना. स. १७५५ त होळकरांनं कांही एक महत्वाची कामगिरी केलेली आढळत नाही. उत्तरेत शिंद्यांस कुचंबत टाकून दक्षिणेत होळकर सावनूरचे स्वारीस गेला. या सर्व बनावावरून पुढील अरिष्टाचा दोष बराचसा गट्टारवाचे माथां येतो.

स. १७५५ च्या एप्रिलांत रघुनाथराव हिंदुस्थानांत असतां पेशवा व अंताजी माणकेश्वर यांचा भेट नाशीक येथे झाली, त्या वेळीं अंताजांस पेशव्याने हिंदुस्थानांत रवाना केले आणि रघुनाथराव सांगेड ती कामगिरी करण्याचा हुकूम केला. त्याप्रमाणें अंताजी तिकडे जात असतां, फौज न ठेवतां खोदी गणती दाखवून अंताजी पैसे उचटतो, असा संशय येऊन, रस्त्यांत पेशव्याचे हुकमांनं दोन बेळां फौजेचा झडती मुद्दाम खात्रीच्या माणसांकडून करण्यांत आली, ती कमी न भरतां बरोबर सात हजार भरली, असे अंताजी लिहतो. रघुनाथराव परत येत असतां मारुण्यांत अंताजीचा व त्याची भेट झाली. रघुनाथरावांनं अंताजीस अंतर्बेदांत गोपाळराव मणेशाच्या मदतीस जाण्याचा हुकूम केला. शिंदे

वर्षभर मारवाडांत पेंचांत सांपडले असतां, त्यांचे मदतीस अंताजीस न पाठवितां, आपल्या मेव्हण्याकडे जाण्याचें हुकूम केला, यावरून शिंद्याचे व रघुनाथरावांचे बरेंच बिनसलें होतें असे (५). जुलई आंगस्टांत अंताजीचा मुकाम काल्पी-जवळ यमुनातीरी होता. त्यापूर्वीच जून महिन्यांत जयाप्पाचा खून झाला होता. सेप्टेंबरांत दत्ताजी व जनकोजी यांस पेशव्याची पत्रें पांचल्यावर, त्यांनीं अंताजीस पत्र पाठवून मारवाडांत आपल्या नेत्यांस बोलाविलें. पेशव्यासही तसें कळविण्याबद्दल त्यांनीं अंताजीस लिहिलें. या पत्रांत मारवाड स्वारीचा साद्यन्त वस्तान्त शिंद्यांनीं अंताजीस कळविला. तेव्हां रघुनाथरावाचा हुकूम मानावा की शिंद्यांचे ऐकावें, असे द्विधाचित अंताजीचें झालें. इतक्यांत मारवाडांत जाण्याविषयी पेशव्याचा निक्कडीचा हुकूम अंताजीस आला. 'मातबर सरंजामानिशी मारवाडांत जाऊन, साम दस दंड भेद युक्तीस पडेल तसें करून, शिंदे आंस काढून घेऊन येणे.' तेव्हां गोविंदपंत बुंदेल्याकडून वीस लाख कर्ज घेऊन विजयादशमीचे मुहूर्ताने (१४-१०-१७५५) अंताजी फौजेची जमवाजमव करीत मारवाडांत गेला. रस्त्यांत किरवली व बुंदीकोटा येथील फौजा राठोडांच्या मदतीस येत होत्या. त्यांस पैका भरून अंताजीनें मागे वळविलें. जयनगरचा माधोसिंग बिजेसिंगांचे साख्ख हरप्रकारें करीत होता. सबब अंताजीनें जयपूरचा मुखूख लुटून त्यास तंबी पांचविली. जयपूरचा सरदार अनिरुद्धसिंग याची व शिंद्यांच्या फौजेची लढाई होत होती, त्यांत एने वेळीं अंताजीची मदत आल्यामुळे शिंद्यांचे फौजेस मोठा धीर आला. मोठ्या शिकस्तीनें लढाई करून अनिरुद्धसिंगास मराठ्यांनीं अडविलें, तेव्हां माधोसिंगानें घाबरून त्यास परत बोलाविलें, आणि अनिरुद्धसिंग अंताजीचे छावणीत तहासाठीं मेलला. नंतर जयपूरची फौज परत पाठवून अंताजी व अनिरुद्धसिंग शिंद्यांचे भेटीस मागोवास आले. भेटी झाल्यावर सर्व फौजांनीं नगोरावर मारा सुरू करतांच बिजेसिंग मोठ्या हिंमतीनें पुनः खल्लू आला. त्यांत त्याचा पूर्ण पराभव होऊन त्यानें तहाची बौळा लाविली. परंतु बिजेसिंगास काढून रामसिंगास संपूर्ण राज्य दिल्याशिवाय दत्ताजी तह करीना,

त्याबरोबर जरब बसून बिजेसिंग मराठे सांगतील त्याप्रमाणे तह करण्यास कबूल झाला. अंताजींना त्याच्या मार्फत तह ठरला. पार ओढून भरून नये, असे अंताजीने दत्ताजीस सुचविले. राज्याच्या ८० टक्क्या जाळ्या. एक सरकारची, एक बिजेसिंगाची व एक रामसिंगाची. सरकारची नजर दोन कोड दरबार खर्च व कांही अंताजीचे, मिळोन पांच कोट ऐवजाची निशा घेतली. नागोरास रामसिंगाने ६ झालार येथे बिजेसिंगाने राज्य करावे, जोधपूर किल्ला सरकारांत ठेवावा, याप्रमाणे करारांत आणून बिजेसिंगाची व शिंद्याची भेट करविली. परस्परें बहुमान जाला. रामसिंग व बिजेसिंग यांची भेट होऊन किलाफ तोडिला. रामसिंग हाडे बुंदीकोटकर, गोपाळसिंग करोलीकर व अनिरुद्धसिंग वगैरेंच्या भेटी शिंद्यांशी झाल्या. जयपुराकडून दोन कोट गुन्हेगारी घेतली. [का. सं. प. या. ४५१]. ह्या उत्कृष्ट लेखावर मिति नाही हें त्यास मोठे वैगुण्य आहे. फेब्रुआरी १७५६ च्या सुमाराचें हे पत्र असावें. अंताजीच्या या लेखांत आत्मश्लाघेची झांक ठिकठिकाणी मारते, हें ह्या लेखावरून दिसून येईल. होळकरासंबंधानें एक अक्षरही यांत नाही; कदाचित् होळकर बरघुनाबराव एक विचाराचे असल्यामुळे अंताजीने त्याजबद्दल कांहीच उल्लेख केला नसावा असें वाटते. ' एक कोट रुपये खंडणी घेऊन, नागुरापासून अलीकडे मुख्य अजमीर, मेडतें, बिकानेर हीं ठाणी रामसिंगास दिली. खंडणी व मुख्य हस्तगत झाला, त्यापैकी निमा रामसिंगास देऊन निमा शिंद्यांनी आपणाकडे ठेविला. ठाण्यांचा बंदोबस्त करून मजल दरमजल उज्जनीस आले. [भा. सा. ब] अजमीर कायमचे घेऊन मराठ्यांनी तह केला. (टोंड.) शेवटी रामसिंगास गादी मिळाली नाही. तो स. १७७३ त जयपूर येथें मरण पावला.

रामसिंग अत्यंत दुर्दैवी होता. राज्य मिळविण्याकरितां त्यानें २१ लढाया मारल्या. आरंभींचा त्याचा दुष्ट स्वभाव विपन्नावस्थेनें शेवटीं पुष्कळ नरम झाला. त्याची हुशारीच पाहिली तर अप्रतिम होती, परंतु लहूर आली म्हणजे तो काय कराल याचा नेम नसे. जिवांस जीव देणारे त्याचे कित्येक साथीदार होते, म्हणूनच त्यानें पुष्कळ वर्षे टिकाव धरला. विजयासिंह

गार्दावर आला तेव्हां तो अल्पवयी व अज्ञानी होता. मराठ्यांबरोबर लढण्यांत राज्य व त्याचे खजिने भिकेस लागले. फार वर्षांच्या युद्धांत शेतकी, व्यापार व उद्योग सर्व बसले आणि रामसिंह पुष्कळ वर्षे जिवंत राहिल्यामुळे त्याची भास्ती मनावर राहून विजयसिंहास कांही एक उपयुक्त काम करतां आले नाही.

स्वारीस एकंदर खर्च तीन कोट रुपये आला. परंतु हाताखालच्या लोकांचे नुकसान शिंद्यांनीं होऊ दिले नाही. उज्जनीस येतांच बुंदीचा राजा मरण पावला आणि त्याचे सवयेनें आपल्या अल्पवयी मुलास गार्दावर बसविण्यासाठीं शिंद्यांनी मदत मागिली. ती मदत केल्याबद्दल अल्पावकाशांत ४० लाख रुपये दत्ताजीस मिळाले. तेणें करून नागोरच्या स्वारीचे कांही कर्ज फिटले. ' संस्थान कोटें येथून चाळीस लाख खंडणी केल्याचा मजकूर लिहिला, त्यांत सरकारचा नजराणा पंधरा लक्ष रुपये, पैकीं साल मजकुरी दहा लक्ष व पांच लक्ष पेस्तरसालीं द्यावे. याप्रमाणे करार केला आहे म्हणोन लिहिलें, ऐशास सांप्रत सरकारांत ऐवजाची निकड बहुतच आहे. दहा लक्ष रु. सत्वर पाठविल्यास फारच उपयोगास पडतील. वरकड मारवाड प्रांते ऐवज क्षमा माला असेल तो देशास येतेसमयीं समागमें घेऊन यालच यंदां पैक्याची अंढ फारच ' [का. सं. प. या. ३५०], असें पेशवा जनकोजी शिंद्यास १७८५ स. लिहितो. म्हणजे या वेळीं शिंदे दक्षिणेंत दाखल झाले नव्हते, पुढें लवकरच आले (का. सं. पदा. ३४९). बरसार्तीत शिंदे उभयतां दक्षिणेंत चांभार-गोंयास आले. तेथे नानासाहेब व सदाशिवराव यांनीं मुद्दाम जाऊन त्यांच्या भेटी घेऊन समाधान केले. मारवाडांत जिकलेला सर्व मुलूख शिंद्यांकडेच पेशव्यानें ठाविला. पुढे तीस वर्षांनीं रजपुतान्यावर मोहमा करतांना हा पूर्व इतिहास भहादजीचे मनांत डांचन होता हें सांगणे नकोच. मन्हासराव होळकर शिंद्याचे भेटीस चांभारगोंयास जाणार होता, परंतु शिंद्यांनी त्याची भेट घेण्याचें साफ नाकारिलें. ' आतां त्यांची भेट स्वर्गी ' अस्य जबाब दिला. ह्या दोन मोठ्या सरदारांचे हाडवैर जुंपलें हे भावी विनाशाचें पूर्व चिन्ह होय;

वैगुण्णच समजलें पाहिजे. एकंदर स्वारीत प्रत्येकानें आपली शिकस्त केव्ही. सर्व लोक अतंतु छुटीने व एक विचारानें जिवाची पर्वा न धरितां लढे. रजपूत लोकांचा जमाव भारी, व इतर सरदारांकडून ताबडतोब मदत आजी नाही, म्हणून दोन वर्षे कुर्बब्या झाली; आणि हाच प्रकार पुढे तीन चार वर्षे हळूहळू बळावत गेला, त्यामुळे बाजू मराठ्यांच्या अंगावर आली. फौजा, पैसा, सामुग्री इत्यादि गोष्टी केव्हेवर व भरभूर मिळाल्या नाहीत, म्हणून त्यांचा मोड होत गेला, बाकी कुघराई अशी कोणीही केलेली नाही, ही गोष्ट त्यांच्या शौर्यास मेहमाच भूषणावह आहे.

रजपूत लोक म्हणजे धर्मानें व जन्मानें मराठ्यांचे जातभाईच होते. विशेष जरूर नसतां पेशव्याचें कर्तव्य वारण्यासाठीं पैसे मिळविण्याच्या हेतूनें दुसरीं उपयुक्त कामें सोडून जयाप्यानें रजपुतान्यावरील वरील स्वारी हातीं घेतली. जांत त्याचा तर फायदा झाला नाहीच, उलट रजपूत जातभाई मराठ्यांचे कायमचे बैरी बनले; आणि स्वधर्मीयांकरिता धरत्यानें मराठ्यांच्या मूळच्या उच्च हेतूंचा विपर्यास झाला. होळकराच्या चढाओढीनें जयाप्या शिवाय हें प्रकरण उगीच अंगावर घेतलें. रजुनाथरावास राज्यकारस्थान किंवा मुत्सदेगिरी ठाऊक असली तर त्याने असा प्रकार होऊं दिला नसता. यासाठींच मानाकाहेच उत्तरेत येता तर तिकडील कारस्थानांस योग्य वळण आणून कदाचित् पानवतचा परिणामही भिन्न झाला असता असे वाटूं लागले. रजपुतान्याच्या ऐवजीं प्रयाग काशी नगरे हिंदूंची पवित्र स्थळे सोडविण्याचा उपयोग जयाप्यानें अंभीकरीत्या असता तर मराठ्यांचें घ्नीद लोकांच्या निदर्शनास आलें असतें. एकंदरीत शिंदे होळकर या दोन मुख्य सरदारांचे भांडणांत पुढील नात्याचे बीज आहे, ही गोष्ट येथें प्रत्ययास येते.

आ स्वारीनें रजपूत मराठ्यांचे वैर मात्र कायमचेंच जुंपलें. पामपताकर मराठ्यांची वाताहत द्योत असतां, रजपूत मजा पाहत तटस्थ राहिले, जुसली धान्यसामुग्री सुद्धा त्यांनी मराठ्यांस पोचविली नाही, यावरून बाजीरावाचे वेळचा रजपूतमराठ्यांचा स्नेह लयास जाऊन, अलीकडे त्याचा किती विपर्यास

झाला, हेंही या मारवाडच्या स्वारीवरून उघड होतें. शौर्य व हिंमत हे शिंदे घराण्याचे उज्वल गुण वरील प्रकरणांत अत्यंत निदर्शनास आले, आणि त्याबद्दल केवळ त्यांच्याच वंशजांस नव्हे तर अखिल मराठी राष्ट्रास सदैव अभिमान वाटे. यांत संशय नाही. मारवाडांत शिंद्यांची कुवंधणा होऊं लागल्यानें उतर्सेतील मराठ्यांच्या एकंदर उद्योगाची बरीच हानि होऊं लागली. 'जवाजीस क्वा झाला हे वर्तमान जमीनदारांस कळतांच मन मानेल त्याप्रमाणे ते लवाड्या करूं लागले. (३.१३७) जयनगरास माधोसिगानें गोविंद तिमजास जिथे मारिलें. घरदार छुटलें, आणीकही मारिले. तमाम राजेरजवाडे लबाडीस आले,' (३.१५२), असें गोविंदपंत बुंदेले लिहितो. पुढील उपक्रम समजण्यासाठीं गोविंद बल्लाळाच्या हाकळाली कौब होत्या हें अधी येथे पाहिले पाहिजे.

६. गोविंदपंत बुंदेच्याचा कारभार.—रा. राजवाड्यांनीं या गृहस्थाच्या कर्तृत्वाचा भाग अत्यंत हिडिस दाखविला असून, त्यामुळे त्यांचे पानपतःत्रे भ्रवरणही विपर्यस्त व सदोष झालें आहे. गोविंदपंत कदाचित् आपमतस्त्रवी असेल, पण तेवढ्यावरून पानपतःत्र्या अपयशाचा बराच मोठा वांझा राजवाडे त्याच्याच माथीं मारतात ते बरोबर नाही. त्याच्याहें पेश्यां ज्यास्त मनलब मल्हारराव दगैरे दुसऱ्या अनेक व्यक्तींच्या ठिकाणी होना; आणि बुंदेलच्या ठिकाणी तो नसता तरी तेवढ्यावरून पानपतःत्र्या परिणाम निरख्य झाला असता असें म्हणतां येत नाही. याच्यासाठीं या गृहस्थाचा उद्योग यथातथ्य दाखविणे जरूर आहे. 'स. १७३३ त गोविंदपंतास बुंदेलखंडाचा बुमैद्वार केलें म्हणून कोठेंकोठें लिहिलेलें आढळतें, ती निवळ गप्प होय' हें राजवाड्यांचे विधान [१ प्र. पृ. ५४] साफ चूक आहे. त्याच सालीं पंताच्या उद्योग उत्तरेत सुरू होऊन, तिकडेच त्याची पुढील अठ्ठावीस वर्षे सारखीं खर्च झाल्यामुळें, त्याच्या इतका तिकडील माहीतगार दुसरा इसम नव्हता. तो मूळचा कारकुनी पेशाचा असून प्रसंगाने शिपाईगिरीचें काम शस्त्रीघाट्टेर त्याजवर पडल्यामुळें त्यास यश आले नाही. राजवाड्यांचा पहिला खंड प्रसिद्ध झाल्यावर, तिसरा व सहावा हे खंड बाहेर आले, त्यांत पंताची शंकडों नवीन पत्रें छापलेली

पाहतां. त्याजबद्दल अनुकूल ग्रह उत्पन्न होतो. पोरी, चिजा, उंची कापड बगैरे हिंदुस्थानांतून पेशव्यांस गोविंदपंत पुरवीत असे. गोविंदपंताचा धाकटा भाऊ पुण्यास कारभार पाहत असे.^१ उत्तरेकडील कमाईचा पुष्कळसा पैसा गोविंदपंत दक्षिणेंत पाठवी. स. १७४० च्या सुमारास त्यास चांगली कमाई झाली. दोन लाखांपासून चौदा लाखांपर्यंत सालाची रसद गोविंदपंत पेशव्यांकडे भरीत असे. ही रसद नियमितपणें भरण्याबद्दल त्याचा मोठा खौकिक होता. स. १७४९-५० साली पेशव्यांनीं त्यास पालखी व अब्दागीर अशी नेमणूक करून दिली. [१-१३२ व टीप १८२]. रोहिल्यांचे युद्धापासून गोविंदपंताचे कमाविशीत दंगे उत्पन्न होऊन वसुलास अडचण पडूं लागली; आणि हा घोट्याळ उत्तरोत्तर वाढून त्याचा फनपतावर कळस झाला. अर्थात् यांत मुद्दाम लबाडी केल्याचा आरोप सिद्ध होत नाही. तो आपल्या अडचणी भावास वारंवार लिहितो. (३-१५५). दक्षिणेतील घडामोडींचा तपास ठेवण्याचा गोविंदपंतास मोठा हव्यास होता, त्यावरून प्रसंग येईल तशी पाठ फिरविण्याचा त्याचा हेतु बहुधा असावा असें दिसतें. सर्व कारस्थानांची माहिती ठेवून, कोणाशीही विक्रोपास न जातां सावधगिरीनें वागून, आपला मार्ग सुधारावा असा त्याचा परिपाठ व स्वभाव दिसतो. थोडा बहुत संशयी व कपटीही असावा असें भासते. 'पैसा कोठीलही वसूल होत नाहीं, जान विकत नाहीं, असें परम संकट आहे. ताराबाईनी संभाजी राजांशी पैगाम केला आहे कीं काय तें लिहिणे. ताराबाईजवळ फितुरांत कोण कोण आहेत, श्रीमंत कोणीकडे जाणार, काय मनसुबा तो लिहिणे. (३-१६३). सवंगाईमुळे पैसा वसूल होत नाहीं. रयत बटाई घ्या झणते, नाही तर पळोन जातात, पैसा उगवत नाही. बुंदेलखंडीं चार लाख रुपये कर्ज देणें तें अद्याप वारत नाही. शहरीं देणें तें तसेंच. श्रीकाशींत हुंडी केला, तेथे ऐवज तूर्त न मिळे, झणून कर्ज तेथें घेणें लागलें. ऐसा प्रसंग ईश्वरें आणिला. धरणीं चारणीं सावकाराचीं

होऊं लागली. अशी गत कधी न जाली' (३.१६५, १२.१.१७५.?). श्रीमंतांस वगैरे गौरवून पत्रें लिहून तो त्यांची मर्जी सांभाळण्यांत मोठा कुशल होता. 'श्रीमंतांचें पुण्य समर्थ, झणून गायकवाड, दाभाडे, ताराबाई विल्हेस लागले. नासिरजंग भेला.' हिंदुस्थानच्या व्यवस्थेस फौज किती व कशी पाहिजे याचा स्पष्ट इशारा बुंदेल्यानें सदाशिवरावास २४.२.५५ च्या खालील पत्रांत दिला आहे. 'हिंदुस्थान प्रांती हंमेशा मातबर फौज पाहिजे, तरच बंदोबस्त राहील. बुंदेलखंडापासून अंतर्वेदीपावेतों रखवाली पाहिजे. मातबर जागा, रांगडे लोक हरामजादे, तेव्हांच फिसाद करतात. दिल्लींत बंदोबस्त नाही. तेथें गडबड जाली झणजे सर्व रजवाड्यांची नजर फिरते. दादास्वामीही देशीं जाणार. सरदारही समागमें जातील. आझांजवळ फौज नाही. हंमेशा वीस हजार इकडे छावणी असावी. फौज येईल तेव्हांच बंदोबस्त करून आझी देशास येऊं. सबब मातबर फौज अविलंबें सत्वर रवाना करावी. कैदेनें राहत, सरकार कामावर चित्त देत, जागजागां गांव न छुटीत असे लोक पाठवावे. नाही तर नित्य लूट करितां हैराण करितात ऐसे न पाठविणें. हिंदुस्थान प्रांती फौज नसल्या बंदोबस्त राहणार नाही, पैसा वसूल होणार नाही, हयगय जालिया फजिती आहे,' [इ. सं. ऐ. टि. २.४५]. यापेक्षां जास्त स्पष्ट व जोराचा इशारा कोणता यावयाचा. दिल्लीतील कारभार आपसांतील चुरशीने बिघडला. रघुनाथरावाचे स्वारीनें बदनक्ष झाला. स्वतः नानासा० अगर भाऊसाहेब यांपैकी कोणी तरी येऊन व्यवस्था न केल्यास सर्व उद्योग फसेल, असें पंताने सदाशिवरावास निक्षून लिहिलें (४.९.१७५५, खं. ३.१५१). पुनः स. १७५६ त बुंदेले सदाशिवरावास लिहितो. 'उभयतां सरदारांत पेंच दिसतो. सुरळीतपणें वर्तणूक होणार नाही. आपसांत कटाक्ष बाढेलसें दिसतें. या प्रांतीं स्वामी आल्या० विना बंदोबस्त व सरकारी कार्य होणार नाही. याजमध्ये सर्व आहे. स्वामी सर्वज्ञ आहेत. ज्याची फिकीर त्याजला असते. सरदारांत आपसांत चित्त शुद्ध नाही, याजमुळें मनसुबा सिद्धीस जाणार नाही. एकानीं एक झणावे,

हुस-यांनीं दुसरेंच ह्मणावें. यांत मनसबा कसा सिद्धीस जाणार ! याजकरितां स्वामींनीं श्री. नानास्वामी बुद्धां दिव्हीस यावें, आपलें कार्य मातबर, पातशब्दांत व वजिरांत अनायासें (कलागत) लागली आहे. त्याजमुळें सरकारी कार्य जें ह्मणावें तें होणार. द्रव्य मुख्य घ्यावे. असा समय कधीं येणार नाही; आणि स्वामीखेरीज सरकारी कार्य मातबर होणें नाही. जालें तर, बंदोबस्त होणार नाही. असे पेंच आहेत. श्री. नानास्वामी व आपण येऊन बंदोबस्त करून जाल तरीच सरकारी कार्य होईल, आणि स्वामीचा हुकूम राहील असें आहे. कितेक वर्तमान पत्रां लिहितां नये. भेटीस येतो, सांप्रत विदित करीन. स्वामी सर्वजाण आहेत ' [३.१४९]. इतकें स्पष्ट व कळकळीचें, इतकें निष्ठेचें व राष्ट्रकार्याचें पत्र फार वर्षांच्या अनुभवी सरदाराकडून आलें असतां, उभयतांपैकीं एकासही उत्तरेत जाण्याची बुद्धि झाली नाही, हें भावी अनर्थाचें लक्षण समजलें पाहिजे. नानासाहेब व सदाशिवराव या दोघांच्याही कर्तृत्वाबद्दल गोविंदपंतास खात्री होती; आणि रघुनाथरावास उत्तरेत पाठवूं नये, असाही बुंदेल्याचे लिहिण्याचा रोंख होता (३ पृ. ३८). रघुनाथरावाचा मेहुणा गोपाळ गणेश बुंदेल्याचे कारभारांत ढवळढवळ करूं लागला, त्यावरूनही त्या उभयतांचें बांकडें आलें असावें असें दिसतें. ' मी चाकर बारगीर स्वामीचा आहे. कराकुडा येथें मेहनत केली, जिवाकडे न पाहिलें, आणि मोगलांशीं झुंजलों. मातबर जागा स्वामीचे घरीं आली. जर जागा गोपाळराव यास देणें होती, तर मजला बोलावून हजर ठेवून जे आज्ञा करणें ते करावी होती. मी हुकमी स्वामीचा. आह्मांस उजूर काय ! परंतु कराकड्यांत माझी प्रतिष्ठा स्वामींनींच बसविली. स्वामीचे जोरानें वजीर रजवाडे यांजला मी खातरेस आणीत नाही. अबरूनें जालियास स्वामीचाच नक्ष राहतो. श्री. दादास्वामींची आज्ञा ती आह्मांस प्राणादाखल आहे. त्यांत उजूर करीत नाही. आझी चाकर स्वामीचे कमाऊ आहों. स्वामीचे चार पैसे खराब करावयाचे नाही. मजला मोठी उमेद आहे, स्वामीची चाकरी उमदेपणें करावी, आणीक जागा मुख्य स्वामीचे घरीं आणून घालावा हे आहे. माझी नालीस

नाना प्रकारें स्वामीस लिहिणार लिहितात. आझांस एक स्वामीची कृपा, वशीला वगा झणावा तर स्वामीखेरीज नाही. बकुल्लखान पातशाहीत नामी सरदार होता, त्याजला परम संकटें, परम उपायें, जिवाकडे न पाहतां, बुडविला. त्यास मराठा सरदार हें कर्म करिता तर जमिनीवर न माता. आझी स्वामीचे ब्राह्मण आमची शिफारस कोण करणार ! आज दोन लाख रुपयांचा तोफखाना स्वामींस मिळवून दिला. कुरा व कडा अठरा परगणे, लहान थोर स्वामीचे घरीं आले. पातशहा कोठील, वजीर कोठील, जे जागा घेतली ते स्वामींनीं कोणास दिली ! कांहीं नादानी आझांपासून न जाली. आझी कानधरली शेळी आहों. हुकमी आहों. खावंदांची अहर्निशी सेवा एकनिष्ठपणें करावी हें जाणतां. सेवेशीं येऊन तपशीलवार वर्तमान विदित करीन, तेव्हां स्वामी ऐकोन संतोषी होतील. आमचे श्रमाचें सार्थक होईल.' (३१३७, १३९१७५५). या पत्रावरून रघुनाथरावानें उत्तरेच्या स्वारींत केवढी अव्यवस्था केली हें दिसून येतें. शिंदे होळकरांचें भांडण विकोपास गेलें. बुंदेले, अंताजी माणकेश्वर, हिंगणे वगैरे झाडून सारे जुने फार वर्षे उद्योग केलेले सरदार नाराज झाले. पातशहा, वजीर, सुजाउद्दौला वगैरे नरम न होतां मराठ्यांचे विरुद्ध जोराचीं कारस्थानें करूं लागले. रजपूत व जाठ मराठ्यांचे वैरी बनले. हिंदूंचीं पवित्र स्थळे उपद्रव पावलीं, असे एकना दोन किती तरी घोटाळे रघुनाथरावानें माजविले. उलट दक्षिणेंत नाना व भाऊ या दोघांनीं दमाजी, रघूजी, निजाम, बुसी, ताराबाई, संभाजी व कर्नाटकांतील तमाम लोक जे भारी उपद्रव करीत होते त्या सर्वांस नरम करून आपल्या लगामी लाविलें. झणूनच गोविंदपंत हळहळे, कीं या दोघांनीं अगर एकां तरी एकवार तिकडे जाऊन सर्व भानगडी मिटवाव्या. रघुनाथरावाची अव्यवस्था गेशव्याचे कानीं घालण्यासाठीं बुंदेले स्वतःच पुण्यास जाणार होता (३१५६). त्याजविरुद्धही पुष्कळशा कागाळ्या पेशव्यांकडे गेल्या असून, समक्ष भेटांत आपण स्वामींस सर्वथैव राजी करूं अशी त्यास खात्री होती. परंतु स. १७५६ च्या श्रावणापर्यंत त्यास निघतां आलें नाहीं (३१५७).

१७५६ च्या आरंभी त्यास रजपूत बुंदेल्यांवर जावें लागलें त्याचा प्रकार असा.

मराठ्यांनीं रोहिलखंड जिंकल्यावर त्या प्रांतास अयोध्येचा बजीर व रोहिले दोघेही त्रास देऊं लागले. गोपाळराव बर्ग्याचे हातून त्यांचा बंदोबस्त होईना, तेव्हां गोविंदपंतास तें काम सांगण्यांत आलें. यमुनेच्या अलीकडचा प्रदेश त्याच्याच ताब्यांत होता, आणि त्यास लागूनच पलीकडे करा, कुडा, इटावा, सकुराबाद वगैरे परगणे जिंकण्याचें काम रघुनाथरावाच्या हुकुमानें पंतांनै स्वीकारिलें. पुढें पानपतावरही अंतर्वेदींतील कामगिरीच पंतास जाचक झाली. ता. ११-१-१७५६ रोजीं पंत रघुनाथरावास लिहितों. ' अंतर्वेद प्रांतीं वजिरांनीं फिसाद करून, तमाम दक्षणी अंमल उठवावा, म्हणून सय्यद अलीअस्कर याजला पाठविलें. सकुराबाद परगण्याच्या सनदा शिरपाव देऊन रवानगी केली. जमीनदार सर्व जाऊन त्यास मिळाले. यामुळें तमाम अंतर्वेदींत दंगा जाला. गवार जात जागजागां लुटूं लागले, पैसा कोणी देईना. सर्वास वारें लागलें. आम्हीं जेतपुरास बुंदेल्यांकडील कार्य करावें, तों अंतर्वेदींत दंगा झाला म्हणोन वर्तमान आलें, तेव्हां कूच करून यमुना उतरून इटावेस आलों. पौष शु. ८ भृगुवारीं (९ जानेवारी) मोगलांवरी गेलों. मोगल भारी झाला. निदानची गोष्ट येऊन पडली, मरावें कीं मारावें, दुसरा विचार नाही. स्वामींचे चरणांचें चित्तांत स्मरण करून दोन घटका शर्थ केली. अस्करअली व त्याचा पुत्र हौद्यांतच जिवें मारले. दुसरे ५०।६० सरदार मारले. दोन हजारपावेतां माणूस कापलें. सामान सर्व लुटलें. आमचे जीव या समयीं वांचावेसे नव्हते. पण स्वामीच्या प्रतापेंकरून शत्रूचा नाश जाला. जास्त फौज आलियाखेरीज आम्हीं काय करावें. सलूख जालिया-विना रयत पैसा न देई. याजकरितां दोन लाख रुपये इजारा कुराबाबत आणीक देऊन सलूख केला. पुढें आपली जबरदस्ती जालियावर पंनास लक्षांची जागा सोडवून घ्यावी. जालें वर्तमान सेवेसीं लिहिलें आहे. १'

१. टीपः—हें पत्र रा. श्री वि. आळ्यल्ये यांकडून रिंगणगांव दप्तर-वैकीं मिळालें. थोडक्यांत गोषवारा येथें दिला आहे.

अंतर्वेदींतील कामगिरीमुळे पंतास इच्छेप्रमाणें रघुनाथरावाचे पाठोपाठ पुण्यास जातां आले नाही. सेप्टेंबर ५६ त तो लिहितो, आतां लवकरच निघतो [३.१४४]. पुढें डिसेंबरांत तो देशीं गेला, असें अंताजी माण० २१.५.५७ स लिहितो. [इ. सं. ऐ. टि. २.३१]. स १७५७ चे आरंभी तो पुण्यास आला, तेव्हां रघुनाथराव पुनरपि उत्तरेचे स्वारीस गेला होता. मिळून उत्तरेतील भानगडींची समक्ष वाटाघाट स. १७६० पर्यंत झालीच नाही.

स. १७५५-५६ पर्यंत गोविंद बळाळाचे कामाबद्दल पेशव्याकडे यत्किंचित् तक्रार गेलेली नव्हती. उलट शिंदे होळकरांचे बरोबरीनेच त्याचाही तिकडील अनुभव असल्यामुळे, त्याची लोकांत व मराठे मंडळांत मोठी मान्यता होती. गोपाळ गणेशानें व हरि विठ्ठलानें मात्र रघुनाथरावाच्या स्वारीनंतर पेशव्याकडे कांहीं कागाळ्या नेल्या (खं. ३.१५०, १५२, १५५), त्याही निव्वळ आपमतलबाच्या होत्या. तेव्हांपासून पुढें त्याची पैशाची तारांबळ उडाली; आणि पैसा वेळेवर पाठवीत नाही, असा त्याजवर पेशव्यांचा आरोप आला. परंतु वसूल येत नव्हता, जिकडे तिकडे दंगेधोपे माजले, अब्दालीच्या स्वाऱ्यांनीं लोक फार हवालदिल जाले, अशा स्थितींत शिंदेहोळकरां-सारख्यांची सुद्धां जर पैशाची ओढ नेहमीं असे, तर गोविंदपंताचीही तशीच असल्यास नवल नाही. असेच जबाब गोविंदपंतानें वारंवार दिले आहेत.

जर्नादनपंताची बायको सगुणाबाई काशीयात्रेस गेली असतां तिच्या खर्चास नव्वद हजार रुपये देण्याविषयीं पेशव्यानें गोविंदपंताकडे घरात केली. गोविंदपंत दक्षिणेंत गेला असून त्याचा मुलगा बाळजी गोविंद कामावर होता, त्यानें ही वरात स्वीकारली नाही. सबब रघुनाथरावानें त्यास खालील खरमरीत पत्र ता. १३.३.५७ चें स्वारींतूनच लिहिलें [खं. १.६०]. 'ऐवज आझांकडे नाही, आझांस अनुकूल न पडे, आझी सरकारचे चाकर नाही, गोविंद-पंताचे चाकर, याप्रमाणें नाना प्रकारच्या बयादा सांगितल्या. पंचवीस हजार रुपये दिले, बाकीचा ऐवज नाही झणोन जाबसाल केला. ऐशास सुद्धी ऐवज न दिला ही गोष्ट उत्तरेन केली. तुम्ही मातबर मामलेदार,

हरप्रयत्न करून ऐवज यावा; न दिला ही फार वाईट गोष्ट केली. तर पत्र पावतांच बाकीचा पांसष्ट हजार ऐवज झांशीस बाईकडे पावता करणें. अंतर केल्यास खावंदाची परिछिन्न अवकृपा तुझांवर होईल.' उत्तर हिंदुस्थानांत धामधुमीमुळें वसूल होत नव्हता, ही गोष्ट पेशवे लक्षांत घेईनात, त्यामुळें सरदारांचें व त्यांचें बिनसत गेलें, याचा मासला वरील पत्रांत दिसतो.

गोविंदपंत दक्षिणेंत आला असतां, वाईनजीक कृष्णातीरीं सहस्रधारातीर्थी-समीप श्रीवाकेश्वराचें प्राचीन स्थान होतें, त्याचा जीर्णोद्धार त्यानें करून बावधन गावांत देवासाठीं कांहीं इनाम जमीन करून घेतली (३१४२). पेशव्यास भेटून दुसरीं काय काय कामें त्यानें केलीं, त्याचा उल्लेख सांपडत नाही. परंतु उत्तर हिंदुस्थानांतील एकंदर परिस्थिति पेशव्याचे कानावर घालून, तिकडील व्यवहारांची व्यवस्था लावण्यास काय केलें पाहिजे, हें त्यानें पेशव्यास स्पष्टपणें सांगितलें असावें. निदान अंताजी माणकेश्वर, हिंगणे व नारोशंकर वगैरे मंडळींना कैद करून आणण्यापर्यंत पेशव्याला पाळी आली, तसा कांही एक प्रकार गोविंदपंताचा झाला नाही, उलट त्याचा योग्य गौरव करून पेशव्यानें त्यास लवकरच परत आपल्या कामावर पाठविलें, आणि पानपत अखेरपर्यंत पेशव्याची व सदाशिवरावाची गोविंदपंतावर मोठी भिस्त होती, यावरून त्याचा कारभार त्यांस चांगला पसंत होता, असें झणतां येतें. गोविंदपंत स. १७५७ च्या आरंभीं दक्षिणेंत आला, त्यापूर्वीच रघुनाथराव पुण्याहून निघून हिंदुस्थानांत माळव्याकडे गेला होता, तेव्हां रघुनाथरावाच्या नाकर्तेपणाबद्दल त्यानें विशेष तक्रारी पेशव्याजवळ केल्या नसाव्या. कारण तशी खात्री पेशव्याची पटती तर या वेळींच सदाशिवराव हिंदुस्थानांत आला असता. रघुनाथरावाच्या या लाहोरच्या स्वारींत मराठ्यांच्या बाजूने अव्यवस्थेची व धांदलीची अगदीं कमाल झाली, हा प्रकार पुढें व्यक्त होईल. गोविंदपंताला हे प्रकार आवरण्याचें बिलकूल साधन नव्हतें आणि रघुनाथरावानेही त्याला लगेच हिंदुस्थानांत बोलावून घेतलें.

प्रकरण २८ वे.

अब्दालीचा पाटलाग.

- १ अब्दालीची तिसरी स्वारी. २ रघुनाथरावाची लाहोरची स्वारी.
- ३ रघुनाथरावाचा दिल्लीत मुक्काम. ४ हिशेबाच्या भानगडी, शिंदे, हिंगणे,
- ५ अटकेवरील झेंडे. ६ अंताजी माणकेश्वर.

१. अब्दालीची तिसरी स्वारी (१७५६ नोव्हें०—५७ एप्रिल).
स. १७५५ च्या पावसाळ्यांत रघुनाथराव होळकरासह दक्षिणेंत आला. मागाहून शिंदे बदनक्ष होऊन १७५६ च्या अखेरीस आले, तेव्हां लगेच दिल्लींत मराठ्यांचे विरुद्ध प्रचंड कारस्थानें चालू झाली. अंताजीपंत दिल्लीचे बंदोबस्तास होता. ता. ५.३.५६ रोजी दीक्षित लिहिले. ' वजीर सुजाउद्दौला फरुखाबादेस आले. बरोबर हरिभक्त, पठाण, रोहिले सर्व आहेत. रोहिल्यांपासून साठ लाख घेऊन त्यांचा मुलूख निमे हरिभक्तांस व निमे पठाणास दिल्या. काशीची सनद वजिरानें दिली, तेथें गोपाळराव बर्वे दोन हजार फौज घेऊन जात आहेत. दामोदरपंत हिंगणे यांनी काशींत तुला केली ' [३.४.७१]. स. १७५६ च्या पावसाळ्यांत मराठ्यांच्या फौजा दिल्लींत नाहींतसे पाहून, विरुद्ध पक्षानें हिंवाळ्याच्या आरंभीच अब्दालीस हिंदुस्थानांत आणिलें. ही खटपट करणारा मुख्य इसम नजीबखान रोहिला होय. हा प्रथम मीरशहाबुद्दीनचे वशिल्यानें पुढें आला. मराठ्यांच्या साह्यानें शहाबुद्दीनानें बादशहास कबजांत घेऊन सर्व आटोप केला, हा प्रकार बादशहास व मलिकाजमानी वगैरे बायांस दुःसह होऊन, त्यांनीं नजीबखानास हाताशीं धरून शहाबुद्दीनचा पाडाव आरंभिला. नजीबखानाची जहागीर दुआबांत सहारणपुरचे सभोवार गंगानदीस लागून होती.

पंजाबचे कारभारावर मागील स्वारींत अब्दालीने मीरमन्नूस नेमिलें होतें. स. १७५४ च्या जानेवारींत अब्दाली मुलतानपर्यंत येऊन परत गेला (Tate). स. १७५४ च्या अखेरीस मीरमन्नू लाहोरास एकाएकी घोड्यावरून पडून मरण पावला. लगेच अब्दालीने मीरमन्नूच्या अल्पवयी मुलाचे नांवाने लाहोर व मुलतान या दोन सुभ्यांचा अंमल नेमून कच्चा कारभार मुलाच्या विधवा आईकडे सांगितला; आणि तिच्या मदतीस अदिनाबेगची नेमणूक केली. परंतु तो अल्पवयी मुलगा मरण पावला आणि बाईवर तिचेच अधिकारी उठले. पंजाबांत गडबड होऊन शीख लोक एकएक प्रांत बळकावूं लागले. पंजाब जिंकून परत घेण्यास ही संधि चांगली आहे असें वाटून मीरशहाबुद्दीनने स. १७५६ च्या आरंभी लाहोरकडे स्वारी केली. मीरमन्नूच्या मुलीशीं लग्न करण्याचें ठरवून त्यासंबंधांत त्यानें सासूशीं पत्रव्यवहार सुरू केला, आणि लग्नाचें निमित्त करून बाहेर पडला. बरोबर शहाजादा अलीगौहर होता. लुधियाना येथें अदिनाबेग पुढें येऊन या मंडळीस भेटला. त्याच्या साह्यानें मीरशहाबुद्दीननें लाहोरसमीप आल्यावर सग्यद जलालुद्दीनखान यास लग्नाच्या निमित्तानें पाठवून त्याजकडून मीरमन्नूची स्त्री व मुलगी यांस रात्रीं निजल्या ठिकाणींच पकडून आपल्याजवळ आणिलें. मीरशहाबुद्दीनचा हा विश्वासघात पाहून मीरमन्नूच्या विधवेस अत्यंत त्वेष आला. तिनें त्यास मनमुराद शिव्या दिल्या, आणि अशा कृत्यांनीं अब्दाली चिडून जाऊन तो हिंदुस्थानचा संहार करील असा शाप सुद्धां दिला. पुढें अलीगौहर यानें मध्ये पडून उभयतांची गोडी करून दिली; आणि मग मीरशहाबुद्दीननें मीरमन्नूच्या मुलीशीं लग्न लाविलें. पुढें तीस लाख रुपये घेण्याचें ठरवून पंजाबचा सुभा मीरशहाबुद्दीननें अदिनाबेगच्या हवाली केला, आणि सर्व मंडळी परत दिल्लीस आली. मीरशहाबुद्दीन यास धाकटा गाजीउद्दीन असें म्हणतात, त्याच नांवानें पुढें या शहाबुद्दीनचा उल्लेख करण्यांत येईल.

इकडे या सर्व गोष्टींची खबर अब्दालीस जातच होती, त्यांत नजीबखान व मलिकजमानी यांनीं भर घालून अब्दालीस हिंदुस्थानांत येण्याचें पाचारण

केलें. पंजाबप्रांत हातचा गेला व आपण केलेली व्यवस्था मोडली, या गोष्टींनीं चिडून जाऊन अहमदशहा अब्दाली स. १७५६ च्या नोव्हेंबरांत काबुलहून निघून डिसेंबरांत लाहोर हस्तगत करून स. १७५७ च्या जानेवारींत दिल्लीवर आला. तेथून पुढें आगच्यापावेतों येऊन व मथुरा छुटून, फौजेत महामारीचा उपद्रव झाल्यामुळें एप्रिल महिन्यांत परत स्वदेशीं गेला.

भाऊसाहेबांच्या बखरींत मलिकाजमानी व गाजीउद्दीन यांचें कारस्थान नाटकी आविर्भावानें वर्णिलें आहे. दिल्लीजवळ यमुनानदीचे बेटांत सालीमगडच्या किल्ल्यांत मलिकाजमानी व चंदाजमानी वगैरे स्त्रिया जनानखान्यांत राहत होत्या. गाजीउद्दीन वजिराकडून ह्या स्त्रियांस खर्चास वगैरे भरपुर न मिळाल्यामुळें त्यांनीं नजीबखानास भेटीस बोलाविलें, आणि मराठ्यांचे हातीं सर्व सत्ता जाऊन, बादशाही बुडते, याचा विचार मोठ्या काकुळतीनें त्यास विचारितां त्यांनीं आणभाक करून, पूर्वीं निजामुल्मुल्कनें ज्याप्रमाणें नादीरशहास आणिलें, त्याप्रमाणें अहमदशहा अब्दालीस आणून त्याचे हातून मराठ्यांचा बंदोबस्त करावा, असा घाट रचिला. लखनौचा सुजाउदौला व मारवाडचा बिजेसिंग राठोड, यांजकडेही त्यानें संधान रचिलें. 'जयनगरचा माधवार्सिंग याचा दोही डगरीवर हात असून, सुरजमल जाठ तों आपला नव्हे. अब्दालीचा पुत्र तयमूरशहा ह्यास चंदाजमानी द्यावी, वजिरी सुजास देऊन बक्षीगिरी मजला द्यावी' असें नजीबानें सुचविलें; आणि त्याप्रमाणें अंमलांत आणण्याचें ठरून, नजीबानें सर्व मंडळीकडे आपले हेर पाठविले; आणि आपला भाऊ सुलतानखान ह्यास अब्दालीकडे रवाना केलें. ह्या सर्व गोष्टी इतक्या गुप्त रीतीने झाल्या कीं, गाजीउद्दीनास त्यांची वार्ताही कळली नाहीं. त्याप्रमाणें अब्दाली ऐशीं हजार फौजेनिशीं दिल्लीवर चालून आला. हिंगणे बंधु होळकरास लिहितात. 'स. १७५५ च्या नोव्हेंबरांत अब्दाली अटक उतरून मातबर फौजेसहित (ता. २० डिसेंबरास) लाहोरास दाखल होऊन, जल्दस बहुतसा करून, जागजागीं आपले नायब रवाना केले, व करीत जातो. जमीदारही जाऊन भेटतात. अदिनाबेग, सदिलखेग, जमालुद्दीनखान हे त्रिवर्ग आधींच

सरकोन लाखीजंगकडे गेले. सन्मुख देखील न झाले. सरहिंदेस बहादुरखां बेलाचांचा नायब लक्ष्मीनारायण होता, तोही माघारा आला. जंमूच्या राजानें झुंजाची तयारी केली आहे हें पठाणांनीं ऐकोन, त्याजवर दहा हजार फौज रवाना केली. जलालाबाद, अदिनानगर, नूरसाहाल, जालंधर या स्थळीं अब्दालियाचा अंमल जाला. जागाजागां सरदारांच्या नेमणुकी होत जातात. ब्यास व सतलज यांजमघला प्रदेश खोजे अब्दुल्ला यास दिधला. येथें कोणीं मर्द माणूस नाहीं, हेंही त्यास कळून चुकलें. मनुष्यमात्र आपले स्थळीं चिंताक्रान्त. त्यास एक धास्ती आपल्याकडील कीं मातबर फौजेनिशीं सुभेदार आल्याखेरीज राहणार नाहींत. दिल्लीवाले कितेक सरदार त्यासी भेटले आहेत. अंताजी माणकेश्वर ता. ३१ डिसेंबरास येथें येऊन दाखल जाले. ३ जानेवारीस त्यांची मुलाजमत झाली. विना आपली स्वारी या प्रांतीं येत नाहीं तों कालपर्यंत, हिंदुस्थानचा बंदोबस्त होत नाहीं व अबरू व सलतनत राहत नाहीं. वजिरांनीं वखें भूषणें पाठवून त्याचा शिष्टाचार चालविला आहे. हिंदुस्थानावर फिरोन न यावें ऐसे करार मदार झाले असतां, बदमामली करून हिंदुस्थानची मोहीम करूं इच्छितां, हें तुम्हांस विहित नाहीं, अतःपर माघारें फिरोन जावें, ऐसा बोध त्याचा वजीर शहाबल्लीस बोलावून केला. समशेरबहादरास पाचारिलें आहे. मातबर दक्षणी फौज आल्यानंतर बाहेर निघणार. ' (२००१-३७५७, ६-३६५).^१ यानंतर दुसरे दिवशीं अंताजी माणकेश्वर पेशव्यास लिहितो. 'अब्दाली लाहोर घेऊन दिल्लीस दाखल झाला. दिल्लीतील फौज, नजीबखान वगैरे सरदार, बापूजी महादेव वकील वगैरे मिळोन, अगोदर सहा कोस दिल्ली राहतां, जाऊन भेटले. आम्ही पुढें सडे-स्वारीनिशीं गेलों. दोन लढाई मातबर जाहल्या. परंतु फौज त्याची भारी, तीस कोस नित्य घोडा धावतो. दिल्लीतील फौज त्यास सामील. पातशहा वजिरापाशीं चार हजार स्वार राहिले नाहींत. एक आमची फौज बारा हजार मात्र. त्यापैकीं हिंदुस्तानची चार हजार ती दळाची शोभा.' वरकड आठ हजार

१. टीपः—पत्रांतील तारखा मुहाम समजुतीकरितां इंग्रजी दिल्या आहेत.

देशची. सारा पेंच आझावरी पडला, तेंव्हां आम्ही कूच करून फरिदाबादेस आलों. बारा कोस फौजेनें आमचा पाठलाग केला. वजीर त्यांस भेटला. त्यानीं नजरबंद केलें. दिल्लीस द्राही त्याची फिरली. पातशहा किल्यांत स्वाधीन आहेत. हिंदूंचे पूर्ण द्वेषी. दिल्लीतील फितुन्यांसुद्धां लाख स्वार त्याजकडे जमा जाला. सुरजमल्लकडे वरचेवरी पत्र पाठवितो. पातशहा रात्रंदिवस झणे कीं, हे पातशहात बाळाजी रायाची आहे. त्याचे सरदारांस सत्वर बोलावून हें काम सिद्धीस नेणें. आमचे घरांत कवडी नाही. आझांजवळ राहिला मुलूख आहे तोही घेणें. त्यास आझी आपले प्रयत्न बहुत केले. समशेरबहादरांस नारोशंकर हरोळ जाले आहेत. वकिलांकडे निराळा जाबसाल लाविला, आणि समशेरबहादरांस ग्वालेरीसच गोवून, आमचे सरंजाम छुटून सत्यानाश करविला. इकडे येऊं दिल्लें नाही. आपण आला नाही. नारोशंकरांनी नामदींकरून जो घात केला, तो त्याची शिरच्छेदच करावासा केला. हे बापू वकील मात्रागमनी. दिल्लीतून दामोदर महादेव तिघे भाऊ कबिले, पैका, हत्ती, खजाना, भारी घेऊन पळून गेले. एक बापू व त्याची कलावंतीण सडी दिल्लीत आहे. आतां मोठी आशा आझांस दोन. नादीरशहाप्रमाणें मागती हेच पातशहा व वजीर स्थापून माघारा गेला, तरी महाल पाया कायम होईल. याजकरितां मरत फिरतो. नाही तरी पातशहा वजिराचेंच वाईट जालें तरी आमची सरकारची मुलुखाची अंमल झाडून उठेल. त्याची कांहीं तजबीज जाठ व आपण मिळोन काढी, ह्या दोहों कामासाठीं दिल्ली भोंवतीं फिरतो. नाही तर तमाम राजे अमीर शंभर कोस पळाले, धरणीकंप जाला, तेथें आमची कथा काय? अब्दालीशीं तीन झुजें आमचीं मात्र जाली. राजे माधोसिंग व बिजोसिंग परिच्छिन्न अब्दालीच्या पक्षांत, दक्षिणीयांपासून मुलूख सोडविणार त्याच संमतांत बापू वकील. शुद्धतां कर्जे घेऊन आझीं काम केलें. सालमजकुरी गोविंद बळाल देशीं गेले. त्यांच्या पुत्रांनीं कवडी न दिली. याउपरी श्रीमंतांनं माझे श्रमावरी कांहीं तरी दृष्टि घाबी. बापू वकील सर्वथा लबाड आहे, सुरजमल्लचें अवसान

ठिकाणी नाही. नारोशंकर परम दुष्ट, सारे मिळोन अंतर्वेद राखावयासी येतील तऱ्ही उत्तम, नाही तर कांहीं बरें नाही ' (इ. सं. ऐ. टि. २३१). ता. २८ जानेवारीस दिल्ली हस्तगत करून अब्दालीने बादशाहीपद धारण केलें. (Imp. Gaz.)

अब्दाली दिल्लीवर येऊं लागला, तेव्हां वजीर गाजीउद्दीनास मोठी चिंता उत्पन्न झाली. नजीबखान व अंताजी हे दोघेच काय ते थोडीं बहुत फौज बाळगून त्याजपाशीं होते. त्यांस सल्ला विचारतां नजीबखान अब्दालीवर म्हणून चालून गेला, तो लबाडी करून तिकडे अब्दालीसच जाऊन मिळाला. आपला एवढा भरंवशाचा हस्तक शत्रूस मिळालेला पाहून, गाजी फार घाबरून गेला आणि अंताजीपंतास बोलावून त्याजकरवीं त्यानें दिल्लीचा थोडा बहुत बंदोबस्त करविला. इतक्यांत अब्दाली येऊन पोचला. ता. २८ जानेवारी रोजीं त्यानें आलमगीर पातशहाची भेट घेतली. अंताजी पराभव पावून पळून गेला. पुढें शहरांत कांहीं गडबड झालेली ऐकून अब्दालीनें कत्तल करण्याचा हुकूम दिला. साडेतीन घटकांत अठरा हजार मनुष्यांची कत्तल झाली. शहराचा चिंधीचोळा करून दोचौ रोजांत त्यानें दिल्लीचा किल्लाही हस्तगत केला. मलिकाजमानी अब्दालीस सामील होती. बादशहाचा भाऊ अज्जुद्दीन याची मुलगी होती, तिचें लग्न अब्दालीनें आपला मुलगा तयमूरशहा याजबरोबर केलें [एल्यट पृ. ८२६७], आणि आलमगीर यास किल्ल्यांतच कैद करून ठेविलें. तसेंच मीरशाहाबुद्दीन यासही कैद करून आपल्याबरोबर घेऊन, एक महिना दिल्लींत काढल्यावर, तो दक्षिणेस जाठचा मुलूख लुटण्यासाठीं निघाला. मीरशाहाबुद्दीनचा शिरच्छेद करावा म्हणून नजीबखानानें पुष्कळच आग्रह केला, परंतु अब्दालीनें ती गोष्ट मानली नाही. रस्त्यांत जाठचा बालमगड किल्ला हस्तगत करून प्रांतांतील फौजेची कत्तल उडविली. नंतर पुढें जातांना टिंदूचें पवित्र स्थान मथुरा आलें, त्याजवर त्यानें जहानखानाचे हाताखाली मोठी फौज ठावून घेतली. हें ठिकाण मराठ्यांनीं नुकतेंच हस्तगत केल्यामुळें त्यांचा अंमल सडवून देण्याचा अब्दालीचा मुख्य उद्देश होता.

दिल्लीहून कृष्ण जोशी लिहितो. 'पठाण दिल्लीत येऊन अमिरांचे घरावर चौक्या बसवून कुल द्रव्य घेऊन रयतीस उपद्रव फार दिले. तीस कोट वित्त जमा करून पुत्रासमागमें लाहोरावरून आपल्या देशास रवाना केलें. पुढें दिल्लीतून बाहेर निघून बाल्मगडाजवळ आले. तेथून कूच केलें ते मथुरेजवळ गेले. आंत पांच हजार जाठ होते त्यांनीं युद्ध उत्तम प्रकारें घेतलें. परंतु पठाण भारी, कटून मेले; आणि दोन हजार जाठ पळून गेले. मथुरेंत दीड प्रहर लूट झाली. पंचवीस लक्ष वित्त घेऊन मथुरेहून फौज गोकुळ वृंदावनास आली. तेथें बैरागी दोन चार हजार नागे जमा होऊन युद्ध घेतलें. दोन हजार बैरागी व दोन हजार पठाण लहून मेले. गोकुळनाथ बचावले. तेथून पठाण कूच करून आगरियाजळ आला. किल्ल्यास मोर्चे लावून किल्ला हस्तगत केला. गाजुद्दीनखान किल्ल्यावर जाऊन किल्ला घेतला. शहरांत द्राही पातशहाची फिरविली. तेथून पठाण आठ कोस पुढें आला. सर्व रयत पळून नारो शंकर व समशेर बहादर यांचे लष्करांत आले. पठाण आगच्यास आल्याचें समजतांच या मराठे फौजा कूच करून झांशीच्या रोखें आल्या. समागमें रयत आली होती ती याच उभयतांनी लुटून घेतली. मोठा विश्वासघात केला. पंचवीस लक्षांचे वित्त घेतलें. पठाणाचा नायब दिल्लींत आहे. माळव्यांत दक्षिणेंत येणार. जाठ आपल्या गर्डीत भयभीत आहे. दादासा० व होळकर जावदे^१ जवळ आहेत. लाख रुपये खंडणी घेतली. जावद परगणा व राणीखेडा लुटून फस्त केले. दहा बारांचें वित्त मिळालें. तेथेंच मुकाम करून आहेत. समागमें फौज चाळीस हजार आहे. जर पठाण झांशीस आला तर कठीण आहे. त्याजवर प्रस्तुत कोणी जावें असें दिसत नाही. अंताजी माणकेश्वरानें लढाई चांगली घेतली; आपलीशी करून पळून आले. अंताजीपुत्र पडला, परंतु पठाणास हात चांगला दाखविला. बापूजीपंत वकील दिल्लीहून मथुरेस व तेथोन नारो-शंकरचे लष्करांत आले. त्यांचे बंधु दामोदर महादेव झांशांस होते. कांहीं भ्रम झाला होता, त्यांचा काळ जाहला. श्रीमंत नानासाहेब जाऊन पठाणाचें

धारपत्य करतील तर उत्तम आहे, नाही तर पठाण माळव्यांत आला तर बहुत खराबी आहे. पुढें जें श्रीस कर्तव्य असेल तें होईल.' (३-४-१७५७, १-६३). गाजीउद्दीन अब्दालीचे कैदेतून मथुरा येथून यमुनेत उडी टाकून पोहत पळून आग्यास गेला अशी हकीगत सांपडते. म्हणूनच अब्दाली आगन्यावर आला. आगन्याचा किल्ला मजबूद व समृद्ध होता. तेथील किल्लेदारानें वजिरास आंत घेतलें. वजीर पळाल्याची बातमी कळतांच अब्दाली आगन्यावर आला. परंतु किल्लेदारानें तोफा व बंदुका यांचा विलक्षण मारा करून त्यास परत फिरविलें. तो मार्च महिना संपत येऊन, रघुनाथराव व मल्हारराव होळकर दक्षिणेंतून चालून येतात, अशी बातमी येतांच अब्दाली परत फिरला. प्रथम जाठावर हल्ला करण्याकरितां तो कुंभेरीकडे चालला. तेव्हां सुरजमल्ल जाठानें दहा लक्ष खंडणी भरून त्याची समजूत केली. पुढें ज्ञप्णतेनें व महामारीनें त्याच्या लोकांचे हाल होऊं लागल्यामुळें त्यानें परत फिरण्याचा निश्चय केला. मिळालेली लूट देशी पांचविण्यास त्याचे लोक अत्यंत उतावीळ झाल्यानें त्यास परत फिरणें भाग पडलें. ता. १६-३-५७ रोजी पेशवा लिहितो, ' समशेर बहादर, नारोशंकर, अंताजी माणकेश्वर, जाठ वगैरे एक करून अब्दालीस ठांसून राखणें. पैसे घेऊं न देणें. दादा व मल्हारबा मातवर फौजेनें तिकडे येतच आहेत. (६-३-६७-६८). परंतु हे दोघे त्वरेनें पुढें चालून आले नाहींत. अब्दाली जरा एकाएकींच परत स्वदेशीं गेला. मग महामारीनें त्याचे लोक अस्वस्थ झाले झणून तो गेला असो, अथवा मराठे चालून येतात, त्यांजबरोबर सामना टाळण्यासाठीं गेला असो. चैत्रपर्यंत झणजे ता. १८ एप्रिल पावेतों अब्दाली मथुरेवर होता. [१-७०]. फेब्रुवारीत रघुनाथराव इंदुरास आला, आणि तसाच जोर करून होळकरासह तो लगेच पुढें आला असता तर मार्च एप्रिलांत अब्दालीस गांठून त्यांनीं त्यास साफ बुडविलें असतें. या वेळीं सदाशिवराव किंवा दत्ताजी शिंदे असता तर ही गोष्ट त्यांनीं तात्काळ केली असती; परंतु रजपुतांकडील नसतीं लफढीं अंगावर घेऊन चार महिनें रघुनाथरावानें फुकट चालविले, आणि

अब्दाली निघून गेल्यावर वरातीमागून हें राघोबाहोळकरांचें घोडें दिल्लींत मिरवत आलें. ' राघो भरारी ' व ' होळकराची पोळ्यात्रा ' या शब्दांचा अर्थ एकच असून, त्यांनींच कित्येक राष्ट्रसेवेचे प्रसंग फुकट घालविले आहेत.

परत जातेवेळीं जवळजवळ एक महिना अब्दाली दिल्लींत होता. मलिका-जमानीच्या आप्रहास्तव त्यानें तिची मुलगी चंदा-जमानी हिच्याशीं स्वतःचें लग्न केलें. [एल्यट पु. ८]. ह्या लग्नाच्या योगानें मराठ्यांचे विरुद्ध लहून अब्दाली बादशाहीचें संरक्षण करील अशी या मंडळीची अटकळ होती. गाजीउद्दीन आगन्याहून अंतर्वेदींत फरखाबादेस जाऊन अब्दालीच्या प्रतीकाराचा थोडा बहुत यत्न करित होता, (एल्यट पु. ८). त्यास अब्दालीनें आश्वासन देऊन भेटीस बोलाविलें. कारण नजीबाचे भरंवशावर राहिल्यास आपला सर्वस्वी घात होईल अशी त्याची खात्री झाली. पुढें दिल्लीस जसा तसा तात्पुरता बंदोबस्त त्यानें केला. म्हणजे गाजीउद्दीन यास वजिरी दिली, नजीबखाना-जवळ पांच हजार फौज ठेवून, व अमीर-उल्-उमराव असा किताब देऊन त्याजकडे बादशहाचे बंदोबस्ताचें काम नेमिलें. अशा रीतीनें ह्या दोघांच्या ओढाताणींत आपलें वजन कायम राहील अशी अब्दालीची योग्य अटकळ होती. ता. २७ मार्चला दिल्ली सोडल्यावर अब्दुस्समदखानास त्यानें सरहिंद येथें दहा हजार फौजेनिशीं ठेवून, लाहोरास तयमूरशहा व जहानखान यांची स्थापना केली. अदिनाबेगास त्यानें प्रथम घालवून दिलें, परंतु पुढें त्यानेंही त्यांची मदत करण्याचें कबूल केलें. अशी व्यवस्था करून अब्दाली आपले राज्यांत निघून गेला.

सुजाउद्दौल्यास वजिरात द्यावी, आणि तयमूरशहास तख्तावर बसवावें, ह्या दोन गोष्टी अब्दालीच्या पूर्व उद्देशांपैकीं राहिल्या, त्या त्यानें जाण्यापूर्वी पूर्ण कराव्या, असें नजीबाचे मनांत होतें; परंतु मोगल पातशाही मोडून ही पठाण पातशाही व्हावी या संबंधानें अब्दालीचा निश्चय होईना. त्यास नजीबखानाचा विश्वास पडेना आणि हीं राहिलेलीं कामें पुढील वर्षी पुनः येऊन पुरीं करूं, असें सांगून तूर्त त्यानें वेळ मारून नेली.

२. रघुनाथरावाची लाहोरची स्वारी (नोव्हें० १७५६-आक्टो० ५७).—

सन १७५६ सालच्या नोव्हेंबरांत अब्दाली काबुलाहून इकडे येण्यास निघाला, त्याच वेळीं रघुनाथराव व होळकर दक्षिणेंतून दिल्लीवर जाण्यास निघाले. त्यांजबरोबर कारभारी सखारामपंत बोकल व जनार्दन बल्लाळ ऊ० बाबा फडणीस हे होते. ह्या फडणिसाचा काळ स्वारींत झाला. [का. सं. श. पृ. १६]. त्याचा पुत्र बाळाजी ऊर्फ नाना फडणीस यास फडणिसीचीं वखें २९.११.१७५६ रोजी मिळालीं; म्हणजे बहुधा त्याच दिवशीं रघुनाथराव स्वारीस निघाला असावा. [रा. श. पृ. १४२]. चिंतो विठ्ठल रायरीकर व महिपतराव चिटणीस, हेंही स्वारी बरोबर होते. फौज फारशी मोठी नव्हती. शिंद्याचें व होळकराचें पटत नव्हते. दत्ताजी व जनकोजी नुकतेच रजपुतान्यांतून भागून आलेले असल्यामुळे त्यांस लगेच पुनः पेशव्यानें स्वारीस पाठविले नाही. शिवाय त्या स्वारीचे हिशेबाची भानगडही पेशवे शिंद्यांमध्ये तुटत होती, त्याचा उल्लेख पुढें येणार आहे. सारांश, एप्रिल पावेतो दिल्लीचे बाजूस राहून आणि अलीकडच्या प्रदेशांत धुमाकूळ उडवून अब्दाली परत गेला, तरी मे अखेरपावेतो रघुनाथराव दिल्लीस पोचला नाही. यास कारणें काय असतील तीं असोत. रघुनाथरावाजवळ फौज फारशी नव्हती. फौजेची जमवाजमव करित त्यास जावयाचें होते. शिवाय त्याजवळ पैसाही नव्हता. मराठ्यांची नेहमीचीच चाल कीं बाहेरचा पैसा बाहेर काढावयाचा. ही एक अडचण खरीच, परंतु त्यांतूनही रघुनाथरावाचे अंगी तडफ असती तर त्यानें अब्दालीला तेव्हांच गांठलें असतें, परंतु मल्हाररावास अब्दाली पुढें जाण्याचें धैर्य नव्हते किंवा इच्छा नव्हती, म्हणून हजार लचाडें काढून त्यानें रस्त्यांत उशीर लाविला. मल्हाररावाचा हा नेहमीचाच खेळ असून, रघुनाथराव कधीच स्वयंप्रकाश नसल्यामुळें दोन वर्षांच्या ह्या मोठ्या स्वारींत काहींच लभ्यांश झाला नाही. परंतु आश्चर्याची गोष्ट अशी कीं, उत्तरेतील गोंधळ दृष्टीसमोर असतां, पैशाशिवाय व फौजेशिवाय भाबासच अब्दालीवर रवाना करून स्वतः पेशवा स. १७५७ चे आरंभी श्रीरंगपट्टणचे स्वारीस निघून गेला.

सदाशिवराव व इतर मुख्य सरदारही तिकडेच गेले.

चाळीस वर्षे सवोय करणारे मराठे, काबुलाहून चालून येणाऱ्या अब्दालीस इतके भितात, याचा अर्थच समजत नाही. आपल्या घरापासून तो इतका दूर व मराठे आपल्या घरांत, व्यवस्थेनें व एक जुळीनें ते वासते तर अब्दालीची पुढें येण्याची प्राप्ति नव्हती. याच कारणेनें पुढें सदाशिवराव त्याजवर चालून गेला आणि 'अब्दालीचे कांपरें तुझास इतकें कां भरलें' असें टोचून मन्हाररावास बोलला. दामोदर महादेव स. १७५७ चे फेब्रुवारीत मरण पावला; आणि पुढें रघुनाथराव व मल्हारराव अब्दालीचा रोख सोडून पश्चिमेस रजपुतान्यांत शिरले. अडचणीच्या प्रसंगांत मराठ्यांस प्रथम बट कुवे, यावरून पळपुटे झणून त्यांस नांव मिळाले तें खोडें नाही असे वाटूं लागलें. सर्ष मिळून अब्दालीवर एकदम चालून जाते तर दिव्हा कायमची सुटलो असती, पण त्यास तशाच निश्चयाचा सेवकानि पाहिजे होता. रघुनाथराव किंवा मन्हारराव यांचे हातून हे काम होणारें नव्हतें.

ता. १६-२-१७५७ रोजी रघुनाथराव इंदुरास फोंचला. होळकर अणोदरच पुढें गेला होता. 'आजी इंदुरास आलों. छेळकरांची भेट जाली. पुढें दरमजळ दिलीस नात असों. अब्दाली दिलीस आला यास्तव चडूं नहून राजे व जमीनदार व रांभडे लोकांच्या नजरा फिरत्या. संप्रत एखादा मनसुबा करून सुख अथवा रुपये मिळवावयाची सोय दिसत नाही. अब्दालीचे पारिपत्य होईल तेव्हांच बरकड दबतील. त्याचें पारिपत्य कणें तरी फौज अद्यापि जमा जाहली नाही. आझी, विठ्ठल शिवदेव, मन्हारबा, समशेरबहादर, अंताजी माणकेश्वर, नारोशंकर मिळोन पंधरा सतरा हजार फौज आहे. ज्यास्त फौज न आलिया जातां येत नाही. रुपये पात्रावयास दिवस लागले. महिना दीड महिन्यांत पोंहचतील. जर अब्दाली दिल्लीस राहिला अथवा अलीकडे आला, तर गांठ पडेल. तमाम राजे व सुजापदाला वगैरे सर्वां वीं राजघराणें त्याजसाठी आहेत. जाठ तर झुंजूं लागला. संप्रत मनसुबा भारी आहे. फौजही त्याची भारी आहे कव. व शिवाई आहे. पारसरास

भागी सामान अंसावें. यास्तव जर दत्तबाची खानगी इकडे लवकर जांहली तरी जमाव लवकर पडेल' [१-५२]. ह्मणजे शिंदे आल्याशिवाय पुढें फकल घालण्यास मल्हारराव किती तयार होता, हें यावरून दिसतें. शिंद्यांनी मात्र मल्हाररावाच्या मदतीची अपेक्षा कोणत्याही प्रसंगांत ठेवलेली नाहीं. ' विजेसिंग भाधोसिंग यांचे वकील नेहसांच त्याजपाशीं आहेत. फौजा जमां व्हावयास फाल्गुन अखेर लागेल. तूर्त जयनगरचे रोखें जात आहो. खडे होऊन गांठ घालावी हा विचार आहे. गोष्ट तूर्त सर्व प्रकारें भारीच आहे. आपली फौज बेदोल ह्मण आपणास विदितच आहे.' हे दीर्घसूत्री सखाराम बापूंचे त्याच तारखेचे पत्र रडत राऊत घोड्यावर बसविल्याप्रमाणें भासतें. मराठे व अब्दालीचे पठाण यांचा सामना कोणत्या स्वरूपान्त हेणार हे यावरून सहज अनुमानितां येते. मराठ्यांस हिंदुपद पातशाहीचा हा एक खेळच वाटत असावा. ता. १६ फेब्रुवारीस पुनः रघुनाथराव तेच रडगाणें सदाशिवरावास लिहिले. ' ईश्वरी दया व स्वामीचा प्रताप ' एवढ्यावरच त्याची भिस्त होती. ' फौज आमची फार करून आली नाही, मल्हारबाची मुदलौच थोडी आहे. इत्ताजी शिंदे, जानोजी व मुधोजी भोसले व गोविंद बळ्हाळ वगैरे लहान थोरांची खानगी सत्वर करावी. होळकर व शिंदे उत्पन्नानें बरोबरीचे सरदार असतां, होळकराची फौज एवढी थोडी कां! याचे उत्तर इतकेंच की, होळकर आंतल्या गांठीचा व डोर्जड होता, पैसा राखून होता. त्यास जाव विचारण्याची शक्ति पेशव्याचे अंगी या वेळी नव्हती. पुढे माधवराव पेशव्याने हा जाब त्यास विचारला. ' आपल्या मुलखांतील चौकशीचा मजकूर मनांत आहे. परंतु हा मनसुबा शेवटास नेल्याखेरीज आमचे विचारें कोणास दुखूं नये. अब्दालीचे पारपत्य झाल्यावर नारोशंकरची चौकशी करूं' (१-५४). ' लक्ष्मण शंकर पुरते लबाड ठरले. सबब त्यांची जमीत करून जे साधेल तें खाधणे, म्हणोन आज्ञा, त्याप्रमाणें नर्मदेचे तळवरूनच जमीत केली. परंतु त्यांचें सामान व घोडी नारोशंकरपाशी आहेत' [१-५९]. नानपूरकर भोसले, नारोशंकर वगैरे सरदार पेशव्याशी अनुरक्त नसून स्वतंत्र

पंथ पहात होते; आणि त्यांस एका लगामीं ठेवणें पेशव्यास अवघड पडूं लागले होते. तां. ११ जूनचे सुमारास रघुनाथराव दिल्लीचे बाजूस पोचला असें १०-६६ वरून दिसतें. तेथें बिजेसिंगांचे वकील येऊन भेटले आणि शिंयांची व आपली गोडी करून द्यावी, रामसिंगास राज्य देऊं नये, असें पुनः त्यांनीं बोलणें लाविलें; आणि मल्हाररावाचे मध्यस्थीनें रघुनाथरावानें त्यांत मन घातलें. म्हणजे दोन वर्षे शिंद्यांनीं विलक्षण खटाटोप करून मिळविलेलें यश नाहीसे करून टाकण्याचा प्रसंग या दोघांनीं आणिला. 'आम्हीं सांगूं तें बिजेसिंग ऐकणार व दत्तबांनींही ऐकावें. लटका कच्चा कशास करावा! दत्तबांनीं मात्र ओढून धरूं नये. ओढून धरल्यास पुनः खर्चाखाली येतील. दोघांचा सलूख व्हावा हें उत्तम,' असे रघुनाथरावानें पेशव्यास कळविलें. होळकराचा विघातक भाव खालील पत्रांत व्यक्त होतो. 'अब्दाली दिल्लीहून माधारा गेला, तेव्हांच आझी मल्हारवास झगट गेली कीं, माधवसिंगाची मामलत कशीबशी विव्हेस लावून दिल्ली व लाहोर दोनही सुभे जप्त करा. परंतु यांणी लटकींच लचाडें काढून तीन महिने लांबविले. आझांस भक्षवयास नाही, कर्जही न मिळे ऐसे झाले. संप्रत मल्हारवाशिवाय मामलत माधवसिंगाशी जी साधेल ती करून पुढें जाणार. येथील कारभार ओढला. लटकींच लचाडें फार काढावी. तपशील फारच आहेत. स्वभाव (मल्हारबाचा) स्वामीस वाकीफ आहेच. स्वामींनीं फिकीर न करावी' [१०६७]. म्हणजे बिजेसिंग व माधवसिंग यांच्यासंबंधानें नसती लचाडें उपस्थित करून व पूर्वी झालेले निकाल पुनरपि जहूर नसतां उंकरून काढून, मल्हाररावानें राज्यघात सुरू केला; आणि रघुनाथरावाबरोबर न जातां तीन महिने फुकट घालविले. यावरून होळकराचा भाव व्यक्त होतो. रघुनाथरावानें पुढें केलेला उद्योग असा. 'आमची फौज चैत्र वैशाखांत आली व चैत्रपर्यंत अब्दाली मथुरेवर होता, यामुळें आझास एखादा मनसुबा करावयास न पावले. अंतर्वेदींतील उठलेला अंमल बसविण्याकरितां सखाराम भगवंत, विठ्ठल शिबदेव, अंताजीपंत, व गंगाधर यशवंत ऐसे वीस हजार फौजेसह

अंतर्वेदीत पाठवून बंदोबस्त केला. बैशाख व ज्येष्ठ दोन महिने आझांस रिकामे सांपडले. त्यांमध्ये पहिली गडबड वारली; जयपुरचे ११ लक्ष घेतले. आझांस रुपयांची ओढ भारी आहे. स्वामीनी ऐकज देववाबा.' [१०७०, १२७०-१७५७]. 'अब्दाली मार्गशीर्ष पौषांत आला, तरी मनसुबा भरीच आहे. दत्ताजी शिंद्यांची रवानगी करावी; काष्ण अब्दाली न आला तरी काशी बंगाला ये प्रांती स्वारी केलियास चार रुपये आकारतील. कपाळ स्वामीं वें थोर आहे, प्रयत्न आमचा आहे, वरकड हिंदुस्थानांत कोठें जीव दिसत नाही. जाठांत जीब आहे, पण मोठा काष्णकार आहे. दोन जहिने माधवसिंगाचें प्रकरण चाललें आहे. मल्हारबा न ऐकत. लटके आपले घराऊ हिशेब काढून मामलत न करीत. आझांस कर्ज देखील भक्षावभास न मिळे. रोज गांव मारून खावे, झुंजल्याखेरीज दाण्ड नही, रुपया नाही, कर्जही न मिळे. तेव्हां आझी मल्हारबास टाकून मामलती रगडून केली. कष्टी जाले. अकरापैकी सहा लक्ष आले, त्यांपैकी त्याची वाढणी दोन लक्ष देणें पडली. सारांश, मल्हारबा ज्या त्या कारभापांत ओढतात. आझी सोशितों. पुढें समजावीसही करूं. दस्तबा आलियांनं परस्पर वर्म असतें, यामुळें ओढणार नाही. आपल्यांत दुही पडते, तेव्हां शत्रूंचें बळ फाडतें. ऐसे हजारों पैश होतात, ते कोठवर लिहावे. संकलित लिहिले आहेत, [१२७०-१७५७, १७७१]. या प्रत्यक्ष रघुनाथरावाच्या लिहिण्यावरून मल्हारबा होळकराच्या वर्तनाची कल्पना चांगली होते. प्रसिद्ध झालेले हे सर्व लेख योग्य संदर्भाने वाचले म्हणजे प्रत्येक इसमच्या कर्तृत्वाचा अंक्षा होत जातो. मल्हाररावाप्रमाणेंच, हिंगणे, अंताजी, मारोशंकर वगैरे कित्येक गृहस्थ मतलबी व थोडें बहुत राज्य विघातक वर्तन करीत होते, त्यांचा बंदोबस्त अल्पवयस्क रघुनाथरावाचे हातून होणें शक्य नव्हतें. तें काम पेशवा स्वतःच करूं शकता. जून व जुलई हे दोन महिने रघुनाथरावाचे माधवसिंगाचे प्रकरणांत गेले. 'तूर्त आम्ही दिल्लीस श्रीमंतांचे लष्करी आहों. दादोस्वामी जयनगरास होते तेही एक दोन रोजी दिल्लीस येतील,' [१७७२].

एकंदरीत पैसा व अव्यवस्था ह्या दोन मुख्य अडचणी मराठ्यांच्या होत्या. वर जो प्रकार वर्णिल आहे, तोच बहुतेक पानपतअखेर म्हणजे पुढे चार वर्षे चालला.

३. रघुनाथरावाचा दिल्लीत मुक्काम (जुलई १७५७-मार्च ५८).— स. १७५७ च्या ३० एप्रिलचे व २ मेचे वर्तमान. 'अब्दाली दिल्लीपलीकडे गेला. गाजुद्दीन अंतर्बंदीत रोहिल्लांसी मिळोन आहे. दोन शहाजादे समामें आहेत. नजीबखान दिल्लीस आहे,' असें वर्तमान होळकरास हिंगण्याने कळविलें, त्यावर होळकर लिहितो, 'जयपुरचे मामलतीमुळे गुंता जाला आहे. मेथील निर्गम करून सत्तरीच त्या प्रांते येत असो' (६.५७७). 'अब्दाली दरमजल लाहोराकडे गेला. गाजुद्दीन व अहमदखान बंगश मैनपुरीवर एकत्र होते. तेथून पत्रें आली कीं सांप्रत एक जण सत्तरी येणें. स्याप्रमाणें येतो. पातशहाशी व वजिराशी चित्तशुद्धि नाहीं. पातशहानी नजीबखानाकडून फौज ठेविली आहे, त्यांजकडून वजिरास शिक्षा करणार असा रंग दिसतो. जयपुरचा गुंता उरकून जलदीनेच येत असो,' असें मल्हारराव हिंगण्यास लिहितो, (३०.४.१७५७, ६.५.७८). या वेळीं नजीबखान दिल्लीत प्रबल होऊन, त्याचा पाडाव करण्याच्या उद्योग मीरशहाबुद्दीन करीत होता; आणि त्यासाठी होळकर व रघुनाथराव यांस वारंवार पत्रें पाठवून, जुद्धीं त्वरा करून आमचे साह्यास यावे असे तो लिहित होता. ते येऊन दाखल होतांच त्यांनीं मीरशहाबुद्दीनास आभ्यांतून काढून आपल्याबरोबर घेतले आणि नंतर दिल्लीवर चाल करून एक माहिण्यांत किंवा आपल्या ताब्यांत घेतला. मीरशहाबुद्दीननें नजीबाची बर्खाजिरी काढून ती लगेच अहमदखान बंगश यास दिली. बादशहा व नजीबखान मराठ्यांचे हातांत सांपडले. शहाजादा अलीगौहर यास मात्र बादशहाने युक्तीनें दूर ठिकाणी बसावासाठीं पाठवून दिलें. हे प्रकरण स. १७५७ च्या जुलई आश्विनंत झाले. अब्दाली मेल्यावर दिल्लीचा बंदोबस्त नजीबखान करीत होता. इनाम्यांत रघुनाथरावांनें मीरशहाबुद्दीनचे संमतीनें विठ्ठल शिवदेवस विष्टे कब्जा करण्यावरिती

पाठविले. पंधरा दिवस नजीबखान झुंजला. शेवटीं विठ्ठल शिवदेवानें सर्वासं पकडून दिव्दिवा कबजा घेतला. त्यानंतर तेथेंच मराठ्यांच्या फौजा कित्येक महिने तळ देऊन राहिल्या. विठ्ठल शिवदेवास बादशहाकडून पोषाख, जवाहीर व उमदेनुमुल्क हा कित्तब आणि चांदवड तालुक्यांत जहागीर मिळाली. या वेळीं नजीबखान रघुनाथरावाचे कबजांत सांपडला असतां, यास मारून टाकावा, जिवंत ठेविल्यास नाही नाही त्या उलाढाली करून हा आपला नाश करील, अशी पुष्कळांनी त्यास सल्ला दिली. आतां आपण जिवंत सुटत नाहीं आणि आपला वाली अब्दाली जवळ नाही असें पाहून 'कसेही करून आपला बचाव करावा,' ह्याणून अंतस्थ रीतीनें त्यानें आपला वकील मल्हाररावाकडे पाठविला, की, 'मी तुझा धर्मपुत्र आहे, शरण आलेल्याचा बचाव करणें आपणास उचित होय.' ही त्रिनंति मल्हाररावाने मान्यकरून स्वतः रघुनाथरावाकडे जाऊन, भीड खर्चून, पदर पसरून मागणें मागितलें की, 'याचा बचाव करा.' रघुनाथरावाचे मनांत त्यास जिवंत सोडावेसें नव्हते. परंतु मल्हाररावाची भीड उलगडेना, तेव्हां मान्य करणें प्राप्त झाले. नजीबखानास किल्ल्यांतून काढून मल्हाखावानें आपणा जवळ ठेविला. [भा. सा. ब. पृ. ३५]. बरील प्रकार केवळ बखरकाराची गप्प नव्हे आहे. 'नजीबखान रोहिला गंगाकिनाऱ्यानें शुक्तालावरती उतरला आहे. राव मल्हारजीला आपले बाप ह्याणून ह्याणवात व स्नेहाचा राबता दड करित आहेत. त्यांनी आपला मामला अंतस्थ रीतीनें फैसल करून बहुतेक घेतल्यासारखाच आहे. श्री. दादासाहेब लक्ष खानाच्या दुपट्टी वर्तनाकडे गेलें आहे. मल्हारजीची मुलाखात झाल्यावर सुवेळीं यासंबंधी ख ठरत होणार आहे [१७४८-१७२१७५८]. पुनः आलमसहस तख्तीं बैसवून, वजिरी गाजुदिनास देऊन, पूर्वपत्प्रमाणें बंदोबस्त करून कुलक्षेत्रास येऊन प्रोचले. ऑगस्ट १७५७ पासून मार्च १७५८ पावेतों आठ महिने तरी रघुनाथरावाचा मुकाम दिखित होता. या अवधींत त्यानें काय कामें केली याची स्पष्टता होण्यास साधन नाही. हिंगणें, अंताजी पाणकेश्वर, नारोशंकर वगैरे सरदार गैरकाबू झाले होते, त्यांस

वठणीस आणणें व अब्दालीचा पाडाव करणें हा दोन मुख्य कामें करण्याची त्यास पेशव्याची आज्ञा होती. पैकीं अब्दाली तर मराठ्यांचें नांव ऐकूनच परत गेला, अशा समजुतीनें सरदारांच्या बंदोबस्ताशिवाय दुसरें काम त्यास राहिले नाहीं. अब्दालीच्या मनांत मुहाम ह्याऊन मराठ्यांशीं सामना करावा अमें नव्हतें. मुख्य काम भागतांच आपला शह ठेवून तो परत गेला. हिंदुस्थानचे राज्य त्यास हवें होतें असे दिसत नाहीं, आणि दिल्लीदरबाराची व हिंदुस्थानच्या परिस्थितीची जी माहिती त्यास आढळली, त्यावरून अफगाणिस्थानांतून हिंदुस्थानावर राज्य करणें त्यास शक्य वाटलें नाहीं. तो स्वतः कडक शिस्त राखणारा व कसलेला सेनापति होता; आणि सर्व गोष्टी चौकसपणानें अनमावून पाहत होता. सन १७४७ च्या पद्धत्या स्वारीत तो पराभव झालून परत गेला. १७५१ च्या दुसऱ्या स्वारीत, लाहोर व मुलतान हे दोन प्रांत जिंकून परत गेला. १७५७ च्या तिसऱ्या स्वारीत आध्यापर्यंत प्रदेश लुटून व बादशहावर शह बसवून तो परत गेला; रघुनाथरावाशी सामना करण्यास तो थांबला नाहीं. स. १७६० चे कारभारी दत्ताजीक्री सामना करून त्याने मराठ्यांचे पाणी पूर्णपणे जोखलें; आणि मुसलमानांचे राज्य हिंदुस्थानांतून नष्ट होऊं द्यावयाचें नाहीं, परंतु स्वतः मोकळे राहून साधेल तितका स्वतःचा फायदा करावयाचा, आणि विशेषतः पंजाबप्रांत सतलजपावेतो आपल्या सत्तेखाली ठेवावयाचा, एवढीच त्याची हाव होती. कायमच्या निकालाचीच तो तरी खटपट करीत होता. जयाची त्यास खात्री होती, मुसलमानांचें त्यास पाठबळ होतें, परंतु हिंदुस्थानचे राज्य घेण्याची त्यास हाव नव्हती. शेवटच्या स्वारीत दीड वर्ष हिंदुस्थानांत राहून पान-पतावर पुष्कळ वाताहत झाल्यामुळे, हिंदुस्थानचा नाद त्याने कायमचा रोडिला.

दिल्लींत राहून रोहिल्यांचा कारभार व्यवस्थित करण्याचा प्रयत्न रघुनाथरावानें केला. पुरुषोत्तम महादेवास त्याने त्या कामावर पाठवले. आंकटाबरांत हिंगणे लिहितो. 'हाफज रहमतखानाचा तोफखाना श्रीगंगापार गेला. फरखाबादेतही फौज तादश नाही. दहा पंधरा हजार फौजेनें सर्व

मुखस तूर्त हस्तगत होईल व एक करोडीची मालमत्ता मिळेल. कर्तव्य असेल तर सत्वर आज्ञा करणे' [६-३७२]. कमरुद्दीनखानाचा मुख्य 'खानखानास लाहोरास घेऊन जावे' म्हणून सुभेदारांनी आण बाढून घेतली आहे. लाहोरास रा. बापूजी महादेवांनी खानखानास वरोबर घेऊन जाण्याची तयारी करावी. खानखानास बाहेर येऊ न द्यावा. वजिराच्या चौक्या खबरदारीने वाटेस बसवाव्या, 'असे रघुनाथराव लिहितो [६-३७४, २३. ११. १७५७]. स. १७५८ च्या जानेवारीत मल्हारराव दिगण्यास लिहितो, 'याउपरी आम्हांस दिवसगतीवर काकावयासी अनुकूल पडत नाही. श्रीमंतांचीही चिंती आली आहे. याउपरी विलंब न लावितां कामकाजाचा गुंता उरून जलद येणे. जे खाद दरावून मोकरर करून दिली, त्यापैकी एक गोष्ट उणी अधिक केलेली कार्यास येणार नाही. तसेच असेल तर तुम्हां साफ उठोन येणे. विलंबाखाले घालून न राहणे' [६-३७५]. याप्रमाणे कांही तरी वादग्रष्टी पानशाहीच्या चालू होत्या. मल्हारजी होळकराने नजीबखानाचे अमल्य भरून त्यास आपल्यातर्फे अंतर्वेद प्रांतांत कुक्षेत्रापासून वृंजपुसदेखील काळीस लक्षांची मामलत देऊन त्याचे स्वाधीन केली [२. पृ. १४६].

४. हिशेबाच्या भानगडी (स. १७५७-५९). शिंदे.-बंडखोर सरदारांचे पारबत्य करण्याचे काम रघुनाथरावाने थोडे बहुत केले. पण त्यांतही मुख्य इसम जो होळकर त्याच्या वाटेस जाण्याचे त्यास भैर्य झाले नाही. आठ महिने सर्व सरदारांसह एका ठिकाणी बसून झगण्याजोयें काम त्याने कांहीच केले नाही. जलद वजिरास ही मराठ्यांची बैठक दिल्लीत अवजड बाढून त्याने पंजाबप्रांत सोडविण्याची त्यास भर दिली, तेव्हां स. १७५८ च्या एप्रिल व मे महिन्यांत अटकपत्रितो जाऊन, पुढील बंदोबस्त बळा न करतांच रघुनाथराव परत निघाला तो स. १७५८ सालच्या दसऱ्यास पुण्यास दाखल झाला. या प्रकरणाचा कच्चा तपशील अज्ञात सांगायचा आहे.

रघुनाथरावाच्या पहिल्या स्वारीतील अव्यवस्थेने व मारवाडांतील अनर्था-मुळे पेशव्यास पैशाचा पेंच पुष्कळच पडला. शिंदे दुःखी कधी झालून

कांसही दुखविष्याची-सोय राहिली नाही. ता. ७-९-१७५६ रोजी दत्ताजी आपला कारभारी रामाजी अनंत यास लिहितो, ' श्री. पंतप्रधानांनी आज्ञा केली होती की, घरास आल्यावर शिळक किती, लोकांचे कर्ज काय जाले, त्याचा खर्च कैसा केला, याचा ताळेबंद लिहून पाठविणे, त्यावरून ताळेबंद तयार करून पाठविला आहे. तो श्रीमंतांस दाखवून जाब घेऊन आज्ञा मागोन येणे ' [का. सं. प. या. ३४९]. ' ताळेबंद दाखवून झाल्यावर आज्ञा घेऊन सत्वरच येणे. आम्ही गुंजाळचा घाट उतरून गंगातीरास जातो, ' असे पुनः आठ दिवसांनी दत्ताजी लिहितो [सदर ३४७]. पुढे हा ताळेबंद पेशक्यास पोचला, पण बिलकूल पसंत पडला नाही. पेशवा लिहितो, ' हिशेबाची याद पाठविली ते पावली. हिशेब ऐसा असत नाही. सात सालां वेगळी झडती असावी. कारकून तैनात खळकून हिशेब नीट करात नाहीत. यास्तव परिच्छिन्न कारकुनांस ताकीद करून वेगळ्या झडत्या तयार करविले. ' असे पत्र आल्यावर दत्ताजी लिहितो. ' स. १७५१ पासून तीन सालां झडत्या तयार होत्याच; पुढील तीन सालांच्या झडत्या नाहीत, निमित्त्य की आमची छावणी तीन साले सारबाडप्रांती झाली. तेथे महालखे हिशेब आले नव्हते. झिलेदार वगैरे लोकांची तीनसाली समजाविशी होणे होती, ती स्वामीची भेट सिद्धटेकावर झाली तोंपवेतो होतच होती. सबब झडत्या तयार करावयास आणखी सहा सात महिने पाहिजेत. श्रीगोंद्यास आल्यावर जे शिळक होती व कर्जे लोकांची घेतली होती, ते जमा धरून खर्च जाला तो अखेर सालपावेतो लिहून पाठविला. तो कांहीं हिशेब नव्हे हें तर यथार्थच आहे. आम्ही चाकर लोक आहो. वावगी वर्तणूक करूं अगर न करूं हें सर्व स्वामी जाणतच आहेत. झडत्या तयार झाल्यावर सेवेशी पाठवूं. कारकुनास बेमुळाहिजा आज्ञा केली आहे. ' [२१-९-१७५६, का. सं. प. या. ३७१]. आमच्या घरांत शिळक काय आहे अथवा नाही. हें तुम्ही पुरतेपणीं जाणतच आहां, लोकांची देणगी तैशीच राहिली आहेत. श्रीमंतांपासून खर्चास मागितलें, परंतु वावयाचा अनुमान करितात, झणोन

पेखान केले त्यास दिले तर फारच उत्तम जाले. नच देत तर आंही चाकर झोकं आहो. खावंदांशी बळ कोठवर करावे ! कर्जवाम झाले तर ते गौष्टीची चिंता खावंदांसच आहे. कर्ज होईल तें तेच वारतील ' [सदर ३४८]. हिशेबाची अज्ञाच प्रकारची तक्रार नागपुरकर भोसल्यांशीही याच वेळेस चालली होती [३४६]. वास्तविक अनेक कामे पेशव्याने एकदम अंगावर घेतल्याने कर्ज अतोनात झाले. ही अव्यवस्था त्याने वेळीच सोडली नाही किंवा त्यास सोडतां आली नाही हें भार्वा संकटाने एक कारण होय. पैठणच्या ब्राह्मणांस शिधांकडून कांही प्राप्ति होती, ती वेळेवर पोचली नाही, ह्मणून ते उपास करू लागले, तेव्हां ब्राह्मणांची समजूत कशी तरी करावी असे पेशव्याने दत्ताजीस लिहिले [का. सं. घ. या. ३६१],

हिंगणे.-इकडे शिधांचे हिशेबाची भानगड चालत असतां हिंगणे, संताजी माणकेश्वर, नारोशंकर इत्यादि सरदारांचा शिरजोरपणा उतर-विण्याचा पेशव्याचा प्रयत्न चालूच होता. ता. १२.७.१७५७ रोजी रघुनाथराव पेशव्यास लिहितो, 'बापूजी महादेव व दामोदर महादेव वगैरे वकिलांचे पारपत्य करावे, जप्ती करावी, कां कां ते हुजूर येत नाहीत व चाकरी यथास्थित करीत नाहीत ह्मणोन आज्ञा. त्यास यांचे पारपत्य करणे अगाध नाही. हुजूर न येण्यास एक सबब होता, धोडीबा नाईक नवाळे यांजपासून मागिल स्वारीत आधी कर्ज दहा लक्षपर्यंत घेतले, त्यास परगणे तोडून वसूल करून धोडीबा नाईक यास देणे, ह्मणोन चाकरी त्यांस सांगितली होती. ते वसूल करीत होते. मध्ये वजिरांनी लबाडी करून थोडे बहुत रुपये परगण्यापैक घेतले, त्या बखेज्यांत हिंगणे होते. सारांश, लबाड तर आहेतच, परंतु हरामखोरी अंगा लावीत झटल्यास नाही. त्यांस पकडण्याचें कांही सोटे संकट नाही. शंभर राऊत दिखीहून धरून आणितील. सांप्रत दामोदर तर वारू. थोडे बहुत अन्याय आहेत, त्याप्रमाणे पारपत्य करावेच लागेल [१.६१]. त्यानंतर ता. ४ ऑगस्ट रोजी बापूजी हिंगणे देऊं केलेल्या दंडाचें व्यवस्था सांगून आपल्या भावास लिहितो. 'मी श्री. दादासाहेबांसपागमे

आहे. ”स्वामींनी आज्ञा केली की पुण्यास गेल्यावरही आझी श्री. स्वामींचि भेटीस येणें. सहा लक्ष रुपये सावकाराचे काढून भरले. दीक्षितांनीं घरे, वस्तुभाव सर्व लिहून घेतलीं. स्वामींचें ओझे डोईघरी आहे तोंवरी सर्व बहुत विचारानें करणें. जोंपर्यंत त्यांची कृपा होऊन कामकाजाचा बंदोबस्त होय तोंपर्यंत प्राप्ति नाही व सावकाराचा पैसा देणे असें संकट आहे’.

[६-३८८] रघुनाथरावानें हिंण्यास बहुतेक लुटल्याचाच हा प्रकार दिसतो. एक लाख अंताजां माणकेश्वराकडून घेऊन हिंण्यांनीं भरले; व वस्तुभाव विकून मोठ्या संकटानें इतर रकमेची कशी तरी भरती केली (६-३८९-३९०, ३९१). हिंण्ये पुण्यास येऊन आपल्या तक्रारी कळविणार होता, परंतु तुझी हुजूर यावयाची उतावळी नकरणे, असें रघुनाथरावानें त्यास पुण्याहून कळविलें [६-३९२]. वर्ष सहा महिने असेच हिंण्यांचे अत्यंत चिंतेत गेले. स. १७५९ पासून शिंदे उत्तरेत येऊन पूर्वीच्या व्यवस्थेंत फरक होऊं लागला, जनकोजी शिंदे मोठ्या आस्थेनें सर्व मंडळींचा परामर्श घेऊन राज्याचे काम दक्षतेने चालवूं लागला. पुरुषोत्तम महादेव बहुधा जनकोजीपाशीच असे. ता. १९-३-१७५९ रोजीं हिंण्ये धाकट्या भावास लिहिता. ‘श्रीकृपा फार समर्थ आहे. चिंता न करणें’ [६-३९९]. हा धाकटा बंधु दिवाकर महादेव पुण्यास होता तो नारोशंकराबरोबर श्रीमंत स्वामीचा निरोप घेऊन हिंदुस्थान प्रांती स. १७६० चे आरंभी येणार होता [६-४००]. पुण्यास जाऊन त्यानें आपलें मागणें पेशव्यास लेखी दिलें तेच बहुधा खं. ६ ले. ४९९ त दाखल आहे.

अंताजी माणकेश्वर.—हिंण्याचा बंदोबस्त राघोबानें केला, तसाच अंताजी माणकेश्वराचाही स. १७५८तच केला. त्या सालवे आरंभी जनकोजी शिंदे हिंदुस्थान प्रांती गेल्यावर त्यांस खालील पत्र पेशव्यानें लिहिले. ‘अंताजी माणकेश्वर परिछिन्न दादांनीं मनापासून येथील आज्ञेप्रमाणें बोलाविलें असें असतां हरप्रकारें उशीर लावून राहतात. आम्हांस लिहितात कीं, दस्तबांनी राहविलें. सांग्रत तुमच्या लिहिल्यावरून दिखोन आलें कीं लबाडी करून राहतात. हरप्रकारें ऐवज हाताखालीं घालून हात उगवणार. अबरुचा,

ग्रामाधिकतेचा दरकार त्यांनीं टाकिलासं दिसतें. यास्तव पत्रदर्शनीं तिला मुलाहिजा न धरितां हुजूर यावयाविशीं सख्त ताकीद करावी. न येत तर परिछिन्न बोलावून आणून कैद करून त्यांस हुजूर पाठवावें. तिला मुलाहिजा करूं नये. मागे हवाले घेतलेला सर्व ऐवज ताकीद करून उगवावा. या सालचा वजिराकडील फिवा कोणताही ऐवज अंताजीचे हातीं न जाय तें करावें. तो ऐवज जमा करून हुजूर पाठवून द्यावा. पत्रदर्शनीं न येत तर अंताजीस कैद करून पाठवावे' [२१-३-१७५९, का. सं. प. या. ३३७]. पुढें अंताजीस पकडून दक्षिणेत पाठविले कीं काय तें समजत नाहीं. स. १७५९ चे अखेरस तो पुण्यांत असून सदाशिवराव त्याचे हिशेब तपासीत होता (३-२३३). 'अंताजीस वारंवार हुजूर बोलाविलें अस्तां येत नव्हति. वजिस-कडे पंनास लाखांचे हिशेब काढून तेथेंच गुंतले. कित्येक लक्षाव्या करतास. त्या तुमचे प्रत्ययास येऊन त्यास ठेवून घेतां. मेरट वगैरे परमजे मध्येंच जातास. वजिराजवळ बारा हजार फौजेचा हजिरी नटकीच देतात, ही चौकशी तुम्ही करित नाहीं, अपूर्व आहे. याउपर त्यास पत्र पावतांच हुजूर पाठविणे. सुप्रयुक्त असेल तर बरे, न आले तर घरावे, लुटावे. माल सर्व सरकारांत लाघावा. एक पैसा त्यास न द्यावा. हुजूर आला तर त्यास एक लेक हज्जार राउतानिशी ठेवावा. वजिराजवळ चाकरीस फौज पाहिजे ती दुबारी नेमून द्यावी, परंतु अंताजीस ठेवूं नये. कांही एक मुलाहिजा न धरितां कैद करून पाठविणें. तुम्ही कांरभारी, भिडेस न घडणे जाणजे [२५-५९, का. सं. प. या. ३८७]. मेरट वगैरे महाल अंताजीकडे होते. ते दूर करून सात लक्ष रुपये सरकारांत देण्याच्या कशारावर डिसेंबर १७५८ त ते बापूजी महादेवाकडे देण्यांत आले [६-४७१]. हिंगण्यांची बसलेली तीस वर्षांची घडी या वेळी इतकी बिघडली, कीं 'येथील वकिलतीचे ऐसें स्वरूप नमविणें कीं वकिलतीचें स्वरूपच न राहिलें. येथें ते ऐसे असतात कीं पेशव्यांच्या वकिलतीचा मगूस दहा दहा वीस वीस रुपये मागत फिरतो. जो कोणी शंभर रुपये दरमहा चाहेतो येथें मिळणार नाहीं. दिव्हांना रंग

आषणासंठाउच्च आहे ' [६.५१३]. एकंदरीत अव्यवस्थेची कमाल झाली होती, ती सर्व सदाशिवरावानें तोडिली. त्वाणें हिंमणे व अंताजी माणकेश्वर यांच्या प्रकरणांचा तपास करून निकाल लावून दिला [३.२३३]; आणि न्येच पुढें स. १७६० चे आरंभी अंतर्जापंत आपल्या कामावर रुजू झाला. सदाशिवराव दिल्लीस असतां हे सर्व सरदार रेशमासारखे मऊ येऊन त्याच्या केबळ भजनीं होतें, हें पुढें दिसून येईल.

गोविंदपंत बुंदेल्यावरही पेशव्याचा रोष होता. परंतु पंतानें विन्नेष बर्दळीस न येतां १७५७ त पुण्यास जाऊन समक्ष समजूत घातली. पश्चात् रघुनाथरावानें दिल्लीत असतां, प्रीतिसिंग, हिंदुपंत व श्रितसिंग बुंदेले यांचे वळे बाळाजी गोविंदाचे मार्फत तोडिले [३.१६४; १.७२, १२९, १३०, २५१, २५६, २५७; का. सं. प. या. ११०, ना. रो. १.८९, २३०, २३७).

५. अटकेवरील झेंडे, (स. १७५८ एप्रिल, मे).-सटरफटर प्रकरणें हातां घेऊन आठ नऊ महिने रघुनाथराव मोठ्या फौजेनिशीं-दिल्लीत ओळ बांदून बसला, यामुळें नानाप्रकारचे तोटे झाले. फौजेच्या खर्चास पैसा खर्च होऊन, त्याचा बोजा दिल्लीच्या व आसपासच्या लोकांवर व पातशाहीवर घसून ते सर्व बसत्यांकडून त्रस्त होऊन गेले. मराठ्यांची व्याद एकदां कशी निघून जासे असें त्यांस झालें. व्यक्तिविषयक भानगडीचा तपास रघुनाथरावानें चालविण्या-मुळें रिकामपणांत चहाडस्तोरांचे मात्र फावले. होळकर नजीबखानास बचाव-भ्याने बादास लागून, राज्याचा मुख्य उद्योग बाजूस राहिला. ज्या इव्यनक्षेत्रा ओघ दक्षिणेकडे बऱ्याच दिशांनी पेशव्याची धडपड चालू होती, तिचाच अभिलाष सर्व लहान मोठ्या सरदारांस सुटून, जो तो स्वतःचा लाग साधण्यास प्रवृत्त झाला. सर्वस्व खर्ची घालून राष्ट्रकार्य करण्याची खरी प्रवृत्ति त्या वेळीं एकट्या शिष्टांशिवाय दुसऱ्या कोणाही सरदाराचे ठिकाणी राहिलेली दिसत नाहीं. झणूनच पुढील दोन वर्षांत सर्व उद्योगाचा भार एकट्या शिष्टांवर पडला; आणि मजदुरीसारखा पराक्रमी पुरुष पानिपतच्या

निंबस्त झाला ह्याप्रजे रोहित्यांच्या अंतर्गत चळवळी जागृत्या जागौच दबल्या असल्या. परंतु मुख्य द्वार उघडें ठेविल्यामुळे अंतर्वेदीत कितीही व्यवस्था केली तरी ती अपुरीच होती. हा उघड गोष्ट मल्हाररावांसही सुचली नसेल असे नाही, परंतु त्यास नजीबखानानें अग्रदा भरून टाकिले होते. सर्व पक्षांकडून भरपूर द्रव्य मिळवून मल्हारराव स्वतःच्या मतदारांस सावध होता. अर्थात् दिल्लीतील लोकांच्च अब्दालाच्या कारस्थाने नोराने चालू राहिली. हा प्रकार लाहोर येथें अदिनावेगास कळून चुकला. अब्दालीने अदिनावेगास घालवून दिले होते. परंतु अब्दाली निघून जातांच तो परत आला आणि पंजाबप्रांत स्वतः परत घेण्याच्या उद्योगास लागला. त्यासाठी प्रथम त्यानें शीखांस तय्यमूरशहावर उठवून त्यांजकडून लाहोरास वेढा घातला; आणि दिल्लीत खटपट करून रघुनाथरावास लाहोरावर आणिले. तिकडे अब्दालाशी व इकडे मराठ्यांशी वेळ पडेल त्याप्रमाणे संधान ठेवणे, हाच अदिनावेगाच्या नेहमीचा उद्योग होता.

तय्यमूरच्या मदतीस ठेवलेला जहानखान धूर्त होता. अदिनावेगाचीं संघानें ओळखून, आरंभीं स्वर्ग्याशीं जहानखानानें गोडी दाखवून त्याचा सन्मान केला आणि प्रांताचा कच्चा कारभार त्याजकडेस सोंपिला. परंतु हें सख्ख फार दिवस टिकले नाही. अदिनावेगाचा व जहानखानाच बरेच वाद होऊन वेग उतरेकडील प्रवाडी प्रदेशांत पळून गेला; आणि तेथून शीखांची मदत मिळवून लहने जहानखानाच्या हस्तकाशीं लढाई केली, एक सरबुलंदखान मारला गेला; आणि दुसरे दोघे मुरादखान व सर्फखजखान पळून लाहोरास गेले. शीखांनीं सर्व प्रदेश बेचिराख करून टाकिला [एल्यट]. या घडामोडींवर अब्दालाची नजर होती. 'अब्दाला काबुलेंस आहे. त्याचा भाई जहानखान बात्करचे पतशह्यवर गेला होता, तो शिकस्त खाऊन आला. ११११ शहाबद्रीखानही शिकस्त खाऊन आला. कांदीं फौज अटक उतरोन ११ तीरास आली होती. शीखांशी लढाई जाली. शीखांनीं मारून वाटेस लाविलें' [मार्च १७५८, ६-३७८]. ता. २० एप्रिल रोजी बाबूजी महादेव

सरहिंदहून लिहितो. 'हल्लीं शहा अब्दाली लाहोराहून कूच करून सडेस्वारीनिशीं सरहिंदेनजीक शीखांशीं लढाई मारून कंदाहारास गेला झणोन वृत्त आलें. नजीबखानानें शतब्रूचे मुक्कामीं जाऊन मुलाजमत करून माघारा दिल्लीस आला,' (६३८२). हें लिहिणें बिनचूक असेल तर अब्दाली पुनः एकदां या सालीं सरहिंदपर्यंत येऊन परत गेला असें होतें. शीखांच्या लढाईची हकीकत ले. ३८४ तही आहे. शीखांच्या मदतीनें आपला कार्यभाग होत नाहीं असें पाहून अदिनाबेगानें रघुनाथरावास पंजाबांत आणिलें.

रघुनाथराव मल्हाररावास बरोबर घेऊन एप्रिलांत लाहोरावर आला. बापूजी महादेव बरोबर होता [६४९९, ११२३]. नजीबखान वगैरेंच्या मार्फत मल्हाररावानें अब्दालीशीं काहीं तोडजोडीचें बोलणें चालविलें असावें असा कित्येक कागदांवरून अजमास दिसतो. 'शहा पिसोरास आला. दरकूच लाहोरास येणार आहे. त्यास आजवर शहावल्लीखानाची मर्जी या गोष्टीवर राखली होती कीं श्रीमंतांशिवाय शहाशीं एकोपा करावा; आणि येथील लहान मोठे यांस एकीकडे करावें. फिरूनही शहावल्लीखानांनीं याकूबअली-खानास ताकीद लिहिली कीं, तुझी सुभेदारांपाशीं जाऊन, ज्यांत त्यांची खुषी व जगताचें बरें होय ते गोष्ट करणें. परस्परें मित्रत्व होय कीं त्याचे मुलखास आपली फौज कार्य पडलिया बोलावीत, व आपल्यास पाहिजे तर त्याची बोलावून घ्यावी. लहान मोठे हिंदुस्थानचे अमीर, सरदार, पातशहा-सुद्धां, यांस कळलें कीं, उभय पक्षां एकोपा पुरता झाला झणजे हेही सर्व दबतील; व मुख्य यांचे हाताखालें दबला आहे तो सुटेल. मग इकडे एक-एकाचें निरनिराळें पारपत्य करावें ' [६४९८]. अशी वाटाघाट अब्दालीशीं त्याचा वजीर शहावल्लीखान याचेमार्फत चालू असल्यामुळें लाहोरवर चालून जाण्यास रघुनाथरावानें विलंब केला असें दिसतें. अशा आडमार्गानीं जाऊन मुख्य कार्य बाजूस टाकण्यांत मल्हाररावाचें नैपुण्य व्यक्त होतें.

अदिनाबेगाशीं संगनमत करून रघुनाथराव लाहोरावर गेला. सरहिंद येथें अब्दालीच्या तर्फेंच्या अब्दुस्समदखान रोहिल्याबरोबर लढून त्यास

रघुनाथरावानें पकडिलें. पुढें लाहोर येथें मराठ्यांशीं लढण्याचें आपणास सामर्थ्य नाहीं. असें पाहून, जहानखान तयमूरशाहास घेऊन पकून स्वदेशीं गेला. रघुनाथरावानें अटकेपर्यंत त्यांचा पाठलाग करून सर्व सामानसुमान, संपत्ति व सिंधुनदीपर्यंतचा प्रदेश हस्तगत केला; आणि पाऊण कोट रक्कम घेण्याच्या करारानें पंजाब प्रांत अदिनाबेगाच्या स्वाधीन करून पर्जन्य सुरू झाल्यामुळें रघुनाथराव ताबडतोब परत स्वदेशीं आला. 'लाहोर फत्ते जाली, जहानखान पकून गेला, त्यामागें फौजा गेल्या आहेत,' अशी बातमी राघोबानें सर्व मोठमोठ्या स्वकीय व परकीय सरदारांस स. १७५८ चे एप्रिलांत लिहून पाठविली (का. सं. प. या. ३७७). अदिनाबेग पुढें १५-९-१७५८ रोजीं मरण पावला आणि पंजाबांत पुनः गडबड उडाली. (एल्यट, व. का. सं. प. या. ३८८). 'कुरुक्षेत्रास तीर्थविधि उरकून, तुळादानें करून, सरहिंदेस पोचले. श्रीमंतांचा काळ उत्कर्ष. अब्दुस्समदखान कत्तलबाज लाहोराकडे पकून जाऊं लागला, त्यास (होळकराच्या) पेंढार्यांनींच लुटून टाकिला. मजल दरमजल शतधें, व्यासगंगा, चिनाब उतरून लाहुरास पोचले. तेथील सुभा संदीपबेग होता तो दुराणीनें मारून त्याची स्त्री, मूल कैदेत ठेविलीं होती, त्यांस सोडवून पांच हजार फौजेनिशी त्यास चाकरीस ठेवून, त्याचा दिवाण लक्ष्मीनारायण कायस्थ बरा कर्ता मनुष्य होता, त्याचे स्वाधीन लाहूर, पंजाब, मुल्तान अटकेपर्यंत मुल्ख करून ढाला माघाच्या दिल्या. पेंढारी व लष्कर कुबेर झाले. रघुनाथराव व मल्हारराव यांणीं मोठें यश संपादिलें,' [भा. सा. ब. पृ. ३६]. ता. ४-५-१७५८ रोजीं रघुनाथराव पेशव्यास लिहितो. 'लाहोर, मुल्तान, काश्मीर वगैरे अटके अलीकडील सुभ्यांचा बंदोबस्त करून अंमल बसवावा, त्यास, कांहीं जाला, कांहीं होणें तोही लवकरच करितां. तयमूर मुल्तान व जहानखान यांचा पाठलाग करून फौज लुटून घेतली. थोडीशी झडत पडत अटकेपार पिशावरास ते पोचलें. अब्दाली इराणावर चालून गेला, त्याची फौज इराणच्या पातशहानें लुटून घेतली. अब्दाली कंदाहारास आला. इराण्याची फौज पाठलाग करित आली आहे. जबरदस्तखान व मुकर्रबखान या प्रांतींचे

सरदार व जमिनदार अब्दालीचे जबदस्तीमुळे त्यास रुजू होते, तेही बदल्लेन हंगामा करितात. हल्लीं रफीक होऊन, सेवा करून दाखवूं, अब्दालीस तंबी करूं, ऐशा त्यांच्या अर्ज्या आल्या आहेत. अब्दालीचा धर सुटला आहे. सारांश, त्याचा जोर तिकडून होतो ऐसें नाही. तिकडून इराणचे शहानें जेरदस्त केलें, इकडून जोरा पोंचवून सरकारचा अंमल अटकेपार करावा. त्याचा पुतण्या व दौलतेचा वारस स्वामीपार्शी देशास आला, तो स्वामींनीं आम्हांकडे पाठविला होता. त्यास अटकेअलीकडे थोडीशी जागा बसावयास देऊन अटकेपार काबूल पिशावरचा सुभा देऊं. अब्दालीच्या फौजेवर अब्दुल-समदखान सरहिंदेंत होता, तो सरकारांत पाडाव आहे, तो व आणखी या प्रांतींची फौज, इराणी, मोगल देऊन मशारनिल्हेची रवानगी करितों. हे तिकडील पैरवी करितील, स्वामीचे पुण्यप्रतापें अब्दालीस जोरा पोंचवून तंबी करितील, पारिपत्य उत्तम प्रकारें करून अटकेपार अंमल बसवितील. लाहोर प्रांतीं रेणको अनाजी व रायाजी सखदेव ऐसे ठेविले. 'गोपाळराव गणेश यांचाही पैगाम आहे, तेही राहतील. इराणचे पातशहाचे स्वदस्तुरचे कागदही आम्हांस व मल्हारबास आले होते, कीं लौकर कंदाहारेस यावें, आणि याचें पारिपत्य करून अटकेची हद्द करावी. परंतु आम्ही तरी काबूलचा सुभा अब्दुल रहीमखान स्वामींनीं पाठविला, त्यास देतों. फौज वगैरे थोडें बहुत साहित्यही करितों. काबूल व कंधार हे अटकेपारचे सुभे हिदुस्थानाकडे अकबरापासून आलमगीरपावेतों होते, ते आम्ही विलायतेंत कां द्यावे ? यास्तव तूर्त येथें सुभे देतों. त्यांसही (इराणचे शहास) या सुभ्यांची दरकार नसेल. तो इराणचा अंमल करील. आम्ही कंधारपावेतों अंमल बसवून, तूर्त त्यास गोडच जाब पाठविणार आहों. जंबू काश्मीर वगैरे तमाम वकील आले आहेत. मामलत थोडी बहुत अटके अलीकडील करित आहों. पलीकडील तूर्त होत नाही. खटपट मात्र होईल. तूर्त तांतडीमुळें जें होईल तें करितों. पुढील स्वारीस जो कोणी सरदार मातबर येईल तो बंदोबस्त करील. मुख्य दोघां करोडींचा

बडोली, परंतु जमीनदार मवास मोठमोठे आहेत. आम्ही नांवास मात्र खंडणी करितों. जेथें पंचवीस लक्षांचा मुख्य तेथें एक दोन लक्ष येणेंच कठीण आहेत. तूर्त माघारे फिरावयाचा डौल स्वामीचे आज्ञेवरून धरिला आहे, याबुद्धी जें होतें तेंच करितों, तडीं लावीत नाहीं. तूर्त अदिनाबेगावरच सारां यखतियार दिल्या आहे; त्यासच कमाविसीनें लाहोर मुलतान दिलें आहे. यंदां तर सारें शिबंदीखालींच जाईल, शिबंदी वारतांच कठीण पडेल. दोन तीन वर्षांनीं कांहीं सोईस लागेल. स्वामींस कळावें ' (इ. सं. ऐ. स्फू. ले. ११ स. १९१६]. रघुनाथरावानें सरहद्दीचा बंदोबस्त कसा केला, याचें हें थोडक्यांत चांगलें वर्णन आहे. पेशव्यानें ताबडतोब परत बोलावल्यावरून त्यास पंजाबचा बंदोबस्त अपुरा टाकून दक्षिणेंत जावें लागलें. नानासाहेबास या बाजूची परिस्थिति बिलकूल माहीत नव्हती. परत न जातां मराठे सरदार ठांसून पंजाबांत बसले असते तर अब्दाली वाढला नसता. इराणी व मराठे या शत्रूंच्या मध्ये तो चिरडून जाण्याच्या अगदीं बेतांत होता. हल्लींच्या इंग्रजांप्रमाणें त्या वेळींही मराठ्यांची बादशाही हाव सिंधू-पलीकडे कशी गेली हें ध्यानांत ठेवण्याजोगें असून, या संधीस मल्हारराव होळकरानें तरी परत जाण्याचें कांहीं एक कारण नव्हतें. अंताजी मा० लिहितो, 'सेवकास स्वामींनीं कृपा करून पत्र (१८ एप्रिलचे) पाठविलें तें पावलें. वर्तमान लाहोरच्या फत्तेचें, शत्रूचे पारिपत्याचें व तिकडील मुख्य काबीज केल्याचें लिहिलें तें सविस्तर वाचून परम आनंद झाला. तो पत्रां कोठवरी लिहावा. हिंदुस्थानांत कीर्त लौकिक मातबर जाली. कुल राजे, उमराव, सुभे यांस दहशत पडली. सारे हिंदुस्थानचा सूड अब्दालीपासून एक स्वामींनीं घेतला. तेणें करून यशाचे पर्वत जाले. स्वामी यशस्वीच आहेत. याचा विस्तार सेवकास लेखन करावयास सामर्थ्य कैचें! हें वर्तमान वजिरांनीं ऐकोन बहुतच हर्ष मानिला. स्वामी अवतारी पुरुष आहेत. त्यांची स्तुत मनुष्यांनीं काय करावी! सेवकास आश्रा स्वामीचे पायांखेरीज दुसरा कोठेंही नाही. जरी स्वामींची छावणी लाहोर प्रांतीं जाली, तरी वजीर पातशहास घेऊन

छावणीस आपल्याजवळ घेऊन येतो. वजीर व लहान मोठे सर्व झणतात कीं, खासा छावणी न जाकी तर पठाण मागतीं लाहोर प्रांतीं पावसाळा येतील. उर्बेच लोक झणतात तें सेवेशीं लिहिलें. करणें न करणें यत्न्यार खावदांचा. वजीर व पातशहा यावयाच्या निश्चय कोणे प्रकारचा तो निवडून सेवकास आज्ञा लिहावी, त्याप्रमाणें त्यांस घेऊन विठ्ठल शिवदेव सेवेशीं येतील. त्याप्रमाणें कृष्णराव (काळे) ही येतील. सर्व विनंति करतील (५०५०१७५८. का. सं. प. या. ३४१). यावरून रघुनाथरावानें घाईघाईनें पंजाबांतून परत न जातां, तेंच छावणीस राहणें किती जरूर होतें हें चांगलें दिसून येतें. दक्षिणच्या घोड्यांस अटकेवर सिंधूचें पाणी पाजून तेथें मराठ्यांचा भगवा झेंडा त्यानें रोविला, येणें करून त्यास 'राथो भरारी' हें भपकेदार नांव मिळून, त्या दिशाळ घमंडीत अखिल महाराष्ट्र कांहीं काळ दंग झालें, आणि हिंदुपद पातशाहीचें शिवछत्रपतीचें ध्येय सिद्धीस गेलेंसें वादून धन्यवाद सुरू झाला. मराठे हिंदुस्थान सगळें पादाक्रान्त करणार अशी भावना लोकांत पसरली. परंतु यांतील पोकळपणा लवकरच निदर्शनास आला.

प्रकरण २९ वें.

अब्दालीकडून शिंदेहोळकरांचा पाडाव.

- १ शिंदेहोळकरांचें जूग फुटलें. २ शुक्रतालच्या पुलची भूलथाप.
३ दत्ताजीचा अजब पराक्रम. ४ शिंदेहोळकरांची पोळजत्रा.

१ शिंदेहोळकरांचें जूग फुटलें.—जयापा शिंद्याचा खून झाला तेव्हां आमचें जूग फुटलें' असे उद्गार मल्हाररावानें काढिले ते यथार्थ होते. रघुनाथरावाच्या स्वाग्यांत शिंदेहोळकर कुंभेरीच्या प्रसंगाशिवाय बरोबर असे कधीं नव्हते. स. १७५६ त दत्ताजी व जनकोजी शिंदे दक्षिणेंत आले ते स. १७५८ च्या जानेवारींत सिंदखेडची मोहीम आटपल्यावर उत्तरेत निघाले.

त्या सालच्या उन्हाळ्यांत दत्ताजी स्वतःच्या लग्नासाठी श्रीगोंदास होता, तो पुढे चार पांच महिन्यांनीं मागाहून जनकोजीस मिळाला. जनकोजी प्रथम उज्जनीस जाऊन तेथून जमवाजमव करून बुंदीवाड्यांत गेला. तेथें हरगडावर गुमानसिंग गिराशियाचा पाडाव करून, खेचीवाडा, राजगड, पाटण व बुंदीकोटा येथील खंडण्या घेऊन जयनगरच्या राज्यांत आला. माधवसिंगाकडून वीस लाख खंडणी घेऊन पुढें बरसातीच्या छावणीचा विचार करणार तो उदेपुरच्या राण्यानें शिवपुरची गडी काबीज करण्याकरितां जनकोजीचें साह्य मागितलें. सबब 'पावसाळ्याचे दोन तीन महिने शिवपुरापुढें जनकोजी राहिले. मारवाडांतील गुंता विशेष केल्ल नाहीं. श्रम बहुत, फळादेश स्वल्प. डोंगर कोरून उंदीर काढावा. अनृत भाषण करणें हें तो त्या लोकांचा स्वभावधर्म परंपरागत आहे. बिजेसिंगाकडील पैका घेणें बहुत. त्यांजमध्ये त्यांजला संशय पूर्व दोषांचा बहुत. मग कांहीं वाट केली, त्यामुळें त्यांचा दिल खुलासा जाला; आणि पुढें आणखी कामावरी दृष्टी देऊन, त्या प्रांताच्या आग्रहास न गुंतोन दिल्लीकडे येणें झालें,' (इ. सं. ऐ. टि. २४१). पावसाळ्यांत रघुनाथराव लाहोरचे स्वारीहून परत येत असतां जनकोजीनें सामोरा जाऊन रस्त्यांत त्याची भेट घेतली. मल्हाररावाचे मध्यस्थीनें नजीबखानानें कार्यभाग बिघडविला, सबब कसेंही करून प्रथम तुझी नजीबखानाचें पारिपत्य करा, असें या भेटीत रघुनाथरावानें जनकोजीस विनवून सांगितलें. 'क्रोड रुपये शिबंदी वाढली तरी पुरवेल. एवढी जोड आम्हांस द्यावी, आम्हींच पारपत्य केलें असतें, परंतु मल्हाररावांनीं धर्मपुत्र ह्मणून अगत्य धरून आपले तर्फेनें अंतर्वेद प्रांत कुरुक्षेत्रापासून कुंजपुरा देखील चौवीस लक्षांची मामलत त्याचे स्वाधीन केली. माधवसिंग जयनगरकर, बिजेसिंग मारवाडी वगैरे बहुत धर्मपुत्र मल्हाररावास आहेत. या धर्मपुत्रांचा फलादेशही भोगीत आले.' असें सांगून रघुनाथराव स्वदेशीं आला. मागून मल्हाररावही इंदुरास येतांना जनकोजीस रजपुतान्यांत भेटला. रघुनाथरावाचे व जनकोजीचे भेटींत घडलेला विचार पुसून काढावा एवढाच मल्हाररावाचा

होता. प्रथम जनकोजी भेटव घेईना तेव्हां मल्हारराव आपण होऊन एकदम जनकोजीकडे आला. पुढे उभयतांचा समागम ८-१५ दिवस झाला. पात एकदर कारस्थानांचा उभयतांनी विचार केला. मल्हाररावाने आपल्याने सांगितले की, नजीबखानाचे साह्याने भागीरथीस पूल बांधून अयोध्येचे राज्य जेकावे. नजीबखानास राखावा. त्याचे पारिपत्य केलीया पेशवे अटकेपासून अमेश्वरपर्यंत जासुदा हातीं पैसा आणवून एकछत्री राज्य करतील^१ असा मानमंत्र देऊन आणि पालकपुत्र तुकोजी होळकर यास दोन हजार फौजेनिशीं जनकोजीजवळ ठेवून मल्हारराव परत आला. पेशव्यांनी स्वतः येऊन आपला गृह उत्तरहिंदुस्थानांत बसविला, ही गोष्ट होळकरास रुचली नाहीं. उत्तरहिंदुस्थानांतील कारभारांत आपण म्हणजे शिंदेहोळकरांनींच मुख-त्यार असावे, त्यांत पेशव्यांनीं दखलगिरी करूं नये, असा मल्हाररावाचा कटाक्ष होता. पुढे दत्ताजी शिंदे आपली नवी छी भागीरथीबाई व जनकोजीची काशीबाई यांसह उत्तरेत येतांना रघुनाथरावास भेटला. दत्ताजीबरोबर नारोशंकर होता. त्यांसही रघुनाथरावाने जनकोजीसारखाच उद्योग सांगितला. थोड्या वेळाने मल्हाररावाची व दत्ताजीची उजनीस भेट झाली, तेव्हाही पूर्वीचाच बुद्धिवाद त्यानें दत्ताजीस शिकविला. जनकोजीस हा बुद्धिवाद पटला नव्हता, परंतु दत्ताजीस पटला. मागाहून विठ्ठल शिवदेव विंचुरकर रघुनाथरावाचे स्वारीतून दक्षिणेंत येतांना दत्ताजीस भेटला. विठ्ठल शिवदेवाचे मत होळकरासारखेंच होतें. एकंदरीत रघुनाथरावाच्या स्वारींत सरदारांचीं मनें अनेक विकल्पांनीं बिघडून कोणताही मनसुबा निर्वेध चालणें अशक्य झालें. रेवाडीनजीक जनकोजी व दत्ताजी यांच्या भेटी होऊन ते दिल्लीस पोचतात त्यापूर्वीच पंजाबांत अदिनाबेग मृत्यु पावून तिकडे गडबड उडालेली शिंयांस कळली. जनकोजीचा कल रघुनाथरावाचे सांगीप्रमाणें नजीबखानाचे पारिपत्य करण्याचा होता, परंतु दत्ताजीस तो विचार मानवला नाहीं. स. १७५८ च्या डिसेंबरांत उभयतां शिंयांचा मुकाम दिल्लीस यमुना-

१ टीप-या प्रवादास बखरीशिवाय अस्सल कागदांचा आधार उपलब्ध नाहीं.

तीरीं मज्जूच्या टिळ्यावर होता. फेब्रुवारी सं. १७५८ पावेतो निरनिराळ्या वाटाघाटी चालल्या; आणि पेशव्यास लिहून पुढील उद्योगाची दिशा शिंद्यांनी ठरविली [का. सं. प. या. ३८८, ३७३, ३६२]. मार्चात दिल्ली सोडून सरहिंदवरून शिंदे एप्रिलांत लाहोरास गेले [सदर ३८७], आणि तिकडील कार्यभाग विल्हेस लावून ता. १३.५.५९ रोजी यमुनातीरावर रामझ्याचे मंटीं आले. 'गंगापार होऊन बंगाल पटणें प्रांतीं जाण्याचा उद्देश धरून मजल दरमजल गडमुक्तेश्वरास जातात' (इ. सं. ऐ. टि. २.४१). या कार्यक्रमाचा थोडा ज्यास्त खुलासा केला पाहिजे.

स. १७५८ चे आरंभी पेशवा हिंगण्यास लिहितो. ' दिल्लीतील व पठाणांकडील बारीक मोठें वर्तमान लिहिलें तें कळलें. येथील कूल अर्थ व कर्तव्य पदार्थांचा भाव लिहिणें तो लिहिला आहे. तदनुरूप पैरवी गुप्त मंत्र राखोन करावी. पठाणांकडील मुख्य आह्मांकडे किती आला, त्याचा तनखा काय, तूर्त वसूल काय, यंदां नक्त ऐवज हातास किती येईल तो अजमास लिहिणें. वजिरांनीं आजपावेतों ऐवज किती दिला, बाकी त्यांकडे किती राहिला, ते कधी येणार हाही अर्थ सर्व लिहिणें. दिल्लीत लबाड्या फार आहेत; वजिराशीं, गाजुद्दीनखानाशीं सोय पडे, जाबेतखान इकडील आहेत त्यांचे साहित्यांत आहेत, ते त्यांचे साहित्यास लागत ऐसें गुप्त रीतीनें करून, वजनदार मनसबा होऊन येई तें करणें. तुझांकडे साताआठांचे परगणे फारच चांगले आहेत. त्यांपैकीं जरूर तर्तूद करून पांचसहा ऐवज वैशाखअखेर येऊन पावे तें करणें. नाही तर दुसऱ्यांकडे सनद होईल. येथें ओढ फार आहे (६.४९७). हिंदुस्थानांतील स्वारीनें दौलतीचें कर्ज वारणें हाच पेशव्याचा मुख्य हेतु असून तोच तो सर्व सरदारांस वारंवार लिहीत होता. स. १७५८ च्या ऑक्टोबरांत रघुनाथराव हिंगण्यास लिहितो. ' गाजुद्दीनखानाचे सांगण्यावरून चार पांच प्रकारचे मनसबे लिहिले ते कळले. रोहिले पठाणाचा मजकूर अवगत जाहला' [६.३७२]. हे मनसबे ता. ५.१२.५८ रोजी पेशव्यानें शिंद्यास कळविले. ' दत्ताजी व जनकाजी शिंदे कोठें आहेत, काय मनसुबा करितात तें बरक्यावर

कळवावें. वजिराचा अगत्यवाद चिंदादास आहे. त्याचा पक्ष घरून (१) नजीबखानाचें पारिपत्य करावें; (२) लाहोरचा नवा मुलूख सोडविला तेथें अदिनाबेग मृत्यु पावला, तेथील बंदोबस्त दत्तार्जीनीं जाऊन अगत्य करावा; (३) बंगाल्याकडील काम मातबर असून पैका मेळवावयाची जागा आहे. लोहारचा बंदोबस्त झाल्यावर सुजाउद्दौला सोबती करून भारी फौजेनिशीं जाऊन पटण्याकडील व बंगाल्याचा मुलूख सोडवावा. ठीक पडल्यास वजिरास समागमें न्यावें. दत्तबा चित्तावर घरतील तें करतील. तसेंच (४) सुजापासून काशी प्रयागची नजर व आणखी कित्येक बाबती त्याजकडे लावून पैका साधेल तरी साधावा; एक लाहोरचा बंदोबस्त असल्यास हें करावें. सारांश, सरकारच्या कर्जास पैसा मातबर मिळे तें करावें (का. सं. प. या. ३८८). एकूण नजीबखानाचा बंदोबस्त, लाहोरचा बंदोबस्त, बंगाल प्रांत सोडविणें आणि तीर्थस्थळें कबजांत घेणें, असे हे चार मनसबे होते. रघूजी भोसल्याचे पश्चात् बंगाल प्रांत हातचा गेल्यासारखा होता, इंग्रजांनीं झाली जिंकून तिकडे आपला प्रवेश केला होता, परंतु त्या प्रांतावरील आपला गह गमावूं नये अशी हिंदुपद पातशाहीच्या हेतूच्या सांगतेची पेशव्याची भावना होती. अटकपासून बंगाल समुद्रापावेतोंचा प्रदेश ताब्यांत राखण्याची ताकद एकट्या शिंद्यांची बिलकूल नव्हती. तशांत तिकडील पैसा दक्षिणेंत आणून कर्ज वारण्याची पेशव्याची मनीषा व्यर्थ होती. शत्रूंचा पाडाव होऊन स्थिरता झाल्याशिवाय पैसा वसूल होत नसतो. तशांत होळकर, विठ्ठल शिवदेव वगैरे सरदार मनांतून या उद्देशास विरोधी होते. होळकराचे बुद्धिवादानें शिंद्यांचे मनाची चलबिचल झाली. हे सर्व प्रकार पेशव्यास माहीत होते, प्रत्यक्ष रघुनाथराव सर्व पाहून गेला होता. पेशवा या वेळीं पुण्यांत स्वस्थचित्त होता; आणि स्वतः एकवार शिंद्यांबरोबर उत्तरेत आला असता तर, निदान पानिपतचें अरिष्ट तरी बऱ्याच अंशीं टळलें असतें असें वाटूं लागतें.

स. १७५८ चे अखेरीस दिल्लीस पोचल्याबरोबर दत्ताजी व गाजीउद्दीन यांचें सौफांचे प्रकरणविषयक सडकून भांडण झालें. अटक, फतेलखर, किल्ले-कुशाद

अशा तीन नामांकित तोफा दिल्लीत बादशहाच्या होत्या, त्या दत्ताजीने आपल्या-
साठी मागितल्या. वास्तविक या तोफा उपयोगपेक्षां वैभवाची खूण म्हणून
दिल्लीतून हालवून नयेत अशी गाजीउद्दीनची इच्छा होती. या तोफा नेऊन
बिजेसिंगाचें नागोर साफ उडवून घावें असा दत्ताजीचा मनोदय होता. शेवटीं
एक तोफ समागमें घेऊन दत्ताजी स. १७५९ च्या मार्चांत पंजाबांत गेला.
अटक तोफ उज्जनीस पाठवीत असतां चंबळ नदीत अडकून राहिली, आणि
तिसरी मुळीं जाग्यावरून हाललीच नाही (भा. सा. ब.). दत्ताजीनें कुरु-
क्षेत्रास आठ मुकाम केले. तेथे तुलादानें वगैरे करून तो सतलजवर आला.
अदिनाबेगाचा हस्तक संदीपबेग म्हणून होता, त्यास दत्ताजीनें सरहिंदचे बंदो-
बस्तास ठेविलें. संदीपचा मुलगा व लक्ष्मीनारायण येऊन भेटले. त्यांच्याशीं
वाटाघाट करून साबाजी शिंदे व त्र्यंबक बापूजी या सरदारांस त्यानें अटकेपर्यंतच्या
मुख्यांत ठेविलें. पंजाबांतील दुआबाचा कारभार अदिनाबेगाच्या विधवेकडे
सोंपिला; आणि आपण परत फिरून एप्रिल महिन्यांत कुंजपुच्यानजीक मुकाम
केला. चित्तांत योजना कीं नजीबखानाचे साह्यानें भागीरथीस पूल बांधून
सुजावर चाल करावी. जनकोजी, नारोशंकर व अंताजी माणकेश्वर यांस
दत्ताजीचा विचार पसंत पडला नाही. त्यांचे मनांत पेशव्याचे लिहिल्याप्रमाणें
प्रथम नजीबखानाचें परिपत्य करावें असें होतें. दत्ताजी आपले मनसुबे बिघड-
वितो असें मनांत येऊन ता. २३.२.१७५९ रोजीं पेशवा लिहितो, ' दत्ताजी
शिर्द्याचा मारवाडचा पैका उगवावयाचा विचार काय केला तो लिहिणें. लाहोर,
बंगाल, पटणें हे तीन मनसुबे शिर्द्यांस मातबर आहेत. अदिनाबेग मृत्यु पावला
आहे, तर लाहूरचा बंदोबस्त यथायोग्य करावा. बंगाल्यास क्रोड दोन क्रोडी पैका
मिळे अशी जागा आहे. भारी पैका मिळवून कर्जाचा परिहार करून फौज
ताजी करावी असा विचार झाला पाहिजे. मातबर फौजेनिशीं उभयतीनीं
जाऊन पटणे हस्तगत करून तेथें छावणी करून राहवें. तेथून बंगाल्याचा
मनसुबा करावा. चिरंजीव दादा बाजतबरसाद हिंदुस्थानास येतील. तदोत्तर
त्यांनीं बंगालची स्वारी करावी. बंगालची मामलत चुकवावयास वकील

तुझाकडे आला तर पंनाससाठ लक्षांखाली चुकवूं नये. प्रस्तुत पटणें काबीज करावें. सुजाकडून काशी, अयोध्या, प्रयाग घ्यावे. चिरंजिवां-जवळ काशी, अयोध्या द्यावयाचा करार सुजानें केलाच आहे. प्रयागचा मनसुबा सोहलतीनें होईल तरी करावा. दिल्ली प्रांती नारोशंकर अथवा आणखी कोणी दोन तीन हजार फौज ठेवावी. अंताजी माणकेश्वरास परिच्छिन्न हुजूर पाठवावा. त्यांची भीड न घरणें. मोघम चौकसी करूं नये. चौकसी करणें तर फारच सक्तीनें खावंदगिरीने करावी. मळमळीत कांहीं न करणें. येथें कर्ज सत्तर लाख देणें आहे. पंनास लाख कर्ज तुझीं फेडावें. कोणी किती फेडावयाचें त्याची वांटणी वगैरे ध्यानांत न आणतां खामखा कर्ज फेडावें. जातें समयीं दतबा बोलोन गेले', (का. सं. प. या. ३७३). पुनः ता. २१-३-१७५९ ला पेशवा लिहितो. 'वजीर मीरशहाबुद्दीनचा विचार सुधा नाही. सुजास वजिरी दिल्यास पंनास लाख रुपये देतो. आज्ञा जालिया लाहोराहून आल्यावर करूं व सरकारचें कर्ज फेडूं. ' ह्मणून लिहिलें तें कळलें. ऐशास कर्ज फेडावें हें आपणांसच योग्य आहे. परंतु मरिशहाबुद्दीनास आपणच स्थापिलें. त्यापासून करारांत अंतर पडल्यास मुलाहिजा धरण्याचें प्रयोजन नाही. करारांत अंतर नसेल तर काढूं नये, सुजास वजिरी देणें तर काशी प्रयाग हीं दोन स्थळें घ्यावी; रोख रुपये घ्यावे, तरच सुजास वजिरी द्यावी. रुपये द्यावयास दोनतीन वर्षे लावील तर न द्यावी. कारण तो पैकेकरी जबरदस्त, फौज तोफखाना मोठा, जाठाशी त्याचा स्नेह, यामुळे सत्वरच भारी होतील. मोगल लोक फावले मार्गानी आह्मांशी वांकडे वर्तावयास अंतर करणार नाहीत. तथापि पंनास लाख रोख हातास येत. काशी प्रयाग येत, तरी करावें. परंतु त्याची रीत संस्थानिकपणाची दिसते. गंगे-पलीकडील संभाळून असावें, दिल्लीचे खटपटीत जीव राहिला नाही, निरंतर तुमचे आज्ञेत चालावें, अब्दालीचा शह फावले मानीं दिल्लीवर आहेच. पहिला दिल्लीत ऐवज मातबर होता, मुल्ख फार होता, पातशहाचा दबाब होता, यास्तव मनसूरअली वजिरीसाठीं झटत होता, आतां पातशाही

बेदबकरीची, खजिना नाही, मुलूख नाही, यास्तव सुजाचें राजकारण खरें लटकें याचा पुरता शोध जाठचे मार्फतीनें करून, आपणाकडील इतबारी शहाणा सुजाकडे पाठवून, रागरंग पाहून पंनास लाख रोख व प्रयाग हातास येत असेल तर वजिरी द्यावी. नजीबखानास बक्षीगिरी दिल्यास तीस लाख रुपये देतो ह्मणोन लिहिलें. ऐशास, नजीबखान पुरा हरामखोर बाट आहे. गुदस्तां दादाशीं त्याशीं कांहीं मजा राहिली नाही. तो दिल्लींत प्रविष्ट जालीया, अब्दालीचें ठाणें बसलेंसैं जाणावें. बेइमान हरामखोर आहे. त्यास वाढविणें सर्पास दूध पाजण्याप्रमाणें आहे. फावले मानीं त्याचें पारिपत्यच करावें. सुजा प्रयाग न देई, बेरीज मात्र बोलावी, रुपये द्यावयास तीन वर्षे लावावी, असें करूं लागला तर गाजुदिनाशीं जे जे करार चिरंजिवांनीं केले, ते कायम करून, ते आपण एक होऊन असावें. बाजतबरसाद वजीर पातशहास घेऊन नीट बंगालच्या सुमारे जावें. रोहिले जमीदार बहुत करून सामील होतील. वजीर तुझीं एकदील होऊन बंगालचा रोंख धरावा, तों इकडून चिरंजीव प्रयागाजवळ बुंदेलखंडच्या मार्गे येतील, तुझी वजिरासह अंतर्वेदांतून यावें. असा भारी शह पडल्यावर भारी नजर व काशी प्रयाग दिल्यास, बादशहा व वजीर यांस समजावून सुजास बक्षीगिरी द्यावी हा दुसरा प्रकार. वजीर न येई तो तुझींच सुजास मेळवून घेऊन काशी प्रयाग घेऊन बंगाला पटणें निम्नें देऊं करून दोघांनीं मिळून सोडवावा हा तिसरा प्रकार. या तीनही मनसब्यांत जो पक्का बनेल तो करावा. दिल्लींत लहान वकील लबाड फार बोलत असतात. उगीच गोष्ट फुगवून राजकारण अडकवून पाडावें, निशेस ठिकाण नाही, तुमचा सरळ कारभार, यास्तव हरएक राजकारण पक्के निशेचें कोणतें, शोध पुरता घ्यावा. तूर्त तुझी लाहोर प्रांतीं गेलां, तिकडेही काम फार आहे. यामुळें उशीर लागेल, छावणीही त्या प्रांते होईल. तेव्हां हा मनसबा बाजतबरसाद जाईलसैं घाटतें. तथापि लाहोरकडील बंदोबस्त सत्वर होऊन तुझी छावणीस, दिल्ली आसपास आलां तर हीं कारणें रुबकार घडून येतील ' (का. सं. प. या. ३६२). परंतु हे बेत सिद्धीस गेले नाहीत, त्याचीं कारणें पुढें दिसून येतील.

२. शुक्रतालच्या पुलाची भूलथाप (मे-नोव्हेंबर १७५९). पेशव्याचे हे मनसुबे कागदावरचे राहिले. गाजीउद्दीनानें मराठ्यांची मदत घेऊन नजीबखानास उखडण्याचा चालविलेला प्रयत्न बादशहास रुचला नाहीं. दोन बलाढ्य उमरावांस एकमेकांविरुद्ध लढवून तो आपला निभाव कसा बसा लावीत होता. बादशहाचा वडील पुत्र मीर्झा अब्दुल्ला अलीगौहर याजवर बादशहाची मोठी भिस्त होती. उत्तर मोगलशाही डोळ्यांनीं भरपूर पाहिलेला हाच शहाजादा पुढील शहाआलम बादशहा होय. याचा जन्म ता. १४०६-१७२८ व मृत्यु १८०१-१८०६. बादशहा वृद्ध व पैशाच्या अडचणींनीं गांजलेला होता. मराठ्यांनीं व ठिकठिकाणच्या अंमलदारांनीं सर्व राज्य ग्रासून टाकिल्यामुळे वसूल बंद पडला. गाजीउद्दीनानें सर्व राजकुटुंबावर सक्त पेहरवी ठेविली होती. ता. १९५०-१७५८ रोजीं त्यानें अलीगौहर यास त्याचे राहते वाड्यांतच प्रतिबंधांत ठेविलें; पण बादशहानें त्यास युक्तीनें त्याच दिवशीं सोडवून बाहेर पाठविलें. तो ठिकठिकाणीं हिंडत गेला. रोहिल्यांनीं त्यास मदत केली नाहीं, तेव्हां बरेली, फैजाबादवरून प्रथम अलाहबादेस व तेथून पुढें बहार प्रांतांत गेला. (Imp. Gaz. II. 410). नंतर बादशहानें त्याची नेमणूक बंगालच्या सुभ्यावर केली. सुजाउदौला व काशीचे बळवंतसिंग यांची मदत त्यास नजीबखानाचे मार्फत मिळाली. शहाजाद्याची ही चलती पाहून गाजीउद्दीन घाबरला आणि दत्ताजीच्या मदतीनें आपला बंदोबस्त करूं लागला. दत्ताजीला बंगाल्यावर स्वारी करण्यास पेशव्यानें सांगण्याचे हें आणखी एक कारण होतें. पण दत्ताजीस बंगाल्याकडे जाण्याची सवड होण्यापूर्वीच अलीगौहर व सुजा यांनीं स. १७५९ चे मार्चांत पाटणावर चाल केली. फ्रेंच सेनापति जीन लॅ हाही त्यांचे मदतीत आला. परंतु पटणाचा कारभारी रामनारायण यानें क्लाइव्हची मदत घेऊन शहाजाद्यास पराभव करून परत फिरविलें (जानेवारी-एप्रिल), तेव्हां पुढें तो अलाहबादेकडे सुजाचे आश्रयास राहिला. प्रयाग, काशी वगैरे ठिकाणें कबजांत घेण्यास मराठे उत्सुक होते, तितकाच सुजा तीं सोडण्यास नाखूष होता. कारण मुसलमानी अंमल नाहींसा झाल्याचा ही एक खूणच होती. हीं ठिकाणें मराठ्यांचे कऱ्ज्यांत कधींच आलीं नाहींत.

दत्ताजी शिंदे लाहोरचा बंदोबस्त करून परत आला, तेव्हां मराठ्यांचा अंमल दिल्लीत कायम होणार अशी वेळ आली, म्हणून नजीबाबें व बादशहानें अब्दालीस निकडीचीं पत्रें लिहून त्यास त्वरेनें हिंदुस्थानांत बोलाविलें; आणि इकडे दत्ताजीस गंगेवर पूल बांधून देण्याच्या गुळचट थापा देऊन स्वस्थ बसविलें. नजीबखानाचा बंदोबस्त करण्याविषयीं दत्ताजीस पेशवा लिहून लिहून थकला. पण दत्ताजीस केवळ भुरळ पडल्यासारखें झालें. (१) पंनास लाख घेऊन सुजास वजिरी देणें; (२) अंताजी माणकेश्वरास दिल्लीतून काढणें; (३) तीस लाख घेऊन नजीबखानास स्वस्थळीं स्थापणें, (४) किंवा आपण होऊनच पातशाहीचा बंदोबस्त करणें; यांपैकीं कोणते प्रकार कसे करावे तें शिंद्यांनीं विचारिल्यावरून पेशवा लिहितो. ' वजीर मीरशहाबुद्दीन सर्व आपल्या लक्षांत आहेत, त्यांकडून करारांत अंतर नाही, सबब सुजास वजिरी देऊं नये. वजिराकडून अंतर पडेल व सुजाकडून पंनास लाख मिळतील तर सुजास वजिरी देण्यास हरकत नाही; नजीबखान बाट, अर्धा, अब्दाली, त्याचें राजकारण न करावें. सुजाउद्दौला व जाठ एक झाल्यास भारी होईल, सबब आहेत वजीर तेच फार उपयोगी. अंताजीपंतास जरूर हुजूर पाठविणें. कर्जाची चिंता दत्तबांस असेलच.' रामराव नीळकंठ ह्याणून पेशव्याचा कोणी हस्तक होता, त्यानें ता. १३ मे रोजीं दिल्लीहून एकंदर हकीकतीचें विस्तृत पत्र पेशव्यास लिहिलें तें वाचण्यालायक आहे (इ. सं. ऐ. टि. २.४१). ' लाहूर प्रांताकडील ऐवजाचा कांही वसूल आला. दहा लक्षांच्या हुंड्या सेवेसीं पाठविल्या त्या पावल्याच असतील. बाकी ऐवज देणें तो श्रावण-अखेर येईल, तो वरचेवर आपणाकडे येत जाईल. तुर्की घोडे कांही मिळविले आहेत ते खजाना समागमें पाठवितील. अंताजीपंतासंबंधानें दरबारांत स्वभावगुणाकरितां विश्वास पडत नाही. सबब हुजूरच पाठवितात. तेथें आल्यानंतर जें कर्तव्य तें करतील. दत्तबांचा एक हेतु हाच की खावदांस ऐवज पाठवावा. यांत आपली अभिलाषबुद्धि नाही. त्यांचें चित्त स्वामी-चरणीं एकानेष्ठ, कार्यक, वाचिक, मानानिक सर्व प्रकारें आहे. लाहोर

प्रांतीं आलिया उपर अदिनाबेग मृत्यु पावला, त्याची स्त्री व दत्तपुत्र घेतला आहे तो भेटीस यजमानांच्या आले. त्यांच्या माथां चौदा लक्ष ठराविले. त्यांचा तालुका लाहोर व जालंधर दादासाहेबांनीं दिल्या तोच करार केला. परंतु लाहोर प्रांतीचा मुख्य बहुत, पलीकडे अटक कंदाहारपर्यंत मोकळा पडला. पठाणाचा मार्ग. जंबूचे राजे पहाडी आहेत त्यांस अंगी लावून घेऊन कामकाज घ्यावें. शिखांचा दंगा या प्रांतीं बहुत. फौजेचें बळ पाहिजे. नेहमीं पंधरा हजार फौज, एक मातबर सरदार मर्द माणूस, तिकडे पाहिजे. सांप्रत साबाजी पाटील शिंदे त्या प्रांतीं आहेत. त्यांचे मदतीस नारो शंकर यास ठेवण्याची आज्ञा. त्याप्रमाणें त्यांस सांगितलें. साहेबांच्या हुकमाचें खातरजमेचें पत्र यावें. आज्ञेप्रमाणें वर्तणूक करतील. सांप्रत लाहोर प्रांताचा बंदोबस्त चरितार्थ मात्र केला आणि यथास्थित करणें तो सेवेसीं विनंति लेखन केली. हल्लीं शिंदे गंगापार होऊन, बंगाल पटणें या प्रांतीं जावें हाच उद्योग धरून गडमुक्तेश्वरास जातात. मातबर पैका आज्ञे-प्रमाणें कर्जाच्या उपयोगी पडे ऐसे कार्य योजोन जात आहेत. उभयतांच्या चित्तांत रात्रंदिवस निदिध्यास हाच की मातबर काम करून खावदांचा संतोष करावा. हेच चित्तीं रात्रंदिवस जपमाळ आहे. तो सुदिवस इच्छितात. वजिरास समागमें ध्यावयाकरितां अंताजीपंत त्यांजकडे गेले आहेत. सर्व सिद्धिप्रद कार्य करणार महाराजांचा पुण्यप्रताप समर्थ आहे. श्रुत होय ही विज्ञप्ति.' शिखांची ही राजनिष्ठा अत्यंत स्मरणीय आहे.

स. १७५९ त अंताजीपंत एकदांचा पुण्यास गेला. या सालच्या डिसेंबरांत सदाशिवराव त्याच्या कारभाराची झडती घेत होता (३.२३३). अर्थात् दत्ताजीबरोबर तो रोहिलखंडांत नसावा. परंतु अंताजी व त्याचा पुत्र तात्या आक्टोबरांत दत्ताजीबरोबर रोहिलखंडांत असल्याचा उल्लेख भा. सा. ब. त आहे.

एप्रिलांत दत्ताजीचा मुक्काम कुंजपुण्यावर असतां नजीबखान त्यास येऊन भेटला. त्या भेटींत त्या कपटी खानानें शुक्रतालावर गंगेस पूल बांधून देण्याचें कबूल करून उभयतांनीं मिळून मुजावर स्वारी करण्यास सुचविलें. जनकोर्जास

ही सूचना आवडली नाही, पण दत्ताजीनें ती अंमलांत आणण्याचें ठरविलें. गोविंदपंत बुंदेल्यानेंही दत्ताजीस दुजोरा दिला. या वेळीं खानाकडून लांच घेऊन पंतानें त्याचा बचाव केला असें बखरकार म्हणतो (भा. ब.). नजीबखान आयता हातांत आला आहे त्याचा आतां पक्का बंदोबस्त करावा असा जनकोजीचा आग्रह होता, त्याचा दत्ताजीनें अव्हेर केला. नजीबखानानें दत्ताजीस आशेस गुंतवून सहा महिनेपावेतो त्यास कांहीं करूं दिले नाही, आणि आंतून सर्व मुसलमानांशीं जोराचीं कारस्थानें करून नोव्हेंबरांत अब्दालीस दत्ताजीवर आणून त्यास कैचीत पकडिलें. गंगानदी हरद्वारावरून दक्षिणेस वाहत येते; तेथून सुमारे साठ मैलांवर मिरापुराजवळ पालखीच्या दांडीसारखें नदीस मोठें वांकण असून त्या वांकणावर शुक्रताल गांव आहे. या ठिकाणी नदीत मोठ-मोठे उंचवटे असून नांवांचा पूल बांधण्याची सोय होती. कुंजपुन्यावर यमुना उतरून जून महिन्यांत दत्ताजी गडमुक्तेश्वरास आला. तेथें महिना पंधरा दिवस मुक्काम करून सर्वांनीं तीर्थविधि केले. ' शिंदे जसे रणशूर तसेच दानशूर, ईश्वरें अनुकूल दिलें तसे दानधर्म केलें.' एक महिन्यांत पूल तयार होतांच शुक्रताल येथें जावयाचें असा दत्ताजी व नजीबखान यांचा करार होता. बरसाद असल्यामुळें पूल तयार होऊं शकत नाही असा जबाब नजीबाकडून दत्ताजीस गडमुक्तेश्वरीं आला. तेव्हां दत्ताजीनें त्यास उलट कळविलें कीं, पूल तयार होत नसेल तर तुझीच आह्मांस येऊन सामील व्हावें. हा गोष्ट नजीबानें साफ नाकारिली; आणि पुलाचा कबजा घेऊन तो गंगेपली-कडे बंदोबस्तानें राहिला आहे, असें दत्ताजीस कळतांच, त्याचें कपट उभजून दत्ताजी लगोलग जुलईत शुक्रतालावर आला. नजीकच हस्तनापूर हें ओसाड गांव भारतीय काळचें होतें. शुक्राचार्यांनीं परिक्षितीस भागवत ऐकविलें म्हणून गांवाचें नांव शुक्रताल पडलें अशी दंतकथा आहे. हल्लीं तेथें एक वृक्ष व तीर्थ-कूप मात्र शाक्षीस आहेत. त्या ठिकाणीं नजीबखानाचा वकील चेताराम येऊन त्यानें साफ दांडगाईचें उत्तर दत्ताजीस कळविलें. तेव्हां ज्यास्त काल हरण करितां दत्ताजी लगेच नजीबावर चालून आला. तीन चार महिने शुक्रतालच्या

पुलावर मगठे व रोहिल्यांची मोठी झटापट चालून राहिली. उभयतांनीं लोफखान्याची व हातघाईची शिकस्त केली. चढते घोड्यांनिशीं चालोन जाणें तों केवळ असाध्य. कोसपर्यंत उभे राहूं देईनात. खळ्यांचा आश्रय करून तोफांचा व बाणांचा मार देऊं लागले. मार्गे सरून मिरापुरास डेरे केले. रोहिल्यांचीं अंतर्वेदींतील तमाम ठाणीं घेतली. तेव्हां लोक पळून उत्तरेस तराईत जाऊन राहिले. शुक्रतालच्या गढीत भाद्रपद मासपर्यंत गोळागोळी होत गेली. एके दिवशी गढींतून रोहिले चालून आल्यामुळे जनकोजी व दत्ताजी साथीदारांसह आवेशाने रोहिल्यांत घुसले. जनकोजीची घोडी ठार झाली. हातावर तलवारीची व कानास भाल्याची जखम लागली. दत्ताजीसही भाल्याची जखम व गोळी कातरती लागली. लोकांनी दोघांसही उखळून बळे ओढून नेलें. शिंद्यांचे साडेसहाशे खासे मनुष्य कामास आले. बाराशें घोडे ठार पडले, दोन अडीच हजार जखमी झाले. एक सरदार जिवाजी शिंदे व त्याचा मुलगा हणमंतराव ठार पडले. लष्करांत जिकडे तिकडे प्रलय, परंतु नजीबखानास चैन पडूं दिलें नाहीं. तों दसरा आला [११०१७५९, भा. सा. व. पृ. ५०]. ' नजीबखानाची फौज पुलावरून पलीकडे गेली व त्यानें पूल राखिला ' [२१५३].

चार महिने मेहनत करून नजीबखान जेरीस येईना, तेव्हां गंगेस वर उतार पाहून पलीकडे फौज नेऊन मागून त्यास चेपण्याचा विचार शिंद्यानें केला. सुजाउद्दौल आपणास आडवा येणार नाहीं असें दत्ताजीस वाटत होते; परंतु हा त्याचा अदमास चुकला. ता. २१-१० रोजी दत्ताजी हरद्वारास आला. मिरापुरच्या सय्यदांस वश करून त्यांचे साह्यानें जेतागुजर याजकडून हरद्वारास उतार काढून गोविंदपंत, अंताजीपंत व पुत्र तात्या, जिवाजी व नाईकजी भोईटे, व तुकोजी होळकर यांस वीस हजार फौजेसह ता. २२ आक्टोबर रोजी दत्ताजीनें गंगापार केलें. ही फौज जलालाबादपावेतों आली तों सुजाची फौज व रोहिले सरदार सामन्यास आल्यामुळे, तें सर्व परत फिरून ता. ७ नोव्हेंबरच्या पूर्वीच गंगे अलीकडे आले (११४१). दत्ताजी बहुधा

रोहिले सरदार व सुजाउद्दौला यांजबरोबर चाललेल्या सलुख्ताच्या बाटाबाटी केवळ वेळ मारून नेण्यापुरत्या कपटाच्या होत्या. अब्दाली आल्या-बरोबर पूर्वीचें सर्व मान एकदम फिरलें. नोव्हेंबर ७ पासून एक महिना पुनः शुक्रतालावर दत्ताजीनें नजीबाचा पाडाव करण्याची शिकस्त करून पाहिली. गंगेपार गेलेल्या फौजा परत आल्या. गंगेचे पाणी उतरल्यामुळें त्या कदाचिन् पुनः हरद्वाराकडेच परत उतरल्या नसतील. उमरावगौर गोसाव्यामार्फत सुजास वळविण्याचीही दत्ताजीने शिकस्त केली. एक कोट रुपये मिळवून पेशव्याचें कर्ज फेडावयाचें याशिवाय दुसरा ध्यास दत्ताजीस नव्हता. सुजानें त्यास आशेस गुंतवून एक महिना शुक्रतालपुढेंच अडकवून ठेविलें. यामुळें दत्ताजीचा सर्वस्वी घात झाला. पाठीमागून अब्दाली व पुढें रोहिले यांच्या कैचात तो अचूक सांपडला. या वेळीं प्रसंग पाहून मागे सरकून त्यानें ताबड-तोब दक्षिणेस जयपुरकडे निघून यावयास पाहिजे होते. परंतु शत्रूस भिऊन पळाल्याचा दुर्लौकिक पदरीं घेण्यापेक्षां मृत्यु पत्करण्याचा निश्चय करून, दत्ताजी दोनही शत्रूंशीं टक्कर देण्याच्या इरादानें, सर्व लहान थोर मंडळींच्या सल्लाचाचा अव्हेर करून, दिल्लीच्या बाजूसच चिकटन राहिला. 'दिल्ली उजाड झाली. साबाजी शिंदे व अब्दाली यांची लढाई होऊन हे दरमजलीनीं येथे लष्करी दाखल झाले. सर्व हिंदुस्थान गडबडलें आहे. काल सुरजमल्ल जाठाकडील फौज पांच हजार आली. मल्हारबाकडे सांडणी स्वार व काशीद गेले. तेही सत्वरच येतील. सुजातउद्दौले व रोहिले एक झाले. परंतु गंगापार होऊन त्यांजला येववत नाहीं'. [ता. १० डिसेंबर १७५९, १-१४२-१४३]. एक दोन दिवसांतच शुक्रताल सोडून दत्ताजीस मागे अब्दालीचे मुकाबल्यास वळणें भाग पडलें. 'आझी येथून बिदा जालों,' असें ता. १२ डिसेंबरास बुंदेले लिहितो. 'येथे फौज फार जमा जाहली. लाहोराकडून तमाम फौज आली. पातशहा वजिराचे कविले आग्यास गेले. पातशहा वजीर येथें येतात. मागीं दंगा झाला. माणूस निभावत नाहीं. कजिया फार झाला' (१-१४४). ता. ११ डिसेंबरास दत्ताजीनें शुक्रताल सोडून अब्दालीकडे मोर्चा वळविला. कुंज-

पुलावर मगठे व रोहिल्यांची मोठी झटापट चालून राहिली. उभयतांनी तोफखान्याची व हातघाईची शिकस्त केली. चढते घोड्यांनिशीं चालीन जाणें तों केवळ असाध्य. कोसपर्यंत उभे राहूं देईनात. खळ्यांचा आश्रय करून तोफांचा व बाणांचा मार देऊं लागले. मार्गे सरून मिरापुरास डेरे केले. रोहिल्यांचीं अंतर्वेदींतील तमाम ठाणीं घेतलीं. तेव्हां लोक पळून उत्तरेस तराईत जाऊन राहिले. शुक्रतालच्या गर्दींत भाद्रपद मासपर्यंत गोळागोळी होत गेली. एके दिवशी गर्दीतून रोहिले चालून आल्यामुळे जनकोजी व दत्ताजी साथीदारांसह आवेशाने रोहिल्यांत घुसले. जनकोजीची घोडी ठार झाली. हातावर तलवारीची व कानास भाल्याची जखम लागली दत्ताजीस-ही भाल्याची जखम व गोळी कातरती लागली. लोकांनी दोघांसही उखळून बळे ओढून नेलें. शिंद्यांचे साडेसहाशे खासे मनुष्य कामास आले. बाराशें घोडे ठार पडले, दोन अडीच हजार जखमी झाले. एक सरदार जिवाजी शिंदे व त्याचा मुलगा हणमंतराव ठार पडले. लष्करांत जिकडे तिकडे प्रलय, परंतु नजीबखानास चैन पडूं दिलें नाहीं. तों दसरा आला [१०१०१७५९, भा. सा. ब. पृ. ५०]. ' नजीबखानाची फौज पुलावरून पलीकडे गेली व त्यानें पूल राखिला ' [२०१५३].

चार महिने मेहनत करून नजीबखान जेरीस येईना, तेव्हां गंगेस वर उतार पाहून पलीकडे फौज नेऊन मागून त्यास चेपण्याचा विचार शिंद्यानें केला. सुजाउद्दौला आपणास आढवा येणार नाहीं असे दत्ताजीस वाटत होतें; परंतु हा त्याचा अदमास चुकला. ता. २१-१० रोजी दत्ताजी हरद्वारास आला. मिरापुरच्या सय्यदांस वश करून त्यांचे साह्याने जेतागुजर याजकडून हरद्वारास उतार काढून गोविंदपंत, अंताजीपंत व पुत्र तात्या, जिवाजी व नाईकजी भोईटे, व तुकोजी होळकर यांस वीस हजार फौजेसह ता. २२ आक्टोबर रोजी दत्ताजीनें गंगापार केलें. ही फौज जलालाबादपावेतों आली तों सुजाची फौज व रोहिले सरदार सामन्यास आल्यामुळे, ते सर्व परत फिरून ता. ७ नोव्हेंबरच्या पूर्वीच गंगे अलीकडे आले (१०१४१). दत्ताजी बहुधा

रोहिले सरदार व सुजाउद्दौला यांजबरोबर चाललेल्या सलुखाच्या बाटाघाटी केवळ वेळ मारून नेण्यापुरत्या कपटाच्या होत्या. अब्दाली आल्या-बरोबर पूर्वीचें सर्व मान एकदम फिरलें. नोव्हेंबर ७ पासून एक महिना पुनः शुक्रतालावर दत्ताजीनें नजीबाचा पाडाव करण्याची शिकस्त करून पाहिली. गंगेपार गेलेल्या फौजा परत आल्या. गंगेचें पाणी उतरल्यामुळें त्या कदाचिब पुनः हरद्वाराकडेच परत उतरल्या नसतील. उमरावगीर गोसाव्यामार्फत सुजास वळविण्याचीही दत्ताजीने शिकस्त केली. एक कोट रुपये मिळवून पेशव्याचें कर्ज फेडावयाचें याशिवाय दुसरा व्यास दत्ताजीस नव्हता. सुजानें त्यास आशेस गुंतवून एक महिना शुक्रतालपुढेंच अडकवून ठेविलें. यामुळें दत्ताजीचा सर्वस्वी घात झाला. पाठीमागून अब्दाली व पुढें रोहिले यांच्या कैचात तो अचूक सांपडला. या वेळीं प्रसंग पाहून मागें सरकून त्यानें ताबड-तोब दक्षिणेस जयपुरकडे निघून यावयास पाहिजे होतें. परंतु शत्रूस भिऊन पळाल्याचा दुर्लौकिक पदरीं घेण्यापेक्षां मृत्यु पत्करण्याचा निश्चय करून, दत्ताजी दोनही शत्रूंशीं टक्कर देण्याच्या इरादानें, सर्व लहान थोर मंडळींच्या सल्ल्याचा अन्वेष करून, दिल्लीच्या बाजूसच चिकटून राहिला. 'दिल्ली उजाड झाली. साबाजी शिंदे व अब्दाली यांची लढाई होऊन हे दरमजलीर्नी येथे लष्करी दाखल झाले. सर्व हिंदुस्थान गडबडले आहे. काल सुरजमल्ल जाठाकडील फौज पांच हजार आली. मल्हारबाकडे सांडणी स्वार व काशीद गेले. तेही सत्वरच येतील. सुजातउद्दौले व रोहिले एक झाले. परंतु गंगापार होऊन त्यांजला येववत नाही'. [ता. १० डिसेंबर १७५९, १०१४२-१४३]. एक दोन दिवसांतच शुक्रताल सोडून दत्ताजीस मागें अब्दालीचे मुकाबल्यास वळणें भाग पडलें. 'आझी येथून बिदा जालों,' असें ता. १२ डिसेबरास बुंदेले लिहितो. 'येथें फौज फार जमा जाहली. लाहोराकडून तमाम फौज आली. पातशहा वजिराचे कविले आग्र्यास गेले. पातशहा वजीर येथें येतात. मार्गी दंगा झाला. माणूस निभावत नाही. कजिया फार झाला' (१०१४४). ता. ११ डिसेंबरास दत्ताजीनें शुक्रताल सोडून अब्दालीकडे मोर्चा वळविला. कुंज-

पुण्याजिक यमुना उतरून फौजा अलीकडे आल्या. तेथें गिलचा कुरुक्षेत्रावर आल्याची खबर पोचली, तेव्हां मुलें, माणसें व जनकोजी शिंदे यांस दिल्लीस पाठवून सडे होऊन अब्दालीस गांठावें ह्मणोन पानपताकडे चालले. हाताखालच्या सरदारांस जोर देऊन लढण्याची शिकस्त करण्यास सांगितलें. ता. २१ डिसेंबर रोजीं बुंदेले लिहितो, 'आझी यमुनापार उतरलों. अब्दाली कुरुक्षेत्राहून पंधरा कोसांवर आला. दत्ताजी सडी फौज घेऊन त्याजवर गेले. जनकोजी शिंदे, गाजुद्दीन वजीर व आझी राहिलों. अब्दाली न रेटे, तर बुनगे घेऊन आझी व रूपराम कटारे दिल्लीवरून चमेलपार करून देऊं. अब्दाली व पाटील बावा यांची लढाई आज अगर प्रातःकाळीं होईल. ईश्वर ज्यास यश देई, त्यास सुखें देऊं' (१७१४७). नजीबखानास इकडे असाच गुंतवून अब्दालीची व त्याची गांठ पडूं देऊं नये आणि अब्दालीला एकटाच गांठून त्याचा फडशा उडवावा असा विचार दत्ताजीनें तारांबळींतच केला, पण तो सिद्धीस गेला नाहीं.

३. दत्ताजीचा अजब पराक्रम व वध, (१०७१७६०).—पावसाळ्यांत दत्ताजी रोहिलखंडांत लढत असतां बादशहानें व नजीबखानानें निकडीचीं पत्रें अब्दालीस लिहून त्यास त्वरेनें मदतीस बोलाविलें. अशीं बादशहाचीं स्वदस्तुरचीं पत्रें वजिराचे हातांत पडलीं, तेव्हां अब्दाली आल्यावर पुढें आपला निभाव लागणार नाहीं असें पाहून ता. २८ नोव्हेंबर १७५९ रोजी वजिरानें बादशहास साधूचे दर्शनासाठीं म्हणून वाड्याचे बाहेर आणून त्याचा शिरच्छेद करविला आणि मूहि-उल्-मिलात् नांवाचा कामबक्षचा पुत्र होता त्यास शहाजहान सानी^२ असें नांव देऊन तख्तावर बसविलें. परंतु त्या

१ टीप.—शेवटच्या वाक्याचा सरळ अर्थ, 'ईश्वर कोणास यश देतो पहावें' असा असतां, गोविंदपंताला दत्ताजीच्या पराजयाची पर्वा नव्हती, असा अर्थ राजवाड्यांनीं काढिला आहे [१ टीप २१२], तो बरोबर दिसत नाहीं.

२ बहादुरशहाचा मुलगा रफीउद्दौल होता, त्याचा मुलगा रफीउद्दौल हाच शहाजहान सानी असें अभिहित सांगितो. एन्फिफ्टन सांगतो, कामबक्षचा मुलगा.

घालून दत्ताजीचे समजुतीस पाठविलें. त्यांनीं जाऊन मागें हटण्याविषयी किंवा निदान कबिले तरी चमेलीपार लावून देण्याची भीड घातली. बरीच भवति न भवति झाली. अपयश घेऊन नानासा०स व भाऊसा०स तोंड काय दाखवावें, हें एकच त्याचें उत्तर. शेवटीं भागीरथीबाईची प्रसूति नजीक आलेली पाहून, दत्ताजीनें जनकोर्जिस सांगितलें, 'तुम्ही बाया घेऊन मागें जा. आम्ही येथेंच राहतों.' परंतु जनकोजीनें जाण्याचें साफ नाकारिलें. तेव्हां रूपराम कटारी यासमागमे बायकांस देऊन वाटेस लाविलें. दत्ताजी व जनकोजी यमुनेच्या घाटीं अब्दालीवर चालून जाण्याच्या इराद्यानें राहिले. तेव्हां यमुना उतरून मराठ्यांनीं आपल्यावर चालून येऊं नये, ह्मणून अब्दालीनें कांहीं फौज यमुनेवर मराठ्यांचे समोर पाठविली. उभय फौजा एकमेकांचे पुरतेपणीं दृष्टीस पडल्या. गिलच्यांनीं पलीकडच्या कांठचे अनेक भाग उदध्वस्त केले. दत्ताजीनें घांटावरून नदींत हत्ती घालून ठाव पाहिला, परंतु ठाव लागेना. उलट अब्दालीचे लोक नदी उतरून अलीकडे येऊं लागले. तेव्हां जानराव बाबळे व मालोजी शिंदे यांस घांट राखण्यास दत्ताजीनें नेमिलें. पुढें दत्ताजीचें मन दुराणीस पाहून भडकल्यासारखें झालें. नामी नामी हत्ती त्याजपाशीं होते. त्यांस अंदू घालून एकदम अब्दालीशीं लढण्याचा त्यानें हुकूम सोडिला. बजिरानें अशी घाई न करण्याविषयी पुष्कळ सांगितलें, पण तें त्यानें मानलें नाहीं. हत्तीवर घटका वाजत होती. तीन घटका दिवस आला. तेव्हां संक्रांतीचा तिळगूळ वांदून, सामानसुमान सिद्ध करून अब्दालीवर चालून गेले. हा संक्रांतीचा दिवस ता. १०-१-१७६० होय.

स. १७४८ पासून दिल्लीसंबंधानें मराठे अब्दालीची झोंबाझोंबी कसकशी रंगत गेली, हें आपल्या डोळ्यांसमोर आहे. गाजीउद्दीननें मराठ्यांची मदत. आणाबी आणि विरुद्ध पक्षांनें अब्दालीस आणावें, हा खेळ कैक वर्षे चालला होता. उभयतांचा उघड व समरासमोर सामना होण्याचा योग हा पहिलाच होय. ता. १०-१-१७६० रोजी खुनाथराव हुंदेल्यास लिहिले, 'मल्हारबा व तुम्ही (दत्ताजीवर) एकत्र असल्यास पक्षापाटें पाहिलेस. उभय रीतीनें होईल. पक्षापाट

पुन्यानजीक यमुना उतरून फौजा अलीकडे आल्या. तेथें गिलचा कुरुक्षेत्रावर आल्याची खबर पोचली, तेव्हां मुलें, माणसें व जनकोजी शिंदे यांस दिल्लीस पाठवून सडे होऊन अब्दालीस गांठावें झणोन पानपताकडे चालले. हाताखालच्या सरदारांस जोर देऊन लढण्याची शिकस्त करण्यास सांगितलें. ता. २१ डिसेंबर रोजीं बुंदेले लिहितो, 'आझी यमुनापार उतरलों. अब्दाली कुरुक्षेत्राकून पंधरा कोसांवर आला. दत्ताजी सडी फौज घेऊन त्याजवर गेले. जनकोजी शिंदे, गाजुद्दीन वजीर व आझी राहिलों. अब्दाली न रेटे, तर बुनगे घेऊन आझी व रूपराम कटारे दिल्लीवरून चमेलपार करून देऊं. अब्दाली व पाटील बावा यांची लढाई आज अगर प्रातःकाळीं होईल. ईश्वर ज्यास यश देई, त्यास सुखें देऊं' (१०१४७). नजीबखानास इकडे असाच गुंतवून अब्दालीची व त्याची गांठ पडूं देऊं नये आणि अब्दालीला एकटाच गांठून त्याचा फडशा उडवावा असा विचार दत्ताजीनें तारांबळीतच केला, पण तो सिद्धीस गेला नाहीं.

३. दत्ताजीचा अजब पराक्रम व वध, (१००१०७६०).-पावसाळ्यांत दत्ताजी रोहिलखंडांत लढत असतां बादशहानें व नजीबखानानें निकडीचीं पत्रें अब्दालीस लिहून त्यास त्वरेनें मदतीस बोलाविलें. अशीं बादशहाचीं स्वदस्तुरचीं पत्रें वजिराचे हातांत पडलीं, तेव्हां अब्दाली आल्यावर पुढें आपला निभाव लागणार नाहीं असें पाहून ता. २८ नोव्हेंबर १७५९ रोजीं वजिरानें बादशहास साधूचे दर्शनासाठीं म्हणून वाज्याचे बाहेर आणून त्याचा शिरच्छेद करविला आणि मूद्दि-उल्-मिलात् नांवाचा कामबक्षचा पुत्र होता त्यास शहाजहान सानी^२ असें नांव देऊन तख्तावर बसविलें. परंतु त्या

१ टीप.-शेवटच्या वाक्याचा सरळ अर्थ, 'ईश्वर कोणास यश देतो पहावे' असा असतां, गोविंदपंताला दत्ताजीच्या पराजयाची पर्वा नव्हती, असा अर्थ राजवाड्यांनीं काढिला आहे [१ टीप २१२], तो बरोबर दिसत नाहीं.

२ बहादुरशहाचा मुलगा रफीउद्दौल होता, त्याचा मुलगा रफीउद्दौल हाच शहाजहान सानी असें खचितच समतों. एवढीसुद्धा सांगतो, कामबक्षचा मुलगा.

घालून दत्ताजीचे समजुतीस पाठविले. त्यांनीं जाऊन मागे हटण्याविषयीं किंवा निदान कबिले तरी चमेलीपार लावून देण्याची भीड घातली. बरीच भवति न भवति झाली. अपयश घेऊन नानासा०स व भाऊसा०स तोंड काय दाखवावें, हें एकच त्याचें उत्तर. शेवटीं भागीरथीबाईची प्रसूति नजीक आलेली पाहून, दत्ताजीनें जनकोजीस सांगितलें, 'तुम्ही बाया घेऊन मागे जा. आम्ही येथेंच राहतों.' परंतु जनकोजीनें जाण्याचें साफ नाकारिलें. तेव्हां रूपराम कटारी यासमागमें बायकांस देऊन वाटेस लाविलें. दत्ताजी व जनकोजी यमुनेच्या घाटीं अब्दालीवर चालून जाण्याच्या इराद्यानें राहिले. तेव्हां यमुना उतरून मराठ्यांनीं आपल्यावर चालून येऊं नये, ह्मणून अब्दालीनें कांहीं फौज यमुनेवर मराठ्यांचे समोर पाठविली. उभय फौजा एकमेकांचे पुरतेपर्णी दृष्टीस पडल्या. गिलच्यांनीं पलीकडच्या कांठचे अनेक भाग उदध्वस्त केले. दत्ताजीनें घांटावरून नदीत हत्ती घालून ठाव पाहिला, परंतु ठाव लागेना. उलट अब्दालीचे लोक नदी उतरून अलीकडे येऊं लागले. तेव्हां जानराव वाबळे व मालोजी शिंदे यांस घांट राखण्यास दत्ताजीनें नेमिलें. पुढें दत्ताजीचें मन दुराणीस पाहून भडकल्यासारखें झालें. नामी नामी हत्ती त्याजपाशीं होते. त्यांस अंदू घालून एकदम अब्दालीशी लढण्याचा त्यानें हुकूम सोडिला. वजिरानें अशी घाई न करण्याविषयी पुष्कळ सांगितलें, पण तें त्यानें मानले नाहीं. हत्तीवर घटका वाजत होती. तीन घटका दिवस आला. तेव्हां संक्रांतीचा तिळगूळ वांदून, सामानसुमान सिद्ध करून अब्दालीवर चालून गेले. हा संक्रांतीचा दिवस ता. १०-१-१७६० होय.

स. १७४८ पासून दिल्लीसंबंधाने मराठे अब्दालीची झोबाझोबी कसकशी रंगत गेली, हें आपल्या डोळ्यांसमोर आहे. गाजीउद्दीनने मराठ्यांची मदत आणावी आणि विरुद्ध पक्षांनें अब्दालीस आणावें, हा खेळ कैक वर्षे चालला होता. उभयतांचा उघड व समरासमोर सामना होण्याचा योग हा पहिलाच होय. ता. १०-१-१७६० रोजीं रघुनाथराव हुंदेल्यास लिहितो, 'मल्हारराव व मुम्ही (दत्ताजीवर) एकत्र असल्या पंढराचे पारिपत्य करत रीतीनें होईल. पंढरांत

काही बल नाही. त्यांनी मागील वर्षी दहशतही खादली आहे. तुम्ही तेथे शहाणे आहां. हरकसे चार दिवस रंग राखालच ' (१. १५२). अटकेच्या स्वारीत रघुनाथरावानें पंजाबांत असलेल्या अब्दालीच्या फौजेची अनायासें तिरपिट उडविली, त्यावरून आपण त्याचें अवसान जोखलें असें रघुनाथरावास वाटलें. पण हा त्याचा अदमास साफ चुकला. स्वतः अब्दाली कसलेला सेनापति असून युद्धाचे डावपेंच मराठ्यांहून ज्यास्त जणत होता. स. १७५८ च्या उन्हाळ्यांत इराण्यांनीं त्यास हैराण केलें होतें, पण या सालीं त्याच्या सर्व अडचणी मिटून हिंदी मुसलमानांचें उत्कृष्ट साह्य मिळाल्यानें त्यास जोर आला होता. रघुनाथरावाच्या चुकीच्या अंदाजामुळेच पेशवा, होळकर व प्रत्यक्ष दत्ताजी थोडे बहुत निर्धास्त राहिले. होळकर तर दत्ताजीचे मदतीस आलाच नाही, आणि बुंदेलेही युद्धकर्मांत असला नसला सारखाच. स्वतः दत्ताजी व त्याचे सरदार कसलेले व जिवास जीव देणारे होते.

डिसेंबरच्या अखेरीस बुंदेले लिहितो, ' अब्दाली भारी आहे. त्यास स्वामींनीं मल्हारबास पत्रें पाठवून ते लौकर येत तें करावें, व एक साळसूद सरदार दहा हजार फौजेसह, मुख्ख कौली न लुटी ऐसा ग्वाल्हेरसमीप पाठवावा. जमीनदारांनीं हरामजादगी केली. ऐन हंगामीच बखेडा झाला, ' (१ १५७). मुसलमानांचा जोर पाहून बुंदेलेसुद्धां मराठ्यांवर उठले. वसूल येईनासा झाला. रसद पांचविणें मुष्किलीचे झालें. माधवसिंगानें मल्हारबास गुंतवून ठेविलें. विजेसिंग उघडपणे मुसलमानांस साह्य करूं लागला. गोविंदपंताचे कुचराईसंबंधीं राजवाडे अवास्तव वनाव दाखवितात. परंतु पेशव्यास त्याजबद्दल बिलकूल संशय नव्हता. ता. २९-१-६० रोजी पेशवा पंतास लिहितो, ' अब्दाली आल्यामुळे उभयतां शिंदे रोहिल्यांचा कारभार ठेवून गेले. तेच समयीं मल्हारजी होळकरास सामील करून जावयाचें होतें. तें न केलें. मल्हारबांनीं आधीं काम कोणतें करावें, मग कोणतें करावें. माधोसिंगाचा मजकूर काय ! जेव्हां झटलें तेव्हां त्याचें पारिपत्य करतां येईल. तो विचार मल्हारबांनीं न केलो. दत्ताजी तों ईश्वरच्या चरचे

यमुनेच्या कांठीं दत्ताजीचें शव दहन केलें. तीन हजार रुपये दानधर्म खैरात चांटली. जनकोजीचा पाठलाग कांहीं वेळ शत्रूंनीं केला, परंतु तो हस्तगत झाला नाहीं, कारण पुढील सालच्या संक्रातीच्या आहुतीसाठीं त्यास आणखी एक वर्षे इहलोकीं कंठावयाचें होतें. पळत असतां त्यास वेदना अत्यंत होत होत्या. दत्ताजी पडल्याची खबर त्यास नव्हती. बायका वगैरे अगोदरच पुढें चोवीस कोसांवर गेल्या होत्या त्यांस येऊन जनकोजी मिळाला. त्या वेळीं बायका माणसांच्या भेटींत केवढा कल्लोळ व आकांत उडाला असेल, याची कल्पनाच केली पाहिजे. दिवाण रामाजी अनंत दाभोळकर व रूपराम कटारी यांनीं सर्वांची समजूत केली, आणि शत्रूच्या भीतीस्तव रेवाडीचे रोखें चालले. धरण फुटल्यासारखें झालें. भागीरथीबाईस महिने भरल्यामुळें पळवेना. तेव्हां कुसाजी शिंदे यास तिच्याबरोबर मागें ठेवून, बाकीची मंडळी दिल्लीहून ऐशीं कोस कोटपुतळी^१ येथें आली. नारोशंकर, साबाजी शिंदे वगैरे मागाहून हळूहळू येऊन सामील झाले. इकडून मल्हारराव होळकरही त्याच ठिकाणीं येऊन शिंदांचे मंडळींस भेटला.

अशा ही दत्ताजीच्या वधाची थोडक्यांत हकीकत आहे. नाटकें व कांदबऱ्या लिहिणारांस ह्या प्रसंगांत मुबलक साहित्य सांपडेल. भा. सा. ब. तील वर्णन अत्यंत हृदयद्रावक आहे, परंतु त्यांत अतिशयोक्तीचा कांहीं भाग आहे. 'ता. २० जमादिलावल (१० जानेवारी) बदाऊंच्या^२ घाटीं युद्ध झालें. पाटिलबाबांस मानेवर गोळी लागली म्हणून पत्रें २५ जमा दिलावलीचीं पुरुषोत्तमपंताचीं आली. सावकारी पत्रांतही पाटील युद्धांत गोळी लागून राहिले, असा मजकूर गोविंद विश्वासरावाचे पत्रांत आहे. पाटीलबुवा राहिले, आपले फौजेचा भणान झाला. जनकोजीबाबा कोटपुतळीनजीक सांवर धरून राहिले. तों मल्हारजी होळकर त्या मुक्कामीं फौजेसुद्धां आले. उदईक भेटी होतील. अब्दालीनें तयमूरशहा पातशहा बसविला. त्याची द्वाही फिरविली. गाजुद्दीनखान लष्करीं आले, याप्रमाणें वर्तमानें आलीं. याजवरून यजमान फार श्रीमंती' [११६५]. दत्ताजी रणांत पडल्यावर

१. अलवारच्या बागच्यास ३० मैल, दिल्लीच्या नैर्ऋत्येस ८० मैल पाटणजबळ.

२. मल्हाररावाचाद येथें बाबळीच्या मैदानावर. Dr. Burgess.

‘बचेंगे तो औरभी लढेंगे’, अन्ना प्रकारचा कुतबशाहा व दत्ताजी बांचा संवाद होऊन, त्याचें शीर कुतबशाहानें कापून नेळें, वगैरे बखरींतील भाग कात्पनिक दिसतो. मोठमोठ्यांचे युद्ध प्रसंगांत असे प्रवाद नाना प्रकारें प्रचलित होतात; आणि या दोन वर्षांच्या पानपतच्या संग्रामांत जो प्रचंड संहार झाला, त्यांत असे प्रकार किती उठले याची गणतिच नाही. [रा. खं. १ टीप २३९]. गोविदपंत बुंदेले बदाऊंच्या घांटावर लढत होता. ‘आझी बुनगे पावावयास आलों,’ असें तो लिहितो [१०१६२]. त्यावरून दत्ताजीस सोडून तो आपल्या जहागिरीवर गेला, असें राजवाडे ह्मणतात तें खरे नाही. ‘होणार बलवत्तर तें जालें. मल्हारबाही आज आले. हे दिल्लीकडे जातील व आझी रेवाडीपासून इटाव्याकडे येऊं.’ असें १२ जानेवारीस गोविदपंत बुणगे घेऊन पळत असतां लिहितो. (१०१५३). कोटपुतलीहून मंडळी चमेल उतरून सबळगडास आली, त्यांस पोंचविण्यास गोविंदपंत होता. ‘सबळगडाजवळ चमेल उतरून बुनगे पाठविले. काल मध्यरात्री भागीरथीबाई प्रसूत होऊन पुत्र जाला. सबळ मुकाम केला. उदईक पंचमीस कूच करून दर मजलीं येतो, फार श्रम जाले, असे गोविंदपंत ४३.६० ला जर्नादनपंत एरंज्यास लिहितो. [१०१६२].^१ ह्मणजे संबंध वर्ष पंत मोहिमेवर होता, ह्मणून हिशेब समजून देण्यास जाण्याची त्यास फुरसतच झाली नाही. कुचराई करून हिशेब समजून देण्यास गेला नाही, असें राजवाडे ह्मणतात तें बरोबर नाही.

चंवळ नदीवर दशपिंड करून नदी उतरून मंडळी सबळगडास^२ आली. नदीवर तेरावा दिवस केला. ’ (भा. सा. ब.) दत्ताजीची उत्तरक्रिया कोट-पुतलीसच झाली असावी. उत्तरक्रिया व भागीरथीबाईची प्रसूति भा. सा. बखरकारानें वाचकांचे मनावर परिणाम करण्यासाठी एकत्र आणिली आहे. भागीरथीबाई ४ मार्चला प्रसूत झाली. मुलगा फार दिवस जगला नाही.

१. या लेखाची ता. ४ मार्च आहे, ४ फेब्रुवारी नव्हे.

२. सबळगड कुवारी नदी जवळ ग्वालेशिवपर रेल्वेवर स्टेशन ग्वालोर-पासून ३२ मैलांवर आहे.

पुनरावृत्ति झाली. दत्ताजीस मदत न केल्यामुळे होळकराची एका अर्थी पत जाऊन पानपताच्या अस्थिराचें कारणही पुढें त्याच्याच माथी मारलें गेलें. असें हें दत्ताजीच्या मोहिमेचें तात्पर्य आहे.

गोविंदपंत बुंदेल्याच्या उद्योगाचाही रा. राजवाड्यांनीं निष्कारण विपर्यास केला आहे. स. १७५८ त पेशव्याची रजा घेऊन तो बहुतेक शिंद्यांचे बरोबरच उत्तरेत गेला, तेव्हांपासून १७६० चे अखेरीस मारला जाईपर्यंत तो सारखा सरकारी मोहिमांत खपत होता. तो मूळचा कमाविसदार असून लढवय्या नव्हता, हें सदैव ध्यानांत ठेविलें पाहिजे. स. १७५७ त पुण्यास असतां सदाशिवरावानें हिशेबाबद्दल त्यास पुष्कळ ताणिलें. तो स्वतः पैसे कमावतो व धन्यास कांहीं देत नाहीं, असा त्याजवर आरोप होता. दंग्या-धोण्यांमुळे वसूल होत नाहीं अशी त्याची रड होती. सर्व हिशेब चोख दाखवून आपला खरेपणा सिद्ध करण्यास तयार आहों, असें त्यानें पेशव्यास कळविल्यावर त्यांनीं हिशेब तपासण्याकरितां त्रिबक कृष्ण कानिटकर व जनार्दन आपाजी एरंडे हे दोन आपल्या भरंवशाचे इसम त्याजबरोबर हिशेब घेण्यास हिंदुस्थानांत पाठविले. ६.५.७९ चें ता. २९.८.५८ चें पत्र पंतांनं माळव्यांतून लिहिलें, त्यांत या हिशेबाच्याच बाबती आहेत. पुढें ठिकाणीं गेल्यावर शत्रूचा शह वाढत गेला; आणि अंतर्वेदींतील दत्ताजीची व्यवस्था त्यास लावावी लागल्यामुळे हिशेब देण्याचें काम नाइलाजानें लांबणीवर पडलें. ता. २५.७.५९ रोजी तो लिहितो, 'ऐथील वर्तमान तर लोकांनीं हद्द केली आहे. महंमदखान पांच हजार अर्जबाब मागतात, तेव्हां पार उतरून येणार. त्याचप्रमाणें पराशर दादाजीही अडोन बसले. लोकांनी गवगवा केला आहे. लाख रुपये आज येथें या तेव्हां पुढें पाय घालूं, असे नाना प्रकारे पेच देऊन घेऊन आझी दिक्क झालों. सेगर नदीपार जालों, तेव्हां मागून आले. आज तीन रोज झाले, पाराजीपंतांनीं मोठा अडथळा केला. सर्वांचें एक चित्त असतें तेव्हां कार्य होतें. रुसव्याखालीच दिवस गेले. पुढें काम कधीं व्हावें. मी उमरगडीं?

१ टीप:-अंतर्वेदींतून यमुनेला मिळणारी एक नदी. इच्या कांठीं मथुरेच्या पूर्वेस उमरगड व त्या पलीकडे फर्रुखाबाद ऊ० फरीदगड.

‘बचेगे तों औरभी लढेंगे’, अशा प्रकारचा कुतबशाहा व दत्ताजी यांचा संवाद होऊन, त्याचें शीर कुतबशाहानें कापून नेलें, वगैरे बखरींतील भाग कार्त्तिक दिसतो. मोठमोठ्यांचे युद्ध प्रसंगांत असे प्रवाद नाना प्रकारें प्रचलित होतात; आणि या दोन वर्षांच्या पानपतच्या संग्रामांत जो प्रचंड संहार झाला, त्यांत असे प्रकार किती उठले याची गणतिच नाही. [रा. खं. १ टीप २३९]. गोविंदपंत बुंदेले बदाऊंच्या घांटावर लढत होता. ‘आझी बुनगे पावावयास आलों,’ असे तो लिहितो [१०१६२]. त्यावरून दत्ताजीस सोडून तो आपल्या जहागिरीवर गेला, असें राजवाडे ह्मणतात तें खरे नाही. ‘होणार बलवत्तर तें जालें. मल्हारबाही आज आले. हे दिल्लीकडे जातील व आझी रेवाडीपासून इटाव्याकडे येऊं.’ असें १२ जानेवारीस गोविंदपंत बुणगे घेऊन पळत असतां लिहितो. (१०१५३). कोटपुतलीहून मंडळी चमेल उतरून सबळगडास आली, त्यांस पोचविण्यास गोविंदपंत होता. ‘सबळगडाजवळ चमेल उतरून बुनगे पाठविले. काल मध्यरात्री भागीरथीबाई प्रसूत होऊन पुत्र जाला. सबब मुकाम केला. उदईक पंचमीस कूच करून दर मजलीं येतां, फार श्रम जाले, असे गोविंदपंत ४.३.६० ला जर्नादनपंत एरंड्यास लिहितो. [१०१६२].^१ ह्मणजे संबंध वर्ष पंत मोहिमेवर होता, ह्मणून हिशेब समजून देण्यास जाण्याची त्यास फुरसतच झाली नाही. कुचराई करून हिशेब समजून देण्यास गेला नाही, असें राजवाडे ह्मणतात तें बरोबर नाही.

चंवळ नदीवर दशपिंड करून नदी उतरून मंडळी सबळगडास^२ आली. नदीवर तेरावा दिवस केला. ’ (भा. सा. ब.) दत्ताजीची उत्तरक्रिया कोटपुतलीसच झाली असावी. उत्तरक्रिया व भागीरथीबाईची प्रसूति भा. सा. बखरकारानें वाचकांचे मनावर परिणाम करण्यासाठीं एकत्र आणिली आहे. भागीरथीबाई ४ मार्चला प्रसूत झाली. मुलगा फार दिवस जगला नाही.

१. या लेखाचा ता. ४ मार्च आहे, ४ फेब्रुवारी नव्हे.

२. सबळगड कुवारी नदी जवळ ग्वालेशिवपुर रेल्वेवर स्टेशन ग्वालोर-पासून ३२ मैलांवर आहे.

पुनरावृत्ति झाली. दत्ताजीस मदत न केल्यामुळे होळकराची एका अर्थी पत जाऊन पानपताच्या अरिष्टाचें कारणही पुढें त्याच्याच माथी मारलें गेलें. असें हें दत्ताजीच्या मोहिमेचें तात्पर्य आहे.

गोविंदपंत बुंदेल्याच्या उद्योगाचाही रा. राजवाड्यांनीं निष्कारण विपर्यास केला आहे. स. १७५८ त पेशव्याची रजा घेऊन तो बहुतेक शिंद्यांचे बरोबरच उत्तरेत गेला, तेव्हांपासून १७६० चे अखेरीस मारला जाईपर्यंत तो सारखा सरकारी मोहिमांत खपत होता. तो मूळचा कमाविसदार असून लढवय्या नव्हता, हें सदैव ध्यानांत ठेविलें पाहिजे. स. १७५७ त पुण्यास असतां सदाशिवरावानें हिशेबाबद्दल त्यास पुष्कळ ताणिलें. तो स्वतः पैसे कमावतो व धन्यास कांहीं देत नाही, असा त्याजवर आरोप होता. दंड्या-धोण्यांमुळे वसूल होत नाही अशी त्याची रड होती. सर्व हिशेब चोख दाखवून आपला खरेपणा सिद्ध करण्यास तयार आहों, असें त्यानें पेशव्यास कळविल्यावर त्यांनीं हिशेब तपासण्याकरितां त्रिबक कृष्ण कानिटकर व जनार्दन आपाजी एरंडे हे दोन आपल्या भरंवशाचे इसम त्याजबरोबर हिशेब घेण्यास हिंदु-स्थानांत पाठविले. ६.५.७९ चें ता. २९.८.५८ चें पत्र पंतानें माळव्यांतून लिहिलें, त्यांत या हिशेबाच्याच बाबती आहेत. पुढें ठिकाणीं गेल्यावर शत्रूचा शह वाढत गेला; आणि अंतर्वेदींतील दत्ताजीची व्यवस्था त्यास लावावी लागल्यामुळे हिशेब देण्याचें काम नाइलाजानें लांबणीवर पडलें. ता. २५.७.५९ रोजीं तो लिहिता, 'ऐथील वर्तमान तर लोकांनीं हद्द केली आहे. महंमदखान पांच हजार अर्जबाब मागतात, तेव्हां पार उतरून येणार. त्याचप्रमाणें पराशर दादाजीही अडोन बसले. लोकांनीं गवगवा केला आहे. लाख रुपये आज येथें या तेव्हां पुढें पाय घालूं, असे नाना प्रकारें पेच देऊन घेऊन आझी दिक्क झालों. सेगर नदीपार जालों, तेव्हां मागून आले. आज तीन रोज झाले, पाराजीपंतांनीं मोठा अडथळा केला. सर्वांचें एक चित्त असतें तेव्हां कार्य होतें. रुसव्याखालीच दिवस गेले. पुढें काम कधीं व्हावें. मी उमरगडीं'

१ टीपः—अंतर्वेदींतून यमुनेला मिळणारी एक नदी. इच्या काठीं मथुरेच्या पूर्वेस उमरगढ व त्या पलीकडे फर्रुखाबाद ऊ० फरीदगढ.

येतांच हिशेबाचें काम चालेल (१०१३३). पुनः ता. १८०९.५९ रोजीं पंतांनं भापल्या मुलास कळविलें, ' जवळीकडून आपले चित्तीं संशय मानून रुगाल ठेवून गेले हें कळलें. त्यास आक्षी त्यांसीं दुसरा विचार घरीत नाही. कायदे-कानून त्यांची काडी इत्की तफावत करीत नाही. ते आपले करकून ठेवणार, पुखरूप ठेवोत, आक्षांस त्याचें वाईट काय ! ज्यामध्ये त्यांचें समाधान तें आक्षांस करणें. एक दोन रोजांत आक्षी उमरगडीं येतो' (१०१३४). रोहिल्यांची मोहीम संपली नाही, जवळ गोविंदपंत मोकळा झाला नाही. ' तेव्हां एरंडे व कानिटकर त्रासून पुण्यास जाऊं लागले [१०१३७], झणून पंतांनं त्यांची आर्जवे करून त्यांस ठेवून घेतलें [१०१३८]. ' मजला साफ पैशास तफावत करणें नाही. दरबारांत नानाप्रकारे नालिशी चुगली करितात. येथून येतांच पैसान पैसा ठिकाणी लावीन. दरबारचा रंग पाहिला. खावंद चौकशी करूं लागला. आतां पैशाचा लोभ धरून मिळविली अब्रू कां गमवावी. आक्षीं भवसमुदी पडलों आहों. पार करणार ईश्वर आहे. तूर्त जावयाची उतावळी सर्वथा न करणें ' [१०१३८-१३९]. गोविंदपंताचे विरुद्ध काढलेले मुद्दे ले. १४१ त नमूद आहेत. ले. १४२ व १४३ त पंतांनं आपली सर्व परिस्थिति मोकळ्या मनानें लिहिली असून, तिजवरून त्याच्या ओढाताणीबद्दल कळवळा उत्पन्न होतो. पुढे अब्दाली अकस्मात् आला, आणि गोविंदपंताचें येणे लांबलें. त्यानंतर दत्ताजी शिंदे मारला जाऊन वाताहत झाली, त्या भानगडीत पंताचे हिशेब तसेच राहिले. स. १७६० च्या मार्चांत जर्नादनपंत एरंड्यास पेशव्यानें ताबडतोब पुण्यास बोलवून घेतलें. एप्रिलांत सदाशिवराव पानपतचे स्वारीस निघाला आणि पुढें त्यास गोविंदपंताचा उपयोग घटको-घटकी पडूं लागला आणि अखेरपर्यंत हिशेब देण्यास त्यास सवड आली नाही. गोविंदपंतावर काढिलेली कलमे इतर पुष्कळ सरदारांस लागू होती; आणि सवड झाली त्यांस पेशव्यांनी जाब विचारिले. राजवाड्यांनीं एकव्या गोविंदपंतावर आग पाखडून, त्याचें अक्षर वाईट, त्यास शुद्ध लिहितां येत नव्हतें, असले अप्रयोजक आरोपही त्याजवर केले आहेत [खं. १ टीप २११].

४. शिंदे होळकरांची पोळजबा (मार्च-जून १७६०).—पुढे दक्षिणेतून फौजा मेईपर्यंत गमिमी काव्यामें अब्दालीस जेर करण्याबा उपक्रम शिंदेहोळकरांनीं आरंभिला. ते मारवाड प्रांताकडे गेले, तिकडे गिलचांनीं पाठलाग करतांच हे पानिपत कर्नूलकडे गेले. तिकडे दुराणी येतांच हे दिल्लीस आले. मागोमाग दिल्लीस दुराणी येतांच हे आगऱ्यास आले. अविध आगऱ्यावर येतांच हे जयनगर प्रांतीं आले. गनीम केवळ सडे, काबा करून गिलचा जेरीस आणावा म्हणोन उपाय केले. परंतु दुराणीची हिंमत भारी. गनीमच दमास आले. त्या वर्षी सुवत्ता फार होती. हरभरे, गहू, व गाजरें पुष्कळ, ह्मणून अन्नाची परवा नव्हती. फाल्गुन शुद्ध १५ मेस [१ मार्च] सिकंदऱ्यावर यमुना उतरून तें शहर लुटलें. लष्करांत सामानाची इतकी चंगळ झाली कीं, सर्वांनीं हुताशनी-पूजन करून अन्नपाणी चापून केलें. पुढें अब्दाली आपणांवर चालून आल्याची खबर जाठांकडून लागतांच, सर्वांनीं भिळून त्याजबरोबर सामना करावा असें होळकरांचें म्हणणें होतें. परंतु जनकोजीनें सांगितले, ' आमच्या फौजेनें दहशत खाली आहे. सबब तुम्हीच युद्ध करा, आम्ही निघून जातो.' तेव्हां गंगाधर यशवंतास लढाईवर पाठवून स्वतः होळकर व शिंदे आगऱ्याजवळ यमुना उतरून तेथील किल्ल्याच्या आश्रयास आले. ता. ८ मार्च रोजी होळकर लिहितां, ' सांप्रत बलबद्ध्यास आलों. एक दो रोजांत कूच करून दिल्लीच्या सुमारे जात असों. अमित्रांचें उत्तम रीतीनें पारपत्य होईल. चिता नाही' [६.४.०१]. त्यानंतर ता. १ एप्रिलास खालील मजकूर दक्षिणेतून लिहिलेला आढळतो. ' महादजी सिकंदरा मारून चौकोसांवरी राहिले असतां अब्दालीची फौज आल्याची आवई आली. हे खबरदार होऊन, गंगाधरपंत, आनंदराव राम व सटवाजी खराडे यांस फौज देऊन पाठविलें. आपण एकीकडे दहा कोस आले. गंगाधरपंत यमुना उतरून आगऱ्यापाशीं फतियाबाद येथें राहिले. मागाहून भल्हारबाही आले. अब्दाली मथुरेवर आहे. आगऱ्यास येणार. गोष्ट शिवांस व होळकरांस तोलेसी दिसत नाही. श्रीमंतांचें प्राक्तन थोर. प्रसंग विलक्षण दिसतो. [६.४.०३].

शिंद्यांचा अभिमान पाडून होळकरासही शहास गुंतणे प्राप्त झाले. एरवीं होळकर मतलबी, ते इतके खराब न होते (भा. ब.). गंगाधर यशवंत व अब्दाली यांच्या फौजेची पळापळीची लढाई एप्रिल व मे या दोन महिन्यांत खूपच झाली. सटवाजी खराडे, संताजी बाबळे, महिपतराव दिवाण वगैरे सरदार गंगाधर यशवंताचे हाबाखाली अंतर्वेदीत अब्दालीचे मुकाबल्यास राहिले. त्यांना दुराणीनें गांठून चकमक सुरू केली. सुमारे हजार पांचशें मनुष्य पडल्यावर, होळकरी फौजेचा धीर सुटून पळण्यास सुरवात झाली. मराठे पळतात हें गिलच्यांस पक्कें ठाऊक होते. म्हणून अगोदरच त्यांच्या पळण्याच्या वाटेवर त्यांनीं फौज ठेविली होती. तिनें या पळत आलेल्या शिपायांची रांगोळी उडविली, व शेंकडें लोक मारिले. पळ आगऱ्यास पोंचतांच मल्हाररावांनं व शिंद्यांनं पुन्हां आगरा सोडून जयपूरचा रस्ता धरिला. पाठीमागें दुराणी लोक होतेच. याप्रमाणें एका ठिकाणाहून दुसऱ्या ठिकाणीं मल्हाररावाच्या फौजेची दोन महिने चांगली पोळजत्रा होऊन लोक आगऱ्यास आले. एक लेखक ह्मणतो, अब्दालीचा भला मोठा खजिना व रसद अफगाणिस्तानांतून येत होती ती अडविण्यास होळकर गेला असतां, शिंदेंदरा येथें अब्दालीच्या १५ हजार स्वारांनीं त्याजवर एकाएकी छापा घातला. तेव्हां होळकर तीनशें लोकांनिशी जीव घेऊन पळून गेला, आणि त्याचें सामान अब्दालीस मिळालें. पुढे जूनचे आरंभीं यमुनेस पाणी चढून उतार बंद झाला, तेव्हां अब्दालीनें अंतर्वेदीत यमुनेच्या पलोकडे दिल्लीहून सुमारे तीस मैलांवर अनुपशहर येथें पावसाळ्याची छावणी केली. मराठी पत्रांत या छावणीचे नांव कोळजळेश्वर असें आहे. इकडे शिंदेहोळकरांनीं त्याच वेळीं केरोलीच्या बाजूस तळ दिला. बरील लढाईत होळकराचे सटवाजी खराडे व महिपतराव दिवाण पडले. सटवाजीचा मुलगा शिवाजी मोठा दंड भरून सुटून आला. 'मराठ्यांचा हर्ष उडून गेला. बहुतेक फिकिरींत पडले, काळ फिरला, जेरीस आले. अब्दालीचा शह सोडून दक्षिणेंत येतां येईना. जाठ मात्र जयाजी शिंद्याचा कुंभेरीवरील उपकार स्मरून वरचेवर साह्य करीत होते.' बाकी सर्व रजपूतसुद्धां मराठ्यांव- उठून त्यांचा बदनक्ष झाल्याबद्दल आनंद मानूं लागले.

वजीर गाजीउद्दीन दत्ताजी पडल्यावर जाठाचे आश्रयास गेला. परंतु तेथें निभाव न लागल्यामुळें दक्षिणेंत येऊन निजामशाहींत व इतर ठिकाणीं कैक वर्षे रानोमाळ गरीब स्थितींत भटकत राहून स. १७९० त सुरत येथें मरण पावला.

प्रकरण तिसावें.

पानपतचा घनघोर संग्राम.

१. पटदुरास सदाशिवरावाची नेमणूक. २. मोहिमेंतील मुकाम व प्रसंग.
३. बऱ्हाणपुर ते आग्रा. ४. दिल्ली कांबीज [१०८.१७६०].
५. मुकाम दिल्ली, तहाची वाटाघाट. ६. कुंजपुऱ्याचा पाडाव.
७. पानपतावरील कुचंबणा. ८. पौष शु. ८ ची प्राणाहुति.
९. अब्दालीचें नफा नुकसान. १०. पेशव्याची शेवटची स्वारी.
११. पानपत संग्रामाचा निष्कर्ष. १२. पानपतोत्तर परिस्थिति.

१. पटदूरची वाटाघाट, सदाशि०ची नेमणूक(७ ते १४ मार्च १७६०).— उत्तरेतील मराठ्यांचा सगळा उद्योग अब्दालीनें सपाळ्यासरशीं उखडून दिला, या अनर्थाच्या बातम्या पेशव्यास उदगीर येथील संग्रामाच्या ऐनभरांत जानेवारी फेब्रुवारींत पोचल्या. शिंदे, होळकर दोघे मिळून अब्दालीस नरम करतील, निदान दक्षिणच्या फौजा येईपर्यंत त्यास अडवून तरी धरतील, अशा अटकळीवर पेशवे निश्चित होते. रघुनाथरावासच तिकडे पाठविण्याचा बेत नोव्हेंबरपासूनच नक्की झाला होता. इतक्यांत निजामाचे प्रकरण एकाएकीं हातघाईवर येऊन, आठ पंधरा दिवसांत तें उरकून पुढील विचार करावयाचा, तों त्या प्रकरणांत नोव्हें०पासून दोन तीन महिने गेले. तेवढ्या अवधींत दत्ताजीच्या वधाची हृदयद्रावक बातमी येऊन पुष्कळांच्या तोंडचें पाणी पळालें. जयाजी व दत्ताजी हे दोन पुरुषव्याघ्र राष्ट्रकाजांत कामास आले याबद्दल अभिमान व उद्वेग वाटून, अब्दालीचा सूट घेण्याची प्रवृत्तिही कित्येकांच्या

मनांत उच्चंबळली. पेशवा अहमदनगरास असून सदाशिवराव, विश्वासराव व व फौजा उदगिरावर होत्या. त्यांस त्वरेने पेशव्यानें परत बोलाविलें, आणि हिंदुस्थानचे वाटेवर पटदूर येथें शके १६८१ च्या रंगपंचमीचे दिवशीं (७ मार्च १७६०) सर्वांच्या गांठी पडल्या. नगर, उदगीर व पटदूर यांचा जवळ जवळ त्रिकोण होतो. नगराहून जालनाचे उत्तरेस जाधवांचें सिंदखेड असून तेथून जवळच पूर्णानदीचे कांठी पटदूर आहे. या ठिकाणीं एक आठवडा अहोरात्र कडाख्याची वाटाघाट होऊन सदाशिवरावास उत्तरेत पाठविण्याचा निश्चय पेशव्यानें केला. ता. १४ मार्च रोजी सदाशिवराव पटदुराहून शिवा-लिखिताच्या मुहूर्तानें निघाला, तो बरोबर दहा महिन्यांनीं ता. १४ जानेवारीस पानपतावर गारद झाला.

सदाशिवरावाच्या रवानगीसंबंधानें खालील उल्लेख आढळतात, 'उदगीरहून पुण्यास जावें त्यास, अब्दाली दिल्लीवर चढाई करून आला, त्याजकरितां पातशहाचा फर्मान नानासा० स फौजेविशीं आला, त्याजवरून भाऊ सा० व विश्वासराव यांची रवानगी फौजसुद्धां केली ' [खं. ४ पे. ब. ५३.]. रघुनाथ यादवानें चिटणिसांच्या दफात्यांवरून गोपिकाबाईसाठीं मुद्दाम तयार केलेली पानपतची बखर ता. १००१७६३ रोजी सुरू होऊन १८०२०६३ रोजी पुरी झाली, अर्थात् ती विशेष ग्राह्य दिसते. तींत असा मजकूर आहे, ' नानासा०स बुद्धि जाहली कीं भाऊसाहेबांस हिंदुस्थानांत रवाना करावें. ते समयीं महा-दाजीपंत पुरंदर्यांनीं विनंति केली कीं, भाऊसाहेबांस एकंदर पाठवूं नये. भाऊसाहेबांचे कारभाराचा हावभाव दुसरे कोणास येणार नाही. सर्व राज्याचा भार त्यांजवर आहे. ते समयीं नानासाहेबांनीं उत्तर केलें. ' भाऊसाहेबांचे चित्रांत स्वारीस जाणेचें आहे. याजकरितां त्यांस पाठवितों. त्यांचाही मानस फार दिवस आहे.' तेव्हां पुरंदरे बोलले, ' चिमाजीआपांनीं पराक्रम बहुत केला, त्यांचे चिरंजीव भाऊसाहेब लढाईस मागे हटणार नाहीत. शत्रूस पराभवितील किंवा आपण कैलासवासी होतील, त्यांत सहस्र अन्यथा नाही. याजकरितां, त्यांस पाठवूं नये. त्या समयीं गोपिकाबाईंनीं अनुमोदन दि-'

की त्यांस रवाना केलें पाहिजे. सबब दृढ निश्चय करून मागील पराक्रम मनांत आणून, अब्दालीस अटकपार घालवावा हा भाऊसाहेबांचे मनांतील निदिध्यास पाहून, त्यांस व विश्वासरावांस पाठविलें पाहिजे, अशी मसलत करून समागमें प्रमुख नामांकित सरदार देऊन रवानगी केली.' नानाफडणीस या बेळी अशक्त व लंहान होता, तो यात्रेच्या निमित्तानें बायको व मातुश्रांसह स्वारी-बरोबर गेला. भाऊसाहेबांची त्याजवर विशेष ममता होती [का. सं. प. या. ५३]. ता. १६ मार्च रोजी बाबूराव खेर शिंदखेडाहून गोविंदपंतास लिहिले. 'श्रीमंत अहंमदनगराहून पटदुरास आले. तेथें मोगलांचा उपमर्द करून भाऊसाहेब आले. उभयतां श्रीमंतांच्या भेटी फाल्गुन वद्य ५ स झाल्या. दूर स्वारीस जावयाचें झणून सा रंगपंचमीच्या दिवशीं तमाम सरदारांसह पटदुरास रंग खेळण्याचा मोठा समारंभ करण्यांत आला. पुढें आठ रोजपर्यंत खलबत होऊन हिंदुस्थानचे रवानगीचा प्रकार जाहला. श्री. भाऊसाहेबांनीं जावें असा सिद्धान्त होऊन पटदुराहून वा. ११ स कूच करून शिंदखेडास आले. तेथून फाल्गुन वा. १३ स डेरे दाखल जाले. नंतर दोन चार रोज मुकाम करून, हिशैब अजमास मनास आणून, दरमजलीनें येऊन पोंचतात. पाऊण लाखपर्यंत फौज जमा जाली आहे. पन्नास हजार फौज बरोबर येत आहे, पंचवीस हजार देशीं राहिली. त्रिवर्ग निजामबंधू लबाडी करावयास चुकणार नाहीत झणून दादासाहेब पंचवीस हजार फौजेनिशीं ज्येष्ठ मास-पर्यंत गंगा तीरा राहणार. नानासाहेब दरमजल पुण्यास जाणार. कर्नाटकांत विसाजी कृष्ण बिनीबाले यांची रवानगी झाली. भाऊसाहेबांची सलाबत पुण्य-प्रताप भारी आहे. अब्दालीचें पारिपत्य होतें, कांहीं चिंता नाही. समागमें मुत्सद्दी बळवंतराव गणपत, नाना पुरंदरे, महिपतराव चिटणीस, लक्ष्मणराव बल्लाळ, भवानीशंकर, ऐसे येत आहेत. थोरले श्रीमंतांपाशीं सखारामपंत व कृष्णराव पारसनीस ऐसे राहिले' [१०१६८-१६९]. यशवंतराव पवार, आपाजीराव आटोळे, अंताजी माणकेश्वर, समशेर बहादूर, नारोशंकर, विठ्ठल शिवदेव वगैरे पुढें येऊन सामील झाले. इब्राहीमखान गारदी बरोबरच होता (खं. २ पृ. ११५).

पानपतच्या भयंकर परिणामाची मीमांसा पुढें कैक वर्षे व अद्यापपावेतों चालू राहून अनेक आख्यायिका, प्रवाद, व कल्पना यांची भर पडून मूळचें सत्य पुष्कळसें लोपून गेलें आहे. रघुनाथराव कर्ज करून आल्याबद्दल त्याचें व सदाशिवरावाचें कडारूपाचें भांडण होऊन, पेशव्यानें सदाशिवरावास मुद्दाम या स्वारीस पाठविलें आणि गोपिकाबाईनें नवऱ्याचें मन वळवून त्याचे जोडीस विश्वासरावास दिलें, असे अनेक प्रवाद आहेत. वास्तविक प्रकार विशिष्ट आधारांनीं सिद्ध होईल तेवढाच जमेस धरून बाकीचा मनांतून सर्वथैव काढून टाकिल्या पाहिजे. पैशाच्यांनीं सर्व साधक बाधक गोष्टींची शांतपणें निरनिराळ्या इसमांशीं वाटाघाट करूनच सदाशिवरावास या स्वारीवर मुख्य नेविलें. रघुनाथराव कर्ज करून आला एवढ्याचमुळें तो नालायक ठरला असें नाही, तर गेल्या सात आठ वर्षांत उत्तरेत जी अव्यवस्था माजली तीस मुख्य कारण रघुनाथरावाचा नाकर्तेपणा हें या वाटाघाटींत आजपर्यंतच्या कागाळ्यांवरून पूर्ण सिद्ध झालें. मात्र त्याची उघड चिकित्सा या प्रसंगीं सदाशिवरावानें केली. सर्वास धाकांत ठेवून अनेक भानगडी मिटाविण्याचा उरक सदाशिवरावासच होता. युद्धकला, हिशेब, लेखनचातुर्य, धाक इत्यादि बाबतींनीं असलें मोठें काम अंगावर घेण्यास त्याच्या इतका लायक इसम महाराष्ट्रांत दुसरा नव्हता. पेशव्यानें त्यास खर्चासाठीं एक कोट रुपये व मुबलक साहित्य दिलें, यावरून जुसत्या कर्जावरून रघुनाथरावास बाजूस सारिलें हें संभवत नाही. पेशव्याचें वैभव या वेळीं उच्च प्रतीचें असून त्यास पैशाची अडचण नव्हती. स्वारीस निघाल्याबरोबर एक एक प्रकरण सदाशिवराव किती नेटानें उरकूं लागला आणि हरएक कामाची व्यवस्था लावण्यांत त्यानें किती श्रम घेतले हें पाहिलें म्हणजे त्याच्या उद्योगाची हद्द वाटते. उलट पक्षी रघुनाथरावासंबंधीं खालील उल्लेख उपलब्ध आहे. 'दमाजी गायकवाड छावणीस गेले. प्रस्तुत दरबारी कारभार दादासाहेबांकडे आहे. दोन प्रहर-पावेतों स्नानसंध्या. तृतीय प्रहरां कारभार करणार. लोकांचा परिणाम कसा लागतो ! भाऊसाहेब सर्वज्ञ होते' [२०.३.१७६०; ऐ. ले. सं. १.१४].

सदाशिवराव स्वारीस निघाव्यावरचें हें पत्र आहे. ' रघुनाथरावाच्या नाकर्तेपणाबद्दल नानासाहेबास व भाऊसाहेबास बीट आला व कोणत्याही महत्त्वाच्या कामगिरीवर त्यास पाठविण्यांत अर्थ नाही अशी त्यांची खात्री झाली. ही खात्रीपूर्वी अनेकांच्या मनांत होती, ती पटदूरच्या वाटाघाटींत उघड झाली ' [१. प्र. पृ. ५९ व टीप २५४]. ज्याच्यापुढें शिंदे होळकरांचा निभाव लागला नाही, त्या अब्दालीचा पाडाव करण्यास तशाच निग्रहाचा व रुआबदार इसम पाहिजे होता. अब्दालीसमोर जाण्याचें रघुनाथरावानें आजपर्यंत युक्तीनें टाळिलेंच होतें, आणि पटदुरास त्यानेंही बहुधा हातपाय गाळले असावे. तूर्त कांही दिवस पडतें येऊन मागें सरून राहवें, आणि अब्दाली निघून गेल्यावर मग पुढें जाऊन पुनः आपला जम बसवावा, असा एक विचार होता, तो सदाशिवरावासारख्या मानी व शूर पुरुषास बिलकूल पसंत पडला नाही. अब्दाली आपल्या हद्दीत चालून आला आहे, अशा संधीस त्याजवर एकदम चाल करून त्यास साफ बुडवावा, आणि कैक वर्षे रेंगाळत राहिलेला मराठाशाहीचा उद्योग तडकाफडकी पुरा करावा, अशी योजना होती. शेवटीं उलट परिणाम झाला एवढ्यावरून ती अविचाराची होती असें म्हणतां येत नाही. दोनही पक्षांस लहान मोठे गृहस्थ पटदूरच्या वाटाघाटींत होते. सखाराम बापूचा पाठिंबा रघुनाथरावास होता, तर महिपतराव चिटणीस, नाना पुरंदरे, बळवंतराव मेहेंदळे वगैरे सदाशिवरावाच्या बाजूस होते. मात्र उत्तरेत प्रत्यक्ष मोहिमा केलेले मोठे अनुभवी सरदार तेथे कोणीच नव्हते. सदाशिवरावांत वैगुण्य होतें तें हें की, तो रागीट व आग्रही स्वभावाचा असून, तडजोडीनें वागण्याचा त्याचा कल नसे. तसेंच त्यास उत्तर हिंदुस्थानांतील माणसांची व व्यवहारांची बिलकूल वाकबगारी नव्हती. त्याचा कर्नाटकांतील व निजामाकडील मृदु, वातावरणाचा अनुभव कडव्या पठाणांशीं वागतांना उपयोगी पडणारा नव्हता. यासाठीं स्वतः पेशवा त्याजबरोबर माळव्यापर्यंत गेला असता तर ज्यास्त उपयोग झाला असता असें वाटतें. विश्वासरावास पाठविण्याचें प्रयोजन केवळ त्यास नवीन अनुभव

देण्याचें पेशव्यांचे रिवाज्यास अनुसरूनच होतें. नुकताच त्यानें उदगीरच्या मोहिमेंत चांगली विजय संपादिली असून, सदाशिवरावाबरोबर राहून त्यानें पुढें राज्यकारभारांत सर्व ठिकाणांचा अनुभव मिळवावा, अशी अपेक्षा होती.

मराठमंडळास अब्दालीची दहशत एवढी मोठी पडली होती की, त्याजपुढें सामना करण्यास कोणाचाच पाय जोराने निघेना. प्रत्यक्ष सदाशिवरावाची भावना मात्र अगदीं निराळी होती. सरदार कुचराई करितात, हूल उठल्याबरोबर पळत सुटतात, आपमतलबाकडे मन ठेवून राष्ट्रकार्य बुडवितात, तर हिंगणे, बुंदेले, अंताजी माणकेश्वर, नारोशंकर, होळकर इत्यादि मंडळींस वठणीस आणून हातीं घेतलेला उद्योग निकारानें तडीस नेण्याची हिंमत धरून सदाशिवराव बाहेर पडला. हें काम करण्यास तोच तेवढा समर्थ असून सर्वानुमते त्याचीच नेमणूक झाली. मात्र अंगावर बाजू आली असतां, थोडी माघार घेऊन वेळ निभावून नेण्याचें कसब त्यास नसल्यामुळें, हद्दस पेढून हा घातही करून घेण्यास चुकणार नाही, याजबद्दल मात्र पेशव्यास मोठी चिंता होती. याच कारणास्तव प्रयाणसमर्थी निरोप घेतांना पेशव्यास व छावणींतील तमाम लोकांस मोठें दुःख झालें. ' निघते समर्थी गोपिकाबाईनीं विश्वासरावास भाऊसाहेबांचे हातीं दिले. उभयतांस असें झालें कीं, आजच आपण यांस अंतरलो. तमाम लष्कर निरवानिरव करून, एकमेकांचे गळां पडोन निघाले. चांगली फौज, चांगले हत्ती, सरस घोडी, उंची वस्त्रे, व खजिना घेऊन निघाले. नानासाहेब पुण्यास जाते जाले ' (भा. सा. ब.). एवढी मोठी स्वारी पूर्वी कधीं झाली नव्हती.

स्वारीस निघतांना सरदारांचे हसवे काढून त्यांचें समाधान करण्यांत आलें. दमाजी गायकवाड अर्धी गुजराथ गेल्यापासून डाव्या हातानें मुजरा करीत असे. पानपताहून आल्यावर सगळी गुजराथ देण्याचें अभिवचन सदाशिवरावानें त्यास दिलें, तेव्हां दमाजी पूर्ववत् उजव्या हातानें मुजरा करूं लागला. दमाजीची निष्ठा या वेळीं पेशव्यावर फारच चांगली बसली होती (इ. सं. ऐ. टि. २ ले. ३५). गनिमी काव्गानें पळत सुटल्यास आपल्या तोफखान्याचा

निभाव लागणार नाही, अशी हरकत इब्राहीमखानानें दाखविल्यावरून, 'निदामीचा प्रसंग पडला तरी तुझांस सोडून निष्कार नाही, तुझी गाडून उभे राहल तेथें मीही उभा राहीन, झणोन त्यास बेलभंडार देऊन त्याजपासून साजकरोटी घेतली. सदाशिवरावाच्या पुढील वागणुकीची मीमांसा करितांना वरील सर्व प्रकार ध्यानांत ठेविले पाहिजेत. एकंदरीत स० रा० स पाठविण्याचा निश्चय पेशव्यानें आवेशाच्या भरांत किंवा बायकोच्या शिकवणीवरून केलेला नाही. अशा प्रकारच्या अनेक बाबतींचा निरास रा. राजवाड्यांनीं पहिल्या खंडांत केला असून त्यांतील महत्त्वाचे मुद्दे सर्व येथें स्वीकारिले आहेत. स्वारींत ब्राह्मण, प्रभु, मराठे बगैरे सर्व जातींचें लोक एक दिलानें सामील झाले होते, यावरून जातिभेदामुळे पानपतचा प्रसंग जुडाला हें झणणें खरें नाही. निष्काल्याबरोबर स० रा० ने ता. १५.३.६० रोजी बुंदेल्यास लिहिलें, 'अब्दालीची गरबड झाली, यास्तव लवकर फौजा याव्या, त्यास मोगलांवर जरब बसून कारभार निर्गमांत आला. जहागिरीत अंमल बसला. कोठें कोठें बसणें त्याचा गुंता नाही. बऱ्हाणपुरांत अंमल जाहला. शहर हवाली जहालें. एक दोन स्थळें हवाली होणें तीं होतील. इकडील मोगलांची गरमी राहिली नाहीच, भागानराकडे जातील. त्यास चिरंजीव रा. दादांनी यावें, परंतु तीर्थरूपांची आज्ञा आम्हीच जावें ही जाहली. त्यावरून फाल्गुन वद्य ११ ता. २५ रजबीं हिंदुस्तानास यावयास निराळे जाहलो. चिरंजीव विश्वासराव बरोबर आहेत. त्यास अब्दालीकडील खबर वरचेवर कळली पाहिजे. तुमच्या तालुक्याचा बंदोबस्त कसा आहे तें सर्व लिहिणे. मल्हारबा, जनकोजी शिंदे यांकडील बातमी जलदीनें येत नाही तरी तेथें कोणी ठेवून पाठवीत जाणें. सुजाउद्दौला सर्व प्रकारें स्नेह राखितात. सरदारांनी व चिरंजीवांनी त्यांचे ठायीं ममतेत अंतर नल नाही. या दिवसांत त्यांनीं सरदारांचे विचारें अब्दालीचें पारिपत्य करावें, हेच त्यांस उचित आहे. त्यांनी अब्दालीस सामील होणें; अब्दालीची नड हिंदुस्थानचे पातगाहीत रुतों देणें हें अयोग्य. याचा विचार काय केला असे ! पुढें मातबर फोजेनिशीं खासा स्वारी जलदीनें येऊन पोंचेल, तरी याचा विचार लिहिणें.

त्यांजकडील कोणी इतबारी मातबर वकील हुजूर यावा हें जरूर व्हावें. लिहिस्त्र्या-
अन्वये तर्तूदही व्हावी. तुझ्याकडील दोन तीन सालांचे हिशेबाचे झाडे तयार
असावे; व यंदां अब्दालीचे गडबडीमुळे रुपया प्रथम मिळणें लांब आहे, त्यास
खर्चास रुपयांची तर्तूद जहाली पाहिजे. बाकी किंवा साल मजकूरचा ऐवज
कांहीं पुढील ऐवजापैकीं, याप्रमाणें वीस लाख रुपयांपर्यंत तर्तूद करून माळ-
व्यांत पोचतांच ऐवज कांही येई, कांहीं पुढें येऊन पोहोंचे हें जरूर करणें.
रजवाडे व रजपूत उपयोगी असे फौजेनिशीं सामील व्हावे असें करावें. मुख्य
गोष्ट बातमी फार जलद चांगली पोंचविणे. तिकडील राजकारणें चार असतील
तींही राखून ठेवणें. फार फार कामें करून दाखवावीं हे तुमची उमेद. या-
प्रमाणें करणें व कराल हा भरंवसा आहे' (११६७). या पत्रावरून
स० रा० ची तडफ व काम करण्याची शैली व्यक्त होते. या वेळीं सदाशिवराव
व अब्दाली यांचें वय अनुक्रमें ३० व ३६ वर्षांचें होतें.

पानपत मोहिमेंतील मुकाम व प्रसंग, [१४.३.६०—२३.६.६१]—

- १४.३.६० गुरुवार प्रयाण; ४.४.६० बऱ्हाणपुरास दाखल.
१०.४.६० हंडिया येथें नर्मदेवर: २८.४.६० सिहोर, भोपाळ, सिरोंज, ओच्छा.
१४.५.६० अरुण, मालन, पहारी; २२.५ कालेधार, खेचीवाडा,
अरुण येथें अहिरांचें बंड. नरवर, ग्वालेर.
३०.५ ग्वालेर मुकाम २ जून ५० ४.६ चंबळवर मुकाम.
८.६ चंबळ पलीकडे. गंभीर नदीस पूर, व १५ दिवस तेथें कुचंबणा.
३०.६—४.७ गंभीर नदीचा उतार; ६.७ रविवारी शिंदे होळकरांच्या भेटी,
१६.७ मथुरा, ३०.७ दिल्ली. मुकंद तीर्थावर.
१.८ दिल्ली काबीज, मुकाम १५.१० पा०. १०.१० जवानबस्ताची स्थापना.
१५.१० कुंजपुऱ्यावर चाल; १७.१० कुंजपुरा काबीज.
१९.१० बिजयादशमी कुंजपुऱ्यास. २५.१० अब्दाली बागपतावर यमुना
२८.१० कुंजपुऱ्याहून परत गणोर: उतरून अलीकडे आला.
१.११ पानपतावर तक; २.११ अब्दालीचा एक पराजय;

१५ नोव्हें.—१५ डिसें. अब्दालीवर चढाई करण्याची संधि मराठ्यांनी घालाविली.
 २३.११ जिनकोजीकडून अब्दालीचा मोड. ७.१२ बळवंतराव मेहें. कडून पराभव.
 २२.१२ गोविंदपंत बुंदेले मृत्यु. २७.१२ पेशव्याचें पैठणास दुसरें लग्न.
 १५.१२ ते १४.१ मराठ्यांची उपासमार. ४.१२ पराशर दादाजीचा मृत्यु.
 १४.१.१७६१ पानपतचा शेवटचा संग्राम; २४.१ भेलशास पेशव्यास खबर.
 ४.३.६१ पावेतो सदाशिवरावाचा नकी शोध पेशव्यास लागला नव्हता.
 २१.३ पेशवा परत निघाला. ३.६.६१ पेशवा पुण्यास दाखल.
 १८.६ पर्वतीवर मुकाम. २३.६.६१ पर्वतीवर पेशव्याचा मृत्यु.
 पुढील हकीकत समजण्यास हें टांचण उपयोगी पडेल.

गोविंदपंत बुंदेल्याकडे हिशेब घेण्यास पेशव्यानें जनार्दनपंत एरंडे यास पाठविलें. पंत गारद झाल्यावर त्याचे सर्व कागद घेऊन एरंडे परत आला. ते कागद जसेच्या तसे रा. राजवाण्यांस स. १८९७ सालीं मिळाले आणि लगेच त्यांनीं पहिल्या खंडांत छापून प्रसिद्ध केले; आणि पानपतच्या प्रसंगाची साधार चर्चाही केली. या पत्रांवरून स० रा० च्या सर्वव्यापी उद्योगाची व दशतेची खात्री पटते. एका बुंदेल्यास गेलेली त्याचीं पत्रें इतकी आहेत, तर पेशव्यास व दुसऱ्या हजारां इसमांस त्यानें किती तरी पत्रें लिहिलीं असलीं पाहिजेत.

३. बऱ्हाणपुर ते आगरा.—ता. २ एप्रिल रोजीं सदाशिवरावानें गोविंदपंतास लिहिले, ' स्वारी एक दोन रोजी बऱ्हाणपुरास दाखल होईल. तुझांकडे बाकीचा ऐवज येणें त्यास पंचवीस लाखांची तर्तूद करून सत्वर ठेवणें; व पांच सहा लाख पुढें आझांकडे पाठविणें. वरकड आपल्या ठाण्यांचा बंदोबस्त कसा आहे, तिकडील मंडळी इकडील लक्षानें कोण आहेत, कोणाचें राजकारण कसें आहे, विंवा सारेच तिकडे आहेत, तें तपशीलवार लिहिणें. तुझींही युक्ति प्रयुक्तिने राजकारण राखून जे इकडे नसतील ते हाताखाली घालणें. हिंदुपत वगैरे बुंदेले यांणीं दारुगोळा सरंजाम घेऊन फौजेसुद्धा हुजूर चाकरीस यावेंच हेंही वरणें. जरूर डाक बसवून बातमी पाठवीत जाणें. आझी मजल दरमजल मधील वाटेनें (झणजे उज्जीकडे किंवा पश्चिमेस न जातां),

येतो. आठ रोजीं नर्मदेपार होऊं [११७१]. नर्मदापार झाल्यावर ता. १८ एप्रिलला सदाशिवरावांनीं गोपाळराव गणेशास पत्र लिहून (इ. सं. ए. टि. २३३). त्यांत पुढील सर्व व्यवस्था व बेत सविस्तर कळविले. गोविंदपतास घोर देऊन सुजा व पातशहाजादा अलीगौहर यास त्यानें आपल्याकडे वळविण्याविषयीं सांगितलें. त्यानंतर ता. २८ एप्रिलला सिहोराहून बुंदेल्यास पत्र गेलें तें असें, ' तुमचें पत्र प्राविष्ट झालें. अब्दालीमुळें दंगा फार, फौज मातबर आली झणजे दबावानें जाईल, अथवा राहिली तर मातबर झुंज होईल. पन्नास हजार फौजेनिशीं जलदीन मंदत आली झणजे इकडीलही बंदोबस्त होईल, अब्दाली हावभरी झाले आहेत, यामुळें फौजेनें आब टाकला, झणोन लिहिलें तें कळलें. ऐशास आझी मातबर फौज व तोफखाना गाडदीसुद्धां सिहोरास आलों. इकडील संस्थानिक जमा करून नरवरच्या सुमारे येतो. पुढें जिकडे सोय दिसेल तिकडे जाऊं. माधोसिंग, बिजेसिंग व कोटेवाले राणाजी या सर्वांकडे पत्रें देऊन वकील पाठविले आहेत. सर्व मंडळी इकडील व तिकडील दोही राजकारणांवर आहेत. परंतु आमचे येण्यामुळें एक पक्ष धरून जमा होतील. हे सर्व एक होऊन, मल्हारबा, जाठ यांसहित अब्दालीचें पारिपत्य करावें हाच विचार आहे. त्यास तिकडील बंदोबस्त उत्तम प्रकारें राखून तुझीं हुजूर यावें. दतियाचे पेचामुळें इकडे यावयास फावेना, तर तिकडील बंदोबस्त उत्तम राखावा. हिंदुपतीकडे शहाणा मातबर कारकून पाठवून त्यास फौजसुद्धां सत्वर लावून देणें' [११७४]. पुढे ता. २८ एप्रिलच्या पत्रांत ' चांगले प्यादे मर्द माणूस तीन हजार, झुंजाचे उपयोगी पडे असे, तलाश करून ठेवून पाठविणे. सुजाउद्दौला व फर्रुखाबादवाले अनुकूल होत असें राजकारण करणें. तिकडे शह असल्यास तुझांस राहवें लागेल. शहाणे आहां. ऐवजाविषयी खराबीच लिहिली येते, शत्रू प्रबल यास्तब जरूर तर्तूद करणें, तपशील लिहून न पाठविणे' (१७६). ता. २ मे १७६० रोजीं बुंदेल्यास लिहितो, ' अब्दालीच्या लष्करांतून बातमी यावयाची तुझीं तजवीज केली, हें फार उत्तम केले, त्यास येथें आल्यावरी पैका काय

मिळाला, बराबर खर्च त्याचा किती आहे, खासा फौज त्याचे देशची किती, कोण कोण सरदार, किती जुमलेदार, बरकड रोहिले किती, पायाचे माणूस किती, तोफा किती, कशा आहेत, मुलकांत अंमल कोणत्या जगां कसा आहे, तें कुल वर्तमान बारीक बारीक कळावेंसं जरूर करणें. सटवाजी खराडे व त्याचे पुत्र यांचा शोध करवून बातमी कळाविणें' (१०१७८).

शिंदेहोळकर अब्दालीची दहशत खाऊन स्वस्थ बसले, तेव्हां गोविंदपंत हाच कायतो एकटा इसम उत्तरेत वावरत होता. तो मुळचा कारकुनी पेशाचा मनुष्य, वसुलाच्या कामास धाक दपटशा दाखविण्यापुरती फौज ठेवून काम करी; परंतु स०रा०ने त्याजवर शक्तीबाहेरचा कामें टाकिलीं. तोही वयानें मल्हाररावाचेच जवळ जवळ होता. 'जेथें जातील तेथें माघार घेण्याचाच ह्या दोन म्हताऱ्यांचा विचार' (राजवाडे). पावसाळ्याचे सुरवातीस शिंदेहोळकर करोलीच्या बाजूस छावणी करून राहिले, तेव्हां अब्दाली यमुना उतरून आगऱ्याचेही पुढें त्यांचे पाठीवर आला होता, परंतु उन्हाळा न सोसून किंवा दूर जाणें धोक्याचे वाटून अब्दाली अंतर्वेदीत कोळजळेश्वर^१ येथें छावणी करून राहिला. पूर्व प्रघातास अनुसरून उन्हाळ्यांत तो परत जाईल अशी अटकळ होती, परंतु ती खरी ठरली नाही.

ता. ६ मे रोजी स०रा० सुजास कळवावयाचा निरोप पंतास लिहितो. 'हे तयमूरशाहीचा पातशाही, याचा बंदोबस्त पंतप्रधान करतील. तुझीं या गोष्टींत न पडावें, रोहिल्यामुळें हावभरी न व्हावें. पुढे भारी पडेल याचा पुरता विचार करवा. बादजफ्ते दिखीतील पातशाहीचा बंदोबस्त तुमचे आमचे विचारें होऊन येईल, तोच केला जाईल' [१०१७९]. 'सुजाकडे मलिकजमानी गेली आहे ह्मणोन वर्तमान आलें, त्यास त्या उभयतांस पत्रें लिहून पाठविलीं आहेत, तीं त्यांस द्यावीं. सुजास लिहिलें आहे कीं, 'तुझीं अब्दालीस साफ लिहून आह्मंकडे तयारी करून यावें. पुढें एक होऊन अब्दालीचें पारिपत्य करून पातशाहीचा बंदोबस्त तुमचे

१ मथुरेच्या पूर्वेस यमुनेच्या कांठी उमरगड म्हणून इटावा परगण्यांत गांव आहे, त्याम लागनच जळेश्वर हल्ली हातरस व तंडला यांच्या दरम्यान रेल्वे स्टेशन आहे.

आमचे बिचारेंच होऊन येईल.' या समयी तुमची कारीगारी काम करून दाखवावयाची आहे. मलकाजमानी तेथें असेल तरी तीस हें पत्र देऊन तिचाही भावगर्भ कळवा. आझीं सिरोंजेस आलों. अहिरांनी फार लबाडी केली. आस्तब कांहीं फौज पाठविली. खेचीवाड्यांतील बाकीच्या रकमा कांहीं उगवून नरवरावकून पुढें जातों. सरदारांचें लिहिलें येईल तसे सारे एक जागां होऊं. माधवसिंग दोही-कडे, राजकारण तिळडेच फार; आझांकडे येऊं ह्मणतात. बोलवूं गेलें. बरकडांस-ही पत्रें गेलीं. येतील ते जमा करीतच आहों. सुजाचें काम ठीक करणें. वरचेवर बातमी चडूंकडील वर्तमान व अच्छालीकडीलही वरचेवर लिहीत जाणें. पेशजी लिहिल्याप्रमाणें दहापासून तीस लाखपर्यंत तर्तूद जरूर करणें. नवीन दोन तीन हजार प्यादे चांगले ठेवून पाठविणें' [१०१८०]. 'पाराशर' दादाजी यांच्या फौजेनें शिकस्त खादली, छुटली, नागवली, शिलेदार उठ उठोन जातात, ह्मणोन रा. रखमाजी दादाजी यांनीं विनंति लिहिली, तरी मशारानिल्हेस हुजूर पाठवून देणे,' असें नानासाहेबानें पंतास ता. ७ मे रोजीं लिहिलें [१०१८१]. बुंदेलखंड, अहीरवाडा, खेचीवाडा, रजपुताना, अंतर्वेद येथील बहुतेक राजे व लोक पेशव्यांचे विरुद्ध होऊन पंतास वसूलही देत नव्हते. ता. १४ मे रोजी सदाशिवरावानें लिहिलें, 'अंतर्वेदीतून नावा कुल जमा करून एक जागा कोणाचा उपद्रव नावेस न लागे ऐमे ठिकाणी ठेवणें. स्वारीपुढें आलियांवरी आज्ञा होईल त्या ठिकाणी आणावयास येतील. तुमच्या जिल्ह्यांत असतील त्या कुल दक्षिण तीरीं आपले जबरदस्तीखाली जमा करणें. स्वारी अरुण प्रांत खेची येथें आलो. नरवरच्या सुमारे ढवलपुरचे घाटें उतरोन गिलच्यांचे पारपत्यास जातों. हिंदुपत वगैरे बुंदेले येत ते करणें, पैका जरूर पाठविणें. सुजाउद्दौलाचा पुरता भाव शुद्ध पाहून लोंकर येतसे करणें. रोहिल्यांकडे तुमची डांक बसलीच आहे, फौज कोण सरदारांची किती, रमजान

१. टीप.—दादोपंत वाघ पेशव्यांचा सरदार, साताऱ्याचे बंदोबस्तास पेशव्यानें फौज ठेविली. तिचा मुख्य. त्याचा मलगा पाराजीपंत बंदेल्याचे दिमतीस होता.

शाल्यावर उमेद कोणती याची बातमी येईसैं करणें. नजीबखान तों अब्दालीच आहे. त्याखेरीज वरकड रोहिळे फुटतील तर फोडाबे; अहमदखान बंगसाची मिष्टा तुझी फार लिहीत होतां, ते प्रस्तुत जाऊन तेथें मिळाले, त्यांनी व हाफीज रहमतखानांनीं इकडील आश्वासन घेऊन, त्याचा बुद्धिभेद करून माघारें कुच करवावें, आपण निराळें व्हावे, यांत ते बांचून, अब्दाली-नजीब-खानांचें पारिपत्य होईल. ते निष्टा राखतात यास्तव सूचना असावी. करतील तर उत्तम, न करतील तर सरदार जाठ आझी एक जालियावर त्यांस पुरते मारी आहों. परिणाम त्यांनी आपला पाहवा. नजीबखान तर मूळच आहे. त्याचें बोलणें प्रमाण नाहीं' [१०१८६]. या गोष्टी बऱ्याच अशक्य कोटींतील होत्या. मलिकाजमानी व नजीबखान यांनी सर्व मुसलमानांची जूट करून अब्दालीची व्यवस्था लावून दिली होती. त्यानें दिल्ली हस्तगत करून मराठी फौजांस ठवलपुर पलीकडे हांकून दिलें होतें. सुजा वगैरे मंडळी मराठ्यांनीं गाफील राहवें झणून गोड थापा देऊन मनांतील कपट दाखवीत नव्हती; आणि जवळ अब्दाली छातीवर बसलेला असतां त्यांना उघडपणें मराठ्यांस मिळणें शक्यही नव्हतें. मुसलमानांस चार महिने चांगली सबड मिळून सरहिंदपासून थेट काशीपावेतों संपूर्ण प्रदेशांत त्यांनी आपला जम चांगला बसविला होता. आदल्या सालीं पीक उत्कृष्ट येऊन सर्वत्र सुबत्ता होती, त्यामुळें धान्याची, पैशाची व युद्धसामुग्रीची हराक तजवीज त्यांस निर्वेध राखतां आली. अशा स्थितींत चंबलच्या पलीकडे गेल्याबरोबर मराठ्यांचा पाया सुटत चालला; आणि ते ज्यास्त ज्यास्त शत्रूच्या घेऱ्यांत येत चालले. अर्थात् (१) शत्रूच्या ताब्यांतील मुलखांतून गोविंदपंतानें वसूल पाठविला नाहीं, (२) धान्याची रसद पोंचविली नाहीं, (३) नांवा तयार ठेविल्या नाहींत, (४) सुजास आपल्या बाजूस वळविलें नाहीं, आणि (५) अब्दालीस व रोहिल्यांस अंतर्वेदीतून पायबंद दिला नाहीं, हे पांच आरोप राजवाड्यांनीं पंतावर आणिले आहेत. परंतु वरील पारिस्थितीत प्रत्यक्ष सदाशिवराव तरी हीं कामें करूं शकला असता की नाहीं याचा संशयच वाटतो. यमुनेच्या पलीकडे झटावा वगैरे दक्षिण बाजूची

कांहीं थोडीं ठण्णीं मराठ्यांचीं होतीं तीं पंतानें व जाठांचीं कांहीं फौज पावसाळ्या-पूर्वीच पलीकडे गेली होती तिनें सांभाकून धरलीं हेंच मोठें भाग्य समजलें पाहिजे. रजपूत व जाठ हे तरी मनापासून मराठ्यांचें हित चिंतिणारे नव्हते. दोन बलवान शत्रूंच्या दरम्यान असली लहान मंडळी नेहमींच दोन दगडींवर हात ठेवून असावयाची. खरें झटलें तर शिंदे होळकरांच्या पाडावाने मराठ्यांचा अंमल सर्वत्र उठला होता, आणि प्रथम अब्दालीस हांकून दिल्याशिवाय तिकडून कांहीं एक लभ्यांश होण्याजोगा नव्हता. कराकुडाचा कारभार गोपाळ गणेश बबें व गणेश संभाजी खांदेकर^१ यांजकडे होता, परंतु हे दोघे गोविंदपंताहूनही भित्रे व अकुशल होते. एकंदरीत अंतर्वेदींतील मराठ्यांचा अंमल केवळ नामशेष असून फक्त कराकुडाचा लहानसा भाग पंत संभाळीत होता. गंगा यमुना अल्याहाबादेजवळ संगम पावतात, त्यांच्या अंतर्गत जो हल्ली फतेपुर जिल्हा आहे, त्यासच कराकुडा ह्मणत. तो व त्यावरचा कोळजलेश्वरपर्यंतचा सुभा गोविंदपंत संभाळीत होता. त्याच्या पुढचा उत्तरेकडील सर्व अंतर्वेद प्रांत हिमालयाच्या पायथ्यापर्यंत रोहिले व अब्दाली व्यापून बसले होते. ता. ५ मेला स० रा० लिहिता [१७८७], 'रामगड जाठाचा घेऊन पुढें अंतर्वेदींत अंमल करणार म्हणों, तर आम्ही सिरोंजेस आलों. मातबर फौज व तोफखाना गाडदी व दोनही फौजा सरदारांच्या व जाठ इतके येथें गाडून उभे राहून चालून घेऊं, तेव्हां अब्दालीच्यानें दम धरून उभें राहणें व तोफांचे माराखाली बाहेर येणें कळतच आहे. सुजाउद्दौला सर्व प्रकारें स्वामीची फते इच्छितात म्हणोन लिहिलें. तर हेंच त्यास योग्य आहे. सरदारांनीं त्याजकडे वकील त्यांची निशा व्हावी ह्मणोन पाठविले आहेत, तेही पांचले असतील. अंतर्वेदींतील अंमल जबरदस्तीने राखला तसाच राखावा. आमचे येण्याची आवई तेथें गोलियानें ते घाबरे होऊन आपला देश जवळ करावयाची तजवीज करीत असतील, त्यास बारीक खबर राखून लिहिणें, बंगल्याकडील खबर राखोन लिहीत जाणें. बंदोबस्ताची खातरजमा असेल तर तुम्हीं फौजसुद्धां चमेली कांठी येणें.' केवळ आवईनें अब्दाली निघून जाईल अशी

१. टीप.-होळकर बैली, -(श्री. वि. आठल्ये),

समज होती ती बरोबर नाही. ठांसून सामना करण्यासाठीच तो बंदोबस्ताने होता. अशी अनेक पत्रे पंतास लिहिलेली आहेत. सर्व फौजा चमेलीवर एकत्र व्हाव्या असा स०रा०चा बेत होता. 'ऐवजाचा बोभाट लिहिला तो खराच आहे, परंतु तूत ओढ फार असल्यामुळे पांच सात लाख सत्वर पावते करणे.' [१०१८८]. अलीगौहर यास पातशहा करून सुजास त्याची वजिरी द्यावी असे बोलणे कायम करण्याकरितां श्यामजी रंगनाथ यास स०रा०ने सुजाकडे वकिलीस पाठविलें. 'अब्दालीची लष्करची बातमी तपशीलवार लिहून पाठविली ती कळली. याच प्रकारें बारीक मोठे वर्तमान लिहिणें.' (१०१९१). इटाव्याच्या ठाण्यास रोहिल्यांनी येऊन वेढा घातला असें सदाशिवरावास परस्पर कळलें. हें एकच महत्वाचें ठाणें गोविंदपंताचें असून, त्याचेखाली कुरा येथें ठाण्यांत गोपाळराव बर्वे होता. ठाणें मजबुदीनें राखण्याबद्दल सदाशिवरावानें मेच्या अखेरीस ग्वाल्हेरहून पंतास लिहिलें. ता. ३० मे रोजी सदाशिवराव ग्वाल्हेरीस पोचला. ग्वाल्हेरहून आग्रा ७२ मैल. आग्रापर्यंत पोचण्यास ता. १० जुलई आली. 'रोहिले दहा हजार फौज आहे, तोफा नाहीत. उगेच आवईनें ठाणीं पळतात, हें कामाचें नाही. तर्तूद करोन इटावें राखणें, पंधरा रोजांत तर्व फौजा एक होऊन फडशा होईल. तुमची बातमीचीं पत्रे वारंवार आलीं तीं पावलीं. अंताजी माणकेश्वराची कमावीस दूर करून तुम्हांस जप्ती सांगितली आहे, तरी जप्ती करून ऐवज सरकारांत जमा करणें.' [१०१९४ व अ).

प्रदाशिवराव मोठ्या फौजेनिशीं चालून येतो असे समजतांच अब्दाली व रोहिले यांनीं जोरानें उचल केली. 'नजीबखान व अब्दालीचा जहानखान बाढोन आले त्यांचे पारिपत्याची तजवीज होऊन येईल. तुम्हीं आपले ठाणे-दारांस ताकीद करून, निकड पडल्यास चांगले तऱ्हेनें झुंजत, केवळ दुरील आवईनें ठाणीं टाकून पळोन न जात, ऐसें करणें. ठाणें टाकून पळतील, त्यांचें पारिपत्य उत्तम प्रकारें करावें. झुंजून मरावें हेंच बरें आहे, तेव्हांच इकडील ही कुमक चांगली पोहोचून शह वारेल. आम्ही दवळपुरचे खाली चार पांच गोळावर चमेल उतरून सरदारांकडे जाऊं. सरदारही मथुरेचे सुमारें येतील.

सर्वे भिन्नोय यमुनापार होऊं अगर तुम्हांअडे फौज पाठवूं. इटाव्यासारखे ठाण्यांतील कमावीसदार पळतात अपूर्व आहे.' जूनचे आरंभी हाफीज रहमत-खान येऊन स० रा० स भेटला. नुसत्या थापा देऊन त्यास बेसावध करण्या-पलीकडे त्याचा उद्देश नव्हता. तिकडे अब्दालीनें अलीगौहरास पातशाही देऊं करून वाजिरी सुजास दिली आणि मराठ्यांचे विरुद्ध बळकट कारस्थान केलें. यावरून सुजाचा हेतु कळतो. त्याचे मातुश्रीचा व गोविंदपंताचा घरोबा होता. म्हणून तिच्या मार्फत सुजास बोध करावा असें स० रा० नें पंतास लिहिलें [१०१९६]; आणि यमुनापार होण्यास नांवा पाहिजेत त्या सर्व जमवून तयार ठेवाव्या असें त्यानें पंतास व यशवंतराव कोन्हेरास लिहिलें (१०१९८ व ३०२२३). नांवांसंबंधानें एकट्या पंतावरच सदाशिवरावाची भिस्त नव्हती. इतरांसही त्यानें अनेक ताकिदी दिल्या, परंतु शत्रुमुलखांत तजवीज होऊं शकली नाहीं. ता. १००६०१७६० रोजीं सदाशिवराव लिहितो. ' आम्ही चमेल उतरलों. आगरे १८ कोस आहे. एक दो दिवसांत सरदार व आम्ही एक होऊन यमुनापार उतरावयाची तजवीज करणार. नजीबखान व जहानखान यांणीं इटाव्याहून कूच केलें, कोळेकडे येतात अशी खबर आहे. तुम्ही, गणेश संभाजी, बाबूराव कोन्हेर, अब्दाली कोळेहून यमुना उतरून अलीकडे येऊं लगले तरी, अंतर्वेदींत सर्वांनीं उतरून पायबंद द्यावा. कदाचित् दिल्लीकडे चालला तरी सहजच ठाणीं सुटतील. सुजाउद्दौल्यांनीं त्याकडे न जावें, दम घरावा.' [१०२००]. ११ जुनला ऐवज न पाठविल्याबद्दल सदाशिवरावानें पंतावर ताशेरा झाडला आहे. हाफीज रहमत नुसता सदाशिवरावासच भेटला नाहीं, तर अब्दालीच्या मार्फत सरदारांशीही राजकारण करीत होता. सल्लु-खावर घालवून, एकदम आपणावर मराठ्यांचा हल्ला न यावा, एवढीच अब्दालीची या वेळीं खटपट होती. या वेळींच त्वरां करून यमुनापार फौजा झाल्या असत्या तर कदाचित् अब्दालीचा नाश झाला असता; कारण त्यांचीं सर्व कारस्थानें अद्यापि परिपक्व झालीं नव्हतीं, आणि नजीबखानाचें व त्याचें वैशावरून बरेंच वांकडें आलें होतें. ' अब्दाली उपरी, किती दिवस पुरवेल,

आम्ही नेहमी आहों, सर्व अर्थ नरम गरम होऊन सुजाचें जाणें अब्दालीकडे न होई तें करणें' [१९ जून, १२०४]. शिंथांकडून भिकारीदास नांवाचा वकील सुजाकडे होता. सुजाकडील कारस्थान गोविंदपंताचे मार्फत जुळेना, तेव्हां सदाशिवरावानें रामाजी अनंत व नारोशंकर यांस सुजाकडे पाठविलें, परंतु तेही कांहीं ज्यास्त करूं शकले असे दिसत नाहीं [१२०८]. कोळजळेश्वराच्या वरती राहून अब्दालीनें नजीबखान व जहानखान यांस मराठ्यांचीं ठाणीं मारण्यास व सुजास घेऊन येण्यास पाठविलें. मराठ्यांची फौज आगऱ्याजवळ येतांच, नजीबखानास इटाव्यास राहणें धोक्याचें वाटून तो परतला. पुढें अब्दाली-ही आगऱ्याचे बाजूस मराठ्यांचे समोर यमुनेच्या पलीकडे येऊन त्यांजवर नजर ठेवूं लागला. [१ टी. २९०]. या वेळीं गोविंदपंत इटाव्याचे पूर्वेस कनोज फुफुंदच्या बाजूस होता. सदाशिवरावाची व त्याची भेट अशी झालीच नाहीं. मरण पावल्यावर त्याचें शीर मात्र अब्दालीनें सदाशिवरावाकडे पाठविलें. या सालीं पावसाळा जरा लवकर सुरू होऊन नथा सर्व भरून गेल्या. त्यामुळे संबंध जून महिना सदाशिवरावाचा फुकट गेला. ता. ८ जुनला तो चंबळच्या उत्तरेस गेला, आणि पुढें आगऱ्यास पोंचण्यास जवळ जवळ महिना लागला. गंभीर नदी पलीकडे मुचकुंदतीर्थावर (भा. सा. ब.). रविवार ६ जुलईस त्याची व सरदारांची भेट झाली [१२१७ अ]. सरदारांच्या गांठी पडल्यावर दोन्ही फौजा एकवटल्या, आणि सर्वास प्रेमाचें मोठें भरतें आलें. दत्ताजी पडल्याबद्दल जनकोजीची दरबारांत समजूत करून, त्यास मोठ्या सन्मानानें सदाशिवरावानें सरदारीचीं वस्त्रें दिली. अशा दरबारांत पेशव्यांच्या ठिकाणीं विश्वासराव मुख्य असे. विश्वासराव व जनकोजी यांची अप्रतिम जोडी पाहून प्रेमपूर उत्पन्न झाल्या शिवाय राहत नसे. दोघेही समवयस्क व सुंदर असून, स्वभावानें गोड, विनयशील, सदाचरणी व अभिमन्यूसारखे शूर होते. ते एकमेकांस जीवश्वकंठश्च समजत.

पावसांमुळे गंभीर नदीस पाणी फार येऊन वाटेत मुक्काम झाले. ही लहानशी नदी चंबळचे उत्तरेस दहापंधरा कोशांवर तिला समांतर अशीच वहात.

बाणभंगेसह पुढें यमुनेस मिळते. १० जुलईपर्यंत सदाशिवराव आगऱ्यास पोंचला नव्हता. पण पुढें आगऱ्यास न थांबतां सरदार व जाठ यांसह १६ जुलईस सर्व फौज मथुरेस दाखल झाली. आगरा ताब्यांत घेऊन तेथें मुलें माणसें ठेवण्याची सिद्धता करून मग मथुरेस गेला असे बखरीत आहे. मध्यंतरीं सुजाउद्दौला अब्दालीकडे जातो, शहाजादा कोणाकडेच न जातां बाहेर तटस्थ राहणार, अशी बातमी पंतानें सदाशिवरावास दिली. हिशेब व पैसे पाठविण्याबद्दल पंतास तगादा होताच. सुजा अब्दालीस मिळाल्याची खबर कळतांच 'त्याचे प्रदेशांत थेट काशीपर्यंत दंगा उसळून थावा व तुझीं अंतर्वेदींत रोहिल्यांवर यावें, आम्ही इकडून यमुना उतरून त्याजवर येतो,' असें सदाशिवरावानें पंतास लिहिलें. आगऱ्याचे समोर यमुनेपार सकुराबादचें ठाणें अब्दालीनें घेतलें होतें तेंही परत घेण्यास सदाशिवरावानें सांगितलें. जाठांची कांहीं फौज यमुनेपार येऊन तिनें हें ठाणें हस्तगत केलें [१० जुलई १२१६], आणि येथून जाठांची मदत पुढें गोविंदपंतास होतच होती (१२४४). मात्र सदाशिवरावाला गंभीर नदी ओलांडण्यास महिना लागला व यमुनेस उतार नव्हताच. यामुलें आरंभीचा अब्दालीवर एकदम चालून जाण्याचा बेत त्यास सोडून थावा लागला, आणि प्रथम दिल्ली घेऊन नंतर अब्दालीस कोंडावें असा बेत ठरला. असें करण्यांत मराठे आपल्या पायापांसून दुरावत गेले.

४. दिल्ली काबीज (१८१७६०).-आग्रा येथें बायकामुलें ठेवण्याचा बंदोबस्त करून सदाशिवरावानें मथुरेकडे चाल केली तेव्हां नदीपलीकडून अब्दालीही फौज घेऊन तयारीनेंच चालू लागला. यमुना दुथडी भरून जात असल्याकारणानें एकमेकांस भिडण्याविषयीं दोघांचाही नाइलाज होता. याच सुमारास म्हणजे ता. १० जुलै रोजी (?) सुजाउद्दौलानें आपलें वजन या दोघांच्या सामन्यांत अब्दालीच्या बाजूस टाकिलें. ही गोष्ट नजीबखानाच्या कारस्थानानें सिद्ध झाली. नजीबखान कानपूर बिठुरापर्यंत सामोरा जाऊन सुजाउद्दौलाचाच मन त्याच्या आईच्या विरुद्ध आपल्याकडे वळवून त्यास घेऊन अब्दालीच्या फौजेस मिळाला. सुजाचा दर्जा फार मोठा, त्याप्रमाणें त्याच्या

मानमरातब ठेवला जाईल अशी हमी नजीबखानानें घेतली होती, त्याप्रमाणें अब्दालीनें सुजाचा मान राखिला. मराठ्यांच्या व मुसलमानांच्या फौजेत तफावत झोती ती सुजा आल्यानें भरून निघाली असें म्हणतां येईल. मथुरेस आल्यावर याच वेळीं अधिक श्रावणमास असल्यानें सर्वांनी तेथील यात्रा स्वस्थपणें व निर्विघ्नपणें सिद्धीस नेली. समोरच्या तीरावर अब्दाली होता, त्याची यत्किंचित् पर्वा कोणास वाटली नाही. मथुराश्रद्धावनांतील तीर्थांचे व देवदर्शनांचे सुंदर वर्णन नानाफडणिसानें केले आहे (का. सं. प. या. ५३). याच ठिकाणीं भरतपूरचा राजा सुरजमल्ल जाठ शिंदे होळकरांच्या मध्यस्थीनें सदाशिवरावाच्या भेटीस आला. त्यास एक कोस सामोरें जाऊन सदाशिवरावाने त्याचा बहुमान केला, आणि हत्ती घोडे वगैरे नजर करून त्याची मदत संपादन केली. एकमेकांस अंतर न देण्याविषयीं उभय पक्षां यमुनेच्या उदकाने आणभाक झाली. जाठानें आपली फौजही बरोबर आणली असून मराठ्यांच्या सर्व फौजेस रसद पोचविण्याची त्यानें हमी घेतली. येणेंप्रमाणें सदाशिवराव व अहमदशाहा अब्दाली यांनीं दिल्लीच्या पटावर बुद्धिबळाचा प्रचंड डाव आरंभिला.

ता. १६ जुलईस स० रा० लिहितो. 'पुढील कर्तव्यार्थ करीतच आहों. पलीकडे उतरावें तर नदीस पाणी फार, त्यांत दोन तीन हजार जाठ फौज पार उतरली. मानाजी पायगुडे वगैरे सरकारी पथके उतणार. हे पलीकडील ठाणीयांचा बंदोबस्त करतील. अब्दाली मातबर फौज घेऊन इकडील शहास येणार. यास्तव तुझीं फार सावध राहणे. ठाण्यांचा बंदोबस्त उत्तम ठेवणें.' [१२१७]. मथुरेस गेल्यावर यमुनेस उतार मिळेना, तेव्हां सर्वांनी मिळून प्रथम पुढें जाऊन दिल्ली काबीज करण्याचा विचार ठरविला. सरदारांच्या भेटी होऊन पुढील उपक्रम ठरला तो हाच होय. सदाशिवरावानें मोठी फौज घेऊन ग्वाल्हेरच्या पुढें येऊं नये म्हणून कडाख्याचे वाद विवाद सरदारांचे व त्याचे वर्णिलेले आहेत ते सर्व काल्पनिक व संप्रास होऊन गेल्यावर रचलेले दिसतात. एवढा मोठा प्रकल्प पानगंतावर उगला, तेव्हां पुढें कैक वर्षे नानातऱ्हेच्या आफवा व कलह पसरल्या व आधुनिक ग्रंथकारांनीं त्या प्रवासाच्या तत्वां स्वीकारिल्या, त्याचा हा

परिणाम असावा. मोठ्या फौजा इकडे ताबडतोब पाठवा, कोणी तरी खास्त आला पाहिजे अशी जोराची मागणी बुंदेले वगैरे मंडळीकडून पेशव्यांकडे जात होती; आणि शिंदे होळकरांचे व बुंदेल्यांचे नेहमी मतैक्य होतें. जनानखान्या ग्वाल्हेरच्या पुढें आणूं नये अशी मात्र सरदारांची सांगणी होती. जनानखान्यामुळें दत्ताजी शिंद्याचा घात झाला आणि स०रा०चाही घात होण्यास हेंच मोठें कारण झालें. मात्र हा जनानखाना अगदीं लहान १०।५ बायकांचा होता.

मथुरेस आल्यावर लगेच दिल्लीवर जाऊन तें शहर काबीज करण्याचा विचार सदाशिवराव व सरदारांनीं ठरविला. त्यासाठीं शिंदे होळकर व बळवंतराव गणपत मेहेंदळे पुढें ता. २२ ला दिल्लीवर गेले. त्यांनीं लगेच शहर घेतलें ' किल्ला ही सत्वरच घेतील. आम्हीही मजलदरमजल तेथें जातों, अब्दालीचे मनांत देशांत जावें, लढाई एकंदर पाडूं नये, एक वाटा त्याची देशची फौज गेली, दोन वाटे राहिली आहे, सुजाचें मतें आपले हातें अब्दालीचा व श्रीमंतांचा तह करावा, म्हणजे आम्ही सर्व ठीक करून अब्दालीस देशीं लावून देऊं, अशीं पत्रें सुजाचीं पंतास आलीं व पंतानें त्याबद्दल सदाशिवरावाकडे खुलासा विचारला, तेव्हां दिल्लीस गेल्यावर खुलासा देऊं असें सदाशिवरावानें पंतास कळविलें. (ता. २८ जुलई, १७२२). दिल्लींत पठाणांची फौज एक हजारपर्यंत होती. दुराणीचा वजीर शहाबल्लीखान याचा भाऊ, याकूबअलीखान त्यांचा मुख्य होता; आणि दत्ताजी शिंदे पडल्यावर तें शहर व किल्ला अब्दालीनें हस्तगत केला होता. सरदारांनी व बळवंतराव मेहेंदळ्यानें शहर हस्तगत केलें. त्यानंतर लगेच मराठ्यांचे शें पन्नास लोक किल्ल्यांत शिरले, परंतु ते छद्दीस गुंतल्यामुळें किल्लेदारांनीं सावध होऊन बाहेर काढिले. तेव्हां मराठ्यांनीं किल्ल्यास मोर्चे लाविले. खंदकावर मोर्चे कायम करून इब्राहीमखानानें तीन तोफांचा मार दिल्या. युरोपीय तोफखान्याच्या जोरापुढें एक एक बळकट बुरूज धडाधड कोसळून पडूं लागले, तेव्हां अब्दाली पलीकडे समोर होता, परंतु मदत करतां येईना. किल्ला खालीं करून दिल्यावर याकूबअलीस व सर्व भुसलमात्र कुटुंबांस मराठ्यांनीं सुरक्षित बाहेर जाऊं दिलें. ते ३ ऑगस्ट रोजी अब्दालीस

मिळाले. 'जागा फारच बेश, मंजबुदीची आहे. सुजाउद्दौले जवळच यमुनेच्या पैल तीरी येऊन उतरले आहेत, गोड बोलतात. होईल वर्तमान तें लिहिळें जाईल.' 'ऐवजाविशीं वारंवार लिहून भागलों. पैक्याची तर्तूद होऊन येईना हें कामाचें नाही.' सुजाची उमेद अब्दालीस कळली. दिल्ली घेतल्यामुळे कमर तुटली. लढाई तर पाण्यावर तहकूब आहे. तोंपर्यंत फुटाफुट करणें ते करितों.' (ता. २ ऑगस्ट १७२४) दिल्ली काबीज केल्यावर मुसलमानांची जूट फोडण्याचे मार्गास सदाशिवराव लागला. तूर्त दोन महिने मुकाम दिल्लीस करून हेंच काम त्यानें केलें, परंतु तें सिद्धीस गेलें नाही. अब्दालीस हाकलल्याशिवाय जूट फुटणारी नव्हती.

दिल्ली हस्तगत केल्याबद्दल मराठ्यांस व विशेषतः सदाशिवरावास अवर्णनीय आनंद झाला. मराठ्यांच्या सार्वभौमत्वाविषयीं हुजत घालणाऱ्या अब्दालीच्या डोळ्यादेखत हिंदुस्तानची सार्वभौम राजधानी सदाशिवरावानें हस्तगत केल्याने मराठ्यांच्या पराक्रमाची परीक्षा सहज झाली. हिंदुपद पातशाहीचा झेंडा पांचशें वर्षांच्या मुसलमानी राजधानीवर सदाशिवरावानें रोविला. इब्राहीमखानाच्या तोफखान्याचा प्रभाव सर्वांच्या प्रत्ययास आला. ज्या हिमतीने, व मर्दुमकीनें सदाशिवराव दक्षिणेंतून चालून आला, त्याचें मर्म पाहणाऱ्यांच्या निदर्शनास आलें. विश्वासरावास पुढें करून सदाशिवरावानें किल्ल्यांत प्रवेश केला, व झपाट्याने तेथील सर्व मिळकत, जागा व मनुष्ये आपल्या ताब्यांत घेतली. किल्ल्यांतील व्यवस्था व शोभा पाहून सदाशिवरावाचें मन प्रसन्न झालें. तोफखान्याच्या जेरावर ही जागा पाहिजे तितके दिवस लढवितां येईल असें त्यास वाटलें. इब्राहीमखान, मल्हारराव, जनकोजी, दमाजी, समशेरबहादूर, यशवंतराव बगैरे लहान थोर सरदारांसह सदाशिवराव व विश्वासराव यांनीं सर्व जागा तपासून पाहिली. दिल्ली शहर प्रथमच पाहून यांना मोठी धन्यता वाटली. दरबार भरून सदाशिवरावानें, सर्वांकडून विश्वासरावास नजरा कारविल्या. कुटीनें मराठी फौज समृद्ध झाली, कोणी गरीब म्हणून राहिला नाही. नारोशंकर यास राजे बद्दर अशी किताब देऊन शहरांतील व किल्ल्यांतील कुल बंदोबस्त व अंमल त्याजकडे दिला. त्याचे हाताखाली पांच हजार फौज ठेविली.

या विजयानें अब्दालीच्या फौजेची स्थिति अगदीं उलट झाली. आपण अब्दालीस मिळालें याबद्दल सुजाउद्दौल्यास पश्चात्ताप वाटूं लागला. नजीब-खानाच्या नादीं लागून आपण व्यर्थ संकटांत पडलों असें सर्वास वाटूं लागलें. अहमदखान बंगश, हाफीज रहमतखान इत्यादि रोहिले सरदारही मराठ्यांचे शत्रुत्व केल्याबद्दल हळहळ मानूं लागले. अब्दालीचे अफगाण पठाण स्वदेशीं निघून जाण्यास उत्सुक झाले. अशा स्थितींत सुजास फोडून घेतला ह्याणजे अब्दाली आपोआप निघून जाईल अशा समजुतीनें सदाशिवरावानें तो प्रयत्न चालविला. भवानीशंकर नांवाचा सुजाचा वकील सदाशिवरावाजवळ होता, त्याच्यामार्फत हा उपक्रम सुरू झाला. रोहिले सरदारांनाही गोविंदपंतास जाऊन मिळण्याबद्दल सदाशिवरावानें सूचना केली. अब्दालीनेही तहाचें बोलणे सुरू केले. परंतु मराठे या वेळीं जोरांत असल्यामुळे त्यांनीं त्याच्या म्हणण्याकडे लक्ष दिलें नाहीं. सुजास व रोहिल्यांस अलग करून अब्दाली व नजीबखान या दोघांस लोफखान्याच्या माऱ्याखालीं रगडून टाकूं अशी सदाशिवरावास धमक होती. त्यानें या वेळीं तह केला नाहीं, ही त्याचा दुसरी चूक असें कित्येक प्रतिपादितात तें बरोबर नाहीं. कारण अब्दालीचा कायमचा बंदोबस्त करून हिंदुपद पातशाहीचा निकाल लावण्यासाठीं व दहा पांच वर्षे रेंगाळत चाललेला खेळ एकदम जोरानें पुरा करण्यासाठींच सदाशिवराव मुद्दाम जय्यत तयारीनें आला होता; आणि दिल्लीच्या पुढें जाऊन त्यानें आपला पाया तोडून घेतला नसता, तर हलके हलके तो अब्दालीला सहज जिंकू शकला असता. यापुढें त्याच्या हातून झालेल्या चुका उत्तरोत्तर दाखविण्यांत येतील, परंतु दिल्ली काबीज करी-पर्यंत त्याचा कोणताही डाव चुकलेला नव्हता, असें निःसंशय म्हणतां येतें. तसेंच पूर्वेकडून गोविंदपंतानेंही या वेळपर्यंत सर्व मंडळींस बरेच धाकांत ठेविलें होतें, हेंही सिद्ध आहे. दिल्लीच्या पुढें न जातां यमुनेस उतार झाल्यावर इटाव्याच्या बाजूस जास्त फौज पंताच्या मदतीस जाती, तर त्यांनीं हुसकून लावलेला दुराणी सहज भाऊसाहेबाचे कचाऱ्यांत आला असता. असो. अडीच महिन्यांच्या मुकामांत दिल्लीस सदाशिवरावाच्या पुढें दोन मुख्य प्रश्न होते, एक

अब्दालीच्या सोबत्यांस फोडणें, व दुसरा दिल्लीच्या पातशाहीची व्यवस्था लावणें. सेनापतीच्या कामांत अब्दाली सदाशिवरावाहुन वरचढ होता, प्रत्यक्ष लढण्यांत त्याचे लोक मराठ्यांहून ज्यास्त दमदार होते, आणि त्यास आजू-बाजूच्या लोकांची सहाजुभूतिपूर्वक मदत होती. तितक्याच अंशानें या तिन्ही गोष्टी मराठ्यांस जाचक होत्या. निरनिराळ्या सरदारांच्या अंतःकरणांत खासगी विरोध पूर्वी कितीही असले, तरी त्यांमुळें प्रत्यक्ष कृतींत या वेळी वैगुण्य आलें नाहीं. सर्व असामी सदाशिवरावाचे हुकूम मनोभावानें अमलांत आणीत होते, आणि अंतर्वैमनस्यामुळें पानिपतचा संग्राम उद्भवला असला, तरी तो त्यांमुळें बुडाला असें म्हणतां येत नाहीं.

तसेंच विश्वासरावास पातशाहाच्या गादीवर बसविल्याबद्दलचा आरोप आहे, तोही निराधार होय. आपण स्वतः दिल्लीस बादशहा व्हावें अशी हाव पेशव्यास नव्हती. तयमूरच्या घराण्यांतील कोणी तरी लायक इसम दिल्लीच्या सिंहासनावर ठेवून त्याचा कारभार आपल्या तंत्रानें व्हावा, एवढाच बाजीरावाच्या वेळेपासून पेशव्यांचा खटाटोप होता. खून झालेला बादशहा आलमगीर यानें आपल्या संरक्षणार्थ मुद्दाम सदाशिवरावाचे नांवानें ता. २०.८.१७५९ रोजी फर्मान^१ पाठविलें होतें, (भा. इ. मं. त्रै. मा. अं. १), त्यांतील आज्ञेस दृष्टीसमोर ठेवून स० रा० वर्तत होता. शहा आलम यास दिल्लीस आणण्याची पुष्कळ खटपट केली. परंतु अब्दाली व मराठे यांचे युद्धाचा निकाल लागेपर्यंत आपण दिल्लीस येत नाहीं असें त्यानें साफ कळविलें. किष्ना हस्तगत झाल्यावर सदाशिवरावानें दरबार भरवून विश्वासरावास नजरा करविल्या, त्याचा विपर्यास छद्मी नजीबखानानें मुद्दाम करवून विश्वासरावास बादशाही पद दिल्याचा पुकारा केला. ही गोष्ट पुढें सदाशिवरावास कळली तेव्हां मराठ्यांचा वकील शिवभट साठे अलीगौहरजवळ होता, त्याचेमार्फत खटपट करून, अलीगौहरचा मुलगा जवानबख्त यास दिल्लीस आणून त्यास वलीअहद म्हणजे 'युवराज' नेमण्याचा समारंभ १०.१०.६० रोजी स० रा० नें केला. अब्दाली स्वतः

किंवा त्याचा पुत्र तयमूरसहा दिल्लीचें तख्त घेण्यास उत्सुक होते असे दिसत नाहीं. बाबरानें स्थापिलेली चकत्यांची (झगताईची) बादशाही मोडून पठाणशाही व्हावी या गोष्टीस मलिकाजमानी किंवा इतर मंडळी बिलकूल अनुकूल नव्हती; आणि इराणच्या हद्दीपासून दिल्लीपर्यंत आपला पाया लांबविण्यांत अब्दालीस सुरक्षितता वाटत नव्हती. गाजीउद्दीन जाठाचे आश्रयास होता, त्यास आणून वजिरी द्यावी अशी जाठ व होळकर वगैरेंची शिफारस होती. परंतु सुजास अब्दालीकडून फोडण्याच्या आशेनें स० रा० ने वजिरी तूर्त त्यासच दिली. या कृत्यानें जाठ रसून मराठ्यांस सोडून गेला असें सांगण्यांत येते, परंतु त्यास आधार नाहीं. इतर आफवांप्रमाणें हीही मागाहून निघालेली कल्पना असवी.

५. दिल्लीचा मुक्काम, तहाची वाटाघाट (१०८-१०९०-१७६०).— इकडे गोविंदपंताचे मागें एरंडे व कानेटकर यांचा लकडा चालूच होता. 'पठाणाकडील काम नासो अगर होवो, तुम्हीं येणें असें असेल तर तसेंच लिहिणें. अगर त्या शहावर फौज ठेवून आठ रोजांत येणें. नववा रोज लागणार नाहीं तर तसेंच लिहिणें. जर फौज पुढें जाईना, तर पठाण कसे दबतात; आणि फौज घेऊन पुढें जावें तर एरंडे श्रमी. याजकीरतां दोनही पेच आहेत.' (१०८६०, १०२२५). पंताची अशी तारांबळ असतां अब्दाली व स० रा० यांजमध्ये तहाची बोलाचाली सुरू झाली. सुजाचे मतें आपले व नजीबखानाचे मध्यस्थीनें सल्ला व्हावा, हाफीज रहमत, अहंमदखां, गाजुद्दीन हे त्यांत नसावे' (१०२२६). 'आम्ही अब्दालीकडे आलों म्हणून कांही श्रीमंतांनी वसवसा न धरावा. सर्व प्रकारें त्यांचें कार्य होय तेंच करीन' अशा गोडगोड थापा सुजा देत होता [१०२२७]. सदाशिवराव त्याचें कपट ओळखून होता. नागपुरकर भोसल्याचा बंगाल्यांत शिवरामभट साठे म्हणून एक वकील स. १७५३ अगर त्याचेही पूर्वीपासून होता (खं. ३ ते ४३६, ४३९, ४४२, ४४३, ४५०), तोच पटणास या वेळीं अली गौहरजवळ जाऊन राहिला होता, त्याच्यामार्फत गोविंदपंताचें बोलणें पुढील तहाविषयीं चालू होतें. गोविंदपंताने सदाशिवरावास लिहिलें, 'मजला किरकोळ वसता न कराव्या. ऐवज नाहीं. मुलखांत बखेड

आला आहे. बंदोबस्त करून मीच सेवेशीं हिशेब घेऊन येतो. तेथें आल्यावर जे आज्ञा होईल तेकरीन.' [सदर] सर्व सरदारांचा, मुख्य धन्याचा व एकंदर मोहिमेचा सर्वच बोजा एकदम गोविंदपंतावर कसा पडला हें ले. २२९ वरून दिसतें.

एकंदरीत मराठ्यांच्या फौजा अडीच महिने दिल्लीत तळ देऊन बसल्यामुळें उभयपक्षांची मोठी कुर्बवणा सुरू झाली. यमुनेच्या अलीकडे मराठे व पलीकडे पठाण यांना त्या पावसाळ्यांत सर्व मुलुख खाऊन व लुटून फस्त केला. दोघांचेही सामर्थ्य समसमान असल्यामुळें, पुढें काय प्रकार होणार याची उमज कोणासच पडेना; आणि जे सामान्यतः तटस्थ म्हणून होते त्यांची मात्र अतिशय त्रेधा उडूं लागली. कारण दोनही पक्ष शक्तीच्या जोरावर त्यांजवर जुलूम करूं लागले, म्हणून एक निश्चय मनाचा करून कोणत्याही पक्षास मिळण्याचें धैर्य त्यांस होईना. दिल्ली मध्यबिंदु कल्पून तेथून सुमारे शंभर दीडशें मैल अंतराच्या परीघांत समाविष्ट होणारा प्रदेश या दोन समसमान शत्रूंच्या बावरांनं अगदी त्रस्त होऊन गेला. एकमेकांचे साथीदार फोडण्याचे प्रयत्न सारखे चालू राहिले, त्यांत आरंभी मराठ्यांचे पक्षास ज्यास्त वजन असून, पुढें पुढें तें पारडें उलट फिरूं लागलें. ता. १७ ऑगस्टला सदाशिवराव लिहिता, 'अब्दालीची फौज कांहीं फुटून येणार, त्यांचा करार तुम्हांजवळ जमा व्हावें, एक लाख खर्चास देऊन इकडे आणावें, त्यांत फौजही फुटते' (१२३१). गंगानदीला सोरमचे घांटावर पूल बांधून नांवा ठेवाव्या म्हणजे अब्दालीकडे जमा झालेले रोहिले पुलावरून उतरून स्वदेशीं जातील अशी युक्ति सदाशिवरावांनं गोविंदपंतास सुचविली. नावांचे पूल बांधून नदी ओलांडण्याचा प्रघात अद्यापि उत्तर हिंदुस्थानांत चालू आहे. ता. २१ ऑगस्टची स्थिति येणें प्रमाणें. 'अब्दालीची फौज दिल्ली घेतल्यामुळें फार घाबरी झाली. रोहिले फार करून गेले व जाणार. नजीबखान मात्र हिंमत दाखवितो. सुजाउद्दौला जाऊन फसले आहेत. पुरतेंच त्याचें पारिपत्य होईल,' असें गोविंदपंत लिहितो. त्यावर सदाशिवरावांनं कळविलें, 'तुम्ही कनोजेपुढें रोहिल्यांच्या मुलखांत गंगातीरी देऊन पार उतरावयाची आवई घालणें आणि तुम्ही गंगातीरी

राहणें म्हणजे यांस पायबंद लागेल; आणि जे दुदिले (दोन दिलाचे) झाले. आहेत ते यास सोडून जातील. शिदाप्पाशेट वीरकर हा सदाशिवरावाचे फौजेबरोबर सामान पुरविणारा व्यापारी असून देवघेवीचें काम त्याचेमार्फत चालत असे [१-२३४]. ता. २९ ऑगस्टला गोविंदपंत आपलेकडील वर्तमान लिहितो. ' आम्ही मौजे मही घेऊन सेगर नदी घेऊन दरमजलींनीं तालगांवीं ईसन नदीवर आलों. पाऊस अतिशय, चिखल झाला. नद्या भरल्या व जलमय सर्व झालें. परंतु तसे भिजतच तालगांवीं आलों. पठाणास कळतांच वकील पाठवून सल्लख केला. इतक्यांत अहंमदखान बंगसाची पत्रें आम्हांस आलीं कीं मी सर्वस्वी तुमचा आहे. तुमचे भरंवशावर कनोज वगैरे ठाणीं एका मतलबाकरितां बसविली होती. बिबीनेंही त्यास लिहिलें. दुसरे दिवशीं तिरव्यावर आलों. पाहोन घाबरे झाले. कौल घेऊन समरसिंग बघेला भेटीस आला. ठाणें सरकारचें बसलें. हटिया वगैरे ठाणीं तमाम खालीं झालीं. आतां बिठुरास जाऊन स्नान करून उमरगडी येऊं. सुजाउद्दौले जाऊन अनुप-शहरा भेटले. बहुत शिष्टाचार अब्दालीनें दिल्या. दुसरे दिवशीं वाजिरीचा शिरपाव देऊं लागला, तेव्हां त्यानें विनंति केली. पातशहा कोण व मी वाजिरी कोणाची करावी ! त्याजवर रात्रीस सर्व लहान थोर जमा करून अब्दालीनें मसलत केली कीं आपणास येथें राहणें नाही. मराठ्यांचा जोर दिवसेंदिवस होऊं लागला, त्यास कोणाचें ऐकूं नये, सल्लख करून आपले देशास जावें. हें वर्तमान बोलत आहेत, ' [१-२३६]. सुजाची भेट घेण्याकरितां मुद्दाम अब्दाली कोळजलेश्वराहून अनुपशहरास गेला. सुजाचा विचार कोणत्याच पक्षास उघडपणें मिळण्याचा नव्हता. अब्दालीचें व त्याच्या वापाचें उघड वाकडें होते. तथापि नजीबखानाच्या मध्यस्थीनें व अब्दालीनें आदर दाखविल्या-वरून सुजा प्रस्तुत अब्दालीस मिळाला [एल्फिन्स्टन]. गंगा नदीवर मंडी घाट आहे येथें सुजाची गांठ नजीबखानानें जाऊन घेतली; आणि सुजास घेऊन तो अनुपशहर येथें अब्दालीचे भेटीस आला. तेथून पुढें सर्व मडळी हळूहळू दिल्लीचे समोर सिकंदरा येथें आले. त्या वेळीं नदीस पूर असल्यामुळे त्यास

अलीकडे बेतां येईना. ता. २ सेप्टेंबर रोजी सदाशिवराव पंतास लिहितो. 'आम्ही प्रस्तुत दिव्नीत नारोशंकर यास ठेवून बंदोबस्त केला आहे. रोहिले, अब्दाली सुजाउद्दौले यांची राजकारणे तहाचीं आलीं आहेत. त्याचा बनाव बसतो न बसतो हें पहात बसल्यानें ठीक नाही, याजकरितां कुंजपुऱ्याकडे जाणार आहों. येथील बंदोबस्त केलाच आहे. आम्ही तिकडे गेल्यानंतर तेही त्यारोखें सहजांत येतील. आपल मुख्य पाठी पडोन, लढाई पडली तरी तिकडेच पडेल, तुम्हीं तूर्त इकडे न येणें. गोपाळराव गणेश व तुम्हीं कनोज जवळ गंगा किनारा धरून पली-कडील दबाबास जाऊन राहवें. म्हणजे रोहिल्यांवर दबाब पडेल. अहंमदखान बंगस, सादतखान वगैरेचीं राजकारणें आलीं आहेत कीं आम्ही निघोन गोविंद-पंताजवळ जमा होऊं. ऐवजासंबंधानें सहा महिने लिहितां भागलों. तरी तर्तूद करणें' [१२३७]. या वेळीं अब्दाली उलटून गोविंदपंताचे अंगावर जाण्याचा मोठा संभव होता आणि त्याजबद्दल सावध राहण्यास सदाशिवरावानें पंतास इशाराही दिला होता [१२३८]. पंत लढाईत गुंतल्यामुळें मुलखाची लावणी व आबादानी बिघडली, त्याचा अर्थ विपरीत करून लोकांनीं सदाशिव-राबास कळविलें की, लावणी कमती करून खावंदास तोटा दाखवावयाकरितां मुहाम पंत असें करतो, त्याजबद्दल सदाशिवरावानें पंताची कानउघाडणी केली आहे [१२३९]. 'कमाविशीचा मामला, सबब उपज कमी यावी अशा डौलानें हयगय करतां म्हणोन बारीक बारीक शोध करतां विदित झालें. मक्ता होता तेव्हां मेहेनत लावणी करीत होतां, आतां कमावीस जाली, आमचें येणें झालें, आतां लावणी पाडून तोटा नजरेस पडेसा करावा, असा शब्द न येई, सरकारचें काम होय तें खातरजमेनें करणें. ऐवज जरूर पाठविणें, इकडे न येणें, [१२४१]. तुम्हीं फौज सुद्धां सोरमच्या घांटाजवळ जाऊन राहणें. पलीकडे सुजाउद्दौला व रोहिले यांच्या मुलखांत आवई घालणें. अब्दालीस रसद जाते, ती लाग भाग पाडून मारावी, लुटवी, त्याप्रमाणें गोपाळराव गणेश व तुम्हीं मिळोन लिहिल्याप्रमाणें करावें. तुम्ही आतां केषळ महालकरी नव्हां, सरदारा सारखी तुम्हां पराबर फौज आहे. जाठाचेही

लोक जवळ कुमकेस आहेत. रात्रंदिवस सडे फोजेनें गमिमी करावी' असें १८ सेप्टेंबरला सदाशिवराव पंतास लिहितो [१२४४], सेप्टेंबर महिन्यांत अब्दालीची हालत कशी होती, हें खालील मजकुरावरून दिसतें. 'चार रोजांखालीं सुजातउद्दौले अब्दालीजवळ गेले. अब्दालीनें त्यांजला सांगितलें, तुम्ही मातबर, दोन करोड रुपयांचा मुलूख तुम्हां खालें. मी हैराण, मजवर शिपायांची तलब चढली. याची तजवीज करून देणें. हें ऐकून सुजा सखेद जाले. शहावल्लीखानाकडे गेले, कीं मी तुमचे इमानवर आलों, आतां हे काय ! वजीर शहावल्लीखान बोलला, तुम्ही लुच्चांचे सांगीवरून आलों. आम्ही तुम्हांस इमान पाठविलें नाहीं. नदी उतरून तुम्हांवर कोण येत होता? जसे आलों तसे शहास राजी करा'. त्याजवर फजीत होऊन डेरां आले. नजीब-खानानें अब्दालीस सांगितलें, 'मी सुजास घेऊन आलों. आतां रुपये घेणें तेव्हां सोडणे.' हें वर्तमान ऐकून सुजा व नजीबखान यांस बिघाड झाला. एक करोड रुपये सुजाजवळ मागतात, हें वर्तमान घनसुंदरदामानें लिहिलें आहे., सुजानें घनसुंदरदासास कळविलें, मजला नजीबखानानें फसविलें. श्री. भाऊसाहेबांनीं, सरदारांनीं, गोविंदपंतांनीं व माझे आईनीं सर्वांनीं सांगितलें कीं तुम्हीं न जाणें. त्यांचें न ऐकोन या कुंटणाचे बोलास लागोन आलों, फजीत पावलों. अब्दालीचे लष्करीं गडबड झाली, सर्व लहानथोर मराठ्यांशीं सलूख करून आपले देशास जावयाचा मनसुबा करितात. लढाईची हिंमत त्यांत राहिली नाहीं. दहा हजार घोडे उंट खेचर अनुपशहरीं मेले, नित्य मरतात. स्वामीचें दैव थोर सर्व उत्तमच होईल.' [१२४६]. त्याच वेळीं कपिलाषष्ठीवें महापर्व [बहुधा भाद्रपद वा. ३० ता. ३० सेप्टेंबर], असून त्यासाठीं गंगास्नानास पंतानें आपले मुलगे व जनार्दनपंत यांस आपले जवळ बोलाविलें. (१२४७). गोविंदपंतास पत्र लिहिण्याचें काम तरी दररोज मोठेंच होतें. अब्दाली, रोहिले, सुजा वगैरे मंडळींचीं कारस्थानें व हालचाली पंतासच चांगल्या समजत होत्या, आणि सर्व प्रकार विस्तारपूर्वक तो सदाशिवरावास, दक्षिणेंत नानासाहेबास, पुंदेल खंडांतील आपल्या हस्तकांस व इतर मंडळींस व राजे

रजवाण्यांसही लिहीत होता. [१२५३] या वेळीं सदाशिवरावानें शिंदे किंवा तशाच योग्यतेचा दुसरा सरदार पंताचे मदतीस पाठविला असता तर बरेंच काम झालें असतें. इकडे प्रस्तुत सर्व भार पंतावर येऊन पडला, आणि तिकडे सदाशिवरावाजवळ सर्व फौज व सरदार रिकामे राहिले.

इकडे तहाची वाटाघाट चालली होती, तिचा फलितार्थ प्रथम सांगितला पाहिजे. सेप्टेंबर ता. १८ रोजी खालील पत्र दिल्लीतून पिलाजी जाधवाचा मुलगा सटवाजी जाधव यानें पेशव्यास लिहिलें. ' इकडील वर्तमान तरी वरचेवर श्री. भाऊसाहेब यांच्या पत्रांवरून निवेदन होत असेलच. श्रीमंतांचा मुकाम सालेभार बागासांनिध आहे. गिलच्यांचा मुकाम यमुनेपलीकडे आहे. गिलच्यांने वकील श्रीमंताकडे येतात, यांचेही त्यांजकडे जातात. जाबसाल लागले आहेत. आपला दबाब भारी, श्रीमंत जें करणें ते उत्तमच करतील; आणि श्रीकृपेनें व आपल्या पुण्यप्रतापें सर्व गोष्टींचें यशच येईल' [६४०४]: या शब्दांवरून मराठ्यांची हुरूप केवढी होती, व त्यांचा सदाशिवरावाचे ठिकाणीं केवढा भरंवसा होता, हें निदर्शनास येते. सटवाजी जाधवासारखा त्रयस्थ गृहस्थ हें लिहितो, यावरून सदाशिवरावावर सरदार सर्व नाराज झाले होते वगैरे प्रवाद पाठीमागून अपजयानंतर उठलेले होत.

विश्वासरावास पातशहा केल्याची व आणखीही पुष्कळ खोटी बातमी पसरवून नजीबखानानें मराठ्यांचें नांव मुसलमान मंडळींत पुष्कळच खराब केलें. त्यांत पैशाची अडचण भरून काढण्याकरितां सदाशिवरावानें दिवाणी—आमचें छत तोडून त्या चांदीचे रुपये पाडले, या झुल्लक परंतु हृदयशोभक गोष्टीची भर पडली. छतास बोटभर जाडीचा चांदीचा पत्रा असून वर सोन्याचें काम केलेले होतें. छत तोडून रुपये केले ते तीन लाख झाले असें बखरकार म्हणतो, व १७ लाख झाले असें मुसलमान इतिहासकार लिहितात. दागदागिने वगैरे सर्व मिळून १७ लाख झाले असावे. कांहीं असलें तरी या कृत्यानें लौकिकांत पातशाहीन्नी अप्रतिष्ठा होऊन मराठ्यांचे विरुद्ध मुसलमान मंडळी साफ चिड्डून गेली. जाठ, होळकर वगैरे क्रित्येक इसम छत तोडून नये म्हणून सांगत होते,

ताजाकलम—पुस्तक प्रसिद्ध झाल्यावर खालील महत्वाचे पत्र सदाशिवरावानें दिल्लीहून दक्षिणेंत लिहिलेलें रा. विनायक लक्ष्मण भावे, ठाणें, यांजकडून उपलब्ध झाले. त्यावरून तद्वाच्या उभयपक्षां अटी व त्या वेळची परिस्थिति चांगल्या कळून येतात. तसेंच सदाशिवराव दुराग्रहानें वागत नसून शिंदे होळकरांशीं त्याचा बेबनाव नव्हता हेंही सिद्ध होतें. हे पत्र पृ. १६१ वें आरंभी वाचावें. पाठीमागें अक्षराचा नमुना छायाचित्रांत दिला आहे.

“ चि. रा. धोडो मल्हार यांसी सदाशिव विमणाजी. आशीर्वाद उपरी येथील कुशल जाणून स्वकीय कुशल लिहीत जाणे विशेष. तुमचे पत्र आले ते पावोन लिहिले वर्तमान मविस्तर कळले. येमेच निरंतर साकल्य पत्रां लिहीत जाणे. इकडील वर्तमान तरी, फौज सरदारमुद्धा दिल्लीस आले. किला घेऊन आंत सरकारचा बंदोबस्त केला. सुज्यातदौले व नजीबखान वगैरे रोहिलेसुद्धां अबदाली यमुनेपलीकडे येऊन मुकाम करून राहिले आहेत. नदीस पाणी फार. सुज्यातदौला नजीबखान यांचे विचारे सलुखा वा पैगाम लागला. त्याचे मते सरंदेची हद्द अब्दालीची करून घावी, पातशाही बंदोबस्त आपले हवाला करावा; वजिरी वक्षीगिरी सुज्यातदौले मागतात; वक्षीगिरी नजीबखान मागतो. नदीमुळे उभयतां सैन्याचा मोकाबला होत नाही, तो पैगामही आहे. आमचे मते अटकची हद्द, पातशाही बंदोबस्त सर्वांचे पूर्ववत्प्रमाणें राखून चालवावें याप्रमाणे सलुग्याचे करावे त्यात कांही आमचे जाहलियाशिवाय तद्द होत नाही. बोलतां चालतां होईल ते पाहो. केवळ आमच्याच चित्तानरूप घटणे, अगर त्याचे चित्तानरूप होणे, हे कसे होईल? यास्तव जमे वनेल तसे करावे लागेल. होईल तें लहून पाठवूं. नदीपायाव जाहलिया लढाई प्राप्त होईल. (येथून पुढील अक्षर खुदांचे). सरदार दोघेही बहुत साफ आहेत. कारभारी यांस तो संतोषच आहे. सर्व पेच पोटाचा, बाहेरील कजियामुळे न मिळें कर्ज. सावकारी बंद. दोनही फौजा ह्या हरद सरदारांची फौज मोडलीयामुळे, त्यांची सलावत आहे. यदांचे येणे व बाहेरील मसलत भारीच आहे. सर्व आशीर्वादे करून परिणामास जाईल. लढाई न पडतां सर्व प्रेतन, आवरू राहून, होतील ते करू. सेवटी नेटानें सर्व येकत्र जमून लढाई करूं. ईश्वर बरेच करील आपले वर्तमान शरिराचें वगैरे लिहिणे तीर्थरूपांचे शरीर उत्तम जालें म्हणजे सर्व मनसबे उत्तम. वैविशां वर्तमान लिहति जाणे. छ ६ सैफर बहुत काय लिहिणे हे आशीर्वाद. ”

१ शिंदे होळकर. २ सरदाराचे, रामाजी अनंत व गगाधर यशवंत. ३ येथे मोडीतील काही शब्द सदिग्ध वाटतात, ते वाचकांनी लावून वाचावे. ४ अब्दालीची. ५ गानामाहेवाचे ६ ता. १६ मेमेबर म १७६०

১৪০৫
 ১৪০৬
 ১৪০৭
 ১৪০৮
 ১৪০৯
 ১৪১০
 ১৪১১
 ১৪১২
 ১৪১৩
 ১৪১৪
 ১৪১৫
 ১৪১৬
 ১৪১৭
 ১৪১৮
 ১৪১৯
 ১৪২০
 ১৪২১
 ১৪২২
 ১৪২৩
 ১৪২৪
 ১৪২৫
 ১৪২৬
 ১৪২৭
 ১৪২৮
 ১৪২৯
 ১৪৩০
 ১৪৩১
 ১৪৩২
 ১৪৩৩
 ১৪৩৪
 ১৪৩৫
 ১৪৩৬
 ১৪৩৭
 ১৪৩৮
 ১৪৩৯
 ১৪৪০
 ১৪৪১
 ১৪৪২
 ১৪৪৩
 ১৪৪৪
 ১৪৪৫
 ১৪৪৬
 ১৪৪৭
 ১৪৪৮
 ১৪৪৯
 ১৪৫০
 ১৪৫১
 ১৪৫২
 ১৪৫৩
 ১৪৫৪
 ১৪৫৫
 ১৪৫৬
 ১৪৫৭
 ১৪৫৮
 ১৪৫৯
 ১৪৬০
 ১৪৬১
 ১৪৬২
 ১৪৬৩
 ১৪৬৪
 ১৪৬৫
 ১৪৬৬
 ১৪৬৭
 ১৪৬৮
 ১৪৬৯
 ১৪৭০
 ১৪৭১
 ১৪৭২
 ১৪৭৩
 ১৪৭৪
 ১৪৭৫
 ১৪৭৬
 ১৪৭৭
 ১৪৭৮
 ১৪৭৯
 ১৪৮০
 ১৪৮১
 ১৪৮২
 ১৪৮৩
 ১৪৮৪
 ১৪৮৫
 ১৪৮৬
 ১৪৮৭
 ১৪৮৮
 ১৪৮৯
 ১৪৯০
 ১৪৯১
 ১৪৯২
 ১৪৯৩
 ১৪৯৪
 ১৪৯৫
 ১৪৯৬
 ১৪৯৭
 ১৪৯৮
 ১৪৯৯
 ১৫০০

परंतु सदाशिवरावांनं तें मानलें नाहीं. आलेल्या नडी कोणत्या ना कोणत्या उपायानें त्यास भागवाव्या लागल्या.

आपल्या कचाटींत पूर्णपणें अब्दालीस आणून त्याजकडून योग्य असलेला कायमचा तह व बंदोबस्त करून घेण्याचे सदाशिवरावांचे प्रयत्न चालू असतां, सेप्टेंबर महिना खलास होत आला. अलीकडच्या महिना पंधरा दिवसांत अब्दालीची बाजू बरीच खालावली होती; आणि महिनाभर यमुना उतार देणार नाहीं हा अजमास खरा ठरला तर सदाशिवरावांनं त्यास नरम केलें असतें. औरंगाबादचा राहणार पंडित भवानीशंकर यास सुजाकडे बोलावली करण्यास सदाशिवरावांनं पाठविलें असून, उलट पक्षीं दिल्लीचा रहीश देवीदत्त हा सुजाकड वकील सदाशिवरावाजवळ होता. या देवीदत्ताबरोबर दुसरा एक इसम काशीराय नांवाचा असून त्यानेंच पानपत्तानंतर एकंदर प्रकारणाची हकीकत मुसलमानांत लिहिली ती काशीरायाची बखर म्हणून हल्लीं प्रसिद्ध आहे. ही बखर एशियाटिक रिसर्चिसच्या तिसऱ्या पुस्तकांत इंग्रजी भाषांतररूपानें प्रसिद्ध होऊन पुढें या इंग्रजीचें भाषांतर मराठींत विविधज्ञान विस्तार मासिकांत प्रसिद्ध झालें. वरील वकिलांच्या मार्फत होत असलेल्या वाटाघाटी सुजाकडून नजीबखानास व अब्दालीस कळत होत्या. ऑक्टोबर महिन्यांत हे त्रिवर्ग एकत्र होऊन पुढील विचारास लागले. या सर्वांचा सूत्रचालक नजीबखान होता. कोणत्याही रीतीनें या वेळीं मराठ्यांचा पाडाव केला नाहीं तर त्यांचा पमडऱ्या कायमचाच पातशाहीत बसला म्हणून समजावें, कदाचित् थोड्या दिवसांत ते आपल्याच ब्राम्हण पातशहा दिल्लीस बसवितील, पुनः त्यांचें पारिपत्य करण्याची अशी संधि प्राप्त होणार नाहीं, असे विचार चालून शेवटीं भवानीशंकराबरोबर आपला खोजा याकुतखान यास सुजानें सदाशिवरावाकडे पाठवून खालील निरोप कळविला. 'रघुनाथ, दत्ताजी व मल्हारराव यांनीं व त्यांच्या फौजांनीं सर्व राजे व रोहिले सरदार यांची सर्व प्रकारें धूळधण उडवून दिल्यामुळे, त्या सर्वांनीं आपल्या बचावाकरितां अब्दालीस हिंदुस्थानांत आणिलें. त्यांनीं पेरलेल्या बीजास आतां फळें येऊं लागलीं आहेत. तथापि आपली सत्ता

करण्याची मनापासून इच्छा असेल तर, आपला आमचा पूर्वापार स्नेह मनांत आणून, उभय पक्षांत स्नेह घडवून आणण्याची खटपट मी करीन.' या प्रमाणें सरहिंद पाबेतोंचाप्रदेश अब्दालीनें मागितला. ही गोष्ट सदाशिवरावांनं कबूल केली नाहीं आणि तह फिसकटला [काशीराय]. एल्फिन्स्टन व एल्यटच्या इतिहासांत याचाच अनुवाद आहे.

दिल्लीस रिकामें कुचंबत बसण्यांत अर्थ नाहीं असें सदाशिवरावास वादं लागलें. या वेळीं तहाची वाटाघाट जोरांत चालू होती. परंतु युद्ध चालू असतां, तहाच्या योजनेस तोंडजबानीनें जोर कधींच येत नसतो. त्यास मनगटाचा दव्या मागून अवश्य पाहिजे, तो दव्या बरोबर न लागल्यामुळें तहाची खटपट निष्फळ झाली. गोविंदपंताकडून अंतर्वेदींतून शत्रूंवर शह बसला नाहीं व थोड्या फौजेनें तो बसणें शक्यही नव्हतें. तेव्हां अब्दाली अडचणींत सांपडला आहे, वगैरे बातम्या येत होत्या त्या खऱ्या नव्हत्या. मराठ्यांनीं दिल्ली घेतली ही बातमी मात्र हिंदुस्थानांत पसरून, त्यांचा गौरव लौकिकांत होऊं लागला. मोगल पातशाहीचें मुख्य ठिकाण अब्दालीच्या हातून मराठ्यांनीं हिसकावून घेतलें या गोष्टीनें मराठ्यांचा दरारा वाढला. त्या योगें त्याचे साथीदार डळमळूं लागले. त्याच्या सैन्यांत स्वदेशीं परत जाण्याविषयीं कुरकुर सुरू झाली. रोहिले सरदार व इतर लहानमोठे गृहस्थ अब्दालीच्या सामर्थ्याबद्दल साशंक होऊन त्याच्यापासून विभक्त होण्याच्या खटपटीस लागले. सुजालाही अब्दालीस मिळाल्याचा खेद वादं लागला. अब्दालीनें सुजावर मारेकरी घातले व तो खर्चाकरितां पैसा मागूं लागला, तेव्हां सुजाला त्याचा अगदीं वीट आला. अलीगौहरनेंही त्याजकडे येण्याचें नाकारिलें. बादशाही मिळवून देण्याच्या नजीबखानाच्या थापा जागच्या जागीं राहिल्या; छट व पैसाही मिळेना. तेव्हां त्यानें सखुखाचें बोलणें करण्यास वकीलही पाठविले. परंतु मनाप्रमाणें तहाचा जम बसण्यास अवधि लागेल असें पाहून, सदाशिवरावांनं त्याच्या म्हणण्याकडे विशेष लक्ष दिलें नाहीं. या वेळीं सदाशिवरावाची स्थिति इतर एक बाबतींत अब्दालीच्याहून भेन्न होती. दिल्लीचा कबजा पोलोची

तयारी, उत्कृष्ट तोफखाना, मोठमोठ्या शूर सरदारांचें साष्टा, व सर्व गोष्टींची सुबत्ता हे प्रकार त्यास अनुकूल असून, दत्ताजीच्या वधाचा सूड घेण्याची सोत्कंठ ईर्ष्या त्याच्या मनांत होती. तेव्हां अब्दालीला अडचणीत गांठून त्याचा समूळ फळा उडविण्याचा त्याचा मानस होता. अब्दालीनें मनाप्रमाणें तह केल्यास त्यास स्वदेशीं सुखरूप जाऊं यावयाचें, नाहीं तर अंतर्वैदांत गांठून किंवा अलीकडे आल्यास एकदम हल्ला करून, त्याचा पाडाव करण्याचा सदाशिवरावाचा बेत होता.

परंतु तह त्यास नको होता असें मात्र नाहीं. सदाशिवराव गर्वानें फुगून गेला होता, तो कोणाचेंच मानीत नव्हता, वगैरे अपवाद पश्चात् बुद्धीचे केवळ असत्य आहेत. पराभव झाल्यावर खरी स्थिति समजण्याची ज्यास शक्ति नाहीं अगर साधनें नाहींत, त्यांनीं मनाचें समाधान करण्याकरितां, किंवा काशी-रायासारख्या मराठ्यांच्या द्वेषाच्यांनीं त्यांची मानखंडना करण्याकरितां या गर्वाच्या फाजील कल्पना मागाडून सदाशिवरावाच्या माथीं मारल्या आहेत. काशीरायाची बखर वाचून तो केवळ मुसलमानांचा हेरच असावा असें वाटल्याशिवाय राहत नाहीं. तह घडवून आणण्यास मागून चापती लावली पाहिजे, हें तत्त्व सदाशिवराव ओळखून होता; आणि दिल्ली काबीज होऊन तेथील व्यवस्था लागतांच त्यानें पुढें कुंजपुण्यावर जाऊन अब्दालीचा मार्ग अडविण्याचा उपक्रम सुरू केला. ता. २ सेप्टेंबरच्या पत्रांत त्यानें हा इरादा व्यक्त केला आहे. त्यापूर्वीच कांहीं दिवस तो घाटत असला पाहिजे. अब्दालीस अडविण्याचा मुख्य मार्ग म्हणजे पूर्व पश्चिम दोर्हीकडून त्यास आवळून मध्यें कोडणें. दक्षिणच्या बाजूनें यमुना नदी भरून चालली असून आगऱ्यापासून तों थेट कुंजपुरा ताब्यांत आल्यावर तेथपर्यंत दक्षिणच्या बाजूनें अलीकडे येण्यास त्यास वाव नव्हताच. तेव्हां पूर्वेकडून गोविंदपंतास मदत पाठवून त्याजकडून अब्दालीस द्वासकून आपल्या अंगावर पुढें आणणें हाच मुख्य उपाय सदाशिवरावास होता. परंतु यमुना भरलेली असल्यामुळे पलीकडे गोविंदपंतास मदत पोचणें शक्य नव्हतें, तेव्हां कुंजपुण्याचे बाजूनें सहारणपुरावरून त्याजवर चालून त्यास मार्ग रेंटीत

आणणें हाच त्याच्या पाडावाचा मुख्य उपाय होय, असें सर्वांच्या विचारानें सदाशिवरावाने ठरविलें असावें. अशा इराद्यानें त्याने कुंजपुऱ्याकडे चाल केली. ही चाल करण्यांत बळवंतराव मेहेंदळ्यास तो पुढें करी, होळकर वगैरेंच्या गनिमी पद्धतीचा सल्ला तो घेत नव्हता. कांहीं असलें तरी कुंजपुऱ्यावर जाण्यांत मोठीशी चूक सदाशिवरावाने केली असे म्हणतां येत नाही, मात्र आपली बचावाची सलंग बाजू शाबूद राखणे हे त्याचें मुख्य काम हेतें; आणि बागपतावर अब्दालीस उतार मिळाल्याने सदाशिवरावाची बाजू कशी तुटली, तो प्रकार पुढे सांगण्यांत येईल.

प्रस्तुत दिल्लीपासून कुंजपुऱ्यापर्यंतची यमुनेच्या पश्चिम कांठावरील मुख्य ठिकाणें खाली सांगितलेली ध्यानांत ठेविली पाहिजेत. दिल्लीपासून उत्तरेस यमुनेच्या पश्चिम कांठानें बागपत २० मैल, सोनपत २६ मैल, गणोर ३६ मैल, संभाळकिया ४५ मैल, पानिपत ५४ मैल, व कुंजपुरा ७८ मैल; दिल्लीहून खाली मथुरा ९० मैल, व आग्रा १२० मैल, म्हणजे आगऱ्यापासून कुंजपुऱ्यापर्यंत जवळ जवळ दोनशे मैलांचा नदीकांठ सदाशिवरावास राखावयाचा होता. दिल्लीच्या उत्तरेकडील जां ही नवीन ७५ मैलांची वाढ झाली, ती थोडीशी मराठ्यांच्या आवरशक्तीच्या बाहेर झाली. निदान सर्व उतार संभाळले पाहिजे होते.

कुंजपुऱ्यावर जातांना सदाशिवरावाने प्रथम ता. १२ व नंतर ता. १४ ऑक्टोबर रोजी आपला पुढील उपक्रम खाली लिहिल्याप्रमाणे गोविदपंतास कळविला. 'तुम्हांस तिकडे मोठ्या कामास जावयाविशीं बारंवार लिहिले, परंतु अद्याप गोपाळराव गणेश व तुम्ही गेला नाही. कोठे किरकोळ जमीदारांचे गढागांव घेत बसलां, हे ठीक नाही. या उपरी लौकर तिकडे जाऊन पेशजी लिहिल्याप्रमाणे गडबड करून धुंड उडविणे. या गोष्टीस हयगय एकंदर न करणे. यमुनेचे पाणी फार, या करितां आम्ही दिल्लीवरी बसोन उपयोग नाही. यास्तव कुंजपुऱ्यास अब्दुस्समदखानाचे पारिपत्य करावयास जात आहों. नाना पुरंदरे व आपाजी जाधवराव यांस दिल्लीस पाठविले. त्यांनीं ता. ३० सफरी (ता. १० ऑक्टोबर) अलीगौहर याचे नांवचे गजाशिके केले. शहरांत

द्याही फिरविली. त्याचे पुत्रास बाहेर काढून वलीहद केलें. सर्व आत्म्यांस खुशाली झाली. लोकांनी नजरा केल्या. शिक्रे चालू झाले. मोठा समारंभ केला. आम्ही कुंजपुऱ्याकडे गेलो. अब्दाली इकडेच कूच करून आलीया उत्तमच झालें. दिल्लीकडील मुख्य मागे मोकळा राहील, लढाई इकडेच पडेल. कदाचित् ते इकडे न येतां तिकडे तुमचे रोखे जाहले तरी बरेंच आहे. आम्ही पाठीवरी यमुना उतरून अंतर्वेदीतून येऊन पारिपत्य करूं. कुंजपुरेवाला ठरत नाही. डावा डोल होऊन दमवायाच्या मुद्यावरी आहे. ठरला तरी मोर्चे लावून यथास्थितच पारिपत्य करूं. तुम्हीं तिकडे सत्वर जाऊन पोहोचणे. केवळ छोट्या मोठ्या कामास गुंतोन न राहणे. गनिमी मेहनत करून रोहिले व सुजा यांचे प्रांतांत धामधूम होई असें करणे. अब्दाली आम्हांकडेच येईल. तिकडे आला तरी पाणी आहे, तो आहे. चार रोजांत कुंजपुऱ्याचें पारिपत्य करून सारंगपुराकडे उतरून नजीबखानाचे विल्हे लावून पुढे अब्दालीचे पाठीवर येऊं. ऐवज लवकर येऊन पावेसा करणे. अलीगोहरचा शिक्षा दिखित पडल्य, त्याची चिठी पाठविली आहे, त्याप्रमाणें लिहून पातशहाची जरब मोडून याचे नांवें करणें [१०२५८]. ' लवकर जाऊन सर्व कामें यथास्थित करणें.— ग्वाल्हेर आग्रा मथुरेवरून ऐवज दिल्लीस येई ते करणे. जाठ वल्लभगडास आहेत, तिकडून रसदेचा वगैरे पेंच पडावयाचा नाही. त्याची फौज पुत्र हुजूर येणार. ते तेथें राहून पलीकडे पायबंद द्यावा. तिकडून तुम्हीं फौज-सुद्धां जाऊन शहावरी असावें. इकडे यमुनेचें पाणी हलके होतांच अब्दालीचें पारिपत्य यथास्थित करावें असा डोल आहे. त्याजकडून तहाचें राजकारण अद्याप आहे, परंतु मळमळीत आहे, ठीक नाही. येथील मर्जीनुरूप जाहल्याशिवाय तह होणार नाही. प्रस्तुत आम्ही दिल्लीहून दोन मजली कुंजपुऱ्याचे सुमारें आलों. पुढे जाऊं. अलीगोहरचे पुत्र बाहेर काढून वलीहदी शुक्रवारचे सुद्धें केली. आपले ताडुम्यांतही शहा-आलमचा गजशिक्षा चालविणे. महिनाभर फौज उतरायाजीगें पाणी होत नाही. कुंजपुऱ्यास समदखानाचें पारिपत्य करूं, अब्दाली तिकडे आला

तर उत्तम, न आलिया फिरोन घेऊं. लिहिल्याप्रमाणें तुम्हीं राह देणें. जाठ आपलाच आहे. वसवास नाहीं ' [१-२५९].

‘जाठ आपलाच आहे, वसवास नाहीं,’ व ‘जाठची फौज जवळ कुमकेस आहे’ (१-२४४), या विधानांवरून व पराभूत मराठ्यांस पुढें जाठानें भरपूर साह्य केले, यावरून जाठ स०रा०वर रुसून चालता झाला, हा समजही खोटा ठरतो. मात्र ‘रसद पोचविण्यास जाठ तुम्हांस त्रास देणार नाहीं ’ (१-२६४), या स०रा०च्या इशान्यावरून लोकांत त्या वेळी जाठ रुसून गेल्याचा प्रवाद उठला होता असें दिसतें. दोन प्रबळ शत्रूंच्या या तीव्र झगड्यांत इतरां-प्रमाणे जाठासही अमुकच एका पक्षाकडे उघडपणें सामील होण्याची बुद्धि नव्हती, एवढाच प्रकार फार तर म्हणतां येतो. ‘इकडे भाऊ, तिकडे अब्दाली, दोनही सबळ अनुष्ठानी, दोहोची सुकृते सध्यां ताजव्यांत घातलीं आहेत. न्यूनपूर्ण थोडक्याच दिवसांत दिसोन येईल. तो पावेतों आम्ही आपले जागां दम बांधोन स्वस्थ राहवें, असा जाठानें निश्चय केला ’ (भा. सा. ब. ९६), हीच वस्तुस्थिति खरी दिसते. कबिले ग्वालेरीस ठेविले नाहींत, मीरशहा-बुद्दिनास वजिरी दिली नाही, सभागृहांतील छताची चांदी काढून त्याचें नाणें केले, आणि दिल्लीचा बंदोबस्त जाठाकडे दिला नाही, हीं चार कारणें जाठाचे रुसव्याची काशीरायाने दिली आहेत. पुष्कळ असामी आपापल्यापरी स०रा० स सल्ला देत होते, सर्वांच्याच सूचना ऐकणें त्यास शक्य नव्हतें. डाव फसल्यावर मागाहून ‘ मग मीं, सांगितलेच होतें, ’ असें जो तो म्हणणार, हल्लीं सुद्धां अशा मोठ्या भानगडीच्या मोहिमांत बजबजपुरी कशी माजते, हें सर्व ध्यानांत ठेवून त्या वेळच्या स्थितीचा अंदाज केला पाहिजे.

६. कुंजपुण्याचा पाडाव (१७-१०-१७६०).—दिल्ली सोडून दहा वीस कोस पुढें आल्यावर कांहीं तरी आकस्मिक कारण घडून नाना पुरंदरे व आपाजी जाधव यांस सदाशिवरावानें परत पाठवून त्यांजकडून आश्विन शु० १,-१०-१० रोजी दिल्लीस वलीअहदीचा समारंभ करविला [१-२५८-५९]. रोंपेंबरांतच कुंजपुण्याची मोहीम ठरून कांहींनीं पुढें जाऊन बागपत सोनपत वगैरे

ठाणीं हस्तगत केली. बळवंतराव मेहेंदळे लिहितो, 'कुंजपुन्यास जाण्यास पाणिपतपावेतों येऊन पोचले, व लोकांस तफावत आहे. नदीस पाणी आठ चार दिवस उतरावयास पाहिजेत. गिलच्यांची फौज दिल्लीजवळ पलीकडे ये कांठीच आहे. कूच करून पलीकडले तीरानें येणार होते. प्रस्तुत लष्करांत खर्चाची निकड फारच आहे. आम्हांसारख्यांनी वस्ता मोडून खादल्या. सर्वही पेच श्रीमंतांचे प्रतापें वारतील. एक भाऊसाहेबांची हिंमत व लोकांवर उत्तम दृष्टि आहे, येणेंकरून फत्तेच आहे' [१२ ऑक्टो०, इ. सं. ए. टि. १०१४]. कुंजपुन्यावर शिंदे, होळकर व विठ्ठल शिवदेव पुढें गेले. मध्यें सदाशिवराव मागें तोफखाना व पिछाडीस दमाजी गायकवाड आले. हें नाक्याचें ठिकाण मराठ्यांनीं काबीज करण्यांत अब्दालीचा स्वदेशी जाण्याचा मार्ग बंद होऊन त्याचा पाया तुटणारा होता. येथूनच त्याचे स्वदेशाशीं दळणवळण होतें. मराठ्यांच्या फौजा कुंजपुन्यावर आलेल्या ऐकून अब्दाली गडबडला. त्यानें कांहीं फौज मदतीसाठी यमुनेच्या पूर्वतीराने रवाना केली, आणि मदत येईपर्यंत कसाबसा टिकाव धरा, असें पत्र अब्दुस्समदखानास पाठविले. तें पत्र सहज गेल्या मराठ्यांचें हातीं लागलें, तेव्हां दोन तीन दिवसांत त्वरा करून इब्राहीमखानाच्या तोफखान्याकडून जोराचा मारा देवविला आणि तीन टोळ्यांनीं तीन बाजूंनी चढाई करण्यांत लढाई मोठी निकराची झाली. शिंदे तर दत्ताजीच्या मरणाचा सूड घेण्यासाठीं टपलेले असून सर्वांनीच मोठी शिकस्त केली. दामाजी गायकवाडाने हरहर महादेव असा घोष करून तोफांनीं पडलेल्या भगदांडांतून घोडे घातले. त्याबरोबर झटक्या सरशीं शहर व किल्ला हस्तगत झाला. कुतबशाहा व अब्दुस्समदखान दमाजीच्या फौजेस जिवंत सांपडले. दमाजीनें त्यांस हत्तीवर बसवून सदाशिवरावाकडे रवाना केलें. त्याला पाहून सदाशिवरावास दत्ताजीच्या वधाची आठवण झाली आणि लगेच त्यानें त्या दोघांचा शिरच्छेद करविला. यामुळें अब्दालीच्या पक्षास अत्यंत चीड आली, आणि इतउत्तर युद्धाचा रंग पालटला. पाडाव केलेल्या शत्रूस ठार मारल्याचीं उदाहरणें मराठ्यांचे हातून सहसा घडलेलीं नाहींत;

आणि या प्रसंगीही वरील दोघां सरदारांस माहं नये असा शिंदे होळकर आग्रह करित असतां त्यांचें न ऐकून, दहशत बसविण्याकरितां म्हणून वरील कृत्य सदाशिवरावानें केलें. कसेंही असले तरी तें गैर होय. मात्र यावरून अब्दालीच्या आजपर्यंतच्या क्रौर्याची यथास्थित फेड जशास तसें न्यायानें करावयाचा निश्चय सदाशिवरावाचा दिसून येतो. पूर्वीच्या स्वारीत रघुनाथरावानें अब्दुस्समदखानास पकडल्यावर दंड घेऊन सोडून दिलें होते. अशा प्रकारें उभय पक्षी निष्ठुरता वाढत गेल्यामुळे, शेवटच्या संग्रामानंतर अब्दालीने पाडाव झालेल्या मराठ्यांस बिलकूल दया दाखविली नाही. 'उपरांत कुंजपुऱ्याचें वस्त्रहरण केलें. लूटही बेमुबलक सांपडली. कित्यांत नजीबखानाचा व्याही व जांवई होता. तो मुलांमाणसांसह पकडला. द्रव्याचे आशेनें बोटास पलिते लावून त्यांचे हाल केले. तेव्हां पंधरा लक्ष रुपयांची मालिस्त दाखविली. कामाठी व बेलदार लावून कुंजपुऱ्याचा किल्ला व शहर पुन्हा ढांसळून टाकिला. सर्वाना यशप्राप्तीचा संतोष झाला [भा. सा. व.]. कुंजपुऱ्यावर पांच सात हजार फौज व पांच सात हजार प्यादा लुटला, यामुळे अब्दालीचे लष्करांत दहशत पडली. कित्येक लोक उठून जातात' (१.२६०). एकंदरीत कुंजपुऱ्यांत पुष्कळ लूट मराठ्यांस मिळाली. त्या लुटींत दत्ताजी शिंद्याचा हत्ती जव्हेरगज आठ दहा महिन्यांपूर्वी पाडाव करून नेलेला पुनः शिंद्यांस परत मिळाला.

रविवार ता. १९ ऑक्टोबर स. १७६० रोजीं विजयादशमीचा दिवस मोठ्या विजयानंदानें कुंजपुरा येथे मराठी फौजांनीं साजरा केला. सदाशिवरावाच्या भाग्याचा तारा या दिवशीं परमोच्च बिंदूस पोचला होता. सार्वभौम सत्तेचा खरा निदर्शक म्हणजे पराक्रमी सरदारांची जूट व जय्यत तयारीनें हिंमतीस चढलेली प्रचंड फौज या दोनही गोष्टी सिद्ध असून, शिवाय धनधान्याची समृद्धि असल्यामुळे मराठ्यांच्या आनंदास पारावर काय असणार ! या दिवशी फौजेची गणती करून मोठ्या थाटानें सदाशिवरावानें सर्व सरदारांसह सीमोल्लंघनसमारंभ केला. दरबारांत सर्वांनीं विश्वासरावास

नजरा केल्या; तोफांचे आवाज सुटले. जिकडे तिकडे आनंदी आनंद झाला. आश्विन शु. ८, ता. १७ ऑक्टोबर रोजी सदाशिवरावाने कुंजपुरा घेतला, ही गोष्ट २३ ऑक्टोबरास नाना पुरंदर्याने दक्षिणेत कळविली. 'दिल्लीचा बंदोबस्त करून श्रीमंत कुंजपुर्यास आले. अब्दालीकडील दहा हजार फौज, समदखान, कुतबखान होते, त्यांजवर हल्ला करून झुंज झाले. मोडले, गोठ लुटला. तसेंच हल्ला करून गांव घेतला. लोकांस लूट पुरती घोडा, उंट विगेरे मिळाले. दाणादुणा लष्करास मिळाला. आपल्याकडील सर्व ब्राह्मण मराठे मंडळी खुशाल आहे. तुम्ही झुंजाच्या खबरी भलत्या ऐकाल, घाबरे व्हाल, मातुश्री चिता करतील यास्तव लिहिले आहे,' [६४०५].

इकडे गोविंदपंताला सांगितलेल्या कामगिऱ्या अशक्य कोटीतल्या असल्यामुळे, बहुतेक कागदावरच राहिल्या. एवढेंच भाग्य समजावयाचें कीं तो स्वतः आपलें स्थान सोडून परत बुंदेलखंडांत पळून आला नाहीं. अब्दाली त्याजवर चालून जाता तर तो परतही आला असता. तत्रापि तो आपल्या स्थानास चिकटून राहिला, येणेंकरून त्या बाजूने अब्दालीला अलीकडे येण्याचा मार्ग बंद राहिला. अब्दालीला हुसकून गोविंदपंतानें आपल्या अंगावर आणून सोडावे असें सदाशिवरावाने शेकडों वेळां लिहिलें. 'तुम्ही व गोपाळराव गणेश एकत्र होऊन जलदीनें सुजाचे मुलखांत हंगामा करणें व रसद न चाले तें करणे. शेंपन्नास राऊत प्यादे येतील जातील त्यांस लुटून मारून टाकीत जाणे. असे लिहीतच गेलों, परंतु तुम्ही गढ घेत बसलां हें काय ! या उपरी पत्रदर्शनीं जाणें. नेहमीं मुलकांत फिरावें. रसद वाट मारावी, गांव लुटावा, माणसें मारावी, दहशत बसवावी, हेंच नित्य करावें. वाटेचे गांव व रस्ते असतील त्यांस दहशत पडोन बेचिराख होय तें करावें. वारंवार लिहितों, परंतु तुमचेकडून त्यास उपसर्ग होत नाहीं. पायबंद बसत नाहीं. तरी या उपरी उशीर न लावणें. अब्दाली कूच करून बागपतेवर चार कोस कांहीं फौज उतरूं लागली. लौकरच त्याचें पारिपत्य होईल. तुम्ही तिकडून गनिमी तऱ्हेनें उगळा लावावा. अब्दाली अलीकडे आला. तुम्ही पुढें येऊन त्याच्या वाटा माराय्या. सत्वर

लिहित्याप्रमाणें करणें, [ता. २५ ऑक्टोबर, १९२६०]. परंतु गोविंद-पंताच्या लहानशा फौजेकडून पावसाळ्यांत शत्रूच्या भर अंगावर चालून जाणें शक्य नव्हतें. पुढें पानपतावरून प्रत्यक्ष सदाशिवरावसुद्धा शत्रूवर चालून जाऊं शकला नाही.

ता. २५ ऑक्टोबरच्या पत्रांतच अब्दाली बागपतावर यमुना उतरून लागल्याची सदाशिवरावास खबर होती. यमुनेच्या पूर्वतीरांनें त्यानें कुंजपुन्याचे मदतीस फौज पाठविली, पण ती पोंचण्यापूर्वीच ते स्थळ काबीज होऊन आपल्या सरदारांचा शिरच्छेद झाला व नजीबखानाचा व्याही व जावई हस्तगत झाले, ही बातमी येऊन अब्दाली अतिशय चिडून गेला, आणि मराठ्यांवर चालून येण्यासाठी उतार पाहतांना बागपतासमोर छाती इतक्या पाण्याचा गचक्या उतार त्यास मिळाला. चांदीच्या मोठ्या पत्र्यांवर कुराणांतील कांही वाक्यें लिहून ते पत्रे त्यानें यमुनेंत सोडिले, [एल्यट पु. ८ पृ. १४६]. नदीत हत्ती उभे करून त्यांजवरून सर्व जड सामान व तोफा पलीकडे नेण्याचा हुकूम केला; आणि स्वतः तंग सोडलेला आपला घोडा यमुनेंत घालून पलीकडे गेला. अशा रीतीने तीन चार दिवसांत सर्व फौज त्यानें पलीकडे नेली. या प्रयत्नांत पुष्कळ लोक मृत्युमुखी पडले. पण त्याची त्यानें क्षिति केली नाही. बागपतावर मराठ्यांची थोडी फौज होती, तिनें अब्दाली अलीकडे येतांच पकून कुंजपुन्याचा रस्ता सुधारला. अब्दालीनें येथे फौजेची गणती केली. त्यांत स्वतःची, २४ हजार स्वार व वीस हजार पायदळ, सुजाउद्दौल्याची सुमारे तीस हजार, व सर्व रोहिले सरदार मिळून तीस हजार, अशी एकंदर एक लाखावर फौज भरली. शिवाय तोफा दोन अडीचशें होत्या. सोनपतापासून गणोरावरून सराई संभाळकियापावेतों अब्दालीची छावणी झाली. नदी उतरतांना मराठी फौज अब्दालीवर मारा करण्याऐवजी आपण होऊन मागे सरकली, तेव्हांच अब्दालीनें मराठ्यांचें पाणी ताडले. अशा अडचणींतच त्यास गांठलें पाहिजे होतें. त्याचा स्थीरस्थावर होण्यापूर्वीच स०रा०नें त्यास कां गांठलें नाही तें समजत नाही. आयताच अंगावर येतो हें बरें असें त्यास वाटलें.

कुंजपुन्याहून पुढे जात असतां सदाशिवरावास अब्दाली यमुना उतरल्याची बातमी कळली. लगेच पुढील मसलतीची भरपूर वाटाघाट त्यानें सर्व प्रमुख मंडळीशीं केली. त्यांत मल्हाररावाचा उद्देश गनिमी काव्यानें अब्दालीस हैराण करण्याचा असून इब्राहीमखानाचा सल्ला, खंदक मोर्चे वगैरे तयार करून, बंदोबस्ताची छावणी करावी आणि मग अब्दालीस हैराण करावें, असा पडला. उन्हाळ्यांत गनिमी काव्यानें अब्दालीशीं लढतांना शिंदे होळकरांची पोळजत्रा कशी उडाली हें सदाशिवरावाचे डोळ्यांसमोर असल्यामुळे आणि कवाड्ती तोफखान्याचा प्रभाव त्यानें अनुभविलेला असल्यामुळे, त्यानें इब्राहीमखानाची योजना स्वीकारिली. ता. १ नोव्हेंबर रोजी स०रा० लिहितो, 'अब्दाली यमुना बागपताजवळ उतरला व गणोरास आला. खासा स्वारी कुंजपुन्याहून पानपतास आली. त्याजवर तीन दिवस गणोरास होते. तेथून संभाळकियास (मागे) आले, तेथून दोन अडीच आजी आले. फार आवळून चालतात. कही लांबवूं देत नाहीत. चाळीस पन्नास कोस धावतात तें नाही. अंतर थोडकें आहे. त्याचे आमचे बातमीची गोळगोळी होती. याप्रमाणें तीन दिवस होणे. दाणा दोन अडीच शेर गिलच्यांचे लष्करांत आहे. हिंमत फार आहे. तरी यास मिळणार. त्यास लढाई लवकरच होऊन येईल. तुम्ही जलदी यमुनेपलीकडून (अलीकडे) येऊन बागपतपर्यंत धुमामा चालवून, त्यास रसद न पोचें, फौजेस शह पडे तें करावें. आतां गिलच्याचा पेंच तिकडे नाही, यास्तव लांबलांब मजलीने येणें. दोन चार हजार सडी फौज निवडून बागपतावर यमुना पारून यावें. रसद मारावी. गडमुक्तेश्वर, शामळी? वगैरे नजीबाचे प्रांत जाळावे. इरे धरून थडकून येऊन काम करावे' [१०२६१]. थोड्या फौजेनिशीं अब्दालीचे तोडावर बागपतावर यमुना उतरणें पंतास शक्यच नव्हतें. रसद मारण्याचे काम त्यास शक्य होतें व अब्दालीस या वेळीं रसद पोचत नव्हती, यावरून तें काम गोविंदपंत थोडें बहुत करीत होता.

७. पानपतावरील कुचंबणा. (नोव्हें.-जाने. १७६१).—ता. २५

१. टीप-दिल्लीच्या उत्तरेस ५४ मैल सहारणपुर रेल्वेवर स्टेशन

ऑक्टोबरास पानपतावर अब्दाली यमुना उतरुं लागला, तेव्हां तो होऊन आपल्या अंगावर आल्याबद्दल स० रा० स समाधान वाटलें आणि आतां आपण त्यास खास बुडवूं अशा हिंमतीनें स० रा० परत फिरून गणोरपर्यंत त्याचे अंगावर चालून आला. या ठिकाणीं अब्दालीचें खरे तेज कळून स० रा० चपापला, आणि आपणास वाटलें होते तितके काम सोपें नाहीं, अशी खात्री होऊन, बचावासाठीं लगेच मागे सरून, पानपत पाठीशी घालून, तेथें कबिले सुरक्षित ठेवून, इब्राहीमखानाच्या सल्ल्यानें, फौजेस फांकूं न देतां आवळून धरून खंदकाच्या^१ आंत बंदोबस्त करून राहिला, म्हणजे अब्दालीचा पाया तोडण्याऐवजीं त्यानेच आपला पाया तोडल्याचें स० रा० च्या प्रत्ययास आले. मात्र त्याची व सर्व फौजेची हिमत जबरदस्त असून सरंजाम व रसद मुबलक असल्यामुलें अब्दालीस बुडविण्याची त्यास खात्री होती. ‘मराठी फौज शेर झाली, या उपरी अब्दालीचें पारिपत्य सत्वरच होईलसें दिसतें,’ असे ता ३ नोव्हें० चें पत्र आहे [१२६२]. पंतास ता. ४ नोव्हेंबरचे पत्रांतील मजकूर.—‘आजपर्यंत रिकाम्या गोष्टी लिहीत गेलां, निदर्शनास एकही येत नाहीं. तरी मातबर ऐवज अविलंबें रवाना करणे. अब्दालीची आमची गांठ पाणिपताजवळ पडली आहे. तोफखान्याचा आराबा रचून लढाई करावयास तयारी केली आहे. त्याच्याने इकडे तिकडे जावत नाही व कांही करत नाही. दीड पावणेदोन कोसांची तफावत आहे. पेढारी व लुगारे राऊत, नित्य उंटें, घोडी, तट्टे,

१. टीप:—पानिपत शहर व त्याचे दक्षिणेकडील पसीनम हे दोन गांव आंत धरून सभोंवार ५० हात रुंद व १२ हात खोल असा खंदक खणून इब्राहीमखानानें छावणीची योजना सिद्ध केली. मार्ताचे ढीग, मोर्चे व खंदक ऐवढे मोठे होते की स. १८७२ त आपण ते पाहिले असल्याचें सर डेन्झिल इबेट्सन लिहितो. दोन छावण्यांच्या दरम्यान रणखांब उभारलेला असून तेथें दोहोंपक्षाकडील योद्धे एकमेकांस पाचारण करून द्वंद्वयुद्धें करीत. लढाईचे सुरवातीपूर्वी अब्दालीचा डेरा नुरपूर पसीनम येथें व सदाशिवरावाचा कळ आंबा म्हणून ठिकाण दाखवितात त्याखाली होता.

बैल, आघाडी पिछाडीवरी जाऊन गोटापासून घेऊन येतात. तुम्हीं या गोष्टी भयाच्या मनांत न आणितां, सत्वर ऐवज आगरियावरून दिल्लीस रवाना करणे. तेथें आलियावरी घेऊन जाऊं. पटपटगंजावरी^१ त्यांचे पिछाडीस येणें. त्यांची रसद लुटणें, दबाव पाडणें म्हणजे चटूंकडून घाबरा होईल. जाटाच्याने तुझ्यांस अटकाव होत नाही. वेडें वांकडे तो करणार नाहीं. गोपाळराव गणेश मुद्दां सामील करून सुजा व रोहिल्यांचा अंमल उठवावा ' [१०२६४]. ता. ५ नोव्हेंबर रोजी कृष्ण जोशी पानपतावरून दक्षिणेंत लिहितो, ' श्रीमंतांनी महाश्रीस समदखान कुतूबशाहा मारून दहा हजार सेना लुटून, कुंजपुरा घेऊन लुटला. गडी खणून जमिनीबरोबर केली. श्रीमंतांस भूमिगत सात लक्ष रुपये सांपडले. तेथून कूच करून कुरुक्षेत्रास चालिले होते. इतक्यांत अब्दाली बागपतापाशी यमुना पायाब उतरून सोनपतास आला. हे वर्तमान श्रीमंती ऐकतांच माघारे फिरोन यवनाचे सन्मुख फणिपथास आले. नित्य थोडथोडें युद्ध होत आहे. श्रीमंतांही चोहोंकडे तोफखाना पसरला आहे. यवनास थोर भय जाहले आहे, पुढे येववत नाही. आमचे सैनिक यवनाचे समक्ष उभे राहून, नित्य शे पन्नास यवन मारून, उंट घोडी आणितात. दोन हत्ती पेंढारी यांणी काल आणिले. यवनाच्या सैन्यांत रसद बंद झाली आहे. यामुळे पीठ तीन शेर, चणे चार शेर, व तूप अर्धा शेर याप्रमाणें महर्घ आहे. आमचे सैन्यांत गडू सोळा शेर व चणे बारा शेर व तूप अडीच शेर याप्रमाणें संवगाई आहे. आणखी दोन चार दिवसांत यवन चालोन तोफांवरी येईल तर क्षणमात्र बुडेल. न ये तर आमचे लोक जाऊन युद्ध करणार. वरकड सर्व शुभ चिन्हे होतात. सर्व सैन्यास उत्साह आहे की, अब्दाली व नजीबखान व सुजा आठ चौ रोजांत क्षयास जातील. अब्दाली शहानशा बहुत युद्धें केलेला, परंतु दो कोसांवरी येऊन आठ दिवस बसोन कांही पराक्रम नाही, त्याजमुळें आमची फौज बहुत शेर आहे. अब्दालीनें स्वदेशास जावें तर मार्ग नाही, युद्ध करावें तर परिणाम नाही, उगेंच

बसावें तरी भक्षावयास नाही, याप्रमाणें विचारांत पडला आहे. मागाहून सविस्तर होईल तें लिहूं' [१-२६५]. या पत्रानंतर दोन दिवसांनीच हा कृष्ण जोशी गोळा लागून मरण पावला. दीक्षिताचेंही पत्र याच प्रकारचें आहे. 'मोगलांच्या लष्करांत रुपयास शेर दीड शेर अन्न व हारिभक्तांच्या लष्करांत १४-१५ शेर आहे. मोगल अंतरीं भयभीत आहे' [३-५०७]. हें पत्र ता. ५-१-१७६१ चें आहे.

अब्दालीस पायबंद बसेना तेव्हां पंतास स० रा० नें ज्यास्त उत्कंठेचीं पत्रें लिहिली. नारोशंकर लिहितो, 'अशा समयास आणीक सर्व कामे एकीकडे ठेवून रात्रीचा दिवस करून दाखवावयाचा प्रसंग असतां, ढील करतां यास काय म्हणावे ! तुम्हांपाशी दहा हजार फौज असोन पंचवीस लाख रुपये खात असतां लटके बहाणे करून मुलखांत रहावें हे गोष्टी तुम्हांस योग्य नाही. हा सेवक लोकांचा धर्म नव्हे. तरी आपण या समयी दरोबस्त फौजा व जमीदार समागमें घेऊन गोपाळराव गणेश वगैरे त्या प्रांतीचे श्रीमंतांचें अन्न खाऊन दौलत कमावितां. सर्वांनी जमा होऊन सत्वर यावे. एक दोन रोजांत युद्ध तुंबल होऊन श्रीस करणे तें होईल. परंतु श्रीमंतांचे हिमतीस तारीफ कोठपर्यंत लिहावी ! सफेजंगीस कांही बाकी नाही. वुणगे, कबिले सर्व बराबरच आहेत. ऐसें निदान आरंभिलें आहे. आम्ही किळे मजकूरचा बंदोबस्त करून दीड हजार फौजा मोगलांचे लष्करावर जवळ कनोजीस ठेवून, घोडी, उंटें आणितात, व हजार स्वार प्यादा उतरोन धामधूम मांडिली. रसदही बंद करविली आहे. अशा समयी आपण रात्रीचा दिवस करून आलीया श्रीमंतांस बहुतच समाधान वाटेल' [१-२४३]. ता १५ नोव्हेंबर रोजीं असेंच निक. राचें पत्र पंतास लिहिलें (१-२६८). परंतु या पत्रांचा कांहीं एक उपयोग नव्हता. ता. १५ नोव्हेंबरपावेतो सदाशिवरावाला अब्दालीवर चालून जाण्याची उत्कृष्ट संधि होती. वास्तविक या संधीचा उपयोग करून तो कां चालून गेला नाही याचेंच आश्चर्य वाटतें. कुंजपुन्यावरून कुरुक्षेत्राच्या मार्गानें शारंगपुरावरून सदाशिवराव आपल्यावर चालून येईल, आणि आपणास कोंडून

धरील, तर तसा प्रसंग चुकविण्याकरितां आणि मराठ्यांचा फत्ता उडविण्याच्या भरपूर इराद्यानें अब्दाली बागपतावर यमुना उतरला. त्या वेळीं तो कोणत्याही तऱ्हेनें भागलेला, किंवा दुर्बल नव्हता. सर्व मुसलमान एक होऊन एक जुटीनें त्यास मदत करीत होते. सर्वच प्रदेश मराठ्यांवर उठलेला असून, त्यांचा नाश तिकडचे सर्व रहींश इच्छित होते. यमुनेचा पूर कमी होईपर्यंत थोडे दिवस त्यास धान्याची वगैरे महर्घता वाटली असेल, परंतु त्यानें आपले सर्व मार्ग व वाटा व्यवस्थित बंदोबस्तानें आपल्या कबजांत ठेविल्या होत्या, आणि लवकरच यमुने पलीकडून हर एक प्रकारची मदत सुजा व रोहिले त्यास करूं लागले, तेव्हां त्याचा दम चढत गेला. हा प्रकार उमजून आरंभींच त्याजवर सदाशिवराव चालून जाता तर थोड्या बहुत संकटांनं कां होईना, मराठे परत आपल्या मूळ पायाच्या प्रदेशांत येऊं शकले असते. कुंजपुऱ्यावर जाऊं नये असं जाठाचें सदाशिवरावास आग्रहाचें सांगणें होतें तें त्यानें मानलें नाहीं. सदाशिवराव कुंजपुऱ्यास गेला नसता तर अगर लगेच तेथून परत दिल्लीस येता तर अब्दालीला कुचंबूनच परत जावें लागलें असते. त्यास निघून जाण्याची वाट मराठ्यांनी न ठेवल्यामुळे त्यांच्या अंगावरच येणे त्यास भाग पडलें. अशा रीतीनें अंगावर आल्यावर लगेच त्याजवर चालून जाण्यांत मराठ्यांचा फायदा झाला असता. परंतु एक तर अब्दाली, इतक्या बंदोबस्तानें राहत असे कीं दरखेपेस मराठे चालून आले असतां, त्यांस त्याने मागें हटवावें. अशा स्थितींत उपासमार होऊन तो टेंकीस येईल अशी सदाशिवरावाची अटकळ होती, परंतु तीही उत्तरोत्तर निष्फळ ठरली.

नोव्हेंबर ता. १ पासून जानेवारी ता. १४ पावेतों अडीच महिन्यांच्या काळांतल उभयपक्षांकडील हालचालींची तपशीलवार माहिती मिळेल तर या मोठ्या झगड्याचें स्वरूप लष्करी व इतर दृष्टींनी स्पष्ट करून दाखवितां येईल. तशी माहिती मिळत नाहीं याजबद्दल मनास मोठी तळमळ लागते. हरहमेश थोडथोड्या चकमकी झडत होत्या, पण त्यांतल्या त्यांत कार्तिक शु० १५ [२२.११] रोजी जनकोजीचें, कार्तिक व० ३० [ता. ७ डिसेंबर] रोजी

बळवंतराव मेहेंदळ्याचें, व मार्गशीर्ष शु. १५ [ता. २२ डिसेंबर]. रोजी गोविंदपंत बुंदेल्याचें, अशीं तीन रणें बरींच महत्त्वाचीं अब्दालीशीं झालीं. पहिल्या दोहोंत मराठ्यांचीच सरशी झाली. दुसऱ्या दोहोंत बळवंतराव व गोविंदपंत मारले गेले. नोव्हेंबर अखेर मराठ्यांची स्थिति उत्कृष्ट होती, आणि उपासमार करून अब्दालीस बुडविण्याच्या नादास न लागतां, जोराचा हल्ला करून अब्दालीशीं ते लढते तर ते त्याचा पराभव करूं शकते, निदान दिल्लीशी आपला पाया सलंग करून आणि दक्षिणेतून आलेली ज्यास्त मदत घेऊन, ते अब्दालीस हांकलूं शकले असते. डिसेंबरपासून मराठ्यांची स्थिति खालावत जाऊन अब्दालीची सुधारत चालली; बागपतावरील उतार निर्वेध ताब्यांत राहिल्यामुळें पलीकडून त्यास भरपूर रसद मिळत राहिली आणि हळू-हळू सर्व बाजूंनी मराठ्यांचा पुरवठा अब्दालीनें तोडिला. असे होतां होतां शेवटचे दोन आठवडे मराठ्यांची स्थिति इतकी बिकट झाली की निराशेनें शत्रूवर जाऊन पडण्यापलीकडे दुसरा मार्ग त्यांस राहिला नाही. शेवटच्या क्षणापर्यंत वाट पाहण्याचे कारण नव्हतें. शेवटच्या महिन्यांत पान-पतावरून लिहिलेली; कोणाचींच पत्रे उपलब्ध नाहीत. नोव्हेंबर व डिसेंबर महिन्यांत स० रा० ने पंतास लिहिलेली पत्रेही उपलब्ध नाहीत. यावरून बहुधा ती अब्दालीनें पकडून घेतली आणि त्यांचा स्वतःचे फायद्यासाठी भरपूर उपयोग केला. दक्षिणेतून मदत येऊन आपली सुटका होईल अशा आशेवर स० रा० वाट पाहत बसला असावा. दक्षिणेत बातमी पोचती तर जी फौज माळव्यांत आली तीच पुढे त्वरेने येऊन दोन फौजांच्या मध्यें अब्दालीचा नाश झाला असता. पाराशर दादाजीनें ४ जानेवारीस पानपतावर खजिना पोंचविण्याचा उपयोग केला तो सफल झाला नाहीं.

नोव्हेंबर व डिसेंबर या दोन महिन्यांतली स्थिति सांगणारे नाना फडणिसाचें खालील पत्र उपलब्ध आहे [२८.१२.६०, १ पृ. ३७५]. ' चिरंजीव मोरोबा दादा यांप्रती बाळाजी जनार्दन आशीर्वाद, १९ जमादिलावलपावेतों पाणिपत एथें सुखरूप असों. इकडील मजकूर पूर्वी कुंजपुन्यास लढाई जाली.

अब्दुस्समदखान वगैरे मारले, त्याजवर अब्दालीची गांठ पडली, कृष्ण जोशी संगमेश्वरकर यांस गोळा लागून देवाज्ञा झाली. त्या अलीकडील मजकूर. यांणीं तोफखान्याचा आराब पसरून खंदक खणून पाणिपत गांव पाठीशीं घालून, सज्या फौजा तोफांचे मागे उभ्या, याप्रमाणे बंदोबस्ताने राहिले आहेत. बुणगं गांवाचे पुढे फौजेचे मागे ठेविले आहेत, नित्य गोळ्यागोळी होती. सभोवत्या त्याच्या फौजा आहेत. त्यापाशीही चाळीस पन्नास तोफ चांगली आहे. साठ हजारपर्यंत फौज आहे. एके दिवशी सरदारांकडील बाजूकडे त्याची फौज वाहून आली. त्याची यांची लढाई चांगली झाली. शिवांकडील लोकांनी त्यांना गोठांत नेऊन घातले. सहाशेपावेतो माणूस जखमी व ठार त्याजकडील जाहले. याजकडीलही दोन अडीचशें पर्यंत जखमी व ठार झाले. अस्तमान झाले यास्तव लढाई राहिली. त्यानंतर पंधरा दिवशी २८ रबिलाखरी (७.१२.१७६०). श्रीमंतांकडील मोर्चावर चालून चार पांच हजार आले. वरकड फौज त्यांचे पाठीमागेच उभी होती. त्यांची याची लढाई होऊं लागली लढाईस आरंभ होताच अस्तमान झाले. ते दिवशी बळवंतराव गणपत यांस छातीत गोळी लागली. तसेच घोड्याखाली पडले. तो त्यांजकडील माणसे धावली. त्यांतील एकाने तोडावर तरवारीचा वार केला. दुसऱ्याने गळा कापून, शीर नेऊं लागले, तो पांच सात राऊत धावून सोडविले. गळा अर्धा कापला होता, तसेच आणून दहन केले. समागमे स्त्री अग्निप्रवेश केली. त्या दिवशी त्यांजकडील दीड हजार माणूस ठार आत्मच्या आराव्यापुढे पडले होते, त्याचे पुढे किती होते हे कळलेच नाहीं. अवशीची तीन घटका रात्रपावेतो लढाई झाली. आपल्याकडील दीडशेपावेतो ठार व पांच सातशेपावेतो जखमी जाहले. ही लढाई फार चांगली झाली होती, परंतु बळवंतराव याचा प्रकार असा झाल्यामुळे ते सर झाले. त्यावर गोविंद बल्लळ यांस पूर्वीपासून पत्रे जात होती की अंतर्वेदीत उतरून अब्दालीची रसद बंद करणे. त्यावरून ते दिल्लीच्या सुमारे आले. नारोशंकरचीही कांही फौज मद्दीस घेतली; व पुढे रसद मागवी तो अब्दालीनें दहा हजार पौज निवडव

पाठवून दगा केला. कोणी लढले व कोणी पळाले. गोविंद बल्लाळाचें शीकापून श्रीमंतांकडे पाठवून दिले. मग दहान झालें. गोविंदपंताकडील वगैरे तीन चारशें फौज ठार झाली. बाबाजी गोविंद पळोन नारोशंकराजवळ दिल्लीस आले. मोठे दगेबाज सबब आराव पसरून खंदक खणून मोगलाई रीतीने राहिले आहेत. दोन महिने यांची लढाई होते. अद्यापि लढावे हाच निश्चय उभय पक्ष झाला आहे. ईश्वर काय परिणाम लावील तो खरा. मनसबा भारी पडला आहे. पैसा नाही. महागाई फार, यामुळे लष्कर गलबलले आहे. आपले वुणग्यांत गोळे जातात. बहुत काय लिहिणे.' 'तीन युद्धे मातबर झाली. दोनही फौज कायम आहेत. पठाणाकडील थोडें बहुत माणूस मारले गेले. कांहीशी शिकस्त खाऊन चार कोस मागे सरला. अब्दालीचा कमजोर आहे. मुलखांत धामधूम बहुत आहे. काळ बरा नाही. ईश्वर लज्जा राखील ते खरी. या वर्षी पीकपाणी बरे आहे. रबी चांगलीच आहे.' [३.५०९]. हे १८०१-१७६१ चे पत्र काशीतून लिहिलेले आहे. खं. ३.५११ चे पत्रही असेच असून त्यांत गोविंदपंता प्रमाणेच गोपाळ गणेश बर्वे हाही रसद मारीत असतां, पराभव पावून पळून गेला असा मजकूर आहे. ता. २४ डिसेंबरचें रामाजी अनंताचे खालील पत्र पाहतां, त्या वेळी मराठ्यांची अगदी निकृष्ट स्थिति होती असें दिसत नाही. 'इकडील मजकूर तरी, आजदोन मास मोगलांशीं लढाई होत आहे. दोन लढाया उत्तम जाहल्या, ते समर्थी मोगलांचा मोड झाला, श्रीमंतांची फत्ते जाहली. एक बळवंतराव गणपत स्वामीच्यावरी खर्चले एवढी गोष्ट ईश्वरें वाईट केली. त्यांचे स्त्रिनें आपले सार्थक केले. गोविंद बल्लाळ यांस अंतर्वेदीतून नजीबखानाच्या मुलखांत रसद बंद करावया निमित्त बोलाविलें होतें. ते येऊन मेरटेस पावले. रसद बंद कांहीशी केली. हें वर्तमान गिलच्यांस कळतांच पांच सात हजार फौज यमुना उतरोन पाठविली. गाजुद्दीन-नगराजवळ कांहीसें युद्ध झालें, नेव्हां सोसेनासें पाहिलें, मग निघाले. गोविंदपंताचें ठिकाण अद्याप लागलें नाही.' [इ. सं. ऐ. टि. ३.३३].

ता. २२-११-१७६० रोजी जनकोजीनें अब्दालीवर जी चढाई केली, ती

मेहेदळ्याच्या चुरशीनें अंगीकारिली, आणि सदाशिवरावानें हुकूम केला असतांही मेहेदळे जनकोजीच्या मदतीस गेला नाही, असें बखरकार म्हणतो, तें खरें वाटत नाहीं. वरील पत्रांत त्याचा उल्लेख नाही, आणि हुकमाची अवज्ञा यत्किंचित् सहन करण्याचा सदाशिवरावाचा स्वभाव नव्हता. वरील लढाईत जनकोजीचा व रोहिल्यांचा सडकून सामना झाला. शेंकडें स्वारांचे व घोड्यांचे मुडदे पडले. रोहिल्यांचे असंख्य लोक कापून व त्यांच्या तोफां हिसकून घेऊन त्यांस शिवाये परत त्यांच्या गोटांत घातलें. रात्र झाल्यामुळें जयाची वाद्ये वाजवीत जनकोजी छावणींत परत आला. या लढाईपासून अब्दालीने चांगलीच शिकस्त खाल्ली. आपणास पुढे निभावण्याची फारशी आशा नाही असे पाहून बायकामुलांस मारून पळून जाण्याची सुद्धां त्यानें तयारी केली. [एल्यट पु. ८०१५६]. जनकोजीच्या विजयानंतर दोन आठवडे पर्यंत महत्त्वाची हालचाल उभय पक्षांनी झाली नाही. तिकडून गोविंदपंतानेंही अब्दालीची रसद बहुतेक बंद पाडिली, तेव्हां फौजेस हिमन चढविण्याकरितां कार्तिक व. ३० स [७१२] कांहीं निवडक अफगाण व रोहिल्यांच्या तुकड्या छावणीच्या मध्यभागावर म्हणजे पेशव्याच्या फौजेवर चालून आल्या. अमावास्येच्या दिवशी अंधार पडल्यावर मराठ्यांस पैचांत धरण्याचा अब्दालीचा विचार असावा. ही आयती चालून आलेली संधि साधून आज शत्रूंशी दोन हात करून सर्वास आपला पराक्रम दाखवावयाच्या निश्चयाने बळवंतराव मेहेदळे हुजरातीचे वीस हजार स्वार घेऊन समोर येणाऱ्या मुसलमानांवर चालून आला. सायंकाळी चार वाजता लढाईचें तोंड लागलें. तास दोन तास गोळागोळी होऊन सग तोफांचा मारा सुरू होऊं लागला. या वेळीं मराठ्यांचा तोफखाना बरोबर नव्हता. तोफांच्या मारापुढें कच खाऊन लोक परत येऊं लागले, तेव्हां बळवंतरावानें स्वतः मोठा नेट करून आपल्या लोकांस परत फिरविलें; आणि हरहर, महादेव अशी गर्जना करून आपण सर्वांच्या पुढें होऊन लोकांस गिलच्यांच्या अंगवर घातलें. त्या हातघाईत बळवंतरावास गोळी लागली, आणि तो खाली पडला, त्या वेळीं त्याचें शीर कापून नेण्यास मुसलमान धावले असतां अकलूज येथील खंडेराव नाईक

निंबाळकर यानें बळवंतरावाच्या प्रेतावर पडून तें शत्रूंच्या हातीं लागूं दिलें नाहीं. मुसलमानांची फौज अगदीं मराठ्यांच्या खंदकाजवळ आलेली पाहून शिंदे-होळकरांनीं आपल्या फौजा हुजरातीचे मदतीस पाठविल्या. तेव्हां दोन तीन हजार पठाण कापले गेल्यावर शत्रूंची फौज मार्गे फिरून आपल्या छावणींत गेली. बळवंतराव मेहेंदळे याचा शेवट ऐन तारुण्याच्या भरांत असा हृदयद्रावक झाल्याबद्दल मराठ्यांच्या छावणींत मोठा शोक झाला.

बळवंतराव उ० रामचंद्र गणपत मेहेंदळे हा सदाशिवरावाचा श्यालक असें मध्यविभाग १ पृ. १५७ वर लिहिलें आहे तें बरोबर नाहीं. सदाशिवरावाच्या बायका दोन उमाबाई व पार्वतीबाई. दोघीही मेहेदळ्यांकडच्या नव्हत. पार्वतीबाई कोल्हटकरांकडची. बळवंतराव मेहुणा असून त्याच्या तंत्रानें सदाशिवराव वागे, या दोनही गोष्टी काल्पनिक होत. बळवंतराव नाना फडणिसाचा मातुल होय.

तिसरा महत्त्वाचा प्रसंग मार्गशीर्ष शु. १५ (२२ डिसे.), चा गोविदपंताचे मृत्यूचा. पंतानें अब्दालीस कसा शह दिला होता त्याचा तपशील ६५३२-५३८ यात सांपडतो. हा शह उडविण्यासाठीं शिकारीचें निमित्त काढून शहावल्लीखानाचा पुतण्या आताईखान यास अब्दालीने दहा हजार निवडक स्वारांनिशी गुप्त रीतीनें यमुनेपार गोविदपंतावर खाना केले. तीन चार प्रहरांत वीस पंचविस कोसांची दौट करून दिवस मावळण्याच्या सुमारास गाजुद्दीननगराजवळ आताईखानानें गोविदपंतास गांठिले. बांड्या रंगाचें होळकरी निशाण पुढे करून हे स्वार त्याजवर आले, तेव्हां ते शत्रू असतील असे पंतास वाटले नाहीं. जवळ येतांच त्यांनी कापाकापी सुरू केली. शत्रू किती आहे याचा अंदाज न लागल्यामुळ पंताची फौज कांहीं लढली व कांहीं पळाली. स्वतः पंत व त्याचा मुलगा पळून गेले. पळतांना पंत घोड्यावरून पडला, त्याबरोबर शत्रूंनी त्याचें शीर कापून धेऊन ते अब्दालीस दिलें. बुंदेल्याचे दोन तीन हजार लोक मारले गेले. दुसरे दिवशीं अब्दालीनें तें शीर सदाशिवरावाकडे पाठविलें. सदाशिवरावानें पंताचे मुलास समाधानीचीं पत्रें पाठवून बुंदेलखंडांतील व्यवस्था दक्षतेनें ठेवण्या-

विषयीं लिहिलें [१.२७२]. या दिवसापासून मराठ्यांच्या फौजेची छबी मावळली. गोविंदपंत अब्दालीची रसद मारण्याचें काम चांगलें करित होता, हें काशीरायाच्या बखरीवरून उघड होतें. या कामांत मराठ्यांचा हातखंडा होता. दररोज सकाळीं पुष्कळशा झुंडी लहान मोठीं तट्टें बरोबर घेऊन दूरपर्यंत चहूंकडे हिडत; आणि लांकडे, गवत, घान्य, मिळेल तेथून पैदा करून सायंकाळी छावणींत परत येत. गोविंदपंताचे मृत्यूनंतर हा प्रकार त्वरेने बदलला.^१ पानपतावर कोडले गेल्यावर रसद मिळविण्याचे शक्य ते प्रयत्न करण्यांत सदाशिवरावाने कसूर केली नाहीं. गवत आणण्यास कही बाहेर जाई, त्याजबरोबर हजार हजार स्वारांच्या टोळ्या तो रसद आणण्यास पाठवी. तसेच लमाण्यांचे तांडेवाल्यांस बोलावून आणून त्यांस उत्तेजन व मदत देई; आणि जो कोणी हिकमतीने लमाण आणून पोचवी, त्यास कडी, तोडे वगैरे देऊन त्याचा सन्मान करी. पश्चिमेकडचा रस्ता खुला होता, परंतु तिकडे अरण्य व झाडी फार होती. गिलच्यांची हिंमत वाढत गेली तेव्हां त्यांनी हा पश्चिमेकडचा रस्ताही बंद करून टाकिला. मराठ्यांच्या सर्व बाजूस गिलच्यांच्या टोळ्या फिरूं लागल्या आणि बाहेर पडेल त्यास बेलाशक तोडूं लागल्या. अशा बिपन्न स्थितीतही सदाशिवरावाच्या तोंडून गैरहिमतीचें अक्षर निघालें नाहीं. खजिन्यांतील नाणे सर्व खलास झाले, तेव्हां वरोवरचें चांदी गोण्याचे सर्व सामान काढून फौजेत नवी टांकसाळ उभी करून रुपये व मोहरा पाडण्याचा क्रम सुरू केला. एका बाजूस बादशाही शिक्का कायम ठेवून दुसऱ्या बाजूस भा. ज. म. म्हणजे भाऊशाही, जनकूशाही व मल्हारशाही, अशा अक्षरांचा ठसा होता. परंतु हीं नवीन नाणीं सुद्धां पंधरा दिवसांत खलास झाली. पानपत गावांत होतें नव्हतें ते सर्वच मराठ्यांनी घेतलें, आणि आजूबाजूचा पांचपंनास मैल परीघाचा प्रदेश त्यांनीं सर्व खाऊन टाकिला. अब्दालीच्या छावणीवरही अनेक वेळां

१ टीप.—खं. १ प्र. पृ. ६८ वर व इतरत्र गोविंदपंतावर व एकंदर कऱ्हाडे जातीवर रा. राजवाड्यांनीं निष्कारण आरोप करून जी निंदा केली आहे, तिने इतिहास विषयास वैगुण्य येतें, म्हणून त्याचा उल्लेख सुद्धा टाकिला आहे.

छापे घालण्यास स० रा० ने कमी केलें नाहीं. सोनपत पानपतच्या पश्चिमे-कडून बिकानेरच्या मुलखांत जाण्यास मध्ये कांटेरी झुडपांचें दाट जंगल असल्या-मुळें त्या बाजूनें निघून जाण्यास मराठ्यांस मार्ग नव्हता. उत्तरेस कुंजपुऱ्या-कडून व यमुनेच्या कांठानें मराठ्यांस कोणत्याही प्रकारची मदत मिळूं नये असा सक्त बंदोबस्त अब्दालीनें केला, तेव्हां मात्र मराठ्यांचे हाल सुरू झाले.

अशा स्थितीत सुटकेच्या नाना प्रकारच्या सूचनांचा खल सारखा चाळूच होता. नानासाहेबास पत्रें जात असल्यामुळें तिकडून दुराणीवर शह येईल, निदान आपणास रसद तरी येऊन पोचेल, अशी सदाशिवरावास अखेर पर्यंत आशा होती. पण त्याची पत्रेंच बाहेर पोचलेली दिसत नाहींत. तापट स्वभावामुळें स० रा० स समोर कोणी उलट बोलत नसेल, तथापि लहान मोठ्या सर्व मंडळींचा सल्ला घेऊन सर्वांशीं पूर्ण वाटाघाट त्याने केली नसेल हें संभवत नाहीं; आणि कितीही दिमाखाचा मनुष्य असला तरी सर्वस्वनाशाचा प्रसंग आल्यावर, तो कोणाचेंच ऐकणार नाहीं हेंही संभवत नाहीं. त्याचें धैर्य अलोट असल्यामुळें, जनानखाना तसाच ठेवून पळून जाणें, अगर त्यांस स्वहस्तानें कापून काढणें किंवा अब्दालीस शरण जाऊन स्वाधीन होणें, असले लांछनकारक मार्ग त्यानें पसंत केले नाहींत, किंवा अखेरपर्यंत त्याने हिंमत सोडिली नाहीं. उत्कृष्ट फौज, सरदार व जय्यत तोफखाना आणि सर्वांची अप्रतिम हिंमत यांचे योगानें आपण आलेला प्रसंग निभावून नेऊं, अशी त्यास अखेरपर्यंत खात्री वाटत होती. इब्राहीमखानास वचन दिलेलें असल्यामुळें पळून जाण्याचे विचारास थारा देतां येईना. एकदां कांहीं मंडळींनी पळून जाण्याचा बेत केला असतां इब्राहीमखानाने आपल्या तोफा त्यांजवर रोखून त्यांस थांबविले.

इकडे सुजाचे मार्फत अब्दालीशा तहाची वाटाघाट बंद पडली नव्हती. 'पूर्वीही सत्याचें राजकारण हमेशा येतच होते. मल्हारबा वगैरेंचें मत होतें कीं सल्ला करावा. पण भा० सा० ऐकेनात (६४०९). दुराभिमानास प्रवर्तले. महागाई भारी. माणसे घोडीं खाया विना उठलीं.' सदाशिवरावाची व एकंदर फौजेची ही विलक्षण हिंमत पाहून अब्दालीस सुद्धा आतिशय

अचंबा वाटला. गनिमी काव्यानें लढणारे मराठे आपणा पुढें ठांसून उभे राहणार नाहींत अशी त्याची समजूत होती. इब्राहीमखानास मराठ्यांकडून फोडून आपल्या बाजूस आणण्याचा त्यानें अतिशय प्रयत्न केला. एवढा हा इसम आपले पदरी असता तर इराणपासून दिल्ली पर्यंतचे सर्व बंडावे आपण लगेच मोडले असते असें तो म्हणे. वास्तविक मराठ्यांची व अब्दालीची सारखीच कुचंबणा होती; आणि दोघांचाही स्वदेशाचा मार्ग एकमेकांकडून अडविलेला होता. अब्दालीस थोडी बहुत रसद मिळत होती; बाकी एवढें साहस करण्यासारखें त्यास कांहीं साधावयाचें नव्हतें. नजीबखान मध्ये नसता तर कांही तरी तडजोडीचा सल्लख होऊन ही पकड सुटली असती. जयाप-जयाचें पारडें दोनही बाजूस सारखें खाली वर होत होतें. एकदम जोराचा हल्ला करून प्रतिपक्षाचा पाडाव करून निभावून जाऊं अशी उमेद एकासही नव्हती, कारण दोघांचाही बंदोबस्त अगदी परिपूर्ण होता. अशा स्थितींत जानेवारीत मराठ्यांची उपासमार होऊन गळ्याशीं आल्यावर निकरानें अब्दालीवर घुसून जाण्याशिवाय दुसरा मार्ग मराठ्यांस राहिला नाहीं. कांही खटपटीनें रजपुतांकडून व जाठाकडून त्यांस थोडी अन्नसामुग्री आली, परंतु ती लगेच खल्लास झाली. वीस लाख खजिना दिल्लीत येऊन पडला होता, पण पुढें तो येण्याची सोय नव्हती. तेव्हां पारांजीपंत वाघ व गोविंदपंताचा पुत्र असे भग्न फौज घेऊन दिल्लीत असतां खजिना आणण्याविषयी सदाशिवरावाचीं पत्रे निकडीचीं आल्यावरून ता. २-१-१७६१ रोजीं पाराशर दादाजी तीनशे स्वार घेऊन व प्रत्येकापाशीं पांचपांचशे रुपयांची एकेक थैली देऊन दिल्लीहून पानपताकडे निघाला. बंदोबस्ताकरितां आणीक ५०० स्वार बरोबर होते. ता ४ रोजी ते रात्री वाट चुकून अब्दालीच्या लष्करांत गेले, कारण त्याच दिवशी अब्दालीची कांहीं फौज नेहमीची जागा सोडून दिल्लीचे बाजूस आली होती. रात्रीचे वेळी हे मराठे स्वार पेटलेल्या शेंगटीजवळ शेकत बसले असतां ते मराठ्यांचा खजिना घेऊन चालले आहेत अशी मुसलमानांस खबर लागतांच, त्यांनीं एकदम कापाकापी सुरू केली, तेव्हां बराचसा खजिना शत्रूचे हातीं लागला. कांहीं थोडा भाग मात्र

सदाशिवरावाचे लष्करांत येऊन पोचला. [खं. १ टीप ३२४). पाराशर दादाजी त्या प्रसंगांत मारला गेला की जिवंत आला याचा पत्ता लागत नाही. इतकें झाले तरी सदाशिवरावाची हिंमत खचली नव्हती, आणि त्याच्या फौजेची अगदीं निकृष्टावस्था होत आहे, हा प्रकार अब्दालीमही ठाऊक नव्हता. रोहिले व मुजाउद्दौला हे त्यास वारंवार आप्प्रह करीत कीं, एकवार निकारानें हल्ला करून निघून जावें. त्यावर अब्दालीने एवढेच उत्तर द्यावें की लढाईचें एवढे काम सर्वथैव माझ्या मर्जीवर ठेवा. इतर सर्व व्यवहार तुम्ही पाहिजे तसे करा. आपल्या छावणीच्या समोर कांही अंतरावर त्याने एक लाल तंवू ठोकिला होता, त्या ठिकाणी तो दररोज सकाळी नमाज पढण्यास व सायंकाळीं भोजनास येत असे. दिवसभर घोड्यावर बसून सारखा हिंडत राही. रोज पन्नास साठ मैलापेक्षां त्याचा फेर कधी कमी होत नसे. रात्री पांच हजार स्वारांचा जाफा तो शत्रूंवर नजर ठेवण्यास पाठवून देई, आणि अशाच दुसऱ्या टोळ्या आपल्या छावणीच्या सभेवार फिरतीवर ठेवी. तुम्ही खुशाल स्वस्थपणें झोपी जा, अशी सूचना त्याने आपल्या दोस्तांस देऊन ठेविली होती. ‘पश्चिमांतरी अडीच महिने मोर्चेबंदी करून राहिलो. सड्या फौजा पुढें, मागे बुणगे, याप्रमाणे मोर्चे बांधून, तोफा पसरून राहिलो होतो. एक लढाई कार्तिक शु. १५ मेस व दुसरी वा ३० स झाली. दोनही लढायांत दोर्हाकडील फौजा कायमच होत्या. गिलचा आमचे लष्करा भावता फिरोन रसद बंद केली. वैरण जाळली. यामुळे लष्करांत काळ पडला, दोन अडीच शेर दाणे झाले. लोकांस अन्न न मिळे. घोडी तो बहुत लोकांची मेलीच होती. राहिली तीही पोटासुळें तुटली होती. निदानीचा प्रसंग जाणोन पौष शु. ८ स बुधवारी हल्ला केला’ [६४०६]. सदाशिवरावाची कुचबणा होऊं लागली तेव्हां तो काशीरायास वारंवार पत्रे लिहून तह करण्याची खटपट निकारानें करूं लागला. अब्दालीस हा प्रकार काशीरायाने कळविला, तेव्हां त्यानें जबाब दिला, तहाची वगैरे भानगड मी जाणत नाही. मी फक्त लढाईकरितां आलों, आणि तेवढें काम मी करीन.’ मुजाउद्दौला वगैरे मंडळींच्या मनांत

तह घडवून आणावा असें होतें. परंतु अशी कांहीं व्यवस्था जुळण्याच्या बेतांत आली म्हणजे नजीबखान ती साफ मोडून टाकीत असे. तो म्हणे, मराठ्यांची कौज शावूद असतां तह करून अब्दाली निघून गेल्यावर मागाहून ते पुरेपूर सुड ध्यावयास चुकावयाचे नाहीत. दिवसेंदिवस मराठा छावणीची अगदी दुर्दशा होत चालली. हजारो जनावरें मरून लहानशा जागेत भयंकर दुर्गंधि सुरू झाली. भुकेने सर्वांचे प्राण कासावीस होऊं लागले. प्रत्येकाच्या डोळ्यांसमोर भावी परिणामाचे चित्र मूर्तिमंत उभें राहूं लागले. जिवावर उदार होऊन पुष्कळ टोळ्या हरप्रयत्नानें सामान आणण्यासाठीं बाहेर गेल्या, त्यांस पठाणांनी याफ कापून काढिले. शेवटी काहीच उपाय राहिला नाही, तेव्हां सर्वांनी येऊन सदाशिवरावाची विनंति केली की आम्हांस आतां असे भुकेने मारूं नका. शत्रूंशी दोन हात करून तरी एकदांचे मरूं द्या. शनिवार ता. १०-१-१७६१ रोजी मकरसंक्रांतीचा दिवस सर्वांनी आनंदान साजरा केला. पुढें दोन दिवस मराठ्यांना आपापली शक्य ती व्यवस्था लावून, बुधवार पौष शु० ८ शके १६८२ रोजी पहांटेच शत्रूवर चाल करून निघून जाण्याचा बेत ठरविला, सर्व बाजूंस मोठमोठे सरदार तसेच समोर व बाजूंनी तोफखाना असा गोल बांधून, मध्ये कबिले घेऊन लढत लढत शत्रूंचा फळां फोडून निघून जावे असा सर्वानुमते निश्चय झाला. जवळ जवळ मध्यरात्री पर्यंत व्यवस्था लाविल्यावर रात्रीच एक शेवटची चिठ्ठी सदाशिवरावानें काशीरायास लिहिली. ' आतां पात्र कांठोकांठ भरले. एक बिंदुही ज्यास्त राहणे शक्य नाही. तेव्हां सलुखासंबंधाने काय तो निकाल तात्काळ करावा ' बुधवार ता. १४-१-६१ रोजी पहांटे ही चिठ्ठी काशीरायानें सुजाकडे आणिली. त्याचा विचार होऊन काशीराय अब्दालीकडे त्याच्या तंबूंत जातो तो, मराठे सज्ज होऊन चालून आले अशी बातमी अब्दालीस आली. ' आजचा दिवस दम खा, मग याचा निकाल करूं, ' असा जबाब अब्दालीने दिल' तो स० रा० म वाटेंतच मिळाला. पण त्याचा आतां उपयोग नव्हता.

८. पौष शु. ८ ची प्राणाहुति.—पानपतच्या या शेवटच्या संप्रामाचा दिवस

बुधवार पौष शु. ८ शके १६८२, १४ जानेवारी १७६१ होय. उजाडतांच मराठ्यांच्या फौजा आपणांवर चालून आलेल्या मुसलमानांस दिसल्या. इब्राहीम-खानाने स० रा० स प्रणाम करून आजपर्यंत खाल्लेल्या अन्नाचें चीज आज कसें करून दाखवितो पहा असें म्हणून, तोफांस सरबत्ती दिली. तेव्हांपासून पुढें एकंदर लढण्याचा प्रकार कसकसा बनत गेला, त्याचा योग्य तपशील लष्करी दृष्ट्या समाधानकारक असा मिळत नाही. सबब रणांगणावर हजर असलेल्यांचीं पत्रे आहेत, तीं प्रथम देऊन, मग त्यांत बखरींतून भर घालणें बरें. नाना फडणिसाने लिहिलेली हकीकत विस्तृत व खुलासेवार आहे ती अशी (का. सं. प. या. ५३). 'श्रीमंतांचे बुद्धीस भावी अर्थ तेणेंकरून विपर्यास पडला. आप्त बळवंतराव व नाना पुरंदरे वगैरे अनाप्त जाले. जे शहानवाजखानी, भवानीशंकर वगैरे अनाप्त ते आप्त झाले. त्यांचे वाक्याचे ठायी विश्वास, तेणेंकरून आपली रीत युद्धाची सोडून यवनाची रीत धरिली. परस्परें युद्ध होत असे. शत्रूचे गोळे प्रत्यही राहुटीवरून जात. मातुश्री व स्त्री भयभीत होत, की कसे होईल ! ते समर्थी मातुश्रीस विनंति करीत गेलों, ईश्वरी लक्ष असावे. त्यांत बळवंतराव युद्धांत पडले. या दोन महिन्यांत मनुष्यें पशु बहुत मेले. अन्नाची महर्गता, दुर्गंधी एकेच ठिकाणी, असे श्रम पाहिले. थोरले युद्ध उदयीक होणार, तो पूर्व दिवशी संकेत की पराजय आपला जाहला तरी शत्रूचे हाती आपलें व श्रीमंतांचें कुटुंब लागूं देऊं नये. आपणच नाश करवावा. आपण तर वांचत नाही असा सिद्धान्त करून श्रीमंतांनी याचीही योजना केली. दुसरे दिवशी तयार होऊन प्रातःकाळचे दोन घटिका दिवसास युद्धास गोळामोळींचा प्रारंभ झाला. श्रीमंत अति बुद्धिवान, धैर्यवान्, शूर, कृतकर्म, गर्व मात्र विशिष्ट, परंतु तर्तूद फारच सैन्याची वगैरे केली. शेवटीं निशाणाजवळील तर्तूद एकीकडे जाऊन, शत्रूची मुख्य स्थानीच गांठ पडली. मा श्रीमंतांसंनिध ईश्वर स्मरण किंचित् करून असें. तों विश्वासराव यांस गोळी लागली, पडले. ते हत्तीवर श्रीमंतांनी घालून उभेच राहिले. तो पठाण पाय उतारा आंत येऊन मिसळले. तोडातोडी होऊं लागली; आणि डावे

बाजूचे मातबर सरदार चौघड्यांचे धनी देखील पूर्वीच पळाले. उजवे बाजूचेही होळकर शिंदे निघोन निशाण निघाले. दोन तीन शत पायदळ होतें. श्रीमंत दिसेनासे झाले. तेव्हां ईश्वरें बुद्धि दिली. माघारे फिरलो. प्रथम युद्धांत बापूजीपंती (हिंगणे) बोध केला, माघारे फिरावे. त्यांस उत्तर केले कीं अशा समयीं श्रीमंतांस सोडणें ठीक नाही. परंतु पुढे याप्रमाणें जहालें. लक्ष सैन्य असतां एकही त्या समयीं श्रीमंतांस आप्त न जाहला. बहुत दिवस अन्न भक्षिलें. कृपा पुत्रवत् केली. चांगला काळ होता तेव्हां केंसास धका लागल्यास प्राण देऊं अशा प्रतिज्ञा. परंतु ईश्वरघटित विपरीत काळ, त्यांत सोबती कोण होतो ! सर्व सुखाचे सोबती, निदान कोणी नाही. सर्व वाताहत जहाले. मी सायंकाळचे दोन घटका दिवसास पाणिपतांत आलों. तेथे परमेश्वरे वाट दाखवावयापुरते रामाजीपंत (दाभोळकर) उभे होते. सांगूं लागले, घोडे वस्त्रे टाकून द्यावी. शुद्ध लंगोटी लावून बसलों. रात्र जहाल्यावर चाललो. तों एका कोसांत तीन चार वेळ टोपीवाल्यांनी शरीरास हात लावून झाडा घेतला. दर खेपेस समागमेचे दहावीस तोडून टाकीत. त्यांत मी राहिलो हे सत्ता ईश्वराची. परंतु बापूजीपंत, रामाजीपंत (आमचे बरोबर) राहतच गेले. असे जातां दहा बारा कोश पश्चिमेस गेलो. तों तेच शत्रु येऊन रामाजीपंत व बापूजीपंत यांस जखमी भारी केले. पडले. मी एकटा राहिलो, तो गवतांत ईश्वरे माझें रक्षण केलें. पुढे दो कोशांवर मागती दृष्टीस पडले. तो मागती तृणांत जाऊन बसलो. तों जवळ येऊन काढूं लागले. मग गेले. पाणिपतावर शक्ति बहुत क्षीण, पण पादचारी अभ्यास नसतां, सोळ्य सत्रा कोस अन्नोदकाव्यतिरिक्त आलो. क्षुधा तिसरे प्रहरी लागली, तेव्हां बोरीचा पाला सांपडला तो खाऊन पाहिला. तो तोडांत जाईना. तसाच सायंकाळी एका ग्रामाबाहेर आलो. तों एका बैराग्याने पीठ आणून दिले. त्याची भाकर खादली ती अमृतप्रमाण लागली. नंतर निद्रा केली. प्रातःकाली दुसरे गांवास गेलों. एका साहुकारानें भोजन घातले. तों शत्रूचे स्वार गांवांत आले. तेव्हां पायउतारा होऊन चाललों. असे सात दिवस समागमेची मंडळी सुद्धां रेवडीस आलों.

तेथें बालोराव म्हणून चौथे भाऊ माझें नांव ऐकून असत, त्यांनीं घरीं नेऊन भोजनाचें साहित्य दिल्लें. तेथें सात दिवस राहून एक लग्न निघालें त्याबरोबर दीग भरतपुरास निघालों. वाटेंत कृष्णभट वैद्य आले. त्यांनीं सांगितलें स्त्री विरोजी बारावकर यांणीं सांभाळून आणिली, ती नारोपंत गोखल्यांचे घरीं आहे. तेथें गेल्यावर भोजन क्षिरीचे घातलें. आनंद झाला. मग गाडी करून स्त्रीसह डिगेस आलो. तेथें पुरुषोत्तम महादेव वानवळे याचे गुमास्त्याचे बिऱ्हाडास होते, त्यांजकडे गेलो. तेथें महिनाभर होतो. वस्त्रे वगैरे भोजनाचे साहित्य चांगले केले. तेथून मातुश्रीचा शोध फार केला. घरचा खिजमतगार बराबर होता, त्याने सांगितले की घोड्यावरून पडून जखम लागून मेली.* पुढे ढवळपुरावरून ग्वालेरीस सगळे टप्कर पळून पार्वतीबाई, नानापुरंदरे, मल्हारजी होळकर, सारे होते तेथे आलो. पुढें लष्कराबरोबर येत असतां श्रीमंत नानासाहेबांचे दर्शन बऱ्हाणपुरावर जहाले. त्यांचे शरीर फार क्षीण, मर्जी बेतऱ्हा, बहुतांन्या अवृक्षणां जातात. परंतु मजवर सदयतेनें लोभेकरून वर्तमान पुशिले, सांगितले. तीनचार दिवस बरोबर राहिलो. गोपिकाबाई व नारायणराव यांस देवी आल्या. कारितां त्यांसहवर्तमान नर्मदातीरी राहिली. परस्परे उभयतांचे चित्तही ठीक नाहीं हे कळले. कालवैपरीत्यें न घडावयाचे तेही घडले. तदनंतर या मर्जींत कसे होईल जाणून निरोप घेतला की टोक्यास पुढें जातो. जावे म्हणून आज्ञा दिली. टोक्यास येऊन राहिलो. श्रीमंतही मागाहून तेथेंच येऊन राहिले. एके दिवशी प्रदोष तेथे पडला. ते दिवशी श्रीमंत थोरले राव यांचें श्राद्ध. मला भोजनास बोलाविले. गेलो. एकीकडे माधवराव व एकीकडे मला बसविले. दुसरे (म्ह० नूतन) स्त्रीकडून वाढविले. नंतर आज्ञा घेऊन कांही दिवस गंगातीरी राहिलों. श्रीमंत पुण्यास गेल्यावर शेवटील समय, लवकर याचे ह्मणून पत्रे आली. तो पारनेराअलीकडे वर्तमान ऐकिले की कैलासवास केला. '

* टीप-नाना फडणिसाची आई रखमाबाई ही बळवंतराव मेहेंदळ्याची बऱ्हाण. हिला एकच मूल झालें तो नाना फडणीस होय. जन्म १२०२-१७४२.

फेब्रुवारी २१ चें उज्जनीचें पत्र. ' भा०सा० व जनकोजी शिंदे दोघे मात्र कांही थोडीशी फौज घेऊन जे समयी लढाई जाहाली, ते समयीं झुंज मातबर जाले. गिलचे मारले गेले चाळीस हजार, दोन मातबर सरदार पडले. सावकारी खबर आहे की मलकाजमानीचा जांवई उमरशहा, गिलच्याचा लेक, झुंजांत ठार झाला. तोफेचा गोळा लागून मारला गेला. नजीबखानास भारी जखम लागली, एक भुज उडोन गेली. वरकड आणखी सरदार मेले. लढाईच्या समयी हेव (मराठे) चालोन गेले. लष्करांत खावयास अन्न मिळेंना म्हणोन चालोन गेले. लढाई जाली, ते समयी यांनीं तों त्यांचा मोड केलच होता. परंतु भा० सा० हत्तीवरून उतरले, ते समयी आपलेकडील सरदारांनीं मागें पाहिले, तों सरदार (भाऊ साहेब !) दिसेना. गिलच्यांकडील फौज दोन हजार रूसून आलेली भा०सा०नीं ठेविली होती, ती इब्राहीमखान पडलेला पाहून माघारी पळोन वुणग्यांत आली. तेणेंकरून वुणग्यांत भ्रम पडला कीं गिलच्यांचा जय जाला. यामुळे वुणगे लुटले गेले. विश्वासराव दिसेनात म्हणोन श्रीमंत भा०सा० हत्तीवरून उतरले इतकाच फेर पडला. यामुळे त्यांनीं मोड खाल्ली. नाही तर फत्ते जहाली होती. मोडलेले सर्व एका जागां भिडेवर जमा झाले.' [इ. सं. ऐ. टि. १०१४].

दुसरे एक नाना फडणिसाचे पत्र. ' तीन प्रहर युद्ध चाललें तो विश्वासराव गोळी लांगून पडले, हे वर्तमान लोकांस समजतांतच धीर सुटला. कोणी-कोणाचें ऐकेना. जीव बचावण्यासाठी धूम पळत सुटले. मातुश्रीची चुकामूक झाली. शोधार्थ माणसें पाठविली. पैकीं एकाने येऊन बातमी सांगितली कीं शत्रूंचे हातीं पडूं नये म्हणून तिने एका माणसास सांगून आपला वध करविला. पळलेले लोक कांहीं मारवाडाकडे, कांहीं जयनगरकडे व कांही जंबुरकडे गेले, कांही भागीरथीपार निघाले. चाळीस हजार लोकां कापला गेलों. घोडा साठ हजार होता, पैकीं सहाएक हजार जिवंत राहिला. तोफा रामान वगैरे सर्व गेलें. तमाम फौज उखळून गेली. नारोशंकर दिल्लीचे बंदोबस्तास होता. जवळ साठ आठ हजार फौज, व सरकारी खजिना पांच लाख, आणि शिंदे

व सावकारांचा खाजिना पांच सहा लाख असा होता. तो सर्व ऐवज तसाच टाकून, पानपतचें वर्तमान केंळतांच, फौजेसह दिल्लीतून त्वरेनें पळून गेले. दिल्ली जागा चांगली मजबूद, आंत तीन चार महिने पुरेल इतका दारुगोळा व पोटगी भरपूर होती. त्यावरून त्यांस तेथें निर्भय व सुरक्षित राहतां आले असतें. नारोशंकर पळून न जाते तर पानपतावरून आलेल्या फौजेस आश्रय मिळून तेथेंच सर्वास ठांसून राहतां आले असतें. गिलचे कांहीं त्यांच्या पाठलागास आले नव्हते. नारोशंकरानें पळ काढिल्यामुळे अब्दालीने सात दिवसांनीं येऊन दिल्लीचा कबजा घेतला. सुरजमल्ल व माधोसिंग यांचे वकील येऊन त्यास भेटले. नंतर तो त्वरेनें स्वदेशी निघून गेला ' [४.३.१७६१, - माक्डोनेल कृ. ना. फ. च. पृ. १७२].

पिलाजी जाधवाचा मुलगा सटवोजी जाधव पानपतावर होता त्यानें धाकटा भाऊ सुभानबा यास लिहिलेली पळाची हकीकत मनोरंजक आहे. त्याचे ता. १.२.१७६१ चें पत्र (६.४.०६). ' पौष शु० ८ स पुढे फौजा, त्यापुढें तोफखाना वुणगे पाठीवर, रमागमे घेऊन निघोन मोगलांवर चालून जाऊन झुंज उत्तम प्रकारें केले. अडीच तीन प्रहरपर्यंत झुंज चांगलेंच झालें. राजश्री विश्वासराव यांस गोळी लागून ठार झाले. इब्राहीमखान गारदी यास गोळ्या लागून ठार जाले. वरकडही कित्येक लोक कामास आले. आपले फौजेने शिकस्त खादली. ज्यास जिकडे सोय पडली तिकडे निघाले. कोणी कोणास मिळाले. मल्हारजीबाबा हजार दोन हजार फौजेनिशी निघाले. दिल्लीत नारोशंकर पांच सात हजार फौजेनिशीं निघोन सौ. पार्वतीबाई दोन चारशे स्वारांनिशी निघाली होती, त्यांची मल्हाररावांची गांठ पडली, त्यांजला ते संभाळून घेऊन चमेलीपार भदावरच्या मुलखांत गेले. वरकड फौज बाळोबाच्या मुलखांतून ज्यास जिकडे वाट फुटली तिकडून निघाली. वाटेनें गांव मातबर. गांवोगांव राउतांचा भरणा. दोन रोज रात्रंदिवस गवारांचें झुंज पुरवले. घोडा थकोन गेली. कोणाचें घोडें निभावलें नाहीं. तमाम फौज पाय उतारां झाली. आम्ही मागाहून गप्प्यांत ब डोल्यांत बसून हळूहळू कुंभेरीस आलों. तेथून भरतपुरास जात होतो तों, ५ कूर सुरजमल्ल सामोरे येऊन भेटले. फिरोन

ते व आम्ही समागमें कुंभेरीस आलों. तेथून मल्हारजीबावांकडे पत्रें लिहून पाठविली आहेत. दो चौ रोजांनीं त्यांचे उत्तर आले म्हणजे, येथून स्वार होऊन सिपरीस जाऊं. पार्वतीबाई व मल्हारजी होकर जिवानिशीं मात्र गेलीं. भाऊसाहेब कोणीकडे गेले त्यांचें अद्यापि ठिकाण नाहीं. जनकोजी शिंद्याचेंही ठिकाण नाहीं. वरकड सरदार कोणी पुढें गेले, कोणी अद्याप मार्गेच आहेत. सारांश आपले फौजेचा विध्वंस झाला तो लिहितां पुरवत नाहीं. ईश्वरी सत्तेने होणार ते झाले. सिपरीस गेल्यावर सर्व सरंजाम नवा केला पाहिजे. तुम्ही कोणेविशीं काळजी न करणे. आपले ठायीं सावध राहणे.’ खालील पत्र २१ फेब्रुवारीचे राजा अनुपगीर गोसावी याचे नानासाहेबास असून त्यांत विश्वासराव व सदाशिवराव यांच्या अंत्यक्रियेचा उल्लेख आहे (६४०७). झुजांत रणभूमीत रायाशी दुराणी घेऊन आले. त्यांसमागमे बापू हिंगणे होते. ते वर्तमान दुसरे दिवशीं तृतीय प्रहरा सुजाउद्दौल्याकडे आले. त्यांनी रायांचे लोथ आपणांजवळ आणविलें, आणि आज्ञा केली की याचे सार्थक यथासांग करणे. तेव्हां आपले डेऱ्यास घेऊन आलो. गणेश वेदांती, गणेश शंकर उज्जनकर, काशीराज बकाल व वेणीप्रसाद समागमे होते. तितक्यांत दुराणीचा नशेकची घेऊन लोथ परतोन नेले. तिसरे दिवशीं शुक्रवारी वर्तमान कळले की रणभूमीत स्वामिकार्यानिमित्त थोरथोर सरदार कामासी आले. त्यांसी नबाव-साहेबासी सांगून रणभूमीवर शोध केला. त्यांपैकी एका शरीरास मस्तक नव्हते. त्या शरीराखाली सात मोर्ती सांपडले. त्याचे चिन्ह उजवे पायावर केश नव्हते. कमरेस कट्यारीची जखम होती. सरकारचे खिसमतगार बलराम व बाघोजानाईक व गणेश वेदांती वगैरे कारकून मंडळी या सर्वांनीं पाहिलें. तेव्हां संताजी बाघांनीं उभयतांनीं हस्तिवर घालून आणिले. मग चंदनादिक विधी करविले. गणेश वेदांतीनें अस्थी भागीरथीसी पाठविल्या. आपणाशीं संदेह निर्माण जाला असेल तर जाठाकडे कांही फौजा गेल्या आहेत, त्याची बातमी आणून बकिलांचे पत्रावरून विदित केलें पाहिजे (म्ह० संशयनिवृत्ति केली पाहिजे).’ पत्राचे खाली. ‘ गणेश शंकर याचे नमस्कार. वर्तमान पत्रां लिहिलें आहे, त्यावरून सर्व विदित होईल.’

याच बाबतीत काशीराज शिव म्हणजे बखरकर्ता काशीराय याने नाना पुरंदर्यास लिहिलेले ता. ३ मार्चचे पत्र असे. ' येथील वर्तमान तों आपणास कळुप्तच आहे. श्रीमंत भाऊसाहेब व रावजीचे साहित्य केले म्हणून लिहिले, त्यास त्यांहीं तों उभय लोक साधन केले. खेरीज पुण्य की योग ऐसा आला असतां चंदनादि संस्कार ब्राम्हणहस्ते जाला. आम्ही असतां न होय तर कोणे कार्यास यावे ! आणीक सेवा न घडली. ईश्वरे हाच वाटा आम्हांस नेमिला होता. भगवादिच्छेस उपाय काय ! गृहस्थ मंडळीचे साहित्यास लिहिले, त्यास आपणाकडील सखोपंत व खंडोपंत वगैरे होते व आणीकही गृहस्थ मंडळी पांचचार शत व पांचसात हजार मनुष्ये आपले सैन्याचीं होता. नबाबास उत्तम प्रकारे विनंति करून जें साहित्य व आपलें दास्य, तें करून, फतुराबादेपुढें जठवाड्याकडे मार्गस्थ केले. सुखरूप सेवेशी पावालियां सविस्तर सांगतील. नबाबखानास या प्रसंगामुळें बहुत खेदावह झाले. परंतु उपाय काय ! भगवत्सत्ता खरी. श्रीमंतांचा व नबाबसाहेबाचा स्नेह अविच्छिन्न, अकृत्रिम आहे तोच आहे. या कलेवरास पोष्य वर्गांत जाणून सदैव कृपा पत्रां सांभाळ करीत जावा ' (६.४०८). यावरून सुजाउद्दौला वगैरेचे अब्दालीशा पुढे मुळीच जुळले नाही. उलट ते पूर्ववत् पेशव्यास आदर दाखवूं लागले. सुजाने व काशीरायानें मराठ्यांकडील मृतांचे और्ध्वदेहिक व जिवंतांचा परामर्ष योग्य प्रकारे केला. तसेच नारोशंकर दिल्लीत ठांसून राहता व पेशवा लगोलग पुढे आला असता तर, अब्दाली तेव्हांच स्वदेशीं निघून गेला असता वगैरे प्रकार व्यक्त होतात.

सुभानबा जाधवास लिहिलेले दुसरे एक पत्र महत्त्वाचे आहे. ' बुधवारी पाँष शु० ८ स मजबुदीनें चालोन गेले. गिलचा गनीम भारी व कट्ट, तथापि आपले फौजांनीं बरीच शर्थ केली. निदानीं शिकस्त खाल्ली, मोड झाला. त्यास जिकडे सोय फात्रली त्या मार्गे तो निघाला. बहुत लोक आपले फौजेचे मारले गेले. आपले पन्नास हजार घोडे गिलच्यांनीं व गांववाले गवारांनीं घेतले. ऐसी कधीही जाली नव्हती. ईश्वरी क्षोभ हेंच खरें. लोक पायउतारी, अंगा-

वरी पांघरूण नाहीं असे विपत्तीने आले. नारोशंकर व बाळोजी पलांडे दिव्हीत होते, दोनचार हजार फौज होती, ते पुढील पुढें निघाली. मागोन मल्हारराव होळकर आले. हे लढाईतून अगोदरच निघाले होते. यांजवळ प्रस्तुत आठ दहा हजार फौज आहे. होळकर व आम्ही एक जागां ग्वालेरीस आहों. भरतपुरास सुरजमल्ल जाठांनी फार संगोपन केलें. पंधरा वीस रोज तेथें राहिलो. बहुतच त्याणीं आदर केल्या कीं, मी तुमचे घरचा, तुमचा चाकर, हें राज्य तुमचे, ऐसे प्रकारे हात जोडून बोलवे. ऐसे थोर माणूस ! त्याणीं आपले राऊत व मातबर सरदार बराबर देऊन ग्वालेरीस लष्करास पोचविलें. माणसांचे हाल मोठे झाले. कुल सरंजाम अवघे लष्करचा गेला. तेथे आम्ही आपले निवडून काय लिहावें ! श्रीकृपेनें व वडिलांचे पुण्येंकरून जिवानिशीं शाबूद आलो. मुलखांतील तमाम जमीनदार बदलले आहेत. धुंदी झाली आहे. श्री. पंतप्रधान सिरोजेवरी आले. आम्हांस पत्रें आली कीं तुम्ही व मल्हारजी व त्रिंबक नाना पुरंदरे ऐसे जाऊन गोहदवाल्याचा बंदोबस्त करणे. अब्दालीकडूनही सल्ल्यांचे राजकारण मागती आले आहे' [६४०९].

माच १९ चे नाना फडणिसाचे पुरुषोत्तम महादेवास पत्र, ' काल पार्वती-बाईंनी कूच करून श्रीमंतांकडे सिरोजेम चालली. आम्ही व नाना पुरंदरे समागमेंच आहों. सुभेदार, बाबूजी नाईक, सदाशिव रामचंद्र वगैरे ग्वालेरीस राहिले. श्रीमंतांचे दर्शन जाल्यावर जे होणें ते होईल. परंतु सुरजमल्लकडे त्यांचें चित्त फार दिसोन आलें. जें करणें ते सुभेदारांचे अनुमतें करितात यास्तव कठीण दिसते. भगवदिच्छाप्रमाण' [६४१०]. 'श्रीमंत रा. मल्हारराव होळकर यांजपाशीं ग्वालेर नजीक पछोरावर^१ आहेत. बाबूजी नाईक, सदाशिव रामचंद्र, त्रिंबक शिवदेव, व गोपाळराव बाबूजी, विठ्ठल शिवदेव असे पंचवीस तीस हजार सडी फौज आहेत. गोहद प्रांते संचारितात. गिलच्याचे मुलखांत लाख फौज इराणी आली, गिलच्याची पातशहात घेतली, याजमुळें तो

१. टीप.-सिरोज व ग्वालेरच्या बरोबर मध्यावर.

दिल्लीहून ११ साबानीं जातो [११ साबान=८.३.१७६१]. सुजा यमुनापार होऊन अयोध्येस चालला. लबाडी करावयास नजीबखान व माधवसिंग आहेत. परंतु त्यांच्याने चमेली अलीकडे येववत नाही. सलूख करावयावद्दल मल्हारजीकडे आले आहेत. त्यांच्या मुद्याप्रमाणे तह झाला गरी करतील. कुंभेरीहून पत्रें जाठाची व बापूजी महादेवाचीं आली. या उपरी ईश्वरे दिवस उत्तम झाले आहेत. नष्टचर्यास कांही चाकी मिळाली नव्हती. परंतु उगवते दिवस आलेसे दिसते' [६.४.१२, २७ मार्च]. त्याच तारखेचे दुसरे पत्र सुभानजी जाधवराव यांस, ' श्री. सौ. पार्वतीबाई व नाना पुरंदरे व दमाजी गायकवाड, नारोशंकर मिळोन मल्हाररावाकडें मुक्ता चाळीस हजार जमाव जाला होता. गिलच्यावर व नजीबखानावर सल्लावत पडली. वकील सलूखास येत होते. श्रीमंत नाना सा० धीरेजीरती व खेचीवाड्यांत जानोजी भोसले व गोपाळराव गोविंद पंथग ह्यांर फौज होती. परंतु लोकांस रोजमुरा न मिळाला. ऐवज श्रीमंतांना न पटविला. यास्तव पार्वतीबाई, नाना पुरंदरे व नारोशंकर स्वातंत्र्यकडून सिप्रांस आले. प्रांतांत धुंदी जहाली. तहशील बंद जाली. आम. बहुत रदबद्दल केली. ते साफ म्हणतात कीं तुम्हांस अद्याप आझा या मती आहे की काय? अगदी मुख्य खराब केला आहे. हा बाळगार गो रक्षिले. झांशीकर बाबूराव कोन्हेर याचे हाल काय झाले त्याचा विस्तार ठावर लिहावा ! बाबूराव कोन्हेर यांचे भाऊ (यशवंतराव ?) शेवडियावर प. ६. याच काळांत धीर धरून आपले जागे रक्षिले ' [६.४.१३]. नाना सा० याची मातुश्री पानपतावरून पुढे कोठें गेली कळलें नाहीं, तिचा वध. त. कळविण्यावद्दल त्याने पुरुषोत्तम महादेवास पत्र लिहिले (६.४.११), परंतु ती धोडयावरून पडून मरण पावत्याची खबर मागाहून आली [६.४.१२]. अ. सं. प. या. ५३]. सदाशिवराव भाऊ व जनकोजी शिंदे ह्यात असल्या ४ वरेच दिवस गवगवा होता (६.४.१४; ३.५.२०). 'विश्वासराव अभिमन्यु' याणें रण भेदून कैलासवासी झाले. चिरंजीव भाऊ व जनकोजी शिंदे यांच्या मुलखांत आहेत.

‘दहा पांच बातम्या आल्या. शोधास माणसे कारकून गेले. लौकरच त्यांचे हातचें पत्र घेऊन येतील. इब्राहीमखान पाडाव झाले. सरदार व लोक मारले गेले. युद्धच आहे. यश अपयश ईश्वराधीन. असो, चिता काय ! पुढेहा जे तर्तूद होणें ते होतें’ (३.५१७, मार्च १७६१). पेशव्याच्या या शब्दांवरून त्याचा धीर व्यक्त होतो. भाऊसाहेब व जनकोजी यांच्या हातची म्हणून कांहीं पत्रे घेऊन माणसें सुद्धां पेशव्याकडे आली होती (३.५१८). बाबूजी नाईक व दुसऱ्या पुष्कळांस त्यांचे तपासास पेशव्याने पाठविले [का. सं. प. या. १७५]. परंतु पुढे लवकरच संशयनिवृत्ति तात्पुरती झाली. जनकोजी शिंदे हयात असल्याचा संशय मे महिन्यापर्यंत चालू होता [६.४१४]. अर्थात् या घोटाल्यामुळे मुख्य काम तहकूब राहिलें.

जाठानें ज्याप्रमाणे मराठ्यांचा उत्कृष्ट परामर्श घेतला, त्याचप्रमाणे काशीत दक्षणी मंडळीचा सांभाळ तेथील राजा बळवंतासिंग यानें केला. ‘राजे यांणी परामृप केला म्हणून श्रींत बहुतांची अव्रू राहिली. आमच्याविषयी (दीक्षितांविषयी) तों सर्वास सांगितले जे, माझी आणि बाळकृष्ण दीक्षित यांची भिन्नता नाही. त्राम्हणभोजन आदिकरून सर्व गोष्टींचा आपण समाचार घेत असे. सर्व मुत्सद्यांस सांगितले जे, मी कै. नारायण दीक्षितांचा लेक, मला त्यांचे वृत्त चालविणें जरूर. ज्याप्रमाणें दीक्षितांचे वेळी साहित्य लोकांचें होत असे, त्याप्रमाणे करीत जाणें; आणि त्याप्रमाणे दोन महिने चालविले. सर्वत्र वडिलांचे पुण्येंकरून निर्वाह होतो.’ असे बाळकृष्ण दीक्षित गोविंद दीक्षितास लिहितो [२०.४.६१, ३.५१९]. ‘भगवत् कृपेकरून श्रीमंतांचें राज्य कायम आहे.’ अशी शेखी २३.२.६१ ला नारोशंकर मिरविता [१.२८२]. म्हणजे पानपतानें मराठ्यांचा दम बिलकूल खचला नाहीं हें उघड आहे.

येथवर दिलेले उतारे अस्सल पत्रांतले पानपत संग्रामाची व तदुत्तर स्थितीची योग्य कल्पना सुचवितात. आतां याची पूर्तता बखरींच्या आधाराने करितां येते. भाऊसाहेब कैफीयतींत खालील वर्णन या संग्रामाचें आहे. ‘प्रथम बिठूल शिवदेव, यशवंतराव व माणिकराव कापरे कांहींसे वाढून पुढे

गेले, त्यांजवर जुंज मांडिले. तेव्हां ते कचरून माघारे तोफखान्यांत येऊन राहिले. तों दमाजी गायकवाड यांजवर गिलच्यानें येऊन कांहींशी मारामार केली. तेही माघारे फिरले. डावे बाजूकडे मुकामी गोटाचे गोटे राहिले होते. त्याप्रमाणे पतकें होती. त्यांजवर खासा अब्दाली त्या जुंजावर डावेकडे होता त्याणें जुंज भारी केले. कुल आपणांकडील पतकें माघारीं फिरलीं. हलके बहुत जाले. इब्राहीमखान गारदी याजवर खासा खुरानशहा व रोहिला याणें चालोन घेतलें. एक रंजक उडाली. इकडील लोक बहुतेक पडिले. हटला नाही. तसेच नेट धरून मारीत आले. इब्राहीमखान गारदी याजवर चाल पडली, कुमक कोणी केली नाही. तथापि हुजरातचे लोक एकत्र होऊन संधान साधिले. तोफा सुटत होत्या. लढाई मातबर एक प्रहर केली. इकडे उजवे बाजूस शिंदे, होळकर याजवर सुजाउद्दौला व गोसावी वगैरे यांणी येऊन (धाव) घातले. जुंज मातबर होऊं लागले. मध्यें भाऊसाहेब व कांहींसे लोक व रावसाहेब हे उभयतां घोड्यांवर संभाळून होते. भाऊसाहेब परी घोडीवर, रावसाहेब दिलपाक घोड्यावर होते. चहोंकडून लोक सांभाळोन होते. जुंजाचे तोंड लाविले. मारामार होत होती. मातबर लोक पडो लागले. इतक्यांत रावसाहेब यांस छातीमध्ये गोळी लागोन ठार जाले. हे भाऊसाहेब यांणी पाहून अवसान सोडिलें. बहुतेक शोक करूं लागले. मुडदा उचलून हत्तीचे अंबारीमध्ये घातला; आणि भाऊसाहेबा निश्चय केला की, या उपरी गिलचा खाशानिशी मारीन; ऐसे जहाले; आणि लोकांस ताकीद करून जुंज लागले. हाणा हाणा ऐसें मुखें बोलून सर्वत्रांस ताकीद करूं लागले. बरोबर समशेर बहादूर होते. ते घेऊन पुढें जाऊन तीन वेळां मार्गे हटविलें. त्यांजवर चहंकडोन गिलच्याने मार तोफांचा व गोळ्यांचा व शरांचा केला. तेव्हां लोकांनी हिमत धरून भाऊसाहेबांबरोबर सरसावून शिपाईगिरी बहुत केली. रोहिला माघारा फिरविला. हल्ला करून मोड करून माघारा फिरविला. गिलचा खाशा पळ काढून यमुनापार दाखल जाला. शिपाईगिरी भाऊसाहेबांची म्हणावी तैसी जाली कीं, ज्याचें नांव शिपाईगिरी. निश्चासराव पडिले. डावे बाजूचे लोक कचरून माघारे फिरले. अशा मध्यें सांभा-

कून रोहिला माघारा सारिला. अब्दाली पकून नदीतीरी गेला. लढाईची शर्त केली.

‘विठ्ठल शिवदेव यांजकडेस पेशजी गिलचे चाकर दोन हजार ठेविले, त्यांस इशारतीस भगवें फडकें दिलें होते. ते डोईवर बांधून फिरत होते. जे समयी विश्वासराव पडिले ही खबर लष्करांत बुणगियांत जाली, तेव्हां लष्कर गडबडलें होतेंच. गिलचे चाकर यांणी भगवे फडके टाकून दिलें आणि बुणगियांत आवई घातली की, लुटूं लागले. बुणग्याने पळ काढिला. बुणगे पळतात हे पाहून विठ्ठल शिवदेव यांणीही पळ काढिला. आधी रावसाहेबांचें वर्तमान ऐकून दहशत खाल्जी होती. बुणगे पळतात हे पाहून ते पळाले. डावी बाजू रिकामी होत चालली. रोहिला याजकडील लोकांनीं लुट्यांची धुमाळी मांडिली. इकडे जुंज भाऊसाहेबांकडे होतच होते. उजवे बाजूस शिंदे होळकर यांजकडे जुंज होतच आहे. मारामारी होतां होतां भारी खणाखणी झाली. रावसाहेबांचें वर्तमान ऐकून जनकोजी शिंदे व मुकुंदजी शिंदे यांणी मोठी मर्दुमकी करून मारामारी करीत भाऊसाहेबापाशी आले, तों इब्रामखान गारदी यांजवर झट पडली. त्याणें जिवाचा निधडा करून शिपाईगिरी म्हणावी तैशा जिवाची तमा न धरतां केली. कित्येक गारदी वेतांत आले व कित्येक ठार जाले. हुजरातीचे लोक जवळचे पळों लागले. तोफखाना बंद जाला. जातीनिशी तरवार सीमेपरती केली. खान जाऊन गिलच्यांचे लष्करांत मिळाला. दहा पांच ठार केले. भोंवता वेढा गिलचांचा पडला. अंगावर जखमा भारी पडल्या. ऐसें असतां लढतच होता. प्रयत्न न चाले तेव्हां हत्यारें राहिली. धरून नेला. तेव्हां हें वर्तमान श्रीमंतांस कळले. मल्हारजी होळकर याचे बाजूवरही मातबर जुंज जालें. रेटत नाहीसे जालें, तेव्हां दोही बाजू सोडून निघाले. भाऊसाहेबांचे हेच तोंडीं कीं, हाणा हाणा. हेंच करीत असतां, जातीनिशीं मोठा हिऱ्या केला. बहुत जुंज मातबर केलें तें कोठवर लिखावे ! सरकारचे मुत्सद्दी तमाम बिलकूल एकीकडे पळूं लागले. सोनजी भापकर याशीं भाऊसाहेब बोलिले कीं, “ सोनजीबाबा, हा समय निघावयाचा नव्हे. तुमचा भरंवसा बहुत धरिला होता. उभे राहावें. ” तेव्हां ते बोलिले कीं,

“कुल्लोक पळतान, त्यांजला माघारे फिरवितो. साहेबांस टाकून आम्हीं कोठें जावे ? ” ऐसें म्हणून लोक फिरवावयास गेला तो तिकडेच गेला. तेव्हां मुकुंदजी शिंदे म्हणों लागले की, ‘महाराज, क्षात्रधर्माची शर्ष झाली ! याजउपर निघावे हें उत्तम आहे.’ तेव्हां भाऊसाहेब बोलिले की, मुकुंदजाबाबा, आतां कुणीकडे जावे ? काय तोड दाखवावे ? रावसाहेबांकडे पाहावे.’ तेव्हां मुकुंदजी शिंदे यांणी घोड्यावरून उडी टाकिली. जातीने हत्यार करवले तेथवर केले. मातबर मराठे धर्माची शर्ष करून ठार झाले. जरीपटक्याचे निशाणाजवळ अगोदर दाटी झाली होती. तेव्हां हत्तीवरून उतरून घोड्यावर घानले होते. निशाण गुंडाळून पळू लागले, तेव्हां भाऊसाहेबी शहाजणे वाजवावयास आज्ञा केली. फत्ते जाली, शहाजणें वाजतात, याजकरितां तरी लोक माघारे फिरतील या अर्थी शहाजणे वाजवूं लागले. परंतु ज्यांणी पळ काढला त्यांपैकी कोणी माघारा फिरला नाही. भाऊसाहेब व जनकोजी शिंदे व शे पन्नास लोक व रायाचे मुड्याचा हत्ती इतका बाकी राहिली. त्यांजभंवता वेढा भारी पडला. तेव्हां युद्ध बहुत केलें. पूर्वी भारती अतिरथी महारथी जुज झाले, त्याप्रमाणे भाऊसाहेबांही लढाईची शर्ष केली. पुढे कांही इलाज चालेनासा जाला. त्यानंतर भाऊसाहेब व जनकोजी शिंदे यांची गती काय झाली ती कोणी पाहिली नाही. रावसाहेबांचे मुड्याचा हत्ती व भाऊसाहेबांची बसती घोडी ऐसी सुजातउद्दौवला याजकडे गेली. प्रातःकाळचे प्रहर दिवसानंतर जुज लागले, तो तीन प्रहर हाणा मारा हेंच चालले. पृथ्वीने रक्त प्राशन केले.’

पेशव्यांच्या सरकारी बखरीतील उल्लेख अल्प परंतु मार्मिक आहे तो असा. ‘पन्नासहाचा फर्मान नानासाहेबांस फौजेविशी आला, त्यावरून भाऊसाहेब व विश्वासराव यांची रवानगी फौजेसुद्धां केली. दिल्लीस जाऊन पुढे अब्दालीची गाठ कुरुक्षेत्री सोनपत पानपतजवळ पडून लढाई होतां अब्दालीस मोडले. त्या समयांत विश्वागराजारा अंबारीत गोळी लागोन कामास आले. हें वर्तमान अब्दालीस कळतांच चालोन घेतले, तेव्हां फौज पळों लागली. मल्हारजी होळकर वगैरे सरदार निघाले, ते समया भाऊसाहेबांवर लगट केला, लोक पडले व जखमी झाले. भाऊसाहेब, जनकोजी शिंदे व यशवंतराव पवार यांचें

ठिकाण लागलें नाहीं ' [४ पृ. ५३]. यांत सर्व प्रकार थोडक्यांत सफाईनें वर्णिलेला सर्वस्वी प्रमाण धरून चालण्यास हरकत नाहीं. मराठ्यांचा पाडाव झाला, असे यांत म्हटलेले नसून, अब्दालीस मोडले, आणि विश्वासरावाच्या मृत्यूने दम सुटून गोधळ उडाला नसता तर, त्या दिवशी मराठ्यांचाच जय होता, असा याचा आशय आहे. मराठ्यांचा संहार झाला, पाडाव झाला नाहीं, हाच तात्पर्यार्थ पूर्वीच्या पत्रांवरूनही निघतो.

तमाम फौजेचा गोल बांधून शत्रूचे अंगावरून लढत लढत निघून जाण्याची कल्पना फार चांगली असून, ती शेवटपर्यंत तशीच अंमलांत आली असती तर मराठ्यांचा बहुधा बचावच झाला असता. मराठे गोल बांधून आपल्या अंगावरून निघून जातील असा अब्दालीचा अंदाज नव्हता. परंतु त्याची फौज लढण्यासाठी आंवळून उभी राहिलेली पाहून, त्याच्याशी समोर लढूनच आपण निघून जावें, अशी मसलत, जवळ आल्यावर, सदाशिवरावानें करून, रात्रीं मनसबा केला, तो राहविला. विनाशकारी विपरीत बुद्धि निर्माण झाली. फौज जमून नव्हती. नवीन योजना सर्वास कळण्यास अवधिच मिळाली नाहीं. एकाएकी मसलत बदलल्याबद्दल इब्राहीमखान गार्दी यास अत्यंत चीड आली. क्षणभर त्याने भाऊसाहेबांची समजूत घालण्याचा प्रयत्न केला, परंतु सत्तेपुढे शहाणपण नाहीं अशी स्थिति होऊन, सर्वस्वी घात झाला, असे त्याच वेळीं इब्राहीमखानास वाटले. भाऊसाहेबांच्या बखरांतील हा प्रसंग वाचण्यालायक आहे आणि तो विश्वसनीय दिसतो. ' निशाणाजवळील तर्तूद राहिली ' असें नाना फडणीसही म्हणतो. ठरलेली मसलत बदलून नवीन हुकूम करणें झाल्यास, तो सर्व फौजेस यथास्थित कळेल अशी योजना प्रथम केली पाहिजे, ती सदाशिवरावाने केली नाहीं. तितका अवकाशच मिळाला नाहीं. वास्तविक सदाशिवरावाचे मन सर्वस्वी गोधळून गेलेलें होते. चिंता व जिवापाड मेहेनत यांच्या योगाने त्यास झोप सुद्धां बहुधा विलकूल नसे. अर्थात् आपण करतो काय याचे त्यास भान न राहून, फौजेत एकच गोधळ उडाला. प्रत्येकानें आपापल्या कल्पनेप्रमाणें त्या दिवशी लढण्याची शिकस्त केली, परंतु

सर्वामध्ये एकात्मता असावी लागते ती मात्र बिलकूल राहिली नाही. अब्दालीस पाहून, आगाऊ ठरलेली व्यवस्था एकाएकी बदलणें, व विश्वासराव पडल्यावर एकदम देहभान विसरून रणांत आवेशानें घुसणे, या दोन अश्रम्य चुका सदाशिवरावाने केल्या. त्याच्या ठिकाणी अनेक बहुमोल गुण होते, परंतु बिकट प्रसंगी शांत चित्त ठेवण्याचा सेनापतीचा एक मुख्य गुण सदाशिवरावांत नव्हता, ही गोष्ट पेशवाही जाणून होता. कुशल सेनापतीने इतक्याही अडचणींतून निभावणूक केली असती.

‘ प्रातःकालचे दोन घटका दिवसास युद्धास प्रारंभ झाला,’ (नाना फडणीस) आणि ‘ अडीच तीन प्रहरपर्यंत युद्ध चांगलेच झाले’ (सटवोजी जाधव). घटका व प्रहर फौजेस कळविण्याची तजवीज त्या वेळी हत्तीवर अवश्य असे, यावरून वरील अंदाज केवळ काल्पनिक मानण्याचें कारण नाही. जानेवारी ता. १४ ला दोन घटका दिवस म्हणजे सकाळी आठांचा सुमार, तेव्हांपासून सात तास तरी युद्ध चालल्यावर म्हणजे तिहींच्या सुमारास विश्वासरावास गोळी लागली; आणि अर्ध्या तासांत पळ सुरू झाला. आदल्या रात्रीं बहुधा सर्वासच अलोचन जागरण झालेलें, सकाळी चार पांच वाजल्यापासून तयारी करून व खाणेपिणे आटपून दहा पांच मैलांची मजल मारून आल्यावर, आठ वाजतां लढाईस तोंड लागलें, तेव्हां पासून तीनचार वाजेपर्यंत कोणास तोंडांत पाणी सुद्धां घालण्यास सवड झालेली नाही. अशा प्रसंगांत दमलेल्या फौजा परत घेऊन नवीन ताज्या दमाच्या पुढें करावयाच्या व सर्वास योग्य विश्रांति द्यावयाची, असा सामान्य प्रघात असतो, परंतु पानपतावर अशी कांहीं एक योजना नव्हती, आणि सर्वच लोक निकरावर येऊन निघालेले होते. अब्दालीनें मात्र ताज्या दमाचा दहा हजार कतलबाज^१ रिसाला मागे ठेविला होता, तो आयत्या वेळी पुढें आणिला, तेव्हां मराठ्यांचा धीर सुटला.

काशीरायाचे बखरीत व अन्यत्र संग्रामाचे वेळी फौजेची रचना दाखविणारा नकाशा दिलेला आहे. अब्दालीची फौज यमुना पाठीशीं घालून

१ कझलबाजी हें स्थळाचे नांववरून झालेले विशेषण, असें एक ग्रंथकार म्हणतो.

पश्चिमामुख होती. रेटात नेऊन तिला यमुनेत बुडवूं अशी सदाशिवरावाची अपेक्षा होती. कारण यमुनेचे पात्र रुंद असल्यामुळे अल्पावधीत सर्व फौज पलीकडे सुरक्षित नेणें शक्य नव्हतें. सदाशिवरावांनं गोल मोडला नसता तर बहुधा इब्राहीमखानाच्या तोफांनीं मराठ्यांस सुरक्षितपणें दिल्लीच्या टापूत आणून सोडिलें असतें. फौजांची व सरदारांची रचना खालीलप्रमाणे होती:—

मराठे पूर्वाभिमुख.

- १ इब्राहीमखान गारदी.
- २ दमाजी गायकवाड.
- ३ सटवोजी जाधव.
- ४ विठ्ठल शिवदेव.
- ५ विश्वासराव व स० रा०
- ६ समशेर बहादूर.
- ७ यशवंतराव पवार.
- ८ मल्हारराव होळकर.
- ९ जनकोजी शिंदे.

गिलचे पश्चिमाभिमुख.

- १ बरखुरदारखान.
- २ अमीर बेगखान.
- ३ दुंदेखान.
- ४ हाफीज रहमतखान.
- ५ अहमदखान बंगश.
- ६ वजीर शहावल्ली व आताईखान.
- ७ सुजाउद्दौला.
- ८ नजीबखान रोहिला व कलंदरखान.
- ९ शहा पसंदखान.

स्वतः अब्दाली फौजे मागे राहून जरूरीप्रमाणे पाठपुरावा करीत होता. दहा हजारांचा कझलबाज रिसाला त्यानें मुद्दाम मागे राखून ठेविला होता. उभय दळांची लगट झाल्यावर बारा एक वाजेपर्यंत निकराचा संग्राम चालून, इब्राहीमखानानें बरखुरदारखान वगैरेंचा, पेशव्यांच्या हुजरातीने वजीर शहावल्लीखानाचा, व शिंदे होळकरांनी नजीबखानाचा इतका फडशा उडविला, कीं आतां थोड्या वेळांत आपला शेवट होणार अशीच भावना शत्रुफौजेची झाली. स्वतः अब्दाली मात्र शांत वृत्तीने जरूर त्या तजविजी करीत होता. आरंभी इब्राहीमखानाच्या तोफांचे गोळे शत्रूंच्या डोक्यावरून जाऊं लागले, तेव्हां इब्राहीमखान कांही वेळानें हातांत स्वतः निशाण घेऊन बागनेटांनी निकरानें शत्रूंवर चालून गेला, त्याबरोबर समोरच्या रोहित्यांचा साफ फडा उडाला. तेणें करून वजिराची उजवी बाजू खचून, मोकळी जागा सांपडतांच पेशव्यांच्या हुजरातीनें

वजिरावर चाल केली. त्याचा पुतण्या आताईखान पडला; आणि स्वतः वजीर पायउतारा होऊन पेचांत आला. काशीरायानें हें वर्तमान सुजास कळविले, परंतु सुजानें मदत केली नाही. वजिराचे लोक हार खाऊन पळूं लागले असें मागे अब्दालीने पाहून, पळून येणाऱ्या लोकांस एकदम छाटून टाकण्याचा हुक्म त्याने दिला; आणि त्यांस परत फिरवून संग्रामांत लोटिलें; आणि अशा रीतीने दोनही दळे व विशेषतः मराठे श्रमाने व तृपेने अगदीं थकून गेलेले पाहून, अब्दालीने दोन वाजण्याच्या सुमाराम आपला ताजा रिसाला पुढे आणिला, आणि अगदीं मोजक्या क्षणा व मोजक्या जागी फिरून जोराचा मारा केल्या. त्याबरोबर पुनः निकराचें कंदन झाले. कोणीही हार म्हणून घेईना. असा ताम अर्धाताम गेला. इतक्यांत मराठ्यांची फौज एकाएकी रण सोडून पळूं लागल्याचें मुसलमानांनी पाहिले. याचे कारण इकडे विश्वासरावास गोळी लागून तो गतप्राण झाल्याची वार्ता फौजेंत पसरली, त्याबरोबर लोकांचा धीर सुटला, आणि लढाईचे काम सोडून जो तो आपल्या वचावाचे विचारास लागला. सदाशिवरावाचें भान तर अगोदरपासूनच बहुतेक नाहीसे झालेले होते. पुढें विश्वासराव पडल्यावर आतां नाना सा० स तोड काय दाखवावें अशा आवेशानें कोणाचेही न ऐकतां तो शत्रूंत घुसला. त्या वेळी सर्व मारा हुजरातीच्या निशाणावर येऊन ते निशाण हातचे जाऊं द्यावयाचे नाही म्हणून सदाशिवरावानें लगट केली. 'तोडास खरस आली. हाणा मारा म्हणावयाचें राहिलें. कोणी ओळखीचा आला तरी तोडाने मात्र हुंकारा देऊन मानेची संज्ञा दाखवीत. ब्रह्मांड कोसळले पण हिमत हरली नाही. यांप्रमाणें पराक्रमी दुसरा होणें असाध्य, हजार वाराशें मात्र जाग्यावर उभे राहिले. ते समयीं सोनर्जा भापकर भाऊचे मागे रिकीर्बात पाय देऊन उभा राहिला. सभावता वेढा पडला. आंत खंदळारखंदळ क्षणभर बहुतच केली. त्यांत भाऊसाहेब व जनकोजी शिंदे यांची गत कैशी झाली न कळे उभयता कोणीही दृष्टीने पाहिले नाहीत.' ही झोबाझोबी अब्दालीच्या कत्तलबाज रिसाल्याशी झाली. खरे म्हटलें असतां, मराठ्यांच्या बाजूस जो तो आपापल्या बुद्धीप्रमाणें लढला,

सर्वांचा मिळून एक हेतु धरून लढणे झालेंच नाही. श्रमानें व जखमांनीं असंग्य लोक व्याकुळ झाले. स्वतः इब्राहीमखान घायाळ होऊन शत्रूंचे हातीं पडला. त्याचा मुलगा व भाचा मारले गेले. यशवंतराव पवार गोळी लागून पडला. समशेर बहादूर जखमी झाला. असा प्रकार झाल्यावर तीन चार वाजण्याचे सुमारास आतां आपला निभाव लागत नाही असे पाहून, मल्हारराव होळकर, विठ्ठल शिवदेव, दमाजी गायकवाड वगैरे मंडळींनी रणांतून आपला पाय काढिला, त्याबरोबर सर्वत्र पळापळच सुरू झाली. 'विश्वासराव व सदाशिवराव दोघेही युद्धाची व्यवस्था पाहत होते. बहुतेक यशस्वी झाले. अफगाण बहुतेक मोडले. शहावल्लीखानाची फौज सर्व गारद झाली. एक वाजतां त्यास ताजी मदत आली म्हणून तो बचावला. तीन वाजतां विश्वासरावास गोळा लागून घोड्याखाली पडला, तेव्हां त्यास हत्तीवर घालून बसविण्यांत आले. नंतर पुनः निकराचा झगडा कांहीं वेळ झाला. परंतु सकाळपासूनच्या श्रमाने मराठ्यांचा दम पुरला नाही; आणि एकाएकी अंगांत कांपरें भरल्यासारखें होऊन ते रण सोडून पळूं लागले. अफगाणांनी पाठलाग करून त्यांस क्रूरपणाने कापून काढिले.' ['Tate's Afghanistan'].

पळणाऱ्या मराठ्यांचा पाठलाग शत्रूंनी जोराने केला. अशा वेळीं जिंकणाऱ्या पक्षाम एक प्रकारचा आवेश चढत असतो. तावडीत सांपडले त्यांची त्यांनीं एक जात कत्तल चालविली. रात्र पडेपर्यंत पानपतच्या बाजूस मोठीच कापाकापी झाली. प्रत्येक अफगाणाने आपल्या भावाबहिणीच्या किंवा इतर नातेवाईकांच्या नांवाने मुद्दाम जितके मारवले तितके लोक मारले. रात्र होऊन शहाच्या तंबूवर जयाची नौघत वाजू लागली, तेव्हां मराठ्यांच्या खंदकाबाहेर पहारे बसवून शत्रू आपल्या छावणीत परत गेले. दुसऱ्या दिवशीं सकाळी मराठ्यांच्या छावणीत जे पुष्कळ लोक जिवंत सांपडले, त्यांपैकी बायकांमुलांस गुलाम करून, पुरुषांची अत्यंत क्रूरपणाने कत्तल केली. यांपैकीच कांही इसम सुजाउद्दौलाने तीन लाख रुपये दंड भरून धर्मार्थ सोडून दिले. साताऱ्याजवळच्या आरळे गांवचा कुळणर्णी नारो भगवंत इब्राहीमखानाच्या तोफखान्याकडे कारकून

होता, तो या कत्तलीसाठी उभा करण्यांत आला असतां, एका अफगणाच्या कृपेनें वांचून परत आला. तो स्वतः पुढें वृद्धापकाळीं आपली सुटकेची हकीकत ग्रॅंट डफ यास सांगत असे. त्याचा उल्लेख डफनें पानिपतचे प्रसंगांत केला आहे. दक्षिण व पश्चिम दिशेने होळकर वगैरे कांहीं मंडळीं सावधगिरीनें व वेतावेतानें निभावून परत येत होती. वऱ्याच लोकांनीं हाच रस्ता घेतला; आणि याच फौजेत हळूहळू इतरत्र पळालेले लोक सामील होऊन प्रथम जाठाच्या राज्यांत येऊन नंतर ग्वाल्हेरीवर जमा झाले. पार्वतीबाईंच्या संरक्षणार्थ होळकरानें विसाजी जोगदंड यास नेमिलें होते. परंतु तो इमानास जागला नाही. जानू भिताडया नांवाचा दुसरा ऐक इसम होता, त्यानें अनेक अनर्थातून बाईस वांचवून ग्वाल्हेरवर सुखरूप आणिलें. त्याबद्दल पुढे जानू भिताडयास एक गांव इनाम मिळाला (भा. व. श. पृ. ४२). पार्वतीबाईंबरोबरच विश्वासरावाची बायको लक्ष्मीबाई या संकटांतून बचावून दक्षिणेंत आली, ती पुढें पुण्यास वारली) [का. सं. प. या. पृ. ५४१]. पार्वतीबाई, होळकर, नानापुरंदरे, महिपतराव चिटणीस (धा. रा. च). वगैरेंनीं जाठाचे मुलखांतून ग्वाल्हेरीस व भिंड येथें येऊन तेथें एक माहिना मुकाम केला. पळाचे लोक आले, त्या सर्वास वस्त्रे व पांच रुपये खर्चास जाठाचे राणीनें दिले. तेथून नानापुरंदरानें भाऊसाहेबाचे शोधास बैरागी पाठविले. परंतु ठिकाण लागलें नाही.

लढाईच्या दुसऱ्या दिवशी रणांगणावर पुष्कळ मोठमोठ्या पुरुषांची प्रेतें पडली आहेत अशी बातमी समजल्यावरून, अशीं प्रेतें शोधून काढून त्यांस अग्नि देण्याच्या विचारानें शेषधर पंडित, गणेश पंडित (वेदांती ?) वगैरे सदाशिव रावाचे माहितगार इसम बरोबर घेऊन सुजाउद्दौला आपले घोड्यावर बसून पुष्कळ वेळ समरभूमीवर फिरला. यशवंतराव पवारानें शव त्यास सांपडले. पुढें एका दिगाखालीं प्रेताच्या अंगावरील तीन चार रत्नें चमकली ती पाहून वरील गृहस्थांनीं तें प्रेत बाहेर काढिलें. त्याच्या पायांवर व पाठीवर जखमांचे वण होते त्यांवरून हे प्रेत सदाशिवरावाचें होय असें त्या मंडळींनीं ओळखिलें, आणि पुढें काशीरायानें दुराणी शहाची परवानगी आणून त्यास अग्नि दिला.

अंताजी माणकेश्वर, बाजी हरि, नाना पुरंदरे, व मल्हारराव होळकर असे रात्रां दिल्लीचे सुमारे चालले असतां दांडग्यांच्या हुळडींत फरुखाबादच्या जमीन-दाराचे हातून अंताजी माणकेश्वर व बाजी हरी ठार झाले. सुष्माउद्दौल्याचा सरदार उमरावगीर गोसावी याने विश्वासराव, तुकोजी शिंदे, संताजी वाघ व यशवंतराव पवार असे चार मुद्दे तीन लक्ष रुपयांस सोडवून त्यांस ब्राम्हणांकडून विधियुक्त अग्निसंस्कार केला. नारोशंकर दिल्लीचे किल्ल्यांत असून जवळ चाळीस लाख रुपये खजिना होता. तोही गुरुवार ता. १५ रोजी सायंकाळी निघून गेला. बरोबर गंगोबा तात्या होळकराचा दिवाण होता. खजिना सुद्धां नारोशंकरानें तसाच मागें टाकिला. दिल्लीतील बकाल बायका देखील लष्कराचे लोकांस मारूं छुटूं लागल्या. पुढें मथुरेहून जाठाचे मुलखांत आले. जाठाने हिंदुधर्मास जागून तमाम मुलखांत स्वार पाठवून अन्नवस्त्र देऊन सर्वांचा संभाळ केला. भरतपुरास जाठाची बायको होती, तिने धर्म बहुत केला. भरतपुरास पावल्यावर तीस चाळीस हजार लोकांस आठ रोजांचे अन्न व ब्राम्हणांस दूध, पेढे, मिठया वगैरे दिल्या. आठ दिवस सर्वास आरामासाठी राहवून घेतले. शहरांस ताकीद केली की ज्यास जसें अनुकूल पडेल, तसें जागा व अन्न द्यावें. कोणां छळूं नये. याप्रमाणे जाठाने एकंदर दहा लक्ष रुपये खर्च केला. तेणे करून बहुत लोक जगले. घायाळ शमशेर बहादूर कुंभेरीस (दीग येथे!) आला. सुरजमल्लानें त्याची निगा चांगली केली. परंतु भाऊ भाऊ असा शोक करून तो लवकरच मरण पावला.

एकंदरीत या संग्रामांत प्रचंड संहार झाला. मराठ्यांची एक संबंध पिढी कापली गेली. दक्षिणेत बहुधा एक घर मृत्यूशिवाय राहिले नाहीं. काशीराय म्हणतो, चांदी सोने, हिरेमाणकें, ५०० हत्ती, पंनास हजार घोडे एक हजार उंट, दोन लक्ष बैल आणि तंबू वगैरे प्रवासाचा अजबाब असे पुष्कळच सामान पानपतचे छावणीत अब्दालीस मिळाले.

त्या छावणीच्या जागेत हल्लीं दोन सर्तीचे चबुतरे आहेत. पैकीं एक लक्ष्मीबाई मेहेंदळे इचा होय. दोन मोठ्या विहिरी जवळ जवळ आहेत, त्यांचेंच

पाणी लष्करास पोंचत होते. म० रा० च्या तंबूच्या जागेस ' काळा अंबा ' असे नांव असून, बहुधा तेथें अंब्याचें झाड असावें. सदाशिवराव लढाईत पडला त्या स्थळावर हल्ली एक लहानसे स्मारक सरकारानें उभारले आहे [य. रा. गुप्ते].

पेशव्यांच्या घरांत विश्वासरावासारखा सुंदर पुरुष झाला नाहीं. पहिला बाजीराव सुरुप होता आणि त्याचीच छाया त्याच्या या नातवावर पडली होती. विश्वासराव केवळ मदनाचा पुतळा दिसत असे. पानपतच्या समर-भूमीवर पडलेलें त्याचें शव जेव्हां अहंमदशहा अब्दालीने पाहिले, तेव्हां तोही त्याचें सुखरूप व तेज पाहून फार हळहळला असे सांगतात. तो मुर्दा पहावयास संपूर्ण दुराणी लष्करांतील आबालवृद्ध जमा झाले व त्याचे सौंदर्य पाहून प्रत्येकास कौतुक वाटलें, असें बखरकार लिहितो.

दुर्दैवी रंगूत सदाशिवरावाची योग्यता येणेंप्रमाणे वर्णिली आहे (पृ. १०७, १५९, १७९). सदाशिवराव शरिरानें उंच व मजबूद दिसे. तालीम व नमस्कारांच्या अभ्यासाने त्याचे शरीर घटलेलें होते. त्याच्या-सारखा हुशार, सावध व चतुर मुत्सद्दी पेशव्यांच्या कुळांत कोणीच जन्मला नाहीं. तो जितका हुशार तितकाच शूर व साहसी होता. शिपायाचे व कारकुनाचें अशी दोनही कसबे त्यास अवगत होती. त्याच्या स्वभावांत हट्ट व गर्व नसता तर, त्याने पेशवाईस हिंदुस्थानच्या सार्वभौम पदास पोचविले असतें. दक्षिणेतून निघाल्या नांवाच्या पुढच्या धोरणे बांधून रोज हिंदुस्थानांतील प्रमुख लोकांस तो दहा पांच पत्रे पाठवी. ज्या मुलखांतून तो जाई, त्यांत लुचे कोण त्याचा बारकाईने शोध करून तेथून निघण्यापूर्वी त्यांचा बंदोबस्त करी. लढाईच्या प्रसंगा फौजेच्या मागे पायबंद नसावा, हे लढाईचे धोरण त्याने चांगलें ध्यानांत ठेविले. फौजेला धान्याचा पुरवठा करण्यांतही त्याने हयगय केली नाहीं. फौजेतील प्रत्येक पथकाच्या तर्तुदीची व्यवस्था तो स्वतः पाहत असे. तो अत्यंत निरलस होता. पंहाटेस उठून स्नान संध्या व हजार नमस्कार उरकून लगेच सर्व कामें स्वतः करूं लागे व निकाल ताबडतोब करी. त्याच्याच तालमेंत विश्वासराव

तयार होत असून तोही शूर व शहाणा होत चालला होता. त्यास आयुध्य असेतें तर त्यानें इतिहासांत आपलें नांव चिरस्थायी करून ठेविलें असते. सदाशिवरावाचा क्रोध मात्र अनावर होता. वास्तविक त्याच्याठायीं हा मोठा दोषच होता. खऱ्या माणसाने क्रोध बहुधा आवरत नसतो. पण राजकारणांत पडलेल्या माणसाने क्रोधाचे वारें बिलकुल आपणास शिवूं देतां नये. एवढा दोष सोडला तर त्याचे सर्व गुण राज्याला पोषक असेच होते. शिंदे होळकरांच्या फौजांनी गिलच्यांची धास्ती खाल्ली होती, परंतु सदाशिवरावास शत्रूची धास्ती अशी कधींच वाटली नाहीं. गिलच्यांस माहं ही त्याची हिंमत अगदी अखेरच्या वेळेपर्यंत कायम होती. त्याचा सरंजामही तमाच होता. इब्राहीमखानाच्या तोफखान्याची करामत शिंदे होळकर किंवा गिलचे यांस माहीत नव्हती. हुजरातीचे निवडक स्वार व इब्राहीमखानाची कवायती पलटणें व तोफखाना यांच्या जोरावर आपण सर्व शत्रु पादाक्रांत करूं अशी नगनिग खात्री होती. बलाढ्य शत्रूसमोर पर्वताप्रमाणें छातीठोक उभें राहण्याचे त्याचे धैर्य, पोटाच्या पोरासारखी त्याची फौजेची जपणूक, सर्व हिंदुस्तानाची सूत्रें आपल्या हातांत ठेवून चालविण्याची त्याची धमक, कामा-मधील त्याची जबरदस्त उरक, त्याचें निर्लोभ व करारी आचरण, आणि त्याच्या भव्य व तेजस्वी स्वरूपाने दुसऱ्यास नमवून सोडणारा त्याचा दरास या गुणांच्या जोरावर या स्वारींत तो यश मिळविणार, अशी लोकांची खात्री होती. त्याच्या हातून चुका झाल्या, परंतु शेवटी यश मिळालें असते तर या चुका केवळ सत्क्रियाच भागल्या असत्या. होळकरास त्याने कधीही अयोग्य रीतीचे उत्तर केले नाही, सर्व प्रमुख मंडळींची नेहमी सल्ला घेऊन, स्वतःच्या विचाराने काय करणें तें तो करित असे. युद्धशास्त्राची विशिष्ट माहिती नगत्यामुळे डावपेंचांत जरी त्याची चतुराई विशेष नसली, तरी निश्चय व शौर्य हे गुण त्याचे अंगी भरपूर होते. फौजेची त्याजवर अत्यंत भक्ति असून याची त्याजवर जरबही तशीच होती. सर्व शिपाई त्याजकरितां प्राण देण्यास तयार असत. '

पानपतच्या मोहिमेसंबंधानें सदाशिवरावाच्या स्वतःच्या फौजेचा खर्च

दरमहा सहा लाख रुपये म्हणजे दहा महिन्यांचा खर्च साठ लाख व शेवटच्या चार महिन्यांतील महागाईबद्दल आणखी चाळीस लाख मिळून एक कोट रुपये झाला, असा रा. राजवाड्याचा अंदाज आहे (खं. १ टीप २८७). स्वतंत्र सरदार आपले खर्च आपण भागवीत. परंतु त्यांचीही शेवटी शेवटी तारांबळ उडून कांहीं दिवस सर्वांचेच ओझे सदाशिवरावावर पडले. शिवाय उत्तर हिंदुस्थानांतील तमाम मुलखाचा वसूल स्वतःच कमाविसीने उगवून आणण्याची व्यवस्था सदाशिवरावाने केली, आणि त्याजवद्दल नानासाहेबासही वैषम्य वाटलें, असे उल्लेख आहेत. सर्व फौजांचा मिळून एक वर्षाच्या या मोहिमेचा खर्च जवळजवळ तीन कोटी झाला, असा बखरीचा अंदाज आहे तो फारसा चूक वाटत नाही. ह्या खर्चाचे मोठेसे ओझे पेशव्यांस वाटले नाही.

९. अब्दालीचे नफा नुकसान.—नुसती प्राणहानि सोडून दिली तर पानपतच्या ह्या संग्रामांत अब्दालीचे कांही कमी नुकसान झालें नाहीं. त्याच्या दीड वर्षांच्या मोहिमेत लढाईचे पुष्कळच प्रसंग झाले, त्या सर्वांत मिळून पुष्कळ लोक प्राणांस मुकले. शेवटच्या दिवशी सुद्धा त्याचा संहार कांही थोडा झाला नाही. मात्र त्यानें रोहिल्यांस पुढें केले; त्यामुळे रोहिले बहुतेक सर्व कापले गेले. सुजाउद्दौला थोडासा अंग चोरून वागला. एकंदरीत हिंदुस्थानांतील या उद्योगापासून लभ्यांशापेक्षां नुकसानच ज्यास्त अर्शा त्याची खात्री झालेली दिसते. होळकराचा निघून जाण्याचा सल्ला न ऐकतां नारोशंकर दिल्लीस नेट करून राहता, आणि ग्वाल्हेरपर्यंत आलेल्या दक्षिणच्या फौजा पुढें चालून येत्या, तर अब्दाली बहुधा पानपतावरून परभारचे स्वदेशा गेला असता, असे सटबाजी जाधव, नामा फडणीस वगैरेचे उल्लेख घर दिलेच आहेत. दिल्ली सोडून मराठे पळून गेले असें पाहून पानपतच्या संग्रामानंतर सातवे दिवशी अब्दाली दिल्लीस आला, राजधानीचा कबजा घेऊन सुजास वजिरी व नजीबखानास बक्षीगिरी देऊन, तेथें त्याने स्थिरस्थावर केली. सुमारे दीडदोन महिने अब्दालीचा मुकाम दिल्लीत झाला. परंतु या अवधीत साथीदारांचें व त्याचें सडकून विवुष्ट

आलें. सुजाउद्दौला त्यास सोडून गेला. नजीबखानानें आपले वकील पेशव्याकडे सल्लास पाठविले. लवकरच पेशवा स्वतः येऊन सर्व बंदोबस्त करील अशी दिर्घीत समजूत झाली. 'भगवत्कृपेंकरून श्रीमंतांचें राज्य कायम आहे' [१२८२]. याउपरी ईश्वरें दिवस उत्तम आणिले, उगवते दिवस आलेसें दिसते' [६. ४१२]. 'युद्धच आहे, यशपयश ईश्वराधीन असतें,' अशी सर्वत्र आशामय भावना होऊन, अब्दालीस पुढील मार्ग संकट-मय वाटें लागला. हिंदुस्थानची पातशहात मिळविण्याची त्यास हाव असलीच तर ती, त्याच्या दुराणींनीं दिर्घीत प्रचंड बंडावा उपास्थित केला, त्यामुळें साफ नाहींशी झाली. दोन वर्षांचा तुंबलेला पगार एकदम चुकवून देऊन स्वदेशीं चलावें, अशी त्यांनीं निकराची मागणी केली. ती अमान्य करितांच सर्व फौजेनें दिर्घीत बंड केले. लोकांची सभजूत कांहीं केल्या होईना. अब्दालीच्या छावणींत एकच गोंधळ उडून गेला. हा प्रकार पाहून सुजाउद्दौला अब्दालीस सोडून अयोध्येत निघून गेला. पैशाची अडचण मिटविण्यासाठीं अब्दालीनें नजीबखानास निकड लाविली, तेव्हां मोठ्या शिकस्तीनें त्याजपासून चाळीस लाख रुपये अब्दालीस मिळाले. मध्यंतरी इराणी फौजेनें अफगाणिस्तानावर चाल केल्याची खबर आली, तेव्हां अनेक विवंचनांनीं त्रासून अब्दालीनें ता. २२-३-१७६१ रोजीं शालिमारची आपली छावणी उठवून स्वदेशीं प्रयाण केलें. [Tate].

सतलज पावेतों आपले राज्य असावें अशी अब्दालीची आकांक्षा होती. परंतु याच सुमारास पंजाबांत शीखांचा जोर वाढूं लागला, तणेंकरून मराठे व शीख असे दोन शत्रु त्यास उत्पन्न झाले. शीखांनीं लाहोर काबीज केल्याचें ऐकून स. १७६१ च्या अखेरीस अब्दाली पुनः पंजाबांत आला. लाहोर शहर त्यानें परत हस्तगत केलें आणि ५-२-१७६२ रोजी लुधियाना नजीक त्यानें शीखांचा पराभव केला. परंतु तो निघून गेल्याबरोबर पुनः शीखांनीं सर्व पंजाब प्रांत परत मिळविला; तेव्हां दोन शत्रूंशीं सामना करणें धोक्याचें वाटून, मराठ्यांशी त्यानें आपलें भांडण मिटविलें. नाना सा० पेशवा वारल्यावर

मराठ्यांचेही उत्तरेतील उद्योग थोडे मंदावल्यामुळे उभयतांची गोडी सहजच झाली. दिल्लीतून हिगण्यांचे मार्फत कांही दिवस वाटाघाट चालून अब्दालीचे वकील गुलराज व आनंदराम दक्षिणेंत पेशव्यांकडे आले. फेब्रुवारी व मार्च स. १७६३ त हे वकील सुमारे एक महिना इकडे होते. त्यांजबरोबर करार झाला कीं, 'ती० कैलासवासीयांच्या वेळेस ज्याप्रमाणे अंमल होता, त्याप्रमाणे परगण्यांत अंमल शहांनीं ताकीद करून देवावा याप्रमाणें जाल्यास वाकिलांस चाळीस हजारांची जहागीर अंतर्वेदींत देण्याचा करार' पेशव्यानें लिहून दिला. [८३.१७६३-मा. पे. रो. १.१, ६, ७; व इ. सं. ऐ. टि. १.५६]. या वाकिलांचा बंदोबस्त पेशव्याने अहमदनगरास ठेविला होता. पेशव्यास त्यांनीं अब्दालीकडील पोशाख आणि पेशव्याने भद्रगज हत्ती अब्दालीस नजर केला. याप्रमाणें मराठ्यांशी गोडी झाली, पण शीखांनी मात्र त्याचा पंजाबांतून साफ उठाव केला. एकदां स. १७६७ त तो पंजाबांत आला. पण त्यामुळे लभ्यांश कांही झाला नाहीं. अशा प्रकारे हिंदुस्तानच्या इतिहासावर चिरंतन परिणाम घडविणारा हा प्रसिद्ध पुरुष वयाचे ४८ वे वर्षी ता. १९.१०.१७७२ रोजी कालपुळीच्या विकारानें चमननजीक मरण पावला. त्याचा मुलगा तयमूरशहा बापासारखाच उपद्रव्यापी होता. गादीवर येतांच त्यानें वजीर शहावल्लीखानास ठार मारिले. अति मद्यप्राशनानें विकार होऊन तयमूरशहा १८.५.१७९३ रोजी मरण पावल्यावर त्याचा मुलगा जमानशहा गादीवर बसला, त्याचा संबंध पुढें इंग्रजी कारभाराशीं येतो.

१०. पेशव्याची शेवटची स्वारी [जानेवारी—मार्च १७६१].—

निजामावर नजर ठेवण्याच्या इराद्याने या साली पेशवा दसऱ्यानंतर ता. २२ ऑक्टोबर रोजी बाहेर पडून डिसेंबर अखेर नगराचे वाजूस राहिला. १४.११.६० चें पत्र (३.२१०) सदाशिवरावाचें पेशव्यास गेले त्यांत पानपतावर फौजांची समीपता झाल्याचा मजकूर आहे. त्यानंतर पत्रें न आल्याने पेशव्यास चिंता उत्पन्न झाली आणि अनेक लोकांस तिकडे त्यानें निकडीचीं पत्रें लिहून खबर विचारिली. विश्वासरावाचें एक पत्र आहे तें असें. 'फौजेत रसदेची

व पैशाची तूट पडल्यामुळे फार हलाकी आहे. गिलचे यांचा पेच मारा पडला आहे. तरी या समर्या ५० हजार फौज व एक कोड खजिना यांचा मदत सत्वर न आल्यास निभावणी कठिण आहे. केवळ अगतिक म्हणजे पत्र लिहीत आहे. मी आपल्याकरितां लिहीत नाहीं. माझ्यासारखे पुत्र आपल्यास आणखी आहेत व होतील, परंतु भाऊसा० सारखा बंधु मिळणार नाही.^१ ता. २० नोव्हेंबरास फौजेची मुळांच हलाखी नव्हती, तथापि महादोचा पुरंदरच्याने एकदम मदतीस जाण्याविषयी पेशव्यास आग्रह केला. हा पुरंदरेचतुर व अनुभवी गृहस्थ क्षयाचे व्यथेनें याच नोव्हेंबरांत मरण पावला [भा. व ३]. अक्कलकोटकर फत्तेसिंग भोसले सुद्धां ता. २० नोव्हेंबर रोजी मरण पावला. डिसेंबर २१ रोजी पेशव्याचा मुक्काम राक्षसभुवनावर होता. २७ डिसेबरस त्यानें पैठणास दुसरें लग्न केले. मुलगी नारोबा नाईक वाखरे देशस्थ सावकाराची केली. नांव राधाबाई. पुढे लगेच पेशवा उत्तरेत निघाला. बरोबर जानोजा व मुधोजी भोसले, बाबूजी नाईक, गोपाळराव गोविंद पटवर्धन, सदाशिव रामचंद्र, यमाजी शिवदेव, विठ्ठल विश्राम, इत्यादि मंडळी होती. रघुनाथरावही प्रथम बरोबर होता, परंतु तो ९ जानेवारीस सखाराम वापूसह निघून निजामास आणावयास गेला [ऐ. ले. सं. १-२६], तो पुढें एप्रिलांत पुण्यास आला. भेलसा येथें पानपतच्या सावकारांचा कासीद पौष शु. १३ म (१९१६१) निघालेला सहावे दिवशी म्हणजे ता. २४ जानेवारीस भेटला, त्याजवळ एक कागद मिळाला, त्यांत मजकूर की, 'दोन मोती गलत. दसर्वस अश्राफत; रुपयोकों गणति नही.' मागाहून हळू हळू ज्यास्त मंडळी येऊन दररोज नवीन नवीन हृदयद्रावक बातमी पेशव्यास कळत गेली. एकदां ऐकावे भाऊसाहेबाची फत्ते झाली, पुनः ऐकावें मोड झाला. अशा स्थितींत वास्तविक प्रकार समजण्यास पुष्कळच कालावधि लागला. महिना दोन महिने तर खऱ्या खोल्या अनेक बातम्या कानावर येऊन पेशव्याच्या व एकंदर मंडळींच्या

१ टीप.-हें पत्र बखरीचे आधारवर रा. चिं. वि. वैद्य यांनीं बनवून त्यास २०१११७६० ही मिति जोडली आहे.

मनाचा असा कांहीं गोंधळ उडाला कीं, खरोखरच वेड लागण्याची पाळी आली. दररोज किंबहुना दरघटकेस कोणी तरी नवीन इसम किंवा वर्तमान येऊन ऐकणारांच्या मनांत आशा व निराशा यांचे भयंकर काहूर उठत असे. प्रत्येकास कांहीं तरी थोडी हकीकत ठाऊक, समग्र कोणासच ठाऊक नाहीं. या घोटाळ्यानें मनाची त्रेधा होऊन मुख्य उद्योग राहिला. बाबूराव व यशवंतराव फोन्हेर हे भोसल्यांचे दोन सरदार झांशीस होते त्यांस पेशव्यानें बरीचशी पत्रें लिहिलेली आहेत. 'खासा स्वारी हिंदुस्थानांत सत्वर होणार, बरोबर मातबर फेफखाना आहे, तर बैल चांगले मजबूद, तयार ठेवावे; तमाम राजेरजवाड्यांस लिहून सामील होणें' [२२-११-१७६०; ३-१९७, २२७]. माळव्यांतच त्यांस भेटावयास बोलावून, पेशव्याने तोफा, सामान वगैरे जमा करविलें [३-१९८, १९९, २०६, २१४; ऐ. ले. सं. १-२८], आणि पुढें चाल ठेविली.

'प्रस्तुत सर्व मंडळी बरोबर आहे. दिल्लीकडे जावयाचा निश्चय आहे. भाऊसाहेबांवर येऊन बेतली आहे. भाऊसाहेबांची हिमत मोठी जे, साठ कोसांवर मराठी फौज उभी राहत नव्हती ते नेऊन झुंजावयास लाविली. ईश्वर त्यांस यश देईलच,' [९-१०-१७६१, ऐ. ले. सं. १-२६]. नासासाहेबांनें नेहमीच्या स्थिरतांति दिल्लीवर जाण्याचा हा निश्चय अंमलांत आणिला असता. परंतु दररोज नव्या नव्या बातम्या येऊन, त्याचे हृदय विदीर्ण झाले. भाऊसाहेबासारखा पराक्रमी भाऊ व विश्वासरावासारखा सुलक्षणी मुलगा गेल्याचें ऐकून त्याचें हृदय खचले. त्यांत परत आलेल्या मंडळींत वृद्ध महारराव त्यास भेटला. महाररावाची वृत्ति तर नारोशंकरासही दिल्लीवर टिकूं देत नव्हती. तेव्हां त्याच्या सल्ल्याने पुढें जाण्याचा बेत पेशव्याने राहिल केला. पानपताचें वर्तमान वजेसारखे हिंदुस्थानभर पसरलें. ठिकठिकाणचे मराठे अंमलदारांस भीति उत्पन्न झाली. 'लखनौस खुशाली झाली. नाना प्रकारच्या कंज्या पिकूं लागल्या. हुंड्या कोणी स्वीकारीना, [३-५१२]. 'गनीम सर्व एकत्र होऊन मथुरेवर जमा झाल्याची वार्ता आहे. हा काळ बहुत कठिण दिसतो. परिणाम काय झोईल तो पहावा' [३-५१०, ५१३, ५१५]. 'भाऊ, जनकोजी शिंदे

अजमिराकडे आहेत. प्रांतांत रांगड्यांनी मोठी धुंद मांडली आहे. लोकांनी धीर सोडिले. ठाणाडुणीं राहणें संकट जाहे. स्वामीचें आगमन होऊन बंदोबस्त झाला तरी ठाणी राहतील. नक्ष होईल. यवनही बहुत हलकेंत आला आहे.' असें ता. २३.२.६१ रोजी बाबूराव कोन्हेर पेशव्यास लिहितो [३.२०१]. लगेच नानासाहेबने सिहोराहून जबाब लिहिला. 'भाऊकडील लढाई बिघडली हे खबर येऊन रांगडे लबाडी करावयास चुकणार नाहीत. तरी तुम्हीं जागांची मजबुदी ठेवणे. तुम्ही तपशीलवार मजकूर लिहिला तो यथार्थ, परंतु प्रस्तुत फौजांनी गिलच्यावर जाऊन जोर करणें कळतच आहे. जमीनदारांचे पारिपत्य करण्याकरितां फौजा रवाना केल्या आहेत.' [३.२०६]. पेशव्यानें महिपत-रावास पाठवून बाबूराव कोन्हेरकडून चार तोफा झांशीच्या आणविल्या [३.२०७]. चड्ढूकडून आकाश कोसळलें तरी नानासाहेबाचा धीर सुटला नव्हता.

सदाशिवराव ज्या वाटेनें गेला त्याच वाटेने नाना सा० ही माळव्यांतून ता. ७ फेब्रुवारीपर्यंत भेलशास मुकाम करून पुढें सिहोर, सिरोजवरून ग्वालोरच्या अलीकडे पछोरापर्यंत गेला. या ठिकाणी राहून ठिकठिकाणच्या कारभाराची व्यवस्था त्यानें लाविली. पुढें जावें कीं परत फिरावे या संबंधानें या ठिकाणी पुष्कळ भवति न भवति झाली. पुष्कळांचा विचार पुढें जाऊन सर्व काम पुरे करावें असाच होता. नारो शंकरास दिल्लींतून पळून जाण्याचें कांहीं एक प्रयोजन नव्हतें. पूर्वींच्या अब्दालीच्या स्वारींत तो असाच पळून गेला, त्या नामदांबदल त्याचा शिरच्छेदच केला पाहिजे, असें अंताजी माणकेश्वर म्हणें [इ. सं. ऐ. टि. २.३१]. एकादा युरोपीय सेनाध्यक्ष दिल्लींत अशा स्थितींत असता तर तो अगदीं शेवटच्या क्षणापर्यंत तेथून हालला नसता, परंतु मल्हार-रावाची सल्ला पुढें जाण्याची नव्हती. नानासाहेबाचा मुलगा माधवराव हा जवळ होता परंतु लहान होता. पेशव्यास हिंमत देणारा व अधिकारानें मसलत सांगणारा एकही इसम पूर्वींच्या पैकीं राहिला नाही. शिवाय स्वतः त्याची प्रकृति अत्यंत क्षीण होत चालली होती. तो दिल्लीपावेतो गेला असता तर पान-पताच्या अरिष्टाचा वचपा भरून अपयश धुऊन निघाले असतें. 'होळकर,

विठ्ठल शिवदेव, नारोशंकर वगैरे मंडळी भेटली, सर्व वृत्तान्त निवेदन केला. आमंतांनी ऐकोन बहुत खेद केला. त्यांचा निश्चय की दिल्लीस जाऊन गिल-न्याचे पारिपत्य करावें. अशी विचारणा करून बंदोबस्त करित असतां, गोपिकाबाईंनी बहुत बोध करून माघारे फिरविले. फाल्गुन शु. २ (२२ मार्च). रोज परत निघाले. 'पुढें जावयाचा निदिध्यास प्रधान पंत यांणी धरिला. आप्रयागी जावें, तेथें नावेमध्ये बसोन नाव बुडवावी ऐसें चित्तभ्रमेकरून बोलो लागले. तेव्हां सर्वानी, चिन्ह ठीक दिसत नाहीं, ऐसा निश्चय करून, पुढें कुच झालें, ऐसे समजावून, दर मजल पुण्यास येऊन पावले.' [धा. रा. च. पृ. २९]. निघण्यापूर्वी त्यानें त्या बाजूची प्रकरणे बरीच विल्हेस लाविली. प्रकृति अस्वस्थ पाहूनच गोपिकाबाईने परत येण्याचा आग्रह धरिला. नानासाहेबें चजन स. १७५४ त १७८ पौड होते तें या वेळी ११४ झालें. भाऊ भाऊ ऐसा शोक रात्रंदिवस करित जूनचे आरंभ सवारी पुण्यास दाखल झाली. जनकोजी व सदाशिवराव यांच्या मृत्युसंबंधानें संशयनिवृत्ति पुढें पुष्कळ दिवस झाली नाहीं. मात्र इब्राहीमखान गारदी घायाळ होऊन पकडला गेला, त्यास अब्दालीनें मारून टाकिलें; आणि महादजी शिंदे घायाळ होऊन वांचला, हें कळलें.

मुसलमानांच्या पदरी सुद्धां बोलाचाली करण्याच्या वकिलीच्या कामावर हिंदु लोकच असत हें ध्यानांत ठेवण्याजोगें आहे. बरखुरदारखानाचा दिवाण मोनीलाल खत्री, नजीबखानाचा मेघराज, भाऊसाहेबाचा बाबू पंडित, हीं नावे काशीराय देतो. राजा वेणीबहादूर हा सुजाउद्दौल्याचा दिवाण त्या वेळीं सुप्रसिद्ध होता.

११. पानपतच्या संग्रामाचा निष्कर्ष. (१) कागदपत्रांचा अभाव.— या अवाढव्य झगड्यांत अनेक प्रसंग इतके विचित्र व भयंकर घडून आले कीं, त्यास प्राचीन काळच्या महाभारतासारखें प्रचंड स्वरूप आलें आहे. सदाशिवराव भाऊ, जनकोजी शिंदे, इब्राहीमखान गारदी, इत्यादि अनेक पुरुषांचा हृदय-द्रावक अंत व एकंदर प्रसंगांत घडलेला विलक्षण संहार, यांच्या योगानें या झगड्याचें स्मरण महाराष्ट्राच्या मनांतून कधीही छुप्त व्हावयाचें नाहीं. अलीकडील

संशोधनांत वीस वर्षांपूर्वी रा. राजवाड्यांनीं या प्रकरणाची चर्चा केली, तेव्हां-
पासून आणखी कांही नवीन पुरावा बराच पुढे आला आहे; तरी अद्यापि न
उलगडलेले भागही पुष्कळ आहेत. सदाशिवरावांची एकव्या बुंदेल्यास दहा
महिन्यांत लिहिलेली पत्रें जर तीनशें सांपडतात, तर असंख्य सरदारांस, रजपूत
वगैरे रजवाड्यांस व खुद्द पुण्यांत पेशव्यांस किती तरी पत्रें त्याने लिहिलीं
असली पाहिजेत. पेशव्यास स्वारींतून अनेकांनी लिहिलेली पत्रें पुण्याच्या
दप्तरांत शाबूद आहेत की नाहीत कोणास ठाऊक ! शिंदे, होळकर, गायकवाड
वगैरे लहान मोठ्या सरदारांनीं, त्यांच्या हस्तकांनी, सटवोजी जाधव, नाना
फडणीस, किंवा कृष्ण जोशी यांच्यासारख्या इतर असंख्य लोकांनी, दक्षिणेंत
आपापल्या यजमानांस किंवा नातेवाईकांस या दहा महिन्यांत पुष्कळच पत्रें
स्वारींतून लिहिली असली पाहिजेत. काळजीपूर्वक शोध होईल तर काळाच्या
तडाख्यांतून वांचलेले कित्येक कागद अद्यापि सांपडण्याचा संभव आहे.
महाराष्ट्राबाहेर रजपूत, जाठ, बुंदेले राजे वगैरे लोकांना त्यांच्या हस्तकांनीं
ठिकाठिकाणांहून कांही तरी वर्तमाने, आपापल्या मतलबापुरती तरी, त्यांच्या
भाषांत अवश्य लिहिलेलीं असली पाहिजेत. याशिवाय ऊर्दू भाग तर सर्वथैव
अज्ञातच आहे. निरनिराळे मुसलमान सरदार, मोगल दरबारांतील नाना
व्यक्ति, अब्दाली, सुजाउद्दौल, नजीबखान इत्यादिकांनीं आपापसांत अनेक
पत्रे लिहिली असली पाहिजेत. म्हणजे अर्विंदनने जसा स. १७०७-३९
पावेतोंचा मोगल बादशाहीचा साद्यंत इतिहास लिहिला आहे, तसा पानपतच्या
काळचा तपशीलवार इतिहास अस्सल कागदांवरून अद्यापि कोणी लिहिलेला
नाहीं. सांगण्याचा मुद्दा इतकाच की, आपणांस जी काय माहिती आज
उपलब्ध आहे, ती सर्व एकतर्फी मराठ्यांचे बाजूची असून, विरुद्ध बाजूची
हकीकत पन्नास वर्षांपूर्वी लिहिलेल्या एल्फिन्स्टनच्या ग्रंथापलीकडे बिलकूल बाहेर
आलेली नाही. इंग्रज व्यापाऱ्यांचा पत्रव्यवहारही अद्यापि अज्ञातच आहे.
सारांश, यासंबंधाने एकंदर संशोधन कोटे, कसे, व किती व्हावयास
पाहिजे तें यावरून कळून येईल. मात्र पानपत प्रकरणांत मराठी गद्याचे
कित्येक अप्रतिम मासले हल्लीं सुद्धां एकवटलेले दिसतात.

एवढ्या मोठ्या प्रकारणासंबंधाने संपूर्ण अथवा थोडा बहुत तरी तपास माधवराव पेशव्याने केला नसेल हे संभवत नाही. त्याने पुनः दिल्लीवर आपल्या फौजा पाठविल्या, तेव्हां मागील व्यवहारांची तपासणी अवश्य झाली असली पाहिजे. माधवरावाने होळकरास तंबी दिली, नारो शंकरासारख्या अनेक कुचर मंडळींचा झाडा घेतला, तेव्हां, 'मोडलेल्या झुजाची शिफारस कशास लिहावी !' 'आगुण्यापुढे कोणाचा उपाय नाही !' असे जबाब या मंडळींनी माधवरावास दिलेले उपलब्ध आहेत. त्यांवरून आणि पुष्कळांच्या उत्पन्ने त्याने खालसा केली यावरून, त्या खरमरित पेशव्याने पुष्कळ तपास केला होता यांत संशय नाही. ते कागद कधी तरी बाहेर येणें शक्य आहे काय ? खारांश, हल्लीचे या प्रसंगाचे वृत्तान्त पुष्कळसे अपूर्ण आधारावर रचलेले असून बरेचसे कल्पनेनें सजविलेले आहेत, एवढें तरी वाचकांनी सदैव ध्यानांत बाळगिले पाहिजे. तसेंच न्यायाधीशाची निष्पक्षपात बुद्धि जागृत ठेवूनच या प्रकरणावर अभिप्राय दिले पाहिजेत. बखरकारांचा कल कल्पनेच्या भारांत अद्भुत वर्णनांनी वाचकांचे चित्त उद्दीप्त करण्याचा केव्हां केव्हां दिसतो. सदाशिवरावानें भोगल दिवाणखान्याचें छत फोडिलें, सुजावर फाजील विश्वास टाकिला, जाठास दुखविलें, शत्रूकडील बातमी ठेविली नाही, गर्वाच्या ताठ्यांत अनेकांची हितकर सल्ला झुगारून दिली, वगैरे कारणे निव्वळ काल्पनिक नसलीं तरी निदान अतिशयोक्तीचीं तरी असावीं. एवढ्या मोठ्या प्रकरणांत असे प्रकार हल्लींच्या व्यवस्थेच्या व टापटिपीच्या काळांतही जर अपरिहार्य आहेत, तर त्या वेळच्या संबंधानें बोलावयासच नको. काशीराय तर उघड उघड मुसलमानांचाच पक्षपाती दिसतो. बहुतेक लोक परिणामावरून निकाल देतात. अब्दालीवर समोर आघात करून आदले सालीं घडलेला दत्ताजी शिंद्याच्या मृत्यूचा पुरेपुर सूड घेणें व दहा वर्षें भिजत पडलेला हिंदुस्थानांतील उद्योग तडकाफडकी वित्तेस लावणें, या निश्चयानेंच पटदुरास संपूर्ण वाटाघाट करून स. १७६० च्या ता. १४ मार्च रोजीं सदाशिवराव स्वारीस निघाला. हा हेतु त्या वेळीं सर्वस्वो सिद्धीस गेला नाही एवढ्यावरून, सदाशिवरावाच्या वर्तनांतील

कित्येक झुल्लक मुद्द्यांस नसतें महत्त्व देणें वाजवी नाहीं. पानपतच्या संग्रामास नुकतीच एकशे साठ वर्षे पुरी झाली, तरी त्या अपयशाची जबाबदारी कोणावर किती येते, हा अद्यापि मोठ्या वादाचा मुद्दा होऊन राहिला आहे. त्याची शहानिशा करितांना पुढील कारणें स्पष्ट होतात.

(२) अपजयाचीं पूर्व कारणें.—या मुद्द्याचा विचार करितांना पानपतचा संग्राम दोन भिन्न दृष्टींनी ध्यानांत घ्यावा लागतो. प्रथम, असा आणीबाणीचा प्रसंग मुळीं उत्पन्न होण्याची कारणें काय ? व दुसरी, एकवार भयंकर पेच येऊन पडल्यावर त्याची योग्य निभावणी कां झाली नाहीं ? इ. स. १७५० त शिंदेहोळकरांनी बादशहाशीं विशिष्ट करार करून, सिधुनदीपासून बंगालच्या उपसागरापावेतोंच्या प्रदेशाची चौथाई संपादन केली; म्हणजे एवढ्या विस्तृत प्रदेशांतील बादशहाच्या शत्रूचे निवारण करण्याची जबाबदारी शिंदेहोळकरां-मार्फत पेशव्यानें आपल्या अंगावर घेतली ‘ ही जबाबदारी तुम्ही कशी पार पाडतां ती पाहूं ! ’ अशा भावनेनें मुसलमान पक्ष अब्दालीस पुढें करून मराठ्याशीं झगडूं लागला. तेव्हांपासून मराठ्यांनीं दिल्लीस जाऊन बंदोबस्त करावा, आणि त्यांची पाठ वळली म्हणजे अब्दालीने आंत येऊन मराठ्यांची व्यवस्था मोडून टाकावी, असा खेळ दहा वर्षे चालून, त्यांत अब्दाली व मराठे यांची अपरिहार्य पकड उपस्थित झाली. तिचा निकाल पानपतावर लागला.

वरील करारानें आपण केवढी जबाबदारी अंगावर घेतली याची जाणीव अगदी कंठावर येईपर्यंत पेशव्यास असावी तशी नव्हती. स. १७५० पासून दोन वर्षे तो सातारच्या भानगडीत गुंतलेला असून, त्यानंतर त्याने आपले लक्ष दक्षिणेंत कर्नाटकच्या कारभारांत घातलें आणि उत्तरेचा कारभार सर्वस्वी अन-भ्यस्त व नालायक अशा रघुनाथरावावर सोंपविला. (१) स. १७५० नंतर स्वतः पेशवा एकदांही उत्तर हिंदुस्थानांत गेला नाहीं. एकवार जर तो तिकडे स्वतः गेला असता, तर किंवा निदान स. १० रा. बरोबर तो पानपतच्या मोहिमेवर जाता तर, तिकडील व्यवहार त्यानें असे निकरावर येऊं दिले नसते, असें त्याच्या इतर कर्तबगारीवरून खास अनुमान होतें. (२) स. १७४६

पासून शिंदे-होळकरांचे वांकडे होते तें उत्तरोत्तर वृद्धिंगत होत गेलें. हिंगणे, अंताजी माणकेश्वर, बुंदेले, विठ्ठल शिवदेव, नारो शंकर वगैरे उत्तरेत वावरणारे सरदार आपआपसांत भांडून मुख्य कारभार बिघडवीत होते, त्यांस ताळ्यावर आणण्याची ताकद रघुनाथरावाचे अंगी बिलकूल नव्हती. उलट त्यानें तिकडील कारभारांत आपल्या नालायकीनें ज्यास्तीच गोंधळ उडवून दिला; संधि आली असतां अब्दालीवर चालून जाण्याऐवजीं, अब्दाली स्वदेशी निघून गेल्यावर, मागाहून अटकेपर्यंत पोकळ झेडे फडकावून, कांहीं एक बंदोबस्त केल्याशिवाय परत येऊन, अब्दाली दहशत खाऊन पळून गेला, अशी भलतीच समजूत स्वतःच्या बढाईत त्यानें पेशव्याची करून दिली. यामुळें पेशवा निर्धास्त राहिला. (३) रघुनाथरावास कोणत्याही वादांत स्वतः निर्णय देण्याची ऐपत कधींच नव्हती, त्यामुळें हाताखालचे लोक आपआपल्या दृष्टीनें त्यास जें सांगत त्यास होस हो म्हणून तो वेळ मारून नेई. आतां एकास एक सांगावें आणि पुढच्या क्षणीं दुसरा त्याचे उलट सांगणारा आला की त्यासही हो म्हणावें. अशा अनिश्चितपणामुळें त्याचा लोकांवर धाक किंवा दाब मुळीच बसत नसे. (४) काशी प्रयाग वगैरे हिंदूंचीं तीर्थस्थळें मुसलमानांचे हातून सोडविण्याची पेशव्याची आज्ञा बाजूस ठेवून, रघुनाथरावानें जयाप्पास नागोरचे स्वारीत जाऊं दिलें. तिकडे जयाप्पाचा खून होऊन प्रकरण इतकें अंगावर आलें कीं तें निस्तारतां पुरे वाट झाली, आणि वरती रजपूत लोक चाळीस वर्षे मराठ्यांचे पूर्ण पाठीराखे होते, ते तेव्हांपासून त्यांचे वैरी बनले. पानपतच्या संग्रामांत रजपुतांचें पाठबळ असतें तर मराठ्यांचा असा घात खचीत झाला नसता. सारांश, नजीबखान वगैरे मराठ्यांचे द्वेष्यांस जोर येण्याचें आदिकारण रघुनाथराव होय. स. १७५० नंतर शिंदे होळकर सर्वस्वी पृथक्पणें वागत होते. एकाचा उद्योग संपल्यावर दुसऱ्यानें काय तें करावयाचें, संगनमतानें म्हणून वागावयाचें नाहीं, ही त्यांची बेबंदशाही रघुनाथरावानें चाळूं दिली. हा प्रकार इतका विकोपास गेला होता की, स. १७५९ च्या अखेरीस दत्ताजी शिंदे अब्दालीच्या पंचांत सांपडला असतां, (५) मल्हारराव होळकर नजीक असून व शिंद्यांकडून मदतीस

येण्याविषयीं निकडीचीं बोलावणीं येत असतां, होळकर धावून गेला नाही; आणि दत्ताजीसारखा शूर मोहरा रणांगणीं पतन पावला. तसेंच (६) गर्जाश्रमनाचा बंदोबस्त होळकरानें होऊं दिला नाही. तात्पर्य, पहिल्या दहा वर्षांत अव्यवस्था होऊन अब्दाली व मराठे यांचा संग्राम निफरावर येण्यास रघुनाथराव व होळकर हे दोघे मुख्यतः कारण झाले, आणि पेशव्यानेही त्याजबद्दलची हयगय केली.

(३) तात्कालिक कारणे.—स. १७६० च्या मकारसंक्रान्तीचे दिवशी दत्ताजी शिंदे पडला व अब्दालीनें मराठ्यांचा सर्व उद्योग उलथून पाडिला, ही बातमी, पुढील फेब्रुवारींत सदाशिवराव निजामास उदगीरवर रगडीत असतां, पेशव्यास अहमदनगर येथें पोचली. तेव्हां लगेच निजामाची मोहीम पुरी करून सदाशिवराव व नानासाहेब वऱ्हाडांत शिंदेखेडनजीक पटदुरावर रंगपंचमीच्या दिवशीं, झणजे ता. ७ मार्च १७६० रोजी, एकत्र झाले. तेथे एक आठवडाभर मोठ्या कडाक्याचा वाद झाला. मागील सर्व चुकांची झडती होऊन रघुनाथरावाची नालायकी उघडकीस आली. महाराष्ट्रांत त्या काळीं सर्व बाजूंनीं लायक व अंगावर आलेली बाजू निभावून नेण्यास समर्थ असा एकच पुरुष होता. तो सदाशिवराव होय. अर्थात् त्यासच हिंदुस्थानांत पाठविण्याचें ठरून ता. १४ मार्च रोजीं त्यानें उत्तरेस प्रयाण केलें. सदाशिवरावास यश आलें नाहीं एवढ्यावरून, वरील नेमणूक चुकीची झाली, असे समजूं नये. वस्तुतः त्यानें अंगीकारिलेली कामगिरी बहुतेक सिद्धीस नेली.

ता. १४ मार्च १७६० पासून १४ जानेवारी १७६१ पावेतो एकंदर प्रसंगाची जबाबदारी सदाशिवरावावर येते. त्याचा विचार करितांना शेवटच्या महिना पंधरा दिवसांची गोष्ट बाजूस ठेविली तर, सदाशिवरावाच्या कारभारांत दोषास्पद असें फारसें कांहीं आढळत नाही. पाहिल्या दोन तीन महिन्यांत तडाख्यासरशी स्वकीय व परकीय बंडखोरांचा त्यानें निश्चून बंदोबस्त केला; आणि फौजेची, वसुलाची व एकंदर कारभाराची सुरळीत हुकमत सर्वत्र उत्पन्न केली. रघुनाथरावाच्या वेळचा गोंधळ नाहींसा होऊन सर्वांवर वचक बसला.

नेहमींच्या प्रघातास अनुसरून अब्दाली स्वदेशी निघून न जातां अंतर्वेदीत छावणी करून राहिला, याजबद्दल सदाशिवरावास आनंद वाढून, त्यास धुळीस मिळविण्याची संधि प्राप्त झाल्याबद्दल त्या धैर्यशाली पुरुषाचा हुरूप अत्यंत वाढला. त्या साली सर्वत्र सुवत्ता असून सदाशिवरावाने दक्षिणेशी आपले दळणवळण शाबूद ठेविलें होतें. ता. १७ ऑक्टोबरास कुंजपुरा हस्तगत केल्यावर सारंगपुरावर यमुना उतरून अब्दालीस चेंगरणें त्यास अशक्य नव्हतें. मुसलमानांचे बाजूसही अव्यवस्था असून, कुंजपुरा हातचा गेल्यावर अब्दालीस स्वतःची धडगत दिसेनाशी झाली. पेचांत सांपडल्यावर नाइलाजांनें यमुना उतरून त्यानें बागपतावर मराठ्यांचा रेषाभेद केला. यांत त्याची सैनिक कर्तबगारी वरचढ ठरते. तथापि नोव्हेंबर महिन्यांत सदाशिवरावाची चांगली सरशी असतां, दक्षिण व उत्तर अशा दोनही दिशांनी चाल करून मध्येंच त्यास मराठ्यांनीं कां चेंगरलें नाही हें एक मोठें गूढ आहे. रसद बंद झाल्याने अब्दाली आपण होऊनच टेकीस येईल अशा भावनेवर, इब्राहीम-खानाच्या सल्ल्यानें, पानपतावर ५० हात रुंद व १२ हात खोल असा प्रचंड खंदक खणून व मातीचे उंचवटे बांधून, तोफखान्यावर भिस्त ठेवून, सदाशिवराव बंदोबस्तानें अब्दाली आपणावर चालून येण्याची वाट पाहत राहिला. या वेळी गनिमीकाव्यानें लढून अब्दालीस जेरीस आणावे अशी होळकराची मसलत होती. परंतु फ्रेंचांच्या कवायती तोफखान्याचा प्रभाव सदाशिवरावानें दक्षिणेंत अनेक प्रसंगीं अनुभवलेला असल्यामुळे, इब्राहीमखानाचीच मसलत सदाशिवरावानें स्वीकारिली. इकडे यमुनेपलीकडील सर्व मुसलमान अब्दालीस मनापासून साह्य करीत असल्यामुळे, त्याची रसद बंद न होतां, उलट महिन्या दीड महिन्याचे अवकाशांत त्यानेंच मराठ्यांची रसद सर्व बाजूंनीं बंद केली. पांच पन्नास मैलांतला सभोंवारचा प्रदेश मराठ्यांनी खाऊन उजाड केला. नोव्हेंबर डिसेंबर महिन्यांतलीं मराठ्यांची पत्रें पाहिल्या-सारखी मुबलक नाहींत, व दक्षिणेंत पेशव्यासही कांहीं वर्तमान आलें नाहीं. यावरून मराठ्यांचें टपाल अब्दालीनें कबज केलें खास. कारण

मराठ्यांची हलाकी ओळखूनच तो हळूहळू शेर बनत गेला. एकट्या बुंदेल्याच्या हातून मुसलमानमय मुलखांतील सबंद रसद बंद होणें शक्य नव्हतें. यांत बुंदेल्याची कुचराई म्हणतां येत नाही. प्रत्यक्ष सदाशिवराव नजीक असतां त्याजकडून बागपतावर यमुना उतरतांना अब्दालीला अटकाव जर होऊं शकला नाही, तर एकटा बुंदेला मुसलमानांच्या जुटीस केवळ त्यांच्या नजरेखालीं कितीसा पुरा पडणार ! बळवंतराव मेहेदळ्याने जनकोजीचा पाठपुरावा केला नाही, हाही अपवाद कल्पनाकोटींतलाच होय, असें ता. २८ डिसेंबरच्या नाना फडणिसाच्या पत्रावरून वाटूं लागतें. बळवंतरावाचे व सदाशिवरावाचे पटत नव्हते, असाही नाना फडणिसाच्या आत्मचरित्रांत उल्लेख आहे. होळकरांनीही सदाशिवरावाचा याकिंचित् आज्ञाभंग न करितां सांगितलेली कामगिरी बरोबर बजाविली. डिसेंबर ता. २२ रोजी गोविंदपंत पडल्यावर सदाशिवरावाची कुचंबणा होऊं लागली. (७) तेव्हांपासून ता. १४ जानेवारीपर्यंत एकदम अब्दालीवर चाल करून निघून जाण्याचा प्रयत्न त्याने केला नाही, आणि अन्नाचा व पैशाचा शेवटचा रज संपेपर्यंत तो तसाच वाट पाहत राहिला, यांतच त्याच्या युद्धकौशल्यावर मोठा दोष येतो. कदाचित् दक्षिणेतून नवीन फौजा अब्दालीवर चालून येतील व आपली सुटका होईल अशी त्याची अटकळ असेल. कदाचित् आपली पत्रे नानासाहेबास पोचत नाहीत हे त्यास माहीत नसेल, कांही असलें तरी शेवटच्या क्षणापर्यंत तो वाट पाहत राहिला; (८) शेवटी गोल बांधून शत्रूस बेसावध पकडण्याच्या बुद्धीनें, त्यांजवर घुसून मारतां मारतां त्यांचे अंगावरून निघून जाण्याचा शेवटच्या रात्रीचा बेत सकाळीं एकाएकी त्याने मोडिला; (९) थोडें तरी खाणे शिळक ठेवून ताज्या दमाची कांही फौज त्यानें मार्गे मदतीस ठेविली नाही; तसेंच विश्वासराव पडल्याचे समजल्यावर, (१०) मागचें पुढचें भान सोडून तो अविचारानें संग्रामांत घुसला; या गोष्टी सेनानायकाची नालायकी दर्शवितात. शांत विचार-शक्तीस प्रसंगी फांटा देणारा आवेशी गृहस्थ कितीही हुशार असला, तरी सेनापतीचे कामास तो नालायकच होय. मात्र येथें हेंही ध्यानांत ठेविलें

पाहिजे कीं, त्या वेळच्या एकूण एक मंडळांत एकंदर गुणांच्या मानाने सदाशिवरावाइतका योग्य इसम मराठ्यांकडे दुसरा कोणी नव्हता. जनकोजी व महादजी शिंदे त्या वेळी लहान होते. मल्हारराव होळकर गनिमी काव्यांत कल्पक, परंतु विभिन्न मतांच्या अनेक इसमांस हाताखालीं वागवून, संहत कार्य घडवून आणण्यांत त्याची लायकी कर्धाच बाहेर आलेली नाही. (११) आदल्या वर्षी जनानखान्यामुळे दत्ताजीची झालेली कुचंबणा डोळ्यांपुढे असतां, सदाशिवरावाने तीच चूक केली. जनानखाना शत्रूंचे हातांत पडेल या भीतीने मराठ्यांस अब्दालीचे अंगावरून निघून जातां येईना. स्त्रियांस मारून टाकण्याचाही प्रश्न निघाला होता. परंतु असले कूर कृत्य मराठ्यांनीं केलें नाही हें बरेंच झालें म्हणावयाचें. (१२) सकाळीं पांच वाजल्यापासून दोन प्रहरचे तीन वाजेपावेतो मराठी फौजांस सारखी मेहेनत पडून, तोडांत पाणी सुद्धां घालण्यास मिळेल नाहीं, म्हणून अब्दालीच्या ताज्या दमाची फौज पुढे येतांच मराठ्यांचा धीर सुटला. स० रा० व विश्वासराव हत्तीवरून उतरून घोड्यांवर बसून लढूं लागल्यामुळे गोंधळ उडाला, वगैरे कित्येक सुद्धे विचारार्ह आहेत, परंतु त्यांची शहानिशा करण्यास आधार नाही. सदाशिवरावांत गर्व व हट्ट यांची सांगड होती; पण त्याचे एकंदर कर्तृत्व लक्षांत घेतां, यामुळे राष्ट्राचा लाभच झालेला आहे. वुसीचें कौशल्य पाहिल्यावर गार्द्यास नोकरांत घेऊन युद्धकलेत नवीन कान्ति घडवून आणण्याचा त्याचा प्रयत्न पुढें पन्नास वर्षांनीं सर्वांनींच स्वीकारिला, यावरून या बाबतींत याचे शहाणपण विशेष वाखाणण्यासारखे असून, पानपतावरून तो बचावून आला असता तर, कवायती फौजेच्या जोरावर मागे पुढे दक्षिणचे मराठे इंग्रजांशींही कदाचित् यशस्वी टक्कर देऊं शकले असते, अशी आशा वाढूं लागते. सदाशिवरावाचें वय मरणसमयी केवळ ३१ वर्षांचे होते.

शिंदे घराण्याची देशभक्ति व स्वार्थत्याग हे गुण या संग्रामानें उत्कृष्ट निदर्शनास आले. किंबहुना, पाऊणशे वर्षांचा महाराष्ट्राचा इतिहास या एका घराण्यानें बगचसा बनविला आहे असें म्हणण्यास हरकत नाही. पानपतानें

सदाशिवरावाचा बळी घेतला, पण महादजीच्या कर्तृत्वास जन्म दिला. उत्तर मराठशाही सावरून धरणोर नाना व महादजी हे दोन पानपतजन्य राष्ट्रपुरुष होत. मागील विपत्तीच्या चिरंतन स्मरणानें व अनुभवानें पुढील राष्ट्रकार्य करण्याची ऐपत व स्फूर्ति त्यांस प्राप्त झाली; आणि त्यांच्याच अस्ताबरोबर मराठशाही संपली.

मल्हारराव होळकराच्या कुचराईमुळे पानपताचा संग्राम विपरीत झाला असे म्हणतां येत नाही. आरंभाच्या घोटाळ्यास मल्हारराव कारण झाला हे वर दाखविलेच आहे; परंतु सदाशिवरावाची स्वारी सुरू झाल्यावर त्याची हुकमत यथायोग्य पाळून, मल्हाररावाने व इतर सरदारांनी आपापली कामे वजावण्यांत शिकस्त केली यांत संशय नाही. सदाशिवरावास विरोध करून अगर त्याजवर रुसून होळकर किंवा दुसरा कोणी इसम त्यास सोडून गेला नाही किंवा कर्तव्यपराङ्मुख झाला नाही; किंवा शेवटीं प्रत्यक्ष मृत्यु डोळ्यांसमोर दिसत असतां, एकांनेंही इतरांस सोडून स्वतःचा जीव बचावण्याचा प्रयत्न केला नाही, हें सर्वासच भूषणावह आहे. शेवटपर्यंत न डगमगतां शूर पुरुषास शोभणारा क्षात्रधर्म सर्वानी मोठ्या धैर्याने पाळिला, यामुळेच मराठ्यांचा इतिहास आज एवढा उज्ज्वल वाटत आहे. मल्हारराव होळकर, दमाजी गायकवाड वगैरे वचावून आले, याजबद्दल त्यांस दोष देण्याचे कारण नाही. प्रसंगावधान ठेवून त्यांनी शक्य तितका बचाव केला हें ठीकच झालें. जनकोजी किंवा सदाशिवराव जिवार उदार होऊन मरून गेले हे म्हणजे त्यांस मोठें भूषण आहे असेही नाही. होळकराप्रमाणे तेही जीव वचावून आले असते तर, ग्वाल्हेरीवर पुनः सर्व जमवाजमव करून त्यांनीं अल्पावकाशांत मराठ्यांची सत्ता अटकेपर्यंत वसविली असती. मात्र (१३) मल्हारराव होळकर दिल्लीस आल्यावर नारोशंकरास मदत करून दोघांनी तेथेंच ठांसून राहण्याचें सोडून, ते दक्षिणेकडे त्वरेनें सरकत आले हें त्यांच्या शूर बाण्यास व इभ्रतीस शोभत नाही. माधवराव पेशव्यानें त्यांस पुढें या संबंधानें नरम केलें, तेव्हां त्यांस पुढळच पड खावी लागली.

इतकाही प्रकार झाल्यावर, ग्वाल्हेरपावेतों खुद्द नानासाहेब पेशवा आला;

होता, (१४) तो हिंमत धरून तसाच पुढें पळणाऱ्या मंडळीस मागें फिरवून दिलीवर येता तर येथें मराठ्यांचा जम लगेच बसला असता. परंतु अगोदरच क्षीण झालेल्या पेशव्यास पानपतच्या धक्यानें चित्तभ्रम झाला. जगले कोण व मेले कोण हें कळण्यासच कित्येक महिने लागले. धीर देणारा एकही इसम जवळ राहिला नाही. ब्राह्म म्हणतो, 'संकटसमयी धीर न सोडणें या एकाच गुणावर इंग्रजांची सत्ता आज भूतलावर निर्वेध चालते.' मंकटांत भेदरून न जाण्याचा मराठ्यांचा स्वभाव असता तर, पानपतानंतर एक दोन महिन्यांतच दिल्लीस मराठ्यांची सत्ता कायम झाली असती. दूरदूरच्या प्रदेशांत वारंवार फौजा नाचविल्याने प्रत्यक्ष युद्धकलेंत सदाशिवरावाहून अब्दाली निर्विवाद वरचढ दिसतो, तरी हिंदुस्थानचें राज्य मंभाळण्याचे कामी त्याची करामत पेशव्यांचे पासंगालाही पोंचण्याजोगी नसून, नानासाहेब किंवा सदाशिवराव उत्तरेच्या कारभारांत आरंभीच लक्ष घालत नर, त्यांजपुढें अब्दालीची मात्रा बिलकूल चालली नसती. पानपतानंतर मराठ्यांचा सामना पाश्चात्यांशीं घडला, हा प्रकार निराळा; परंतु कोणत्याही प्राच्य सत्ताधीशांस मराठे पुरे पडले असते, असें पानपतच्या झगड्याच्या हकीकती वाचून मनांत भरल्याशिवाय राहत नाही.

सदाशिवरावास ह्या स्वारीस पाठविल्यामुळे पानपतचा प्रसंग विपरीत झाला, असेही म्हणतां येत नाही. (१५) अडचणीत शांत वृत्ति ठेवून, सुखदुःखाची पर्वा न करितां, लष्करी व्यवस्था राखणारा कुशल सेनापति कवित्च एखादा निपजतो. सदाशिवरावाची वृत्ति अशा धर्तीची नव्हती. पाश्चात्यांच्या कारभारांत रणांगणावरील लष्करी हालचाली ठरविण्याची जबाबदारी सेनापतीवर असली, तरी राष्ट्रीय हिताहिताचे दृष्टीनें युद्धाची व्यवस्था ठरविण्याचें काम प्रधान मंडळी रणांगणापासून दूर अंतरावर राजधानीत राहून करीत असतात, आणि साधक नाधक विचार करून ते सेनापतीला हुकूम सोडितात, तशी व्यवस्था मराठ्यांकडे नव्हती, हें वैगुण्य होय. सदाशिवरावास आवरून धरणारा नानासाहेब पेशवा बरोबर असता तर प्रसंग असा निकरावर आला नसता.

सदाशिवरावाची मनोवृत्ति उदगीरच्या विजयानें किंचित् अविचारो झाली होती, असेंही म्हणतां येईल. (१६) पुढें जातांना बागपतावरील उताराचा व मागील एकंदर युद्धरेषेचा बंदोबस्त त्याने ठेविला नाहीं ही त्याची चूक होय. बाकी या मोहिमेवर त्यासच पाठविण्याचे एक कारण मागे पृ. १५४ वर सांगितलेलें बादशाही फर्मानही असावें. ' शाहू राजाच्या वंशाची आपण उत्तम व्यवस्था ठेविली आहे त्याप्रमाणें आमचीही व्यवस्था आपण चांगली लावून द्यावी,' अशी बादशहानें सदाशिवरावास गौरवपूर्वक आज्ञा केली होती. पूर्वीच्या स्वान्यांत रघुनाथराव प्रमुख असतां, त्यास ही आज्ञा केली नाहीं, यावरून सदाशिवरावाच्या कर्तृत्वाबद्दल बादशाहींत आदर होता असे दिसते.

(४) पानपतावरील अरिष्टाचे परिणाम ठरविण्यांतही मोठमोठ्या लेखकांनीं असाच विपर्यास केलेला दिसतो. हिदुस्थानचें राज्य हस्तगत करण्याचे मराठ्यांचे कल्पनातरंग या पराजयानें लयास गेले, अशा आज्ञाचे उद्गार बहुधा सर्व इंग्रज ग्रंथकारांच्या लेखांत आढळतात, ('The disaster of Panipat put an end to the dreams of supremacy cherished by the Marathas), ते यथार्थ नाहींत. त्या रणांगणावर अपूर्व संहार झाला, एक सबंद पिढी कापली गेली, अनेक क्रूर व हृदयद्रावक प्रसंग घडले, महाराष्ट्रांत घराघर दुःखाचे ठाणे कांहीं काळ बसले, यामुळें पानपतच्या युद्धाचें स्वरूप कितीही भीषण वाटलें, तरी त्याचे चिरकालीन परिणाम राज्यावर फारसे झाले नाहींत. मोगल बादशहास दिल्लीस आणून तेथील सुव्यवस्था लावण्याचें काम पुढें दहा वर्षांनी महादजी शिंद्याने सिद्धीस नेले. ठोळळ मानानें विचार केल्यास १७२० पासून ८० वर्षे हिदुस्थानचें स्वाभित्त्व मराठ्यांकडेच होते, आणि त्यांच्या मध्यस्थीशिवाय कोणतेही राज्यकार्य देशांत घडत नव्हते, ही गोष्ट सिद्ध आहे. वास्तविक पानपतावरील प्रसंगाचा मुख्य परिणाम म्हणजे होतकरू इंग्रजांचे दोन मुख्य प्रतिस्पर्धी मराठे व मुसलमान आपआपसांत लढून हीनबल झाले, आणि तेणेकरून इंग्रजांची सत्ता येथें स्थापन होण्यास अप्रत्यक्ष मदत झाली, हा होय. The fall.

of the Angrias and the disaster of Panipat freed the British from the thralldom of insidious neighbours and hastened their rise.* अठराव्या शतकांत हिंदुस्थानची स्थिति इतकी खालावली होती की, हा देश मागे पुढे पाश्चात्यांच्या कबजांत जाणार, हें बहुतेक ठरल्यासारखेंच होतें; आणि पानपतावर मराठ्यांचा जय झाला असता तरी हा परिणाम टळला असता असें म्हणतां येत नाहीं. सदाशिवरावाच्या स्वारीनें देशांतील अनेक बंडखोरांना मराठ्यांचा धाक बसला; व सरदार निमूटपणें सरकारची आज्ञा पाळूं लागले. त्यामुळें माधवरावाचे वेळीं त्या बाजूचा उद्योग सुलभ झाला. वास्तविक पानिपतच्या पराभवापेक्षां माधवराव पेशव्याच्या अकालीं मृत्यूनें राज्याचें नुकसान जास्त झालें, ही गोष्ट इतिहास-ज्ञांस कबूल आहे. पानपतानें मराठ्यांचे राज्यास धक्का बसला ही भावना कोणत्याही तत्कालीन हिंदी लेखांत आढळत नाहीं. किरत्येक इंग्रज लेखकांचेही मत असें आहे कीं पानपतच्या प्रसंगानें मराठ्यांचा अधःपात न होतां उलट त्यांत त्यांचा लौकीकच वृद्धिंगत झाला. मेजर इव्हॅन्स बेल लिहितो. “ Even the battle of Panipat was a triumph and a glory for the Marathas. They fought in the cause of “ India for the Indians,” while the great Moham- medan Princes of Delhi, of Oude and the Deccan stood aside, intriguing and trimming. And though the Marathas were defeated, the victorious Afghans retired and never again interfered in the affairs of India. ”

पानपतावर मराठ्यांचे पुष्कळसे अनुभवी सरदार व योद्धे मारले गेले, तथापि लहान मोठे अनेक लोक तिकडील अनुभव मिळवून बचावून परत आले, त्यांचा व एकंदर प्रसंगाचा उपयोग पुढें राष्ट्रास झाल्याशिवाय राहिला नाहीं.

* Gerson da Kunha's Origin of Bombay.

आपण पानपतावर हरलों अशी त्या वेळीं राष्ट्राची भावना झाली नाही, उलट स्वीकृत कार्य तडीस नेण्याचा नवीन हुरूप त्यांस आला. मराठ्यांचें राज्य कायम आहे, युद्धच आहे, त्यांत प्रसंगीं अपजय येणेंही प्राप्य असतें, अशा भावनेचें पुढें सर्व राष्ट्राचें वर्तन राहिलें. खरें म्हटलें तर दत्ताजी, सदाशिवराव, जनकोजी, इब्राहीमखान वगैरे पुरुषांचे मृत्यु हेच राष्ट्रीय दृष्ट्या भावी उदयाचीं अंतर्भेदी आशाबंधनें होत. अशा स्फूर्तिदायक प्रसंगाची योग्य जोपासना सर्व राष्ट्रे करीत असतात.

कडव्या मुसलमान लोकांशीं समोरासमोर लढण्याची हिंमत व शौर्य मराठ्यांच्या अंगी बिलकूल नाहीं, ते केवळ पळपुटे होत, हा अपवाद सुद्धा पानपतच्या ह्या एकाच प्रसंगानें निरसन झाला आहे. शिर्देहोळकरांची दाणा-दाण डोळ्यांपुढें असतां, सर्व मराठे सरदार सदाशिवरावाच्या हाताखालीं अब्दालीवर घुसले; त्याचा पाडाव केल्याशिवाय परतावयाचें नाही अशा निश्चयानें वर्ष सहा महिने मुसलमानांच्या केवळ घरांत शिरून त्यांनीं त्यांच्याशीं निकराचा सामना केला; बळवंतराव मेहेंदळे, गोविंदपंत बुंदेले वगैरे सरदार फडल्यावरही पळून जाण्याच्या विचारास थारा न देतां, शेवटपर्यंत खळी खणून सर्व एकत्र बसले; जेव्हां जेव्हां निघून जाण्याचा विचार निघे, तेव्हां लहानापासून मोठ्यापर्यंत सर्व सैनिकांनीं, बायकामुलांनीं, व बाजारबुणग्यांनीं सुद्धा, यजमानाबरोबर अखेरपर्यंत लढून प्राणही देऊं, असा निश्चय शेंकडों वेळां प्रदर्शित केला, आणि एवढा प्रचंड संहार घेण्यानें सहन करून, चिकाटी न सोडतां, पुनः त्यांनीं तोच उद्योग अल्पावधींत सिद्धीस नेला यापेक्षां खऱ्या शौर्याचे दुसरें लक्षण काय पाहिजे ! पानपतचा संग्राम मराठ्यांची कीर्ति यावच्छंद्रदिवाकरौ उज्ज्वल राखील; किर्ताही राज्यक्रांत्या किंवा घडामोडी झाल्या, तरी पानपतच्या आठवणीनें मराठ्यांच्या बाह्रंस सदैव स्फुरण चढेल; आणि कोणत्याही देशाचें राज्य करण्यास मराठे सर्वथैव लायक आहेत, याची खात्री हा एकच प्रसंग निरंतर पटवीत राहील, यांत तिलमास संशय नाही.

१२. पानपत नंतरची उत्तरेतील परिस्थिति.—पानपतच्या संहारानें

मराठ्यांचा कारभार म्हणण्यासारखा कोसळला नाही आणि नानासाहेबांनी आपल्या मुक्कामांत पुनः सर्व जम ठीक बसविला. या गोष्टी व्यक्त करणारे पुष्कळ कागद स्मरणीय आहेत. “ दिल्लीहून गिलचा पठाण आपले देशास गेला. रोहिला नजीबखान फौजेनिशीं दिल्लीत आहे. मल्हारराव होळकर माळव्यांत इंदुरी आहेत. गंगाधरपंत तात्या कांहींशी फौज घेऊन जाठापाशीं आहे. खासा जाठाची फौज व तात्या व गाजुद्दीन ऐसे त्रिवर्गानी मिळून आगऱ्याचा किल्ला सोडविला म्हणून वार्ता आहे. किल्ल्यांत अंमल जाठाचा. आजी जाठ जबरजस्त आहे. उभयतां त्याच्या अनुमते आहेत. अयोध्येचा नबाब श्री काशीस आला. तेथून आठ दाहा कोस पूर्वेस जाऊन पटण्यास पातशहा होता त्यास आणविला. त्यानें नबाबास वजिरी दिली. आज तीन दिवस काशीत आहेत.” (२८-६-१७६१, ३-५२३). जाठानें मराठे सरदारांस खूष ठेवून स्वार्थ साधून घेतला. ‘ जाठाची फौज भदावर प्रांतांत येऊन अटेर घेतली, आणि भिडरा लागले आहेत. तेथून पुढें सरकारच्या प्रांतांत येऊन उपसर्ग करणार म्हणोन वर्तमान आले’ [का. सं. प. या. ५०]. रघुनाथरावाने गोपाळराव बर्ग्यासच या प्रांताचा कारभार सांगितला. ‘नबाब काशीस आले आहेत, परंतु रयतेवरी बहुत कृपा करितात. शहरांत कोणास काडी-इतका उपद्रव नाही (२१-५-६१, ३-५२२). जानोजी भोसले पेशव्याबरोबर आला होता, त्याने काम चांगले करून ठिकठिकाणी बंदोबस्त केला. ता. ८-५-६१ रोजी तो लिहितो. ‘ आपण आम्हांस व गोपाळराव यांसी खंचवाडियाचे पारिपत्यावद्दल ठेविले होते. त्यास तेथील गुंता उरकून दरकूच सुरंजेस आलों. तेथून मंडले प्रांताचे बंदोबस्तावद्दल सागराचे सुमारे आलों, तो राजश्री विसाजी गोविंद कमावीसदार दिम्मत बाळाजी गोविंद हे भेटीस येऊन निवेदन केलें की, बुंदेलखंडांत बुंदेले यांनी जमाव करून तमाम ठाणी घेतली. एक सागर व हाटे राहिलें त्यांजमध्ये हाव्यास मोर्चे लाविले आहेत. तें घेतल्याने तर सागरास लागतील, म्हणजे बुंदेलखंडाचा अंमलच उठतो. याची साहित्य केलिया मुल्क रहतो, नाही तर नाही. यास्तव या प्रांतीं येऊन हाव्याचे मोर्चे कापून

काढिले. वरकड ठाणी घेऊन मशारनिलेहेचे स्वाधीन केली. याचा मजकूर सविस्तर पेशजी लिहिल्याच आहे. सांप्रत राजश्री हिदुपत राजे यांचा वकील सौरस्यानिमित्त आला आहे. त्यास कमाविसदार मशारनिलेचा व त्याचा तहरह करून देऊन सत्वरच आपले प्रांतास जावयाचें होईल. जाते समयी उत्तम प्रकारें फौजेत ताकीद करून आपले मुख्यांत पायमल्ली सर्वथैव होऊन येणार नाही.' [का. सं. प. या. ३७५]. अंतर्वेदीतील अंमल उठला होता तो फिरून पहिल्या प्रमाणें बसला. वुंदेलखंड व माळवा येथे जमीदारांनीं धामधूम केली होती, त्यांसही शह देऊन अंमल बसाविला. सांप्रत जानोजी भोसले रेवामुकुंदपुरावर फौजेसमेत आहेत. मल्हारबा इंदुरी आहेत.' [२१.५.१७६१, ३.५२२,]. जून महिन्यांत पेशवा मरण पावला त्या वेळीं उत्तरेकडील स्थितीचा उल्लेख खाली लिहिल्या प्रमाणें आढळतो. 'अंतर्वेदीत बहुत करून अंमल बसला आहे. कड्याकडे अद्यापि दंगा आहे. फरुखाबादेपलीकडे रोहिल्यांची फौज आली म्हणून वर्तमान आहे. जाठ व गंगोबा तात्या मथुरेजवळ उतरून कौलास (कोळजळेश्वरास) आले हेही वर्तमान आहे. शहाजादा व सुजातउद्दौला यांचें वैमनस्य आलें आहे. जानोजी भोसले सागरा-हून नागपुरास गेले [२४.६.१७६१, १.२८५]. इटावे येथीलही ठाणे उठोन आलें. रोहिल्यांचें ठाणें बसलें. गंगाधरपंत तात्या व जाठ कोठेवर आहेत. नजीबखान पाणिपतावर आहे. त्यास माधवसिंग मिळाला आहे. त्यांनीं जाठाशीं बिघाड केला आहे. गंगापारच्या रोहिल्यांचें सूत्र जाठाकडे लागलें आहे. नजीबखान एकटाच वेगळा पडला आहे. जाठाचे मते सुजातउद्दौल्यानें वजिरी करावी, व गाजुद्दीनखानाने वशीगिरी करावी. हे अलीगौहरचे मनास येत नाही. गाजुद्दीनखान अगदीच नसावा, आपल्या हातीं द्यावा. त्यास जाठ देत नाही, त्यामुळें जाठाचें त्याचें बिघडेलसे दिसतें. गणेशसंभाजीनें झांशीची मामलत बाबूराव कोन्हेरकडून करून घेतली [५.८.१७६१; १.२९५, २९७, २९९].

परत निघाल्यावर पेशव्यास हळूहळू पानपतावरील प्रकार कसे व कां घडले, हें समजून त्यास मल्हारराव होळकर, नारो शंकर वगैरे मंडळींचा राग आला.

होळकराचे महाल पेशव्यानें जप्त केले. या कामांत पेशवा रघुनाथरावाचे विचारानें वागत होता. पवारांची व शिंद्यांचीही जप्ता करण्यांत आली, पण ती पेशव्यानें लवकरच उठविली [६.५.०७]. परंतु मल्हाररावाचें प्रकरण कैक वर्षे विकोपास गेल्यावर त्यांतच त्या वृद्ध पुरुषाचा अंत झाला, आणि पुढे माधवराव पेशव्याने अहल्याबाईंशीं समेट केला. गंगाधर यशवंताचा मुलगा कृष्णराव मे. १७६१ त लिहितो [इ. सं., ऐ. च. १]. 'हिंदुस्थानची मसलत बिघडली. भाऊ.चा तो प्रकार ! श्रीमंतांचे शरीरी समाधान नाही यासुळे प्रकृत विलक्षण जाली. श्री. विश्वासराव कैलासवासी, हा श्रम मोठा. त्या खेदाकरितां रा. सुभेदारांस त्यांनीं लिहिलें असेल. त्याचें विषम सुभेदारांस वाटे; उदासीनता मानतील, आपण प्रसंगी आहेत; सूचना असावी, म्हणून विस्तारें लिहिलें. ऐशियास श्रीमंतांनी यजमानांस लिहावे, आम्ही कळू न द्यावे, अशा गोष्टी न लिहितां अमलांतच आणल्या. सुरंजेहून श्रीमंत मागें फिरतां पवारांचे महाल जप्त केले. उज्जनीस जाऊन शिंद्यांकडील ऐवज मक्त व कापड जवाहीर येणे प्रमाणें घेऊन, कारकुनासही पुसावयाचें ते पुसले. रा. गोविंद शिवराम यांसी इंदुरीं पाठवून ऐवज कांही व तोफा मागत होते, तेथें द्रव्यसाधना न झाली. उपरांतीक संवत्सर प्रतिपदेचे दिवशी (६.४.१७६१) खासा स्वारी इंदुरास आली. एक दिवस राहून प्रयत्न करावयाचा तितका करून पाहिला. दुसरे रोजी कूच करून बऱ्हाणपुरास दरमजल गेले. तेथून पत्रे पाठविलीं की, देशचे महाल आम्ही जप्त करितों. येणेकरून यजमानांची मर्जी फारच कडू जहाली, त्याचा विस्तार कोठपर्यंत लिहावा. रायापासून आजपावेतो एकनिष्ठेनें सेवा केली, कोणे गोष्टीचा शब्द यजमानांनीं लावून घेतला नाही. हल्लीही कमी केली न केली हें, या प्रसंगी होते त्यांस प्रसिद्ध आहे. यजमान वर्तमान असतां, जाप्ती करावी, हें खावंदापासून दूर असे. आम्ही कित्येक प्रकारें रा. सुभेदारांची मर्जी न कळावी अशी विनंति करून, यथापूर्व चालावे, याच विचारें बोलत असतो. परंतु दिवसें दिवस ० हे विनंति.' याच कृष्णरावाचें खालील पत्र रघुनाथरावास आहे [१९.५.६१]. हिंदुस्थानच्या मनसुबियाचे कित्येक प्रकारें पत्रीं आज्ञा. ऐशियास. तथिरूप

तो राजश्री सुभेदार साहेबी हिंदुस्थानच्या बंदोबस्तास्तव वजीर गाजुद्दीखान व ठाकूर सुरजमल यांजकडे रवाना केले. स्वामींचीं पत्रे बजिन्नस त्यांजकडे पाठविलीं. सांप्रतही रा. सुभेदारांनीं विनंतिपत्रे लिहिलीं आहेत, त्यांवरून निवेदन होईल. हिंदुस्थानचा मदार सर्व सुभेदारांवर आहे, हे आज्ञा पूर्व-पासून सर्व कारभार राव कैलासवासी यांनींही रा. सुभेदारांचेच हातीं घेतला. अलीकडेही येणेप्रमाणेच चालत आले. परंतु अंवादां श्रीमंत सिरांजेहून माघारे फिरल्यावर खावदांनीं पूर्व लोभास अंतर केलें. चाकरांनीं सेवा करावयास अंतर केलें नाही. जे छढाईत होते ते सर्व भेटलेच असतील. त्यांनीं वर्तमान निवेदन केलें असेल. मोडल्या झुजाची शिफारस कश्यास लिहावा ! शिंदे, पवार पूर्वपासून चाकर साहेब कामावर त्यांच्या ह्या गति, अशा समयांत त्यांची जप्ति नसावी. रा. सुभेदार यांजकडील महाल देशचे जप्त केले, म्हणून श्रीमंतांनीं येथे लिहिले होतें. तेणेंकरून यांचे चित्तास उदासीनता जाली. आजपवेतो सेवा केली त्याचें फळ हे, पुढें केलिया कळतच आहे, ऐसें वारंवार बोलतात. आज्ञेप्रमाणे आम्हीही यांचे शांतवन करीत असतो. आतां साहेब आले, सर्व बंदोबस्त करताल, सेवक लोकांचें समाधान करून मागती सर्व बंदोबस्त करवावा, ह्या रीती सर्व खावंद जाणतच आहेत. या समयांत पांच चार हजार फौज येती तर थोडा बहुत बंदोबस्त होता. श्रीमंतांनीं इकडे कांहीं फौज ठेविली नाही. रा. बाबूजी नाईक, सदाशिव रामचंद्र व रा. गोपाळ गोविंद सर्व देशास गेले. सेवेशीं श्रुत होय ही विज्ञप्ति' [रा. ब. पारसनीसकडून]. विठ्ठल शिवदेव १५.५.६१ रोजी रघुनाथरावारा माळव्यांतून लिहितो. 'स्वामींचीं पत्रे मल्हारराव होळकर सुभेदार यांस येतात. आम्ही ते एका जागांच आहों. स्वामीस परस्परें कळले असेल. (स्वामींनीं आम्हांस) पत्र न पाठवावयाचें कारण इतकेंच दिसोन आलें कीं, हे वांचून कशास आले ? त्यास हें प्रमाणच आहे. मरणाच्या खस्तीस कोणही चुकलें नाही. कारण आयुष्यापुढें इलाज नाही. जखम लागली तेथें खैर होऊन वांचून यावे हे इश्वरी सत्ता. 'आयूरक्षति कर्माणि आयुरजं प्रयच्छति' ऐसें आहे. परंतु आम्हीही आपल्या जिवास खातच

आहों. आम्हांसहि सर्व गोष्टी कळतच आहेत. परंतु मेहनत (अगर) गैरमेहनत, सर्व एक इश्वरी क्षोभाने वायां गेल्या ! सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना. ग्वालेरीस तीन वर्षे पैसा नाही. मामलेदारांवर वराता दिल्या. त्यांनी साधाऱ्या टाकिल्या ! स्वामींनी किल्याची बेगमी करणे ते करावी. मागील फडशा करून किल्ला सरकारांत ठेवावा. नाही तर दुर्निमित्त आहे. सरंजामाचा पैसा, दोन वर्षे जाली, पुण्यास रसदा घेऊन फौजेस दिल्या, त्या तैशाच देणे राहिले. माळव्यांत अंमलास खलेल, तेथे ग्वाल्हेर तो म्हारवाडा आहे. सरदार नव्या दमाचे आले, ते आम्हां अगोदरच देशास गेले ! हिदुस्थान राहतां कठीण आहे. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना. ता. ९ सवाल मु० गांगरोणी. [रा. श्री. वि. आठल्ये यांजकडून].

प्रकरण एकतिसावें

नानासाहेब पेशव्याची योगता.

१ पेशव्याचा मृत्यु (२३.६.१७६१)	२ कर्तबगारीचा अंदाज.
३ कौटुंबिक परिचय.	४ सामाजिक व धार्मिक परिचय.
५ श्रावणमास दक्षिणा.	६ पर्वतीचा देवदेवेश्वर.
७ पुण्य नगरीचें ऐश्वर्य.	

१. अखेरचे दिवस व मृत्यु.—नाना फडणीस लिहीतो, ' शिरोंजेडून आलों ते बऱ्हाणपुरचे मुक्कामी श्रीमंतांची भेट झाली. मर्जीचा प्रकार म्हणावा तर, अस्थि चर्म मात्र राहिले आहे. शरीर फारच कृश झालें. घटकेच्या गोष्टीचें स्मरण राहत नाही. ज्याजवर रागे न भरावयाचे, त्याजवर भरावें, मनास येईल ते करावें, ही प्रकृत पाहून फारच श्रम झाले. उपाय काय ! ईश्वरें कसे तरी त्यांस सलामत राखावें, हेंच ईश्वराजवळ मागणें आहे. तमाम मुत्सद्दी निरोप मागून देवास वगैरे जागां जागां गेले. टिकाव होतां कठीण.

किलेक बारीक बारीक मर्जी फारच बिघडली आहे, ती लिहितां येत नाही. औरंगाबादेजवळ आल्यावर राजश्री देवराव यांचे बंधु तेथें होते ते आले. त्यांची भेट झाली. मग मिसरजीकडील वगैरे सर्व वर्तमान त्याजपाशीच मात्र सांगितलें. त्यांचे आमचे विचारें ठराव जाहला की, श्रीमंतांजवळ बोलावयाचें नाही. श्रीमंत राजश्री दादासाहेबांसच विनंति करून मग काय ठराव होईल तो करावा. असा निश्चय करून ही गोष्ट तशीच ठेविली. याचीं कारणें फार आहेत. कोणा-जवळ काय बोलतील हा भ्रंवसा नाही. भलत्याच जवळ बोलले, तर तेथें वर्तमान प्रकटून विकोपास जाईल हें एक, व एके घटकेस एक बोलणें, अशांने परिणाम कसा लागतो ? अशा बहुत गोष्टी चित्तांत आणून ठेविलें. श्रीमंत चार दिवस झाले पुण्यास गेले. आम्ही मातोश्रीचे कार्य करावयास्तव टोकें येथे राहिलों. राजश्री देवराव तात्याही आम्हां जवळच आहेत. श्रीमंतांबरोबर फिरोन खर्चाखालीं मात्र यावें, ते गंगातीरीच कां न राहिले ? यास्तव राहिलों. त्यांनीं तुम्हांस पत्र लिहिलें आहे, त्यावरून कळेल. श्रीमंतांचा यख्तिवार प्रस्तुत हिंदुस्थानचा मल्हारबावरच आहे. याप्रमाणे वर्तमान आहे' [६४१५; १७६१७६१]. 'श्रीमंतांस किंचित् भास जाहला होता. त्याज-मुळे मर्जी फार कठिण. परंतु पुरुषोत्तमराव यांवर पूर्ण कृपा श्रीमंत रागांने थोर थोरांस कमचीने (वेताची छडी) मारूं लागले. यामुळें मंडळी जवळ जाईनाशी झाली. एके दिवशीं नर्मदातीरास संध्या करीत असतां अकस्मात् झोंक गेला. पुरुषोत्तमराव दाजीचे बंधु नारायणराव नाना यांनी उठोन श्रीमंतांस धरिलें. तेव्हां मागें पाहून बोलले, दुसरा कोणी असता तर कमच्यांनीं मारिलें असतें. मला यांचा विटाळ झाला. पुरुषोत्तमराव बोलले, पुनः स्नान करावें. तेव्हां श्रीमंत हसून म्हणाले, अरे पुरुषोत्तमराव तूं बोललास म्हणजे माझा राग नाहीसा होतो. पुढें पुण्यास आल्यावर वरचेवर बोलावणें पाठवीत. एके दिवशीं पुण्यास दहा बारा घटका रात्री श्रीमंतांचें बोलावणें आलें. दाजी गेले. श्रीमंत दिवाणखान्यांत होते. बाईसाहेबही तेथेच होत्या. आंत गेले. जवळ जातांच हात धरला. हे मनांत म्हणाले कीं तोंडांत मारताव. तों

श्रीमंतांनी ओहून पलंगावर बसविलें. मग पूर्वीच्या गोष्टी काढल्या. म्हणाले तुला कांहीं द्यावेंसे वाटलें. परंतु आतां जामदार पोतनीस घरास गेले असतील. तेव्हां अंगावरची पांढरी शालजोडी काढून पुरुषोत्तमरावाचे अंगावर घातली. बाईसाहेबांकडून विडे देवविले. याप्रमाणें श्रीमंत नानासाहेबांची पूर्ण कृपा संपादिली.' [हरिवंशाची बखर पृ. १४-१५]. ही बखर वाचली म्हणजे पुष्कळ आख्यायिका व व्यक्तिस्वभाव समजतात. या हकीकतींतील पुरुषोत्तम कृष्ण हा पटवर्धन घराण्यापैकी नानासाहेबाच्या लोभांतला गृहस्थ होता.

परत येतांना वर्षप्रतिपदेस इंदुरास जाऊन नर्मदेवर मुक्काम असतां ११-४-६१ रोजी मांधाता येथे तुलादान करण्यांत आलें. त्या बैळी ना० सा० चें वजन ४५६८ तोळे म्हणजे ११४ पौंड भरलें. स. १७५४ च्या जून माहिण्यांत अशाच तुलादानप्रसंगी तें ७१२२ तोळे म्हणजे सुमारे १७८ पौंड होतें. ३३ व्या वर्षी १७८ पौंडांचें वजन असणे म्हणजे तो पुरुष भव्य, हाडापेराने थोराड व बराच स्थूल असला पाहिजे. नर्मदेहून पुढें येतांना १६ मे रोजी गोदातीरीं कायगांव टोक्यास बाजीरावाचें श्राद्ध करून ३ जून रोजी पेशवा पाबळ्यास आला. तेथून पुढे तो एक दोन दिवसांनीं पुण्यास दाखल झाला. याच वेळेस पुण्याचा प्रसिद्ध लकडी पूल घाईघाईनें सहा दिवसांत तयार करण्यांत आला. 'पुलाचे कामावर खारी नित्य जात होती' [का. सं. श. पृ. १८-१९]. हळूहळू तब्यत ज्यास्तच क्षीण झाली. १८ जून रोजी स्वारी पर्वतीचे बंगल्यांत जाऊन राहिली. दिवसेंदिवस भाऊसाहेबांच्या शोकेकरून शरीर कृश झालें. बुद्धिभ्रंश झाला. लोकांस शिव्यागाळी करूं लागले. कारभार विपरीत होऊं लागला. पुत्रशोक व बंधुशोक (भा. व. श.). अंतकाळी जवळ कृष्णराव पारसनीस व कोन्हेर त्रिबक होते. गोपिकाबाई व नाटकशाळा पलीकडे खोलींत होत्या. काळ जाहला तेव्हां रघुनाथ बाजीराव जवळ आले, त्यांना मांडी दिली. माधवरावसाहेबही होते. मंगळवार ज्येष्ठ वद्य ६ शके १६८३ रोजी दीड प्रहर रात्री देहावसान झालें. लकडी पुलाजवळ सार्थक वेले. तेथें वृंदावन आहे [का. सं. श.].

‘प्रधानपंत क्षयाची व्यथा होऊन वारले’ [धा. रा. च. पृ. ३०],

असें स्पष्ट वाक्य उपलब्ध आहे, त्यावरून मृत्यूचे कारण उघड होतें. पानपतच्या संहारानें त्याचें मन उद्विग्न व बेकाबू झालें असेल. परंतु त्याचें शरीर एकाएकी खचण्यास हाच रोग कारण झाला असावा. कुटुंबांत क्षयाचा प्रादुर्भाव असून शेवटच्या तीन चार महिन्यांतील प्रकृतीचा तपशील या व्याधीला विशेष संभवतो. गोपिकाबाईंशीं त्याचें बिनासलें असल्याचा उल्लेख नानाफडीणसाचा आहे. स. १७६० च्या डिसेबरांत दुसरी तरुण बायको त्याने केली आणि लवकरच अस्थिचर्मावर शरीरस्थिति आली. बारावर्षाच्या वयापासून २५.२७ वर्षे जबरदस्त उद्योग, दगदग व चिंता यांच्या योगानें त्याच्या शारीरिक व मानसिक शक्ति क्षीण होऊन त्यास अकाली वार्धक्य आलें. कदाचित् शेवटच्या पांच चार वर्षांत त्याची भरभराट व वाहवा झाल्यानें तो थोडासा आरामप्रिय व विषयलोलुप झाला असावा. सदाशिवराव, रघुनाथराव व गोपिकाबाई इत्यादिकांच्या कौटुंबिक कलहांत गुरफटून त्याचें मन उदास झालेले असावे. अशा अनेक कारणांनी क्षयाची वृद्धि होऊन त्यांतच मनःक्षोभानें पेशव्याचा अंत झाला.

शेवटच्या दोन तीन वर्षांत नानासाहेब रंगेल बनून त्यास नाचरंग वगैरेंचा शोक उत्पन्न झाला होता. शके १६८० त 'शिमग्याचा रंग मोठा केला. श्रीमंत कोंकणांतून पर्वतीस आले. भाऊसाहेब भेटीस गेले. भेटी होऊन वाड्यांत आले. रंग सर्वत्रांवर टाकिला. रंगाची चाल वाड्यांत चालू जाली. शके १६७९ व ८१ या सालींही रंग झाले. शेवटचा रंग पटदुरास झाला. कदाचित् कौटुंबिक कलहांनीं मनास आलेली उद्विग्नता दूर करण्याकरितांही हे रंग असतील. पण ते पृढील अरिष्टाचे पूर्वरंग होते असें वाटूं लागते.

‘मंगळवारचे दिडा प्रहरा रात्रीस मृत्यु आला. मृत्यु होतांच बंदोबस्ती केली. जागजागां दहा बीस गाड्यांच्या चौक्या ठेवून वाड्याभोवती हजार बाराशें चौकी ठेवून बंदोबस्ती केली. दुसरे दिवशी बुधवारी अग्नि दिला. ते दिवशीं शहरांत मोठा आकान्त जाहला. तशामध्ये कोणी परसैन्य नव्हते, नाही तर मोठा प्रळय झाला असता. इतके असतां जो आंगऱ्या (तुळजी)

कैदेमध्ये आहे, त्याणें, व इब्राहीमखान गारद्याचा भाचा चाकरीचे उमेद-गारीमुळे सात आठ हजार गारद्यांनिशीं आला आहे त्याणें, श्रीमंत सावध असतांच पैगाम केला होता की, यांचा काळ होतांच तूं व आपण मिळून शहर छुटावें आणि गर्दी करावी. ऐसा पैगाम होताच. तों इकडे काळ झाला. आणि आंगऱ्यानें त्यास पत्र पाठविले कीं आतां हे वेळ आहे. गारदी व तुम्ही येऊन पोचणे. त्यानें तें पत्र बजिन्नस नेऊन श्री. दादासाहेबांस दाखविले. त्याजरून आंगऱ्यावर आणखी चौकी मजवूत गारद्यांची ठेवून बंदोबस्ती केली. जीवनराव वकिर्लान मोगलास पत्रे पाठविली होती ती धरली कीं तुम्ही या वेळेस येऊन पोचणे. त्यावरून त्याची अप्रतिष्ठा केली, अशी जन-अफवा आहे, प्रस्तुत कामकाज कुलअखत्यारी बाबूराव फडणीस व सखाराम बापू दोघे जण आहेत. यांज वेगळे काडीमात्र कामकाज होत नाही. दादासाहेब चौदावे दिवशी सोमवारचे वारा घडका रात्री वाड्याम ये मुहूर्त करून दाखल जाले. तोंपर्यंत पर्वतास होते. श्री. माधवराव व बाईसाहेब बुधवारी (ता. ८ जुलई) दाखल होणार. पर्वतास आहेत. पुढे मानस आहे की साताऱ्यास जाऊन ताराबाईचे विद्यमानें राजापासून पांघुरणे घ्यावी व नवे शिके करावे, मग पुढे राज्याचा बंदोबस्त करणे तो करावा. ताराबाईनें आपले खुशीनें राजापासून पांघुरणें दिली तर उत्तमच आहे. नाही तर आपणच कार्य भाग संपादून सत्वरच यावें ऐसा निश्चय आहे. मंगळवारी जेजुरीचा मुक्काम होता. चिटकोपंत नाना पुढें स्वार होऊन गेले. तो, मागे फिरून मनसुबा राहिला. चार दिवस मुक्काम झाला. चौ दिवसां करार जातील. सारांश, कारभार उभयतांकडे आहे. [६७०१७६१; १२८६] श्रीमंतांचा आजचा वारावा दिवस आहे. दानधर्म उत्तम प्रकारें दानें वगैरे होतच आहेत. रा. माधवराव क्रिया करितात. तेरावा दिवसही उत्तम होईल. श्री. माधवराव साताऱ्यास जाणार. एक विचार एकटेच जाणार, एक विचार दादाही बराबरीच जातील. अवघे मुत्सद्दी जातील. श्री. नानासाहेबां राजा करावयाचा नेमिला होता, तो राहिलासा झाला आहे. दादांचे व

गोपिकाबाईंचे मते ताराबाईंचे विचारे जो राजा बसावयाचा अगर न बसावयाचा विचार जो करतील त्याप्रमाणे, ताराबाईंचे विचारें करावे. त्यास रामराजाच बाहेर काढावा असें असे. श्री. माधवराव उद्यांच्या सोमवारी साताऱ्यास जाणार. सप्तमीस पेशवाईचीं वस्त्रे द्यावयाचा मुहूर्त आहे. त्रिबकराव मामा सातारां आहेत. राजा बाहेर काढावा, कऱ्हाड वाई प्रांत त्याजकडे द्यावा. असेंही करतां न ऐकत, तरी जसा कळेल तसा बंदोबस्त करावा. परंतु आधी वस्त्रे द्यावीं, मग मजकूर जो करणे तो करावा. सांप्रत मुख्यत्वे सखारामपंत व बाबूराव फडणीस दोघे एक विचारें आहेत. दादासाहेबांपाशी पेश रामचंद्र गणेश व कृष्णराव काळे या दोघांची चाल बहुत आहे. आबा पुरंदरे व नाना पुरंदरे हेही आहेत. माधवराव यांनी वस्त्रें घेऊन साताऱ्याचा बंदोबस्त करून पुण्यास यावे, त्यांनी घरी देशी दहा हजार फौजेनिशी असावे, दादांनीं स्वारीस जावें असेही आहे. जागां जागां विचार होतच आहेत. [४.७.१७६१, १.२८९]. 'उभयतां कारभाऱ्यांचे एक चित्त आहे. सखारामपंत करार म्हणतात, दादा 'द्यावे' म्हणतात. 'देणे' अद्यापि बंदच आहे नारोशंकराचा पहिला करार जाला होता. अलीकडे म्हणतात, आम्हांस फर्जवाम फार जालें आहे, सबब रसद मागतात शिद्याची मामलत महादजी शिद्याचे नांवें करावी, त्याची दिवाणगिरी रामचंद्र गणेशास सांगावी. दादांचे, गोपिकाबाईंचे व दोघे कारभारी यांचें एकाचित्त एकत्र जाले आहे. पुढें कसें चालेल पाहवे [६.७.६१, १.२९२].

यावरून अंतकाळची हकीकत कळते. मोठ्या लोकांच्या मृत्युप्रसंगी बंडखोराचे कसे फावते याची कल्पना यावरून होते. पेशव्यांनीं राज्याचा अपहार केला किंवा राज्यकारभार बिघडविला अशी सामान्य भावना असती तर, विरुद्ध पक्षास नवीन घडी बसाविण्यास ही संधि चांगली होती. छत्रपति, ताराबाई किंवा प्रधान सरदारांत तशी ताकद असती तर पेशव्यांस बाजूस सारण्यास कोणी कमी केले नसते. तसा कांहीं बनाव घडला नाही यावरून राज्य करण्याचें पेशव्यांचे सामर्थ्य व हुशारी मराठमंडळास मानवली होती असें म्हणता येतें. यावरून नानासाहेबासारख्या कर्तृत्ववान पुरुषाचा मृत्यु ही वर्धमान राष्ट्र-

वरील मोठी आपत्ति होय. ताराबाईही पुढें ता. ९ नोव्हेंबर रोजी वारली. एकंदरीत हें साल मोठें क्रान्तिकारक समजलें पाहिजे.

पान्पतचा संहार व नानासाहेबाचा मृत्यु हीं दोन असामान्य अरिष्टें एका-एकी राष्ट्रावर कोसळलीं, तत्राप त्यांच्या योगानें मराठमंडळाचा धीर खचला नाहीं. तशा संकटांतही त्यांचा दम कायम होता; आणि पुढील घडी नीट बसविण्याकडे सर्वांचें चित्त वेधलें होतें. त्रिंबक हरि पटवर्धन पुतण्या गोपाळ-रावास लिहितो. ' मुख्य यजमान परधामास गेले. भाऊसाहेबही नाहींत. दादासाहेबांनीं फौजेचा गाहा सचंतर करून कोटकिल्ले जागजागां पत्रें पाठवावीं. दक्षिणेस तर्तूद करून फौज पाठवावी. दर वर्षास पहिली इकडून फौज जात होती, तेव्हां लोकांत दबाब होता. ते यंदां फौज राखिल्ली आहे यामुळें काटक शेर होतील. रा. हरिपंत व विसाजीपंत यांस बोलावणें आलें होतें. त्यास आतां अमावास्या जाहलीयावर येतील. सर्वांनीं जे आजवर करामत केली त्याचें नवल नाहीं. आतां मोडली बाजू सांवरली तरच कर्तृत्व सर्वांचें । रा. बाबूराव आणवावे. गडकिल्ले मजबुदीनें राखावे. सिंद्दगडची, पुण्याची खबर-दारी करावी. आळस न करावा. तुम्हीही सांगावें कळेल तसें, चुकों नये. सर्व मंडळी शहाणे आहेत, तितक्यांनीं लोभ धरूं नये. एक वेळ नाइकीस आव घालावा. राजा नवा करणार तो करावा. तेव्हां एकंदर बहुत विचारें करावें. नाहीं तर नवा राजा झाला म्हणजे त्याभोंवतीं आणखी चवघे मिळून फितवाफांदडा करतील. आपण होऊन कलह केला, ऐसें होईल. त्रिंबकराव व माना पुरंदरे ऐसे सर्वांनीं मिळोन एक चित्त असावें. जशी वर्षास दक्षिणा देतात तशी द्यावी. चडूंकडे चिठ्या पाठवाव्या कीं वर्षाप्रमाणें येणें. ऐसें आहे. त्यांत थोर कर्तें आहेत. आमची बुद्धि काय आहे ? श्रीमंत राघोबा सुज्ञ आहेत. तुम्ही आपणांस कळेल ते बुद्धीस अंतर न करावें. यांत ईश्वर फुरसत देईल तो आव धरील. कोण बळावल्यानें अपाय आहे, हें दृष्टींत असावें. श्रीमंत फत्तेसिंगबाबाची फौज आहे, हे माहा करून एक गांठी करावी. दिवाणासही बोलवावें. होळकरास वडीलपणें लेहून त्याचे पत्नी बहुत समाधान करून भर

भरवावा. दंभाजी गायकबाडासही पत्रें पाठवावीं, कारकून पाठवावे. तांब्रांची बातमी राखावी' [ऐ. ले. सं. १-३३]. ' श्रीमंत कैलासी जाल्याचें वर्तमान लिहिलें. बरें, ईश्वरसत्तेस उपाय काय ! आज प्रसंगी भाऊ-साहेब असते तर चिंता नव्हती. आतांही दादास्वामी आहेत, माधवराव कर्ते आहेत. चिंता काय आहे ! स्थळांची बंदोबस्ती करावी. जितके माणूस असतील तितक्यांचें समाधान करावें. उतरेस होळकर आदिकरून मातबर सरदार आहेत त्यांचें व जो जो संस्थानिक असेल तितक्यांचें राजकारण, बंदोबस्त राखावा' [सदर, ३४]. सदाशिवरावाचें कर्तृत्व व होळकराचा बेभरंवसा हे वरील प्रकार स्मरणीय आहेत. मराठ्यांच्या शत्रूंनीं उबल खाल्ल्याचेही उल्लेख आहेत [सदर, ३२, ३३, ३६, ३८].

२. कर्तबगारीचा अंदाज.—यासंबंधानें पूर्वी ठिकाठिकाणीं विवेचन केलेलें असल्यामुळें, त्या वेळचेच अभिप्राय दाखल केले म्हणजे पुरे आहेत. बखर-कार म्हणतो. 'बाळाजीपंतनानांनीं साहसकर्म करून महाराजांची कृपा संपादिली, त्याजवर रावसाहेब व आपासाहेब यांहीं सरदार व मुत्सदी वगैरे लहान मोठे यांजवर ममता वाढवून ज्याची जशी योग्यता पाहून ज्याचें स्वरूप वाढवून, बहुमान करून, परम सदयत्वे कृपा दर्शवित होते. त्यांचे मार्गे नानासाहेबही पूर्वान्वय दडोत्तर भित्तांत धरून सर्वांचें मनोधरण करून, गांव मोकासे व हत्ती घोडे, पालख्या, अब्दागिरे, इनाम, बक्षिसे व अलंकार देऊन मनुष्य पाहून उमेदवार केलें, व सेवक लोकांनीं धन्याची कृपा निःसीम सर्वांनीं पाहून काया-वाचामनेंकरून एकनिष्ठ सेवा करून महत्पदास योग्य होऊन स्वामिसेवा केली. सरदार व लोक साहसकर्ते, मर्द. आणि नानासाहेब अजातशत्रु, तेणेंकरून शत्रू परा-भवातें पाववून महाराजांच्या राज्याची वृद्धि करून कीर्ति भूमंडळीं मेळविली. नानासाहेब अतिपुण्यवान, त्यांच्या तपोबलें करून शत्रु विनयभावे शरणागत होऊन, करभार देऊन, हात जोडून चाकरीस तत्पर राहिले. रामेश्वरापासून इंद्रप्रस्थापावेतों शत्रू पाद्राकान्त करून देवब्राह्मण, प्रजापालन व दानधर्माची कीर्ति कलियुगीं विख्यात केली [पे. ब. खं. ४]. हा अभिप्राय मार्मिक आहे.

‘ नानासाहेब व भाऊसाहेब अवतारी पुरुष उभयतांप्रमाणें मनुष्य लोकीं या मार्गे कोठेही जाले नाहींत व पुढेही होणें कठीण. उभयतांचा ऋणानुबंध की एक मरतांच एकानें मरावें ! पूर्वीं बाजीराव साहेब मुक्त जाहलियावर सहा महिन्यांनीं चिमाजी आपा गेले. तैसेच भाऊसाहेब गैब झाल्यावर वर्तमान नानासाहेब यांणीं ऐकतांच सहा महिन्यांतच मृत्यु पावले. भाऊसाहेब मृत्यु पावले म्हणून कोणी ऐकिले नाहीं, व पाहिले नाहीं. भगवंत इच्छेंकरून त्या कहरांतून पार पडून वांचून हरएक कोठे असले तरी निर्माण होतील. बहुत भाऊ आहेत, परंतु श्रीमंत लोकांत यांजप्रमाणे भाऊपणा कोठें नाही. राम भरताची साम्यता ’ [भा. व पृ. १३५]. रा. नातू म्हणतात. ‘ पेशव्यांमध्ये नानासाहेबासारखा मुत्सद्दी, कार्यकर्ता पेशवाच झाला नाहीं. त्याला पेशवाईचीं वस्त्रें मिळाल्यापासून त्याचेवर गृहकलहादि मोठमोठीं लचाडें आली, परंतु तीं सर्व निभावून त्यानें जसा प्रसंग येईल तसा उपाय करून, मराठी राज्याचा व विशेषतः पेशव्यांचा अंमल सर्व हिंदुस्थानांत स्थापन केला. हिंदुपद पातशाहीची मराठ्यांस जी इच्छा होती तिची सत्यता होण्याचा समय जवळ आला होता. परंतु पानिपतची लढाई होण्याचे पूर्वीं त्याच्या सरदारांनीं ज्या कित्येक मोहिमा व मुख्यगिऱ्या केल्या, त्यांत त्याच्या मसलतीविरुद्ध कामें झालीं, व पेशव्यावर कर्जाचा मोठा बोजा बसला. हिंदुस्थानचें राज्य मिळवून त्याचें रक्षण करणें त्या काळी फार कठीण होते. त्यासाठीं लाखो फौज पदरी बाळगावी लागे. तिच्या खर्चासाठी, शिंदे, होळकर, बुंदेले वगैरे सरदारांनीं कराराप्रमाणें पेशव्याकडे ज्या रकमा पाठवावयाच्या त्या न पाठविल्यामुळे, राज्यकारभार चालविणे पेशव्यास व भाऊंस फार कठिण जाऊं लागले. नानासाहेबानें आपल्या कारकीर्दींत गुजराथ, माळवा वगैरे प्रांतांत मराठ्यांचा कायम अंमल बसविला. त्याने तुळाजी आंगऱ्यासारखे चांचे लोकांची बंडाई मोडली व त्याचे मनांतून इंग्रजांचे मदतीने पोर्तुगीझ लोकांसही हिंदुस्थानांतून घालविण्याचा विचार होता. पेशव्यानें जी म्हैसुराकडे स्वारी केली, त्या वेळीं बेदनूरचा किल्ला जर ताब्यांत येता तर यापुढें मराठ्यांच्या राज्यास नवीन होणारा शत्रु हैदर मुळींच पुढें

आला नसता. परंतु पानिपतच्या घोर प्रसंगामुळे हे सर्व बेत जागच्या जागी राहिले [म. शि. च. पृ. ४२].

मनुष्यस्वभावाची पारख करून त्यास आपल्या कबजांत आणण्यांत नानासा० विशेष कुशल होता. स्वभावाने आंतल्या गांठीचा असून, स्वतःचा अंत लागून देतां, दुसऱ्याचे ईगित काढून घेऊन आपला शह कायम ठेवणें, अडचणीच्या प्रसंगांतून कांही तरी युक्ति काढून निभावून जाणे, प्रसंगीं पड खाऊन आपला हेतु सिद्धीस नेण्याची संधि उत्पन्न करणें, भिन्न प्रकृतींच्या व्यक्तीस नाना उपायांनी नरम करणें, अशा प्रकारची अष्टपैलू वागणूक नानासाहेबाची होती. हिंमत, साहस, जरब इत्यादि बाबर्तात सदाशिवराव वरचढ होता, परंतु तापट व हट्टी स्वभावामुळे त्याचीं कित्येक कामें बिघडत, तसा प्रकार नानासा० चा होत नसे. यमाजी शिवदेव, श्रीनिवासराव प्रतिनिधि, ताराबाई, जिजाबाई, बाबूजी नाईक, रघूजी भोसले, दमाजी गायकवाड, गोविंदराव चिटणीस, मानाजी आंगरे, अशा भिन्न व प्रखर व्यक्तींम कोणत्या ना कोणत्या मार्गाने ताळ्यावर आणून, त्याने आपले काम पुढे चालविले. राज्यचालकाचें मुख्य कसब यांतच आहे. प्रत्येक व्यक्तीचा स्वभाव ओळखून त्याजकडून आपलें काम करून घेणे हेंच मोठें कसब आहे; आणि याच कारणामुळे नानासाहेबाच्या हातून राज्याचा एवढा उत्कर्ष झाला. केव्हां झगडून तर केव्हां हार खाऊन, केव्हां गोड बोलून तर केव्हां रागावून, केव्हां बक्षिस देऊन तर केव्हां शिक्षा करून, राज्यचालकास आपला शह ठेवावा लागतो. असें वर्तन ठेवण्यास दूर विचार व शांत वृत्ति हे गुण अवश्य पाहिजेत. म्हणूनच नानासाहेबानें शाहूची मर्जी पूर्णपणें संपादन केली, ताराबाईस निर्माल्यवत् केले, शिंदेहोळकरांकडून दिल्ली अटकेपर्यंत राज्याची कामे घेतली; निजामा वा नकशा मोडिला, आणि थेट कर्नाटकापर्यंत अंमल बसविला. शाहूच्या मृत्युसमयी राज्यावर मोठेच गंडांतर आले होते, ते त्याने म्हणूनच निभावले. पानिपत प्रसंगीं नुसता हात पाय गाळून स्वस्थ न बसतां, हिंमंतीने पुढें जाऊन तो दोन महिने ठासून बसला, म्हणूनच नर्मदेपलीकडे मराठ्यांचा अंमल कायम राहिला. प्रकृति ढांसळला

नसती तर अटके पावेतोंचा सर्व बंदोबस्त त्यानें तेव्हांच केला असता. तुळजा आंगण्याची व नानासा०ची प्रत्यक्ष भेट झाली नाहीं हें दुर्भाग्य समजले पाहिजे. भेट झाली असता तर आंगण्याचा कलह विकोपास गेला नसता. नीतिदृष्ट्या पेशवा माधवराव कदाचित् वरचढ दिसेल, परंतु राज्याचे दृष्टीनें सर्व पेशव्यांत एकंदर गुणांनीं नानासाहेबच ज्यास्त म्हणतां येईल. माधवरावास व सदाशिवरावास हाताखालचे लोक कांपत, नानासाहेबाला ते भजत. माधवरावाने भर दरबारांत गंगाधर यशवंताच्या तोंडांत मारिली, तसा प्रकार नानासाहेबाचे हातून घडला नगता. त्याचे आत्मसंयमन जबरदस्त होते. 'कै. नानासाहेबांनीं लोभ केला, त्याप्रमाणें आपणही अकृत्रिमपणे लोभ करून चालवावे,' असे अनेक मरदारांचे उद्गार पुढें कैक वर्षे निघालेले वाचण्यास सांपडतात.

नानासा० व गोपिकाबाई सारखीच सुंदर, सशक्त, तेजस्वी, शहाणी व भाग्यशाली होती. नानासाहेब कोणत्याही प्रकारच्या जुलमाचा कट्टा शत्रु असून त्याच्या वेळीं मराठी राज्यांत सर्वत्र सुख नांदत असून, प्रजा त्यास अद्यापि धन्यवाद व आजीवीद देतात असें डफ म्हणतो. भाऊसाहेबानें नाक कान कापण्याकरितां कैदी त्याजपुढें आणिले असतां, नानासा० म्हणाला, 'अरे भाऊ, आपण कृष्णभटाच्या घरीं मेजवानीस आलो आहो, लोकांचे नाक कान कापण्यास आलों नाहीं' (ह. ब.). तत्कालीन प्रघातास अनुसरून इतरांप्रमाणें त्याच्या रक्षा होत्या, एवढ्यावरून त्यास अनीतिमान म्हणतां येत नाहीं.

नानासाहेबाच्या कारकिर्दीत हिशेबाची व महसुलाची व्यवस्था सुधारली. पोलिसचा बंदोबस्त बरा होऊं लागला. बाळशास्त्री गाडगीळ ह्यास मुख्य न्यायाधिशी मिळून त्याने न्यायाचें काम चोख केले; आणि राज्यकारभारांत नानाप्रकारच्या सुधारणा होऊन रयतेची भरभराट झाली, असें स्वतः डफनें सर्व तपासांतों नमूद करून ठेविलें आहे, तें नुसत्या कल्पनेनें लिहिलेलें नव्हे. ह्या सर्व गोष्टी करण्यांत नानासाहेबास मुख्य साहाय्य सदाशिवरावाचें असून, तो हुशार व दक्ष कारभारी प्रथम रामचंद्रबाबाजवळ हीं कामें शिकला. वास्तविक नानासाहेबाच्या यशस्वी कारभाराचें मुख्य श्रेय सदाशिवरावास आहे.

अनेक संकटें, मोहिमा, लढाया व विवेचना चालू असतांही पेशवा व त्याचे हस्तक यांनीं हें कारभाराचें काम निर्वेध व अखंड चालू ठेविलें. फिरतांवर व स्वारींत असतांना मुद्रा हें काम बंद पडत नसे. यशस्वी कारभारभाराचे बीज आयव्ययावर योग्य दाब हें होय, आणि या दाबास मुख्य आधार हिशेब. पेशव्यांच्या राज्यकारभारांत हिशेबाची पद्धत फार नांवाजलेली असून, अनेक विद्वानांनीं या पद्धतीची तपासणी करून प्रशंसा केली आहे. ही पद्धत पुढे नानाफडणिसाचे वेळेस पूर्णत्वास आली. पण तिचा उगम पुण्यास स. १७५० पासून झाला. या पद्धतीचा मूळ उत्पादक रामचंद्रबाबा हा असून त्याचेच जवळ सदाशिवराव, महादोबा, व नाना पुरंदरे वगैरे अनेक इसम त्या पद्धतींत निष्णात झाले. गव्याराम बापू, रामाजी अनंत, गंगाधर यशवंत इत्यादिकांनीं याच पद्धतीचा पुढे परिपोष करून ठिकाठिकाणीं फैलाव केला. फड म्हणजेच हिशेबी कचेरी. ही कचेरी पुण्यास असून तिचा मुख्य चालक तो फडनीस. नाना फडणिसास बापाचा दरख २९ ११-१७५६ रोजी मिळाला, आणि सदाशिवरावाबरोबर राहून तो हिशेबांत निष्णात झाला. हिंदुस्थानच्या सर्व ठिकाणांहून आलेल्या हिशेबांचे एकीकरण पुण्यास या मुख्य कचेरींत होत असे. स. १७५० पासून नानाफडणिसाच्या मृत्यूपर्यंत देशांत निरनिराळ्या ठिकाणीं कारभार करणारे इसम मूळ पुण्यास या फडांत शिक्षण घेऊन तयार झाले. सरदार, सेनानायक वगैरे बाहेर मोहिमांवर जाऊन तयार होत, परंतु फडणीस, चिटणीस, सबनीस, कारखाननीस इत्यादि शेकडो कामे करणारे कारकुनी पेशाचे इसम प्रथम या फडांतून बाहेर पडत, आणि केव्हां केव्हां ते पुढें सरदारीही करूं लागत. सदाशिवराव, विश्वासराव, माधवराव वगैरे पुरुष याच पद्धतीनें तयार झाले.

नानासाहेबाचा उद्योग जबरदस्त होता. त्याची हजार पांचशे पत्रे तयार उपलब्ध आहेत, त्यांवरून नुसत्या पत्रांसच किती श्रम पडले असतील याचा कल्पना होते. शेकडो पत्रें आज मिळत नाहीत. उदगीर व सिंदखेड या दोन मोहिमांतील पत्रांवरून सर्व गोष्टींचा व्यवधाने ठेवून जबाबांनीं तजविजो

लावणें व सर्वास खुलासे देणे हें काम कांही लहान नव्हतें. बारीक तपशिलाकडे त्याचें किती लक्ष होतें हेंही त्या पत्रांत उघड होतें. पुण्याहून सातान्यास घोडा पाठवितांना मोतहारास चार रुपये खर्चास दिले, त्याचा हिशेब त्यानें मागितला आहे [ना. रे. ११४२]. बरसातीचे दोन तीन महिने खेरीज करून इतर वेळीं तो सदैव फिरतीवर असे, पण फिरतांना सुद्धां सर्व व्यवहार घरच्या सारखे सुरळीत चालत. हिंदुस्थानभर संचार करणाऱ्या लहान मोठ्या सरदारांस व त्यांच्या कारभान्यांस दररोज किती पत्रे त्यास लिहावी लागली असतील याची खरोखर कल्पनाच केली पाहिजे. उपलब्ध असलेल्या थोड्या बहुत कागदां-वरूनच जर कल्पना केली, तर सामान्यतः वीस वर्षांच्या त्यांच्या कारभारांत दररोज सरासरीनें पांच तरी पत्रे त्याने लिहिली असली पाहिजेत. यावरून एकंदर मराठी राज्यांत जबरदस्त लेखक असे दोन पुरुष दिसतात, एक हा नानासाहेब व दुसरा त्याचे खालोखाल नाना फडणीस. शिवाय नानासाहेबांचीं पत्रे उगाच कांही तरी कारकुनांनी लिहून आणलेली नीरस नसत, स्वतःच्या हातचा किंवा कल्पनेचा पत्रांत ठसा उमटला नाही, असें बहुधा एकही पत्र नाही. त्याची भाषा गोड व मोहक असून अक्षरही जलद, सुवाच्य व मनांत भरणारें होतें.

एकाच जातीचे लोक कारभारांत भरले, सर्व जातीस सारखा फायदा मिळाला नाही, असा पेशव्यांवर आक्षेप आहे. जातिभेदानुसार कामें वांटलेली होती, त्याप्रमाणें हिशेबाच्या व लेखनाच्या कामांत ब्राह्मण, सारस्वत व प्रभु सर्व बरोबरीने कामें करीत. रामचंद्रबाबा, महिपतराव चिटणीस वगैरे बांबे पाहिलीं तर ते या कामांत ब्राह्मणांचे गुरूच होते. ' महिपतरावांनीं चिरं-जीवांचे साहित्य उत्तम प्रकारे केलें ' (ऐ. ले. सं. १ पृ. २१). मराठे मंडळीचे लक्ष लिहिण्याचे कामापेक्षां सरदारीचे कामांत ज्यास्त होते; आणि एकही ब्राह्मण सरदार मुल्लखगिरीत पहिल्या प्रतीचा झाला नाही. मनुष्य-स्वभावास अनुगृह्यून भरवंशाच्या कित्येक कामांत पेशव्यांनी आपल्या माहितीचे ब्राह्मण लोक पुढें आणिले याबद्दल वाद असण्याचें कारण नाही. परंतु मुद्दाम

होऊन मराठ्यांस किंवा इतर जातींस त्यांनीं मागें टाकिलें, असेंही नाही. मराठे मंडळी सरदारीत भूषण मानीत तितकें लेखणीत मानीत नसत. बाकी बहुधा सर्व मराठे व त्यांच्या स्त्रिया अगदी निरक्षर नसत; जरूरी पुरतें लिहिणें वाचणे जाणत. पेशव्यांच्या कारभारांत पुष्कळ माणसें उद्योगानें व अनुभवाने पुढें आली. लायकी अंगांत असणारांस कार्यक्षेत्र भरपूर मिळालें. हरिवंशाच्या बखरीवरून पेशव्यांच्या या उत्तेजनार्चा कल्पना होते. सर्व जातीच्या संगोपनाची भावना पेशव्यांस किती वाटत होती हे खालील उल्लेखावरून व्यक्त होतें. भास्करराव दादाजीने लिहिलेल्या पत्रावर खालील मजकूर आहे. 'खावंदाचे घरी सर्व लहान मोठे आहेत, बरे वाईट आहेत, परंतु आप-परंतवे जानीचा अभिमान हा प्रकार कांही एक नसावा. सर्वही खावंदाची लेकरे; व सेवक जो दौलतीचा खैरखवाई तो आपला उपयोगी, ऐसें ध्यानांत आणून सर्वांवर कृपा योग्यायोग्य असावी. अशी रीतीस जो आणीक तरेन वर्तेल व दाखवील त्याचें पारिपत्यच असावें. तरीच बखेडेबंड मिटतील. आम्ही सेवक हें जाणतो कीं देशस्त, कोंकणस्त, कराडे, परभु, सेणवी, मराठे हे सर्व स्वामींचे, स्वामी इतक्यांचे मायबाप, चाकरी मात्र सर्वांनीं दौलतेची करावी, हे जातिमेद अभिमान नसावे.' हा सूचना छत्रपतींस केलेली दिसते. [भा. इ. सं. मं. अप्रकाशित दप्तर].

नानासाहेबाचीं जीं पत्रें मागें दिलीं आहेत त्यांवरून राज्याची कामगिरी करणारांची बूज पेशवा किती दक्षतेनें करी तें दिसून येतें. हत्ती घोडे, पालख्या, जवाहीर, इनामें इत्यादि देऊन लोकांचा गौरव केल्याचे उल्लेख भरपूर आहेत. पानपतावर पडलेल्या इसमांचे कुटुंबांचा परामर्ष पेशव्यांनी फार दक्षतेनें घेतला (इ. सं. ऐ. टि. ३-३२). नानासाहेबाचा स्वभाव शांत, विचारी व दयालु होता. त्यामुळें लोक त्याजवर प्रेम ठेवीत. परगण्या शिक्षा तो सहसा करीत नसे. राजकीय कैद्यांसही तो सन्मानानें वागवी. तुळाजी आंगऱ्याची व्यवस्था चांगली ठेवण्यासंबंधानें त्याचे हुकूम होने.

आंगऱ्याचा पाडाव करून राज्याची समुद्ररेषा पेशव्यानें दुर्बल केली, हा

त्याच्या कारभारावर मुख्य दोष आहे. त्याने शाहूच्या निधनानंतर उत्तरेत एकदाही प्रयाण केलें नाहीं, त्यामुळे पानपतचा प्रसंग अंगावर आला. फौजेत बायकामुलें नेण्याचा प्रघात बहुतेक त्यानेच घातला, हे मोठेंच दोषस्थान समजलें पाहिजे. या दोषांचे विचार त्या त्या प्रकरणां केले आहेत. बाजीरावा-प्रमाणें नाना सा० कर्जबाजारी नव्हता. पानपतचे वगैरे सर्व खर्च भागवून, मरणसमयी त्यास पांच पंनास लाखांहून ज्यास्त कर्ज नव्हतें. तथापि सुरळीत कारभाराचे व धनोत्पादनाचे व्यापार वगैरे जे मुख्य मार्ग त्यांजकडे पेशव्याचे लक्ष यत्किंचित् होते असें दिसत नाहीं. व्यापार व लष्कर यांच्या हालचाली निर्वेध राहण्यास सर्व राज्यात मोठमोठ्या ठिकाणांस जोडणारे पक्के रस्ते कायमचे बांधावे लागतात. असे रस्ते पेशव्यांच्या राज्यांत बिलकूल नव्हते. अकबराने सुदां असे रस्ते बांधले, पण पेशव्यांस त्यांची जरूर वाटली नाहीं, हें त्यांच्या कारभाराचें एक मोठे व्यंग नेहमीच मानलें जाईल. धर्माच्या दृष्टीनें मंदिरें तलाव वगैरे बांधले जात. परंतु लोकांच्या सोयीच्या दृष्टीनें रस्ते, तलाव किंवा सार्वजनिक इमारती बांधण्याकरितां पेशव्यांच्या राज्यांत स्वतंत्र खात्याची योजना नव्हतं, एवढेंच नव्हे, तर आजूबाजूच्या शत्रु-मित्रांच्या हालचाली व व्यवसाय समजून घेऊन, त्यांपासून आपली सुधारणा करण्याचे प्रयत्न नानासाहेबानें केले नाहींत. मुंबईस इंग्रजांचे काय उद्योग चालत होते, याची त्यास दाद नव्हती. पुण्याचे व्यापारी मुंबईस राहून धनसंपन्न कां होत, याचें बीज नानासाहेबानें समजून घेतलें नाहीं. या गुंथीकडे लक्ष देण्यास त्यास अवकाश मिळाला नाहीं ही सबबही बऱ्याच अंशीं लंगडी आहे. वेळ आपण होऊन चालून येत नाहीं, ती मुद्दाम उत्पन्न करावी लागते. सारांश, व्यापार व आरमार यांजकडे दुर्लक्ष केलें, व धनोत्पादनाचे खरे मार्ग त्यास कळले नाहींत हा दोष पेशव्यावर नेहमीच येणारा आहे. तथापि राज्यकारभारांत पेशव्यांनी केवळ स्वार्थाची दृष्टि ठेविली होती, असेंही म्हणतां येत नाहीं. स्वार्थाकडे पाहण्याचा मराठे सरदारांचा स्वभावदोषच आहे, आणि निरनिराळे सरदार जिकडे गेले, तिकडेच आपली

व्यवस्था स्वतंत्र करूं लागले हा प्रकार पाहिला, म्हणजे पेशव्यांनीं या बाबतीत पुष्कळसें आत्मसंयमनच केलें असें म्हणावें लागेल. एकंदरीत पेशव्यांच्या चार पिढ्या पराक्रमी निघाल्या, आणि त्यांनीं राष्ट्रासेवेंत आपलीं आयुष्ये वेचून मराठशाहीचा इतिहास पुष्कळसा नवान बनवून तो चिरस्थायी केला, याजबद्दल सर्व राष्ट्रास नेहमीच अभिमान वाटेल. त्यांतल्या त्यांत नानासाहेब व सदाशिवराव यांनीं अश्रांत श्रम करून, हिंदुपदपातशाहीची शिवाजी महाराजांची कल्पना पूर्णवस्थेस आणिली हें ध्यानांत ठाविले पाहिजे. 'नानासाहेब यशस्वी, धारतील तें सिद्धीस नेतील,' असे विश्वासाचे, धन्यतेचे व गौरवाचे उद्गार तत्कालीन लेखांत आढळतात.

निरनिराळ्या राष्ट्रपुरुषांची योग्यता ठरविण्याची इतिहासकारांची एक विशिष्ट पद्धत आहे. कित्येक पराक्रमी व्यक्ती आपणास पाहिजे तशी परिस्थिति उत्पन्न करून आपल्या राष्ट्राचा भाग्योदय करतात. उलट पक्षी कित्येक व्यक्तींना परिस्थितिच गडप करून टाकते, आणि कित्येकांच्या अंगीं या दोहीचें थोडथोडें मिश्रण असतें. शिवाजीसारखे कित्येक पुरुष पाहिल्या कोटीतले होत. छत्रपति शाहू परिस्थितीच्या वर डोकें काढूं शकला नाही. परंतु नानासाहेबाला जरी परिस्थिति सर्वस्वी झुगारून देऊन शिवाजीप्रमाणें अनुकूल काल उत्पन्न करितां आला नाही, तरी असलेल्या परिस्थितीतच शक्य तितका राष्ट्रोद्धार त्यानें केला, असें निःसंशय म्हणतां येते. पाश्चात्य इतिहासाच्या अवलोकनानें या मुद्याचे ज्यास्त विवेचन वाचकांस करतां येईल. 'राजा कालस्य कारणं' या न्यायानें प्रत्येक राष्ट्रपुरुषाच्या हातीं आपल्या लोकांस वळण लावण्याचें सामर्थ्य थोडें बहुत असतेंच. शिवाजीच्या अनुकरणानें जशी कांहीं विशिष्ट मंडळी राष्ट्रांत पुढें आली, तशीच पेशव्यांच्या अनुकरणानेंही राष्ट्रोद्धार करणाऱ्या असंख्य व्यक्ती पुढे आल्या, आणि या पाहिल्या तीन पेशव्यांच्या वेळेस जी पद्धति व जी माणसें निर्माण झाली, त्यांच्या योगानें मराठ्यांचें राज्य पुढे शें पन्नास वर्षे चालून हिंदुस्तानच्या इतिहासांत त्यांचें नांव कायम झालें. 'जनार्दन बल्लाळ व बाबुराव फडणीस, कृष्णराव पारसनीस, अन्याबा मुजुमदार,

महिपतरावें चिटणीस, कोन्हेर त्रिंबक एकबोटे यांस पालखीचीं वस्त्रें व नेमणुका एकाच दिवशी स. १७५४ त मिळाल्या' [पु. रो.], यावरून लोकांस प्रोत्साहन कसे मिळे त्याची कल्पना होते.

नानाप्रकारच्या उद्योगांत अनेक लहान मोठीं कुटुंबें व माणसें या नाना-साहेबाच्या वेळेस किती व कशी भराभर पुढे आलीं; आणि राष्ट्रीय उद्योगाच्या हजारो व्यवसायांत लोकांची हांव व त्यांच्या उमेदी कशा झपाट्याने वृद्धिंगत होत गेल्या, हें त्या वेळच्या कागद पत्रांत वाचून मोठें आश्चर्य वाटतें. स्वराज्याचा मुख्य उपयोग तो हाच आहे. मोहिमेच्या, यात्रेच्या, व्यापाराच्या वगैरे निमित्ताने लाखों लोकांचा संचार हिंदुस्तानच्या एका टोकापासून दुसऱ्या टोंकापर्यंत सारखा पन्नास पाऊणशे वर्षे होत राहिला, त्यामुळे ठिकाठिकाणचे रीतरिवाज, कलाकौशल्य, आहारविहार, देवधेव वगैरे बाबतीत महाराष्ट्राचें जीवन पुष्कळ विस्तार पावले. उत्तर हिंदुस्तानांतील नकशीच्या व कलाकौशल्याच्या चिजा महाराष्ट्रांत आल्या. आहार-विहार व्यवसाय वगैरे बाबतीत सुद्धां नवीन प्रचार उद्भवले, आणि महाराष्ट्रांतील गरीब राहणी बदलून जाऊन सुखोपभोग व ऐषआराम वृद्धि पावले. उत्कृष्ट घोडे, उत्कृष्ट शस्त्रास्त्रें, नाना प्रकारच्या पोथ्यापुस्तकें व ग्रंथ, नाटकशाळा, वगैरे महाराष्ट्रांत आणण्याबद्दल त्या वेळच्या पत्रांतून भरपूर उल्लेख आहेत. [ना. सा. रो. पृ. १-१४६-१४८]. ओळखी व उद्योग वाढत गेले, तशा जसुरी व आकांक्षाही वाढल्या. एकाचे दुसऱ्याकडे वशिले सुरू झाले. देवस्थाने इनामे, दानधर्म वगैरे संपादण्यासाठी लोकांची धडपड सुरू झाली. याचें प्रतिबिंब त्या वेळच्या कागदांत उमटलेले दिसते. एकाच्या अनुषंगाने दुसरा उद्योग, व एका कुटुंबाच्या अनुषंगाने दुसरे कुटुंब, अशा रीतीनें राष्ट्राचा खटाटोप वृद्धि पावला. काम पडले म्हणजे माणसे कशी तयार होतात, याची उदाहरणें पदोपदी मिळतात. नारायण दीक्षित कायगांवकर मूळचा साधुवृत्तीचा गृहस्थ होता, त्यानें काशींत प्रतिमहाराष्ट्र उत्पन्न केलें. त्याच्या मुलांनीं व नातवांनीं मूळचा साधुवृत्तीचा पेशा कायम ठेवून, त्यांत सावकाशीची व राज्यकारस्थानाची भर घातली. ही दीक्षित मंडळी म्हणजे उत्तरेतील

एक महाराष्ट्रीय शक्ति होती. त्यांच्या कृपेची व आशीर्वादाची लालसा महाराष्ट्रीय लोक तर ठेवीतच, परंतु अनेक मुसलमान सरदार व प्रत्यक्ष बादशहा-सुद्धां ती लालसा धारण करीत. [का. सं. प. या. ३७]. दीक्षितांचा व्यापार व देवघेव सर्व देशभर चालू असून त्यांची किफायतही मोठी होती. बादशहाच्या दरबारांत सुद्धां त्यांचा मान मोठा होता. बाळकृष्ण दीक्षित दिल्लीम गेला तेव्हां त्यास बादशहानें ' आदरपूर्वक सन्मानाने शहरांत आणिलें. भेटीचे दिवशी खुद्द बादशहा दरवाजापर्यंत सामोरे येऊन हात धरून नेऊन बसविलें. फार सत्कार ठेवून बोलले कीं राजा शाहूचे जे गुरू व ज्या थोरले दीक्षित महाराजांचा पूर्ण आशीर्वाद औरंगजेब बादशहावर जाला, त्यांच्या आशीर्वादानें या बादशाहीची दिवसेदिवस ऊर्जित दशा आहे. आपले वडील पैगंबराप्रमाणें होऊन गेले. आपली तीच योग्यता आहे. तेव्हां आपण येथे येऊन दर्शन दिल्यामुळें आम्ही आज कृतार्थ झालो. वगैरे भक्तिपूर्वक भाषणें करून थोरले नारायण दीक्षितमहाराजांच्याप्रमाणें सन्मान ठेविला. नंतर पंधरा हजारांचा गांव, जहागिरीचे फर्मान व पोषाख, पालखी, मोरचेले, चवरी, जवाहीर, वगैरे खिलत दिली, आणि लिहिले, दीक्षितांस जहागिराचा काय, त्यांचे पुण्य बलवत्तर, त्यांजवर ईश्वराची कृपा, व आपण त्यांचे शिष्य. तेव्हां त्यांस काय कमी आहे ? परंतु रियासतीचे कल्याण व आम्ही कृतार्थ व्हावें या करितां ही यत्किचित् सेवा केली, याप्रमाणे पत्र आले. दीक्षित लवकर काशीस जातील. शरीरें क्षेम आहेत. ' हे पत्र पेशव्यानें वासुदेव दीक्षितास लिहिलेलें आहे, [सन १७५४, खंड ११-८९].

सर्व देशांत प्रमुख ठिकाणीं पेशव्यांचे हस्तक, आप्त, गुरु इत्यादि अनेक मंडळी असून त्यांजकडून अनेक प्रकारची कच्ची बातमी त्यांस मिळत असे. बगाजी यादव पुत्रदुःखामुळें यागी जाले आहेत, तरी हरप्रकारे समाधान करून ते तेथें येत ते गोष्ट करावी. त्यांस पत्र पाठविलें त्याचे उत्तर आले नाहीं, असें पेशवा २४-९-१७५७ रोजीं दीक्षितास लिहितो. ' येथें कालगतीनें दुःशकुनादिक एक दोन जहालीं. पुढें ईश्वर इच्छा प्रमाण. श्रीकृपेनें सर्व विघ्नें परिहार होतील ' [३-४९७, ५४०].

३. कौटुंबिक परिचय.—

पेशव्यांची वंशावली, -मध्यविभाग १ पृ. २० वरून पुढे, -स. १७२०-१७६१.

आधार, तीन शकावल्या, पे. वं. खं. ४, का. सं. प. ग्री. ४९२ व ४९६.

१. बाळाजी विश्वनाथ-राधाबाई.

२. विसाजी ऊ० बाजीराव ल. काशीबाई.	३. भिऊबाई.	४. अंताजी ऊ० चिमाजी आपा.	५. अनूबाई.
		रखमाबाई.	अन्नपूर्णा.
६. बाळजी ऊ० नानासाहेब. ७. रामचंद्र. ८. रघुनाथ.	९. जनार्दन. १०. सदाशिवराव.	११. बयाबाई ओफ्कार.	
गोपिकाबाई	जानकी व आनंदी. सगुणा.	उमाबा. पार्वती.	
१२. विश्वास. १३. माधव. १४. यशवंत. १५. मुलगा. १६. नारायण. २ मुलगे.	२ मुलगे.		

वंशावळीतील व्यक्तींचा विशिष्ट तपशील अंकानुक्रमः—

- १ मु. २४०१७२०. राधाबाई अंताजी महार बवे डुबेरकराची कन्या. तिचा मु. १९४१७५३. बाळाजीची बहीण बहिरवभट मेहेंदळे यास दिलेली, तिचा नातू बळवंतराव मेहेंदळे.
- २ मु. २८०४१७४०. काशीबाई-चामकर महादजी कृष्ण जोशी याचा कन्या, मु. २७०११७५८. काशीबाईची यात्रा रामेश्वरची मे १७४२, काशीची, जानेवारी-मे १७४६, बंगु कृष्णराव चासकराचा मु. १४१७५४. बाजीरावाची रक्षा मस्तानी, सती गेली. मुलगा समशेर वहादर ज. १७३४, लग्न १८१०१७५३; मु. पानपतावर; नातू कृष्णसिंग ऊ० अलीबहादर, बांधावे नबाब.

- ३ भिऊबाई, लग्न आबाजी नाईक जोशी बारामतीकर. मूल झालें नाहीं.
मृ. ७-६-१७४७.
- ४ मृ. ३१-१०-१७४० क्षयाने, पहिली स्त्री रखमाबाई, त्रिंबकराव पेठ्याची बहीण, मुलगा स० रा०; रखमाबाई मृ० ३१-८-१७३०. दुसरी बायको अन्नपूर्णा सती, मुलगी १ लहान बयाबाई.
- ५ अनूबाई, लग्न व्यंकटराव घोरपडे-मुले दोन, वडील वेणूनाई त्रिंबकराव पेठ्याची बायको, धाकटा नारायणराव. अनूबाई मृ. ३०-१२-१७८३.
- ६ नानासा० ज. ८-१२-१७२१, मुंज, ११ १-१७२८, ल. १ गोपिकाबाई रास्ते ११-१-१७३०, गर्भाधान जानेवारी १७४०, अपत्ये ५ मुलगे, मुलगी नाही. गोपिकाबाई मृ. ३-८-१७८८ नासिक पंचवटी येथें. दुसरें लग्न २ राधाबाई वाखरे, २७-१२-१७६० व तिचा मृ. १९-११-१७७०. एक लेकवळा हैबतसिंगदादा नांवाचा होता, [म. द. रु. २ पृ. ९७].
- ७ रामचंद्रबाजी-स. १७२३-१७३३.
- ८ रघुनाथबाजी-१८-८-१७३४-११-१२-१७८३; मुंज ४-२-१७४०; ल. जानकीबाई गोपाळभट बर्वे २५-२-१७४२, इचा मृ. २२-८-१७५५, प्रसूतीनंतर-मुलगा झालेला लवकरच वारला. दुसरे ल. आनंदीबाई ओक १७-१२-१७५५, इचा मृत्यु १२-३-१७९४, पहिला मुलगा भास्करराव ज. १८-३-१७६२.
- ९ जनार्दनबाजी-१०-७-१७३५-२१-९-१७४९, मुंज २६-३-१७४०, स्त्री सगुणाबाई रामाजी अनंत भिडे याची कन्या, ल. २०-४-१७४४, इची काशीयात्रा १७५७, मृ. १३-११-१७८३.
- १० सदाशिव चिमणाजी ५-७-१७३०-१४-१-१७६१, मुंज ११-२-१७३६; लग्न उमाबाई ७-२-१७४०, पहिला मुलगा कृष्णराव ज. २४-११-१७४६, बारसें ३०-६-१७४७ जगला नाहीं; दुसरा मुलगा ३०-७-१७४८ अल्पवयी. उमाबाईचा मृ. २२-३-१७५०; दुसरें लग्न पार्वतीबाई कोल्हटकर २६-४-१७५०,-इला दोन मुलगे झालेले लहानपणींच वारले. सदाशिव-

- पेठेची वसाहत १७५८; मुजफरखानाकडून खुनाचा प्रयत्न २८.१०.१७५९.
 पार्वतीबाईचा मृत्यु १६.८.१७८३, नंतर उभय नवराबायकोंचें और्ध्वदेहिक
 एकदम झाले. महादजी शिंद्याचें सांत्वनपत्र इ. सं. ऐ. टि. ३.३७.
 ११ बयाबाई ओंकार लग्न २४.४.१७४५ साडेचार वर्षे वय असतां; मृ.
 १८.४.१७५९.
 १२ विश्वासराव २२.७.१७४२—१४.१.१७६१, मुंज ९.३.१७४९, लग्न
 लक्ष्मीबाई दीक्षित पटवर्धन २.५.१७५०, गर्भाधान एप्रिल १७५८,
 लक्ष्मीबाई मृ. १४.२.१७६३ पुणें येथे, पानपताहून आल्यावर.
 १३ माधवराव-जन्म शनिवार १६ फेब्रुवारी १७४५ सकाळीं ११ घाटका
 मकरराशी, सावनूर येथे; मृ. अयाने १८.११.१७७२, मुंज १४.२.१७५२,
 लग्न ९.१२.१७५३ रमाबाई जोशी, गर्भाधान ३.७.१७६५, मूल झाले
 नाही. सती गेली. पेशवेगिरी १७.७.१७६१ रोजी मिळाली.
 १४ यशवंतराव १३.८.१७४८ लहानपणी मृत्यु.
 १५ चवथा मुलगा ज. ५.९.१७५० जगला नाही.
 १६ नारायणराव १०.८.१७५५—३०.८.१७७३, मुंज २८.५.१७६२, लग्न
 गंगाबाई साठे १८.४.१७६३; गर्भाधान १७.७.१७६९; पुत्र माधवराव
 सवाई ज. १८.४.१७७४. गंगाबाई सकेशा स्थितीत मृ. १२.७.१७७७.

गोपिकाबाई व पावतीबाई या दोघी ब्रिया पुढें पुष्कळ वर्षेपर्यंत पेशव्यांच्या
 अंतःपुरांत अधिकार चालविण्यास वांचल्या. गोपिकाबाई तेजस्वी, शाहाणी
 परंतु हट्टी होती. मतलबी स्वभावामुळे मोठें कुटुंब चालविण्यास ती राधाबाईप्रमाणें
 समर्थ नव्हती. तिने सवाई माधवरावास केलिला उपदेश सुप्रसिद्ध आहे [का. सं.
 प. या. ४५२]. तिच्या उत्तरकार्यास ३२५२९ रुपये खर्च झाला. पार्वतीबाई
 सौम्य व थोडी भोळसर असावी. सवाईमाधवरावाची लहानपणाची देखरेख
 तिच्याकडे होती. पेशव्यांच्या घराण्यांतील पुरुषांची आयुर्मर्यादा थोडी
 दिसते. माधवरावाचा क्षय, नारायणरावाचा खून, व सवाई माधवरावाचा
 अपघात. हे सोडून दिले तरी, पहिला पेशवा बाळाजी साठीच्या वर व

शेवटचा बाजीराव ७६ वर्षे जगले. पहिल्या बाजीरावाचे वय चाळीशीच्या वर दोन तीन वर्षेच असेल. चिमाजीआप्पा त्याहून दोन वर्षे कमीच जगला. नानासा० ४१ व्या वर्षी व सदाशिवराव ३१ व्या वर्षी वारले. रघुनाथराव अनेक भानगडीमुळे वृद्धावस्थेस पोचला असावा अशी आपली कल्पना होते, परंतु तो मरणसमयी ४९ वर्षांचा होता. दुसऱ्या बाजीरावाचा बंधु चिमाजी ४६ वे वर्षी वारला. एकंदरीत लहानपणापासून कामाचे ओझे व दगदग पडल्यामुळे या पुरुषांची आयुर्मर्यादा बरीच आंखडली असें वाटूं लागते. वयाचे दहा अकराव्या वर्षी त्यांचे विवाह होऊन, बायकोचे वय ७-८ असे. म्हणजे पुरुषांची वैवाहिक राहणी १६-१७ वे वर्षी सुरू होई. हेही एक अतिशय याचें कारण असावें. त्यांस २०-२१ व्या वर्षी मुले होत. सदाशिवरावास १७ व्या वर्षी उमाबाईच्या पोटी मुलगा झाला होता. चिमाजी आपा, सदाशिवराव व थोरला माधवराव वैवाहिक नीतीत खंबीर होते. सर्वच पुरुषांचा आयुःक्रम हल्लींहून पुष्कळसा भरीव (Intensive) व फार लवकर वाढीस लागलेला होता.^१

४. सामाजिक व धार्मिक परिचय.—शाहूमहाराजांचे कारकीर्दीत शिवछत्रपतींच्या पद्धतीचेच अनुकरण होऊन पूर्वीच्या देणग्या व वर्षासने पुनः चालू झाली; आणि कवि, सत्पुरुष, स्वधर्मनिष्ठ ब्रह्मचंद्र यांचा योगक्षेम यथास्थित चालू लागला. शाहूचे पदरी अनेक विद्वान थोर पुरुष उदयास आले. कालगांवचे कृष्णाचार्य शिरोमणि, कठापुरचे बाबदेव भट चाव्हरे, श्रीवर्धनचे भानजोशी ज्योतिषी, अष्टयाचे समुद्रभट विन त्रिबकभट, कच्हाडचे रघुनाथभट विन शंकरभट इत्यादि विद्वान लोक राजाश्रयाचे योगाने प्रसिद्धीस आले. कचेश्वर कवि हाही त्याच वेळी उदयास आला, त्याजकडून शाहूने उपदेश घेतला असल्यामुळे तो 'राजगुरु' या नांवाने प्रसिद्ध होता. पेशव्यांचे कारभारापासून तर राज्याचा व्याप वाढत गेल्यामुळे सर्व शिष्ट लोकांची मुले लिहिण्या वाचण्यांत व हिशेबाचे कामांत तरबेज होऊन तलवार बहादुरीप्रमाणेंच विद्या-संपादनाकडे

१ टिप-स. १९१० सालच्या मनोरंजनांत 'पेशव्यांच्या स्रियां' वर रा. व. पारसनीस यांचा एक उपयुक्त लेख आहे.

लोकसमाजाची प्रवृत्ति वाढत गेली. बाजीराव पेशवा गुणिजनांचा चहाता होता. निरंजन माधव हा कर्नाटकांतील कवि बाजीरावाच्या आश्रयाने प्रसिद्धीस आला. शाहूच्या व बाजीराव नानासाहेबांच्या रोजनिशा वाचल्या म्हणजे राज्याचे कामीं खपणाऱ्या लोकांप्रमाणेच देवस्थाने, सत्पुरुष, किंवा विद्वान ब्राह्मण यांस इनामे, नेमणुका वगैरे करून दिल्याचे उल्लेख भरपूर आहेत. यास विवेक उत्तेजन असे एका अर्थे म्हणतां येईल, परंतु ही विद्या म्हणजे केवळ वेदविद्या असून, ब्राह्मणांपुरतेंच हें उत्तेजन असे. इतर जातीयांस सार्वजनिक शिक्षण देण्याची हल्लींची कल्पना त्या वेळीं बिलकूल नव्हती, या संबंधाचें विवेचन इतरत्र करण्यांत आलेच आहे. तसेच इतर जातीयांस आपापत्या धंद्यांत पोटाचा भरपूर उद्योग त्या वेळच्या राज्याच्या पसाऱ्यांत मिळत असल्यामुळे, त्यांनाही ब्राह्मणांस मिळणाऱ्या या धार्मिक उत्तेजनाचा हेवा वाटल्याचें एकही उदाहरण नाही. उलट मराठे, वैश्य, शूद्र वगैरे मंडळी भाग्यास चढली तेव्हां ते मुद्धां धर्मोपार्जनास्तव नाना प्रकारची इनामे किंवा उत्पन्ने ब्राह्मणांसच करून देत असत. ह्या संबंधांत हल्लीची भिन्न दृष्टि त्या वेळच्या समाजस्थितीस लागू करण्यांत मतलब नाही. सर्व लहान मोठे सरदार स्वतःच्या मुखत्यारीने इनामे किंवा वतने देत, त्यास सरकारच्या परवानगीची अपेक्षा नसे. जिकलेल्या प्रदेशांतील लोकांची इनामे, सदावर्ते वगैरे पेशवे जर्गीच्या तशी चालवीत असत [खं. १ ले. १२३ व ५१ व टीप १०७]. परधर्मीयांचीही उत्पन्ने चालविण्यांत ते कभूर करीत नसत. देवब्राह्मणांचे ठिकाणी शाहू महाराजांची निष्ठा अतोनात असून, त्यांचे उत्सव व उत्पन्ने यथायोग्य चालवावी अशी शाहूची पेशव्यांस अंतःकाळची निश्चून आज्ञा होती. शाहूची आज्ञा पेशवे परमेश्वराची आज्ञा समजूनच पाळीत असत. देवब्राह्मणांच्या कृपेनेच आपले उद्योग चालून राज्यवृद्धि होते अशी पेशव्यांची तत्कालानुरूप समजूत होती.

गणपतिपुळें, सिद्धटेक, मोरेश्वर, थेऊर, नासिक इत्यादि ठिकाणी देवदर्शनास वारंवार जाण्याचा पेशव्यांचा रिवाज होता. तसेंच प्रसंगानुसार हिंदुस्थानांत कुरुक्षेत्रापासून गयेपर्यंतच्या सर्व यात्रा बहुधा सर्व ऐपतवान

स्त्रीपुरुष एकवार तरी करून येत असत. बंदोबस्तासाठी म्हणून बहुधा ही यात्रेच्छा मंडळी फौजांच्या स्वारीबरोबर जात. अन्य प्रसंगी गोंविदपंत बुंदेले वगैरे कित्येक सरदारांवर शिफारसपत्रे घेऊन लोक यात्रेस जात. सती जाण्याची स्त्रियांची चाल बहुधा सार्वत्रिक होती. तुलादाने, कल्पलतादाने, देवस्थानांच्या स्थापना, तपस्वी ब्राह्मणांचे योगक्षेमास नेमणुका, इत्यादि प्रकार हरहंमेशचे असत. जन्मोत्सव, बाळंतविडे, मृतांचे दुखवटे, मकरसंक्रमणाचे ताळगुळ इत्यादि सामाजिक व्यवहार जारी होते. शकुन व मुहूर्त पाहिल्याशिवाय बहुधा पाऊल पुढे पडत नसे. महत्वाची कामे सिद्धीस जाण्यासाठी नवस करण्यांत येत; आणि यशःसिद्धि आल्यावर ते नवस फेडीत. सरदारांच्या नेमणुकांचे किंवा इनामांचे मोबदले करितांना वारसांकडून नजराणे घेत; आणि असे नजराणे मुख्य पेशव्याशिवाय, जवळच्या बायकामुलांच्या नांवाने ज्याची जितकी शिफारस उपयोगास आली असेल तितक्या मानाने द्यावे लागत. विल्लयावर निशाण प्रथम चढविणारास मोठी बाक्षिसे देत. कांही दैवां उपायांनाही आपल्या कामे सिद्धीस नेण्याकडे लोकांचा कल असे. पेशव्यांचेही असे इलाज कांही कमी नव्हते. ता. १६-३ १७५० रोजी पेशवा दीक्षितास लिहितो. 'एतदर्थ कांही दैवी उपाय बापूभट टोकेकर या करवी आपण करवावा, की राजर्थाची कृपा चित्तांत आहे ते वृद्धीस पाववून, आम्हांस निरोप देत. मटिना पंधरा दिवसांत होय ऐसे असेल तर करावें. द्रव्यवृद्धि आत करतां येत नाही याचा विचार आपल्या विचारे कसा तो करावा' [११-७९].

५ श्रावणमास दक्षिणा.—श्रावणमासांत ब्राह्मणांस विद्योत्तेजना-दाखल दक्षिणा वाटण्याचा प्रघात शिवाजीच्या वेळेसच सुरू झालेला शाहूने पुढे चालविला. प्रथम ते काम तळेगांवास दाभाडे सेनापति करीत, पुढे बाजारावांने तें पुण्यास चालविलें, तें पेशवाई अखेर चाललें. दक्षिणेचे आंकडे कित्येक सालचे आढळतात ते असे:—

स. १७३६-र. १६३५४;

सन १७३७—र. ४९०७१

स. १७४९-र. १२३५६०;

स. १७५१—र. अडीचलाख.

स. १७५२-रु. ६२८३५३;

स. १७५३--रु. १२०६०१९

स. १७५४-रु. आठलक्ष;

स. १७५८-रु. अठरालक्ष.

पुढील पंचविस वर्षांत दोनपासून पांचलक्ष पावेतों दक्षिणा दरसाल वांटण्यांत येत असे. विद्वान पंडितांस सोन्याचीं नाणीं देत. श्रावण शु० ६ स वांटण्याची सुरुवात होई. हा समारंभ प्रथम खबुतरखान्यांत होत असे, पुढे पर्वतीवर स. १७५८ पासून होळें लागला. 'दरवाजास तट बांधून ब्राह्मण कोडले. ब्राह्मणांची संख्या ८० हजार व देकार अठरा लक्ष झाला. खबुतरखान्यांत भणंग भिकार अठरा पगड जाती यांस देकार देवविला. चौदा प्रहर दक्षिणा वाटली, जवळ जवळ दोन अहोरात्र ब्राम्हण कोडलेले असत.' दक्षिणे शिवाय शिधे व खिचडी वांटीत.^१

या शिवाय इतर दानधर्म पुष्कळ असत. शाहू छत्रपतीचे व बाजीरावाचे त्रंदावन व श्राद्धपक्ष यांची व्यवस्था नाना सा० मोठ्या दक्षतेनें ठेवी. मंदिरांचे जांणींझार व नवीन स्थापना हीं कामे सदैव चालूच असत एकंदरींत पेशव्यांचे अंमदानीत कर्मणष्ट धार्मिक बाबती जोरांत चालू होत्या. अशा बाबतीचे खालील उल्लेख स्मरणीय आहेत—

१८११-१७४८ थेउरास कल्पलतादान. ऑगस्ट १७४९ बनेश्वर मंदिराची सुरवात.

२६.७.१७५० ब्रह्मांड दान ३३०० तोळे. २५.७.५१ राधाबाईची रौप्यतुला.

२३.७.५२ सुवर्ण हस्तिरथ दान, सवालक्ष; गजगौरी व्रत.

१० ८ ५३ सुवर्ण धेनुदान पर्वतीवर देवदेवेश्वरासंनिध.

१६.६.१७५४ नानासा० चे तुलादान पर्वतीवर, सुवर्ण, लोह, कारा, शिसे,

नारळ व चंदन, खर्च रु. १०३४१२.

१४-२० मे १७५९ वडगांवास शकुंतेश्वराची स्थापना.

११.४.६१ नर्मदेवर मांधाता येथे तुलादान.

१ टीप.—[खं. ६ पु. रो. पृ. ६८, ८४, ९४, ११०, १२२ यांत दक्षिणेचे उल्लेख असून या विषयावर वि. ज्ञा. वि. १९१३ जानेवारीच्या अंकांत रा. ब. पारसनीस यांचा लेख आहे].

६. पर्वतीचा देवदेवेश्वर.—‘ पुण्याजवळील एका सुंदर टेकडीवर लहानसें देवस्थान पूर्वीपासून होतें. त्या ठिकाणाहून दिसणारा रम्य देखावा मनांत आणून नानासाहेब पेशव्याने तेथें एक भव्य मंदिर बांधून, त्यांत देवदेवेश्वराची व चार कोपऱ्यांस चार लहान मंदिरें बांधून, त्यांत देवी, गणपति, सूर्य व विष्णु यांची स्थापना केली. जुन्या पर्वताईची मूर्ति अद्यापि देवीच्या मंदिरांत ठेविलेली दृष्टीस पडते. या भव्य पंचायतन मंदिरासमोर चौघड्याची उंच इमारत असून तेथून चौघड्याचा सुस्वर आवाज त्रिकाळ झडून लांबवर पसरतो, व मनास आल्हाद देतो.’ या रम्य टेकडीवरील मंदिरावर नानासाहेबाची इतकी प्रीति जडली कीं त्यानें तेथें जवळच एक वाडा स. १७५४ त बांधिला; व विष्णूचें एक स्वतंत्र मंदिरही बांधिले. ‘ दर एकादशीस खासे जाऊन पूजा करूं लागले.’ खालच्या उतारावर मैदानाची जागा पाहून तेथें ब्राह्मणांच्या प्रतिवर्षी वाढत्या देकाराकरितां रमणा तयार केला. सरकारांत होणारी सहस्र भोजनें आणि श्रावणमासांतील दक्षिणा, या टेकडीवरील वाड्यांत व खालच्या रमण्यांत होऊं लागलीं. शाहू छत्रपतीच्या पादुकाही पेशव्याने देवदेवेश्वराच्या मंदिरांत ठेविल्यामुळें या पर्वतीवरील मंदिरास विशेष महत्त्व व शोभा आली; आणि पेशव्यांचे त्या बाजूस वारंवार जाणें होऊं लागल्यामुळे, तिकडे शहरांतील लोकांच्या बागाही तयार झाल्या. पर्वतीच्या पायथ्याशी एक ओढा असून त्याच्या अलीकडे पेशव्यांनीं स. १७५५ त एक तलाव बांधिला. तेथे खासे जाऊन बसत. त्याजला या ओढ्याचें पाणी घेऊन ते ज्यास्त झाल्यास पुनः त्याच आंबील ओढ्यांत काढून देण्याची व्यवस्था केली. [दु. रं. पृ. ७३-७४]. याच ओढ्यांत सन १७६० साली भाद्रपद मासी पाणी येऊन पक्षाचे ब्राह्मणांपैकीं दोन चारशें असामी बुडून मेले. पर्वतीच्या या मंदिराचें काम १७४१ त सुरू होऊन स. १७६१ त संपलें. देवदेवेश्वराच्या मूर्ती स. १७४७ त तयार झाल्या. स्थापना पुढें दोन वर्षांनीं झाली. मंदिराच्या कळसास स. १७६१ त सोनें चढविलें, तोळे १०८०. ता. ४-६-१७४९ चा उल्लेख आढळतो तो असा. ‘ खर्च रु. ९०२० धर्मादाय पोतापैकीं पर्वती येथें श्रीदेवाच्या स्थापनेस श्रीदेव-

देवेश्वर बाण, रुप्याचा महादेव वजन तोळे ६७३४, मांडीवर मूर्ती सुवर्णाच्या, उजवीकडे गणपति, डावीकडे पार्वती वजन तो. ६८६, बाहेर गणपति पाषाणाचा व पर्वताई भवानी' [ना. रो. २-३४३].

नानासा० च्या वेळेस स्वास्थ्य प्राप्त होतांच राजवैभवाच्या पद्धती अनेक बाबतींत अंमलांत येऊ लागल्या. पेशव्यांच्या स्वारीचें वर्णन येणें प्रमाणे केलेलें आढळतें. ' नानासाहेबास बादशाही थाटाची आवडही होती, त्यामुळें त्याजपाशी निरनिराळ्या देशांतील प्रवासाचे उंची उंची सामान एकत्र आलें होतें. पेशव्यां ः तंबू लागावयाची जागा बिनीवाल्यांकडून आगाऊ साफ होऊन तिच्या भोंवती चारही बाजूंनी चित्रविचित्र कापडाची मोठी कनात भिंतीप्रमाणें लावीत. तिला चार मोठे दरवाजे ठेवलेले असत. या कनातीच्या आंत अनेक उंच तंबू उभारले जात. त्यांत मुख्य पेशव्याच्या तंबूस सुवर्णाचे कळस असून ते दूरवर मोठे रमणाय दिसत. तंबू मोठे विस्तीर्ण असून त्यांत निरनिराळी दालने उंचा रेशमी जरतारी कापडाच्या कनातींनी केलेली व सर्व सोयींनीं परिपूर्ण अशीं असत. स्नानगृह, स्वयंपाकगृह वगैरे कगितां निराळे लहान तंबू असून त्यांचे भाग लहान कनातीच्या भिंतींनी तोडलेले असत. सारांश, मोठ्या कनातीच्या आंत शिरल्यावर आंतील जागा एखाद्या टोलेजंग वाड्यासारखी भव्य दिस. मुख्य दरवाजापुढें एक मोठें विस्तीर्ण मैदान मोकळे असून त्यांत शृंगारलेले हत्ती घोडे नेहमी पाळीपाळीने उभे असत. मैदानाच्या चारही बाजूस निरनिराळ्या रंगांची निशाणे फडकत असत. दर मुक्कामावर फौजेच्या उतरण्याची शिस्त बांधलेली असे. श्रीमंतांच्या तंबूपासून कोस दोन कोसपावेतो दोनही बाजूंना दुकानें लागलेली असत. हीं दुकानें लहान पाळांतून मांडलीं असून त्यांत सव तऱ्हेचे जिन्नस विकत मिळत. दुकानांच्या मागे दोनही बाजूस निरनिराळ्या पथकदारांच्या जागा नेमलेल्या असत. बहुतेक पथके राहुल्याच वापरीत '

७. पुण्यनगरीचें ऐश्वर्य.—' नानासा० पेशव्याच्या अंमदानीत पुण्यांत जें ऐश्वर्य खेळत होतें, तसें पुनः कधीं दिसलें नाहीं. पानपतच्या आघातापूर्वीं

मराठशाहीचें राज्य अत्युच्च शिखरास पोचलें होतें. काशीपासून रामेश्वरापर्यंत पेशव्यांच्या कीर्तीचा डंका वाजत होता. देशोदेशीचे सावकार पुण्यास एकत्र झाले होते. देशोदेशींच्या उत्तम जिनसा, उत्तमोत्तम हत्ती, घोडे, कसबी लोक व राजेरजवाडे त्या पुण्यभूमीत एकवटले होते. हल्लींच्या गाड्यांऐवजीं त्या वेळेस नानाप्रकारच्या सुवर्ण अलंकारांनीं सुशोभित झालेल्या जरीच्या वेलबुट्टीनें उन्हांत प्रकाशणाऱ्या व भालदार चोपदारांच्या ललकारण्यानें रस्त्यांस गजबजून टाकणाऱ्या अनेक पालख्या राजमार्गातून फिरत घाड्यांवरून फिरणारांची तर गणतीच नव्हती (दुर्दैवी रंगू पृ. ६०). त्या वेळेस पुण्याची हवा व पाणी ह्या दोनही गोष्टी फारच निरोगी व ताकद देणाऱ्या होत्या. वस्तीही नवीन व मोकळी व मल्यामुळें जमिनीचा स्वच्छपणा व हवेची शुद्धता यांत वैगुण्य उत्पन्न झाले नव्हतें. तशांत ती राजधानी हिंदुस्थानच्या सार्वभौम पदास चढली होती. सारांग, निरोगी हवा, पाचक पाणी, रुचकर अन्न, स्वादिष्ट फळें, सुगंधी फुलें, यांच्या समवायांत राजकीय ऐश्वर्य, कौटुंबिक स्वास्थ्य, व राष्ट्रीय उमेद या पुण्यनगरांत एकवटल्या होत्या, त्या वेळची शोभा व लोकांच्या तोडावरची टवटवी काय वर्णावी !'

पुणें शहरावर पेशव्यांचें प्रेम अतोनात होतें. त्याची सुधारणा करण्याकडे त्यांचे लक्ष सदैव असे. हिंदुस्थानभर शें पंनास वर्षें चाललेल्या त्यांच्या संचारांत जे जे प्रकार त्यांच्या नजरेस येत ते पुण्यांत शक्य तितके उठवून देण्याचा त्यांस हव्यास होता. मंदिरें, पेठा, रस्ते, वाडे वगैरे बाबतींत लोकांस सवलती व उत्तेजन देऊन त्यांनीं नगररचना करविली. मंदिरें, हाद, वाडे, पेठा वगैरे स्मारकें त्या वेळच्या स्थितीची निदर्शक आहेत. ममत्वाचा झरा सदैव ओला असल्याशिवाय कोणताही राष्ट्रीय कामें यशस्वी होत नाहीत. पेशवे रसिक, उद्योगी व अनुकरणाप्रिय असल्यामुळें त्यांनीं पुणें शहर विशिष्ट प्रकारे सजविलें. याचे उल्लेख साधन ग्रंथांतून भरपूर आहेत [पे ब पृ. ४३, ४५, ५२, ५७; व ना. रो. २ पृ. २०९]. सदाशिव पेठेच्या शेजारी दुसरी पेठ जसवून तिला मुलाचे नांवावरून नारायण पेठ नांव ठेविलें. शहरास

चिरेबंदा कुसूं घालण्याचा कारखाना जिवाजीपंत खासगीवाल्यांचे मार्फत चालविला [स. १७५८, पु. रो.]. पर्वतीसंस्थान केलें. चतुर्थास थेउरास स्वारी जात असे. थेऊर, आळंदी, गणेशखिंड या मार्गे झाडें लाविलीं. शेते मोडून पुण्याची वस्ती वाढविली. पेशव्यांनीं कात्रज येथें तलाव बांधून आपल्या वाड्यासाठीं नळ बांधून पाणी आणिले. त्याचें काम स. १७२९ त सुरू होऊन आठ वर्षांनीं पुरें झालें. पुढें तेवीस वर्षांनीं मूळचा खापरी नळ काढून दगडी घातला. पश्चात् नानाफडणिसानें दुसरा तलाव बांधून सदाशिव-पेठेच्या हौदांत पाणी आणिलें. पेशव्यांचे वाडे, नळाचें पाणी, नगर रचना वगैरे सर्व माहिती येथें थोडक्यांत देणें शक्य नाहीं. केसरी १६८०-१९११ व टाइम्स ऑफ इंडिया १८६०-१९१४ यांत कांहीं माहिती आहे.

कर्जाचे कांहीं आंकडे उपलब्ध आहेत [ना. रो. २-२५४], त्यांवरून अंतसमयीं पेशव्यांचे कर्ज १६४२०८२ रु. होतें. त्याच्या वीस वर्षांतील कारभाराचे कर्जाचे व व्याजाचे आंकडे व सावकारांची नांवे आहेत त्यांचा उपयोग विशिष्ट अभ्यासकांस होईल. खं. ११ ले. १२, १३, १७, १८, २६, ८०, ८१, यांतही असेच ८० वर्षांचे आंकडे व व्याजाचे दर आहेत. व्यापार, कारखाने, दुकानें, कर, टांकसाळी, टपाल, विहिरी, तलाव, किताब, बहुमान [ना. रो. २-१२५], पुणे शहराच्या पेठा, तिळगुळ पाठविण्याच्या याया, वगैरे विषयही अभ्यसनीय आहेत [६-३४९, ३६९].

पुण्याच्या बंदोबस्तासंबंधाने ११-११-१७५९ रोजी पेशव्यानें नानाफडणिसास लिहिलेलें पत्र वाचण्यालायक आहे तें असे. ' जागजागांचे हशमी लोक पुण्यास आणविले होते ते आले न आले त्याचा समाचार घेऊन, आले नसतील त्यांस पत्रें पाठवून जलदीनें आणावणें. तूर्त आळंदीची यात्रा भरत असेल, वाणी उदमी यात्रेस येत असतील, त्यांचीं रखवाली जाली पाहीजे. तरी लोक जमा जाले असतील त्यांपैकीं दोन तीनशे माणूस आळंदीचे यात्रेचे रखवालीस पाठवून देणें. पुण्यामध्ये चोऱ्या होतात म्हणून कळलें, त्यास चौकीस माणसें ठेवून चोरांचें पारिपत्य करून चोरी न हो तें करणें. फासेपारधी, कोल्हाटी वगैरे चोऱ्या करतात त्यांस मुलखांतून काढून देणें' [३. १४३].

प्रकरण बतिसावें.

शाहूकालीन प्रसिद्ध घराणीं.

१. आनुवंशिक प्रयोजन.	२. छत्रपतींचे चिटणीस.
३. अकलकोटकर भोसले.	४. पिलाजी जाधव.
५. शंभुसिंग जाधव माळेगांवकर.	६. नागपूरकर भोसले.
७. धोरचे पवार.	८. बारामतीकर जोशी.
९. पुरंदरे.	१०. भगवंतराव अमात्य.
११. कोल्हटकर.	१२. दिल्लीचे वर्कील हिंगणे.
१३. लाला कृपाराम.	१४. कायगांवकर दीक्षित.
१५. यशवंत महादेव पोतनीस.	१६. इचलकरंजीकर घोरपडे.
१७. राजाज्ञा.	१८. विठ्ठल शिवदेव विंचूरकर.
१९. माळेगावकर राजे बहादूर.	२०. मुतालिक कऱ्हाडकर.
२१. रास्ते.	२२. चिमणाजी दामोदर.
२३. रामाजी अनंत दामोळकर.	२४. पानशे सोनोरीकर.
२५. नारो राम मंत्री.	२६. सचिव भोरकर.
२७. थोरात.	२८. विसाजी नारायण जाखी.
२९. धडफळे.	३०. फडके.
३१. महादाजी राम पारसनीस.	३२. रेठरेकर.
३३. सुमंत.	३४. न्यायाधीश.
३५. पंडितराव.	३६. बाजी महादेव प्रभु.
३७. बिवलकर ठाण्याचे.	३८. मेहेंदळे.
३९. ग्वालेरचे शिंदे, वंशावळ.	४०. इंदूरचे होळकर, वंशावळ.

१. आनुवंशिक प्रयोजन.—मराठशाहींत अनेक लहान मोठ्या घराण्यांचे उद्योग राष्ट्रकार्यास पोषक झाले, त्यांचे शक्य नितके उल्लेख राष्ट्रेतिहासांत

आले पाहिजेत. मुख्य ऐतिहासिक विवेचनांत बऱ्याच व्यक्तींचे व घराण्यांचे वृत्तान्त येऊन गेले आहेत, तत्राप त्या घराण्यांचे उदयास्त व अन्य तपशील जे या पूर्वी मुख्य कथाभागांत येऊ शकले नाहीत, तेही बोधप्रद असून स्वतंत्रतेने या कलमांत यावयवे आहेत. याजवरून एकंदर राष्ट्रास व विशेषतः त्या घराण्यांचे वंशजांस पूर्वजांचे स्मरण ताजे होऊन या त्रोटक हकीकतींत ज्यास्त भर घालण्याची स्फूर्ति व्हावी असा उद्देश आहे.

छत्रपति, पेशवे, शिंदे, होळकर, गायकवाड वगैरे कित्येक प्रमुख घराणीं मुख्य भागांतच पूर्णत्वानें घेतल्यामुळे, त्यांच्या हकीकती या कलमांत घेतल्या नाहीत. तसेंच ऐतिहासिक कालांत काम करणारी सर्वच घराणीं येथें आलीं असेंही समजावयाचें नाही. खरे ऐतिहासिक साहित्य अद्यापि फारच थोडें बाहेर आलें असून, त्यांत जे उल्लेख विखुरलेले सांपडले, तेवढेच येथे एकत्र केले आहेत. कित्येक घराण्यांच्या वंशजांकडून पत्रानें वगैरे तपास करितां माहिती मिळाली तिचाही अंतर्भाव येथें केला आहे.

मराठशाही बुडाल्यावर जरी राष्ट्रीय इतिहासाचें कार्य संपते, तरी या ऐतिहासिक घराण्यांच्या वंशावळी मिळाल्या तितक्या, महत्त्वाचे मानां, प्रस्तुत कालपर्यंत दिल्या आहेत. यांत एक विशिष्ट उद्देश असा आहे कीं, सामाजिक व आनुवंशिक दृष्टीनें आपल्या समाजाचा विशिष्ट विचार होणे अगदीं जरूर आहे. निर-
निराळीं ऐतिहासिक घराणीं घेऊन, त्यांची उन्नति व अवनति कोणत्या कारणांनीं कशी झाली याचा तपास झाला पाहिजे. कांहींचा वंशविस्तार आतिशय झाला, तर कांहींचा वंशक्षयही तितकाच झपाट्याचा दिसतो. कांहीं घराण्यांत अनेक पिढ्यांपर्यंत पराक्रमी पुरुष निपजले, तर कांहींत एकाद-
दुसराच पुरुष कर्तृत्ववान दिसतो. उद्योगास क्षेत्र असतां, कांहीं नुसतें नामशेष झाले, तर कांहींनीं स्वतःच्या करामतीनें नवीन क्षेत्र उत्पन्न केलें. कांहीं अल्पयुषी तर कांहीं दीर्घायुषी, कांहींची संतति विस्तृत तर कांहींची दत्तकमालिका फारशी कधीं सुटलीच नाही. असे अनेक प्रकार सामाजिक दृष्टीनें विचारांत घेऊन, शेंपन्नास ठळक उदाहरणांवरून एखादा सामान्य बोध आपल्या

राष्ट्रनें घेण्याजोगा निघतो कीं काय, साक्षरता व निरक्षरता, तसेंच व्यसनाधीनता किंवा निर्व्यसनता, यांचा पराक्रमावर व संततीवर काय परिणाम घडतो, लहापणी लग्न झाल्यापासून राष्ट्रचें किंवा घराण्याचें नफानुकसान काय झालें, अशा अनेक बाबतींचा आधुनिक शास्त्रीय पद्धतीनें विचार व्हावा, निदान या दृष्टीनें विचार करण्यास जरूर लागणारी अनेक घराण्यांची तपशीलवार माहिती तरी बाहेर यावी, हा एक उद्देशही घराण्यांच्या हकीकती येथे देण्यांत ठेविला आहे. सुप्रजाजननाचा विषय अत्यंत महत्त्वाचा असून, त्याजकडे नुकतें कोठें लोकांचें लक्ष जाकं लागलें आहे, तेव्हां त्या विचारास चलन मिळण्यास ह्या घराण्यांच्या हकीकती उपयोगी पडतील असे वाटते.

२. छत्रपतींचे चिटणीस,^१ गोविंद खंडो (१७१६-८५).—सन १७२६त खंडो बल्लाळ वारल्यावर वडील पुत्र जिवबा सोळा वर्षांचे, ते मिजासी, दुसरे पुत्र बापूजीबाबा तेरा वर्षांचे, घरी लिहावयास सांगणेस बहुत असतां, कोणाचें न ऐकतां, घोड्यांचे छंदांत वगावे, याजकरितां त्यांचे मामा गणेश ख्वांमंगद यांनीं तोडांत दिली. ते समयी उत्तर केलें की, लिहिण्याकरितां मी भार घेतला, त्यापेक्षां मी लेखणी धरणार नाही. त्यामुळे मामांनीं त्यांचे लिहिण्याचा छंद सोडिला. परंतु घोड्यावरील लढाईत कुशल, शूरत्वाविषयी तृतीय राम अशी विद्या शिकले. नानासाहेब पेशव्याला बापूजीचें साहज नेहमीं असे. तिसरे बंधु गोविंदरावबाबा दहा वर्षांचे, त्यांस मामांनीं लिहिण्यांत हुशार केले. चौथे सापत्न बंधु बाबूराव बाबा, सात वर्षांचे लहानपणी आईचे लाडांनीं विद्या राहिली. खंडेराव वारल्यावर प्रथम गणोबामामाच चिटणिसीकडील सरकारी लिहिणें करूं लागले. पुढें कोंकणांतील जिकिलेल्या मुलखाची चिटणिसी, जमेनिसी व कारखाननिशी, शाहूनें जिवाजी खंडेरावास करून दिली (भा. व. प. या. ले. ६६, ७०, ७१,).

१ आधार. खं. ६२, ९३, १३८-१४०, ४४२, ४४४, ४५५, ४५९;

महाराष्ट्र साहित्य व. १ अं. १०-११; कुळकर्णी कृ. ऐ. जु. ले.

पु. १-२; शा. म. चं; भा. व. शा. म. ब;

चिटणिसीच्या कामांत गोविंदराव लवकरच चांगला वाकब झाला. 'गोविंद-
रावबाबानें रात्रंदिवस महाराजांजवळ असावें, परंतु लिहिण्याचें काम न
सांगितले. सेवेंत' राहण्यामुळें सकवारबाईसाहेब थोरला महाल यांजकडे जाणें
येणें परंतु लोभ नाहीं. दुसरा महाल सगुणाबाईसाहेब यांचा अत्यंत लोभ, पुत्रवत्
लालनपालन करणें, काम सांगणें. यामुळें वाईच्या अनुषंगानें वागणें, कचेरींत
बाईसाहेबांकडील बातमी राखणें. गोविंदरायाकडे लोभ विरुबाई ह्यांचाही होता.
त्यांनीं न घडती गोष्ट विरुबाईस समजावून महाराजांस सांगून आपण समजावून
शर्थबशर्थ करावें. त्यांनीं एकांती महाराजांस विनंति करावी कीं महाराज,
चिटणिसांचे श्रम या दौलतीविषयी बहुत, मुलें माणसें जात विजात केली.
राज्यास रक्षिलें. त्याचे मुलाची अशी दशा महाराज गरीबनवाज कसे मनांत
आणत नाहींत ! गोविंदरायाची चाल पाहून महाराज संतोषी झाले. नित्य
पांचशें डौल (कामांचा निकाल) करून द्यावी. कारभारी यांनीं व्यवस्था
समजवावी; अशी चाल असतां, महाराजांनीं प्रसन्न चित्तें कारभार्यांस सांगावें
कीं गोविंदरायास सांगितलें आहे. तो सांगेल त्याप्रमाणें कामाचा उलगडा
करून डौलें भरून देईल त्याचे सांगण्याप्रमाणें करा. स्वारी अंतर्गृहांत गेली
म्हणजे जितकीं कामें उलगडलीं असतील तितकीं गोविंदरायांनीं इत्थंभूत
तपशीलवार सांगावीं. कारभार्यांनीं विचारल्यास, रायास विचारा, त्यांचे विचारें
करा, असें सांगावें. गोविंदरायांनीं रुकार न दिला म्हणजे डौल भरणें
राहिलें, तो गिला महाराजांकडे यावा. महाराजांनीं समजून घेऊन, 'गोविंद-
रायाचे मनास न आला तो आम्हास शेवटास कसा जातो, म्हणावें, त्यांची मर्जी
बिघडेल; महाराजांनीं सांगितलें त्या अन्वयेणें रायांनीं मोडला हें मनांत आणून
रायांचे मनोदयासारखें केलें पाहिजे. असा उच्चार करून रायाच्या सांगितल्या-
प्रमाणें करतो. आतां राव तुम्ही खुषी झालां किंवा नाहीं, बोलवें. तो स्वामि-
मुखींचा गौरव केवळ अमृततुल्य त्या योगानें लहान थोर कारभारी यांनीं राव
सांगतील तसें करा, आमची मात्रा त्यांपुढें चालत नाहीं म्हणावें. येणेंकरून
कामकाजाचा सर्व ओघ गोविंदराव बाबाकडेच पडला, गोविंदराव चिटणिसांचा

व बाळाजीपंताचा घोडा फार चांगला. कोणतेही विषयी सरकारचाकरांत अंतर न करितां एक विचारें चालल्यामुळे कित्येकांनीं महाराजांस अनेक प्रकारें समजाविलें. परंतु महाराजांचा लोभ पूर्ण. न्यूनाधिक प्रपंचांतील राज्य घर-संबंधी सर्व गोविंदरायास अवशी पहांटेस समजावून रायाचे विचारें करणें ते करीत असावें.' शाहूचा एवढा मोठा संपूर्ण विश्वास गोविंदरायावर असून, सर्व राज्याच्या उलाढाली त्याचे हातांत असतां, त्यानें आपल्या अधिकाराचा दुरु-पयोग केला असे उदाहरण नाही. नाना प्रकारचे उल्लेख बखरीतून आढळतात, परंतु गोविंदरायानें अन्याय केल्याचा एकही उल्लेख नाही. अशा या राजनिष्ठ पुरुषाचें नांव मराठ्यांचे इतिहासांत विशेष स्मरणीय झाले पाहिजे. शाहूच्या अंतकाळा पेशव्यांनीं राज्याची व्यवस्था गोविंदरायाचे सल्ल्याने ठरविली. पुढे राज्यकारभार पुण्यास चालूं लागला आणि गोविंदरावास आपले आयुष्य सातान्यास रामराजाचे संनिध कंठावे लागल्यामुळे, यजमानाप्रमाणेच गोविंदरावाचें महत्त्व कारभारांत राहिले नाही. तथापि मरेपर्यंत सातान्यास तो प्रमुख होता. शेवटी शेवटी पुतण्याशी कलह उत्पन्न होऊन त्यास फार त्रास झाला, त्यांत त्यानें सर्व कौटुंबिक उत्पन्न पुतण्याचे नांवें लिहून दिलीं. गोविंदराव ता. ८-७-१७८५ रोजी मरण पावला. त्याचा मुलगा लक्ष्मण गोविंद पेशवा राघोबा याचे तर्फेनें सुरतेस इंग्रजांशी तह करण्यास गेला होता. (धा. रा. च.).

खंडोबाचा धाकटा भाऊ निळोबा कर्नाटकांत राजारामाचा दासीपुत्र राजा कर्ण याजपार्शी असे. राजा कर्णाचे पश्चात्ही त्याचा कारभार कांही वर्षे निळो-बानें पाहिला [भा. व., शा. म. ब., ५३-५६]. पुढे तो कांही दिवस कोल्हापुरास संभाजीकडे व वारणेच्या तहानंतर सातान्यास शाहूकडे आला. गोविंद खंडोनें त्याचें कर्ज बगैरे वारलें, आणि शाहूनें त्यास पेशव्याची चिटणीसी दिली. ' मृत्यु पावले तेव्हां त्याचें सार्थक गोविंदरावानें केलें. ' निळोपंताच्या वंशास पुणेकर म्हणतात. त्याचा मुलगा आवजी निळकंठ यास बाळाजी वि० ने चिटणीसीची सनद दिली (इ. सं. पु. ७). आबाजी व त्याचा मुलगा महिपत हे नानासाहेब पेशव्याचें चिटणीसी काम मोठ्या विश्वासानें करीत होते. निळो-बाचा दुसरा नातू आनंदराव हा पानपतावर मृत्यु पावला.

जिवाजी खंडेराव ता. ६ जानेवारी १७४३ रोजी वारला (शा. म. च. पृ. ८३), तेव्हां त्याचा मुलगा रामराव सात वर्षांचा असतांही शाहूने चिटणीसी वखें व दरख त्याच्याच नांवानें करून दिला. अर्थात् गोर्वंदराव सर्व कच्चें काम करीत होता, तरी घराण्याचा दरख त्याजकडे आल्याचें दिसत नाही. एकंदरीत या चिटणीस घराण्याची सर्वांशी गोडीने वागून राष्ट्राकाज करण्याची पद्धत नमुनेदार असून, आजच्या स्थितींतही अशा भावनेची आपणांस मोठी वाण आहे.

सन्मार्गानें वागणारी जीं कांही थोडी बालबोध घराणी महाराष्ट्रांत उदयास आलीं, त्यांत चिटणीसांच्या घराण्याची गणना करण्यास हरकत नाही. अगदीं अलीकडच्या काळापावेतों व हल्लींही या घराण्यांतील पुरुष बहुधा कर्तृत्ववान, नीतिमान व उद्योगी असे आहेत. बाळाजी आवजी, खंडो, जिवाजी, रामराव, मल्हारराव या पुरुषांची माहिती महाराष्ट्राचे इतिहासास आहेच. मल्हाररावाच्या बखरी हल्लींच्या इतिहासाचा मुख्य आधार होत. मल्हाररामराव हा मराठशाही व इंग्रजशाही यांच्या संधिभर्यादेवरचा पुरुष असून, त्याचा मुलगा बळवंतराव यानें प्रतापसिंहमहाराजांची नोकरी बजावून मान्यता मिळविली. [भा. व. प. या. ले. ७२]. त्यानें अग्निहोत्र घेतलें होतें. त्याचा मुलगा खंडेराव सामान्य परंतु देवभक्त असून तो नुकताच (२०-८-१९१७ रोजी) आपल्या वडिलार्जित बोरगांवीं ९३ वर्षांचें वय होऊन मरण पावला. खंडेरावाचा मुलगा मल्हारराव जगन्नाथ शंकरशेटची स्कॉलरशीप मिळवून एल. एल. बी. झाल्यावर उमरावतीस वकिली करीत असे, तो १९०८ त वारला. त्याची कविता व ज्योतिषावरचे ग्रंथ उपलब्ध आहेत. त्याचा मुलगा नरहर मल्हार हयात आहे. एवंच बाळाजी आवजीपासून आठ नऊ पिढ्या या घराण्यांत पराक्रमी निघाल्या हे नुसतें महद्भाग्याचें निदर्शक नसून, त्यांच्या सदाचरणाचेंच द्योतक आहे. असें कळतें कीं बहुधा या घराण्यांत व्यसनाचा प्रादुर्भाव नव्हता. सामान्यतः त्यास कोर्टाची पायरी चढावी लागली नाही. बरेचसे पुरुष पापभीरू, स्नान-संध्याशील, पुष्कळांनीं मांसान्न सुद्धां वर्ज्य केलेले, असा प्रकार दृष्टीस पडतो.

महाराष्ट्रांतील ऐतिहासिक घराण्यांत दोन तीन पुरुष एकसारखे चांगले निघाल्याचीं उदाहरणें जर दुर्मीळ, तर वरील दीर्घ परंपरेच्या घराण्याबद्दल आपणास आदर वाटला पाहिजे. विपुल संतति व आयुरारोग्य यांचें बीज सदाचारांत असून चिटणीस घराण्यांत दत्तकाची जरूर फारच थोडी भासली आहे. सर्व मराठे मरदारांस चिटणीस पुरविण्याचें काम या घराण्याचें असून, त्यामुळें त्याचा विस्तार व परिचय इतर सर्व ऐतिहासिक घराण्यांस झाला होता. हल्लीच्या वंशजांनीं आपल्या घराण्याचा स्वतंत्र इतिहास लिहून काढिल्यास, त्यामुळें स्वराष्ट्रेतिहासांत मोठीच भर पडेल.

३. अकलकोटकर फत्तेसिंग भोसले.—शाहूची स्वारी बादशहाच्या कैदेतून सुटून दक्षिणेत येत असतां पारद गांवच्या पाटलाचा अल्पवयी मुलगा त्याच्या आईने शाहूच्या पायांवर घातला, तो हा फत्तेसिंग भोसले होय. त्याची हकीकत शाहूच्या काफिर्दीन्या वर्णनांत ठिकठिकाणीं आलीच आहे. शाहून त्यास केवळ पोटच्या मुलाप्रमाणे वागविले आणि त्याच्या अंगीं विशेष कर्तृत्व असतें तर त्यास आपल्या पश्चात् राज्याचा मालक करण्यासही शाहून कमी केले नमते. परंतु त्यानेंच राज्याची जोखीम अंगावर घेण्याचे ना कबूल केलें. तो सज्जन व सालस होता. रघूजी भोसल्याप्रमाणे उलाढाली करण्याचा त्याचा स्वभाव नसून, स्वतःच्या जबाबदारीवर एखादी स्वारी अगर कामगारी तडीस नेण्याचें सामर्थ्य त्याच्यांत नव्हते. परंतु तो निर्व्यसनी, पापभीरु, व राजनिष्ठ होता. शाहून त्यास पुढें आणण्याचे अनेक प्रयत्न केले. कर्नाटकांतील स्वान्यांत शाहून त्यास प्रमुखपण दिलें, तरी तें त्यास स्वतःच्या बुद्धीनें चालवितां आले नाहीं. पेशव्याशीं त्यानें विरोध अग्रा फारसा केला नाहीं, तरी मनाचा कल पाहिला तर तो पेशव्याच्या विरुद्ध पक्षांतच दाखल असे. विरुबाईनें त्याला दत्तक घेऊन आपली सर्व संपत्ति दिली. शाहून त्यास अनेक इनामें व उत्पन्नं करून दिली. मृत्युपूर्वी थोडे दिवस फत्तेसिंगाचा बंदोबस्त शाहून करून दिला तो असा. ‘श्रियासद् चिरंजीव रा. रा. फत्तेसिंग भोसले यांसी आशीर्वाद, आज्ञा ऐसीजे. तुमचें मानस, स्वामींनीं पुत्र करून, दौलत देऊन महत्पदार्थ केले

तेविशीं अक्षय चालण्याचें खास दस्तुर व मुद्रांकित पत्र असावें म्हणोन चिटणीस यांजपासोन विनंति केली. त्याजवरून स्वामींनीं चिंतांत आणून ठरावून हे पत्र सादर केलें असे. पातशहांनीं स्वामींचे बेजमीस महाल करून दिले, त्यांपैकीं परगणे अक्कलकोट तुमचे बेजमीस पूर्वीपासून चालत आहे, तो तुमचेकडे दरोबस्त इनाम वंशपरंपरेने दिलहा असे. तुमचे निसबतीस सरदार व महाल व मोकास नेमून दिले आहेत, त्याप्रमाणे फौज घेऊन त्यांत राज्यसाधनाचे उद्योग करावे. स्वामींनीं तुम्हांस कुळांत घेऊन राजपुत्र केलें. राज्यपदारूढ होतील ते तुम्हांकडे परगणे अक्षयी चालवितील. तुम्ही त्यांजपाशीं राहून राज्यसाधन रोजा करणे. आशीर्वाद. ' [ता. ३ मार्च स. १७४९--इ. स. पे. द. मा. पृ. १७६].

शाहूनें असा बंदोबस्त करून दिला, तरी उतारवयांत नानासाहेब पेशव्याकडून फत्तेसिंगास बराच त्रास पोंचलेला दिसतो. आपाजी राम गाडगीळ या नांवाचा गृहस्थ अक्कलकोटकरांचा दिवाण असून तो नानासा० पेशव्याचा साडू होता. म्हणजे आपाजी रामाची बायको व गोपिकाबाई या दोघी बहिणी. या दिवाणाचे व फत्तेसिहाचे पटेना, आणि त्याजकडून परभारें कागाळया ऐकून नानासाहेबाने फत्तेसिंगाचे बंदोबस्तांत व जहागिरींत बरीच घालमेल केली, त्याची थोडी बहुत कल्पना पुढे दिलेल्या पत्रांताल उताऱ्यांवरून होईल. आपाजी राम यास नवलगे गांव इनाम असून त्याचा वाडा वाईस आहे.

शाहूच्या मृत्यूनंतर लवकरच ताराबाई व रामराजे आणि पेशवे यांजमध्ये वितुष्ट उत्पन्न झोऊन सांगोल्याची स्वारी झाली त्यांतच फत्तेसिंग व पेशवे यांची घासार्धास सुरू झाली. ता. १६ नोव्हेंबर १७५० रोजी फत्तेसिंग पेशव्यास लिहितो. ' आम्हांकडील सरंजामापैकीं आठ लक्षांचा ऐवज घेणे त्या संबंधानें पुण्यांत आपण करार केला, त्यांत तफावत आली. चांगले परगणे जिवट तेवढे निवडून घेतले. सारांश गोष्टी हेच कीं आमच्या सरदारीचें अगत्य पूर्वी थोरल्यापंतांनीं धरून हे उभारणी केली होती, त्या उपरांत रायांनींही आमचें साहित्य केलें. तदुत्तर आपले कारकिर्दीस आपणही वडिलांचाच नर्थ चित्ती धरून, हरएकविशीं आमचें साहित्यच केलें. तेव्हां थोरले महाराज होते. त्यांच्या

‘पाठीमार्गे आम्हांस रुसावयास ठाव आपण आहेत. आम्हांस बुद्धिवाद आपण काय सांगतात त्या प्रमाणेच वर्तणूक करावी न्हा आमचा निश्चय आहे. तरी आम्हांस लिहावयाचें तें लिहून पाठवावें. सर्व भरंवसा तुमचा आहे. कळावें.’

यानंतर उदाजी चव्हाणाची समजूत करून पेशव्यांनी त्यास नवीन सरंजाम देऊन ठेविलें. तो फत्तेसिंगाचे मुलखास उपद्रव देऊं लागला. फत्तेसिंग लिहितो, ‘उदाजीनी व आपण ऐक्यतेनें असावें, म्हणोन तपाशिलें लिहिलें, त्यास आमची ठाणीं कांहीं आज कालचीं नाहींत; आज चाळीस वर्षांपासूनची आहेत. उदाजीकडे सरंजाम अलीकडे जाला. आपण या गोष्टीचा शोध न करितां, सांगितल्यावरूनच लिहावें हें विहित नव्हे. सविस्तर वर्तमान आपणांस कळावें म्हणोन लिहिलें आहे.’ असें हळू हळू प्रकरण विकोपास जाता शेवटीं खालील पत्र फत्तेसिंगानें निकरावर येऊन सदाशिवराव भाऊस लिहिलें आहे. ‘आम्हांकडील सरंजामाचा व स्वकीय अर्थ वरचेवरी श्रुत करीत गेलो, परंतु चित्तांत येऊन कोणे गोष्टीचा निकाल आम्हांकडील तिळतुल्य जाला नाहीं. आमचे सरदारीची उभारणी पहिलेपासून थोरले नानांनींच केली. बाजीरावांना व आपांनीं संरक्षण केले, त्या प्रमाणें तुम्हीं उभयतांनींही हा काळपर्यंत चालवावयास अंतर केले नाहीं. शेवटी राजश्रीचा काल जाला ते समयीं तुमचे हातीं आम्हांस निरऊन दिल्लें. असें असोन चौघांनी चार गोष्टी, लटिक्या कंझ्या सांगोन, आमचेविशीं चित्तांत विपर्यास आणून, सरदारी मोडावी, ये सरदारीवरी चार पथके उभी करावी, कांही भारी पथकें पहिला आहेत तीं हुजरातीस लावावीं, अगदी आमच्या सरंजामाची फांदाफांदी करून जाम्हांस मोडावें, इनाम गांव देखील काढावे, असा प्रसंग दिवसेंदिवस दिसोन आला. जे समयीं तुम्हीं जें सांगितले तें तें आम्ही ऐकतच गेलो. आतांही तुमच्या वचनाव्यतिरिक्त आहों असे नाहीं. जे वेळेस आज्ञा कराल ते वेळेस दहा पंधरा हजार फौजेनिशी एक बाजूच तुमची सांभाळिली. तुम्हांस तो ईश्वरें दुसऱ्यांच्या फौजांच्या साह्याचा प्रसंग पडों दिल्लाच नाहीं. हा मुळक व हे सरदारी केवळ तुमचीच आहे. असें आजपर्यंत आम्ही जाणत होतों, आणि

आमचा निश्चय असा आहे की तुम्हां व्यतिरिक्त दुसऱ्या कोणास आप्त म्हणतों असें नाहीं. हा अर्थ आपणही पुरता ध्यानांत आणून, आमचे सरदारीचा जोड जैसा आहे तैसा राखून, कार्य आमच्या हातें घेणे, आणि जसा बंदोबस्त करावयाचा तसा करणें; परंतु मोडून अपेश न घेणें. ह्या कितेक गोष्टी बोलोन मनांतील संदेह काढावयास तेथें यावे असा निश्चय केला आहे. तेथें आल्यावरी, चार गोष्टी मनांत आहेत त्या बोलोन, आपल्या वडिलांनी दाली बांधिली, ते तुमची तुम्हांजवळी सोडून ठेवावी, आणि आपली आज्ञा घेऊन जे स्थळीं राहवयास सांगाल ते स्थळीं राहूं, अथवा तेंही अनुकूल न पडे, तरी आपली पत्रें घेऊन दस्तकें घेऊन महायात्रेस जाऊं, हाच विचार चित्तांत आणिला आहे. उत्तर पाठवावें. उत्तर आलें न आलें तरी एक वेळ दर्शनास येतों. येथें राहून चार लटकीं दुर्निमित्ये लोकांनी आपल्यास सांगावीं, आपल्या चित्तांत विक्षेप यावा यांत नफा काय आहे ! आणि दुसरे, अव्यवस्थित चित्त ज्यांचें त्यांसमीप मातबर मनुष्यांनीं राहूं नये. आपल्यास ईश्वरें सर्वांचे संरक्षण करावयाची शक्ति दिली आहे. तेथें आम्हीच जड होतों असे नाहीं. लोकांचे बोलें आम्हांस मोडावें हा धर्म नव्हे. ईश्वरें तुम्हांस बुद्ध संमत दिली आहे. परंतु आम्हांजवळ आपले विश्वासू ठेवून, शोध घेऊन मग जे करणें तें करावे. सारांश, आम्ही तुम्हांस सुटत नाहीं. वडिलांनी ओटीत घेतले, लेकांबरोबर वाढविले ते कैसें सुटेल ! याचा विचार ध्यानांत आणावा. तुमचें तुम्हांस संकट आहे. जे वेळेस तुम्हांस तैसा प्रसंग पडेल, ते वेळेस मालमुलूक जिवानिशा हजर होऊं हे खातरजमा असावा. आमचा कंटाळा जाहला असेल तर महायात्रेस वाटे लावावें हे उचित आहे. फार लिहावें तर आपणांस विषाद येईल. थोरांस उचित तें करावें. बहुत काय लिहिणें.' [इ. सं. पे. द. मा. पृ. १७६-१८१].

या पत्रावर तारीख नाहीं आणि हा तंट्या कसा उपस्थित झाला तें उलगडत नाहीं. तात्पर्यार्थ एक दिसतो तो असा की 'शाहूने पूर्वीची व्यवस्था आहे तशीच चालवावी,' ही जी आज्ञा केली ती पुढें जाचक होऊं लागली राज्यकारभारांत नवीन कामें उपस्थित झालीं, नवीन अडचणी आल्या, नवीन उपाय

योजने प्राप्त झाले. फौजा सरंजामदारांच्या हातांत, ते उत्पन्ने खाऊन फौजा योग्य ठेवितना, अर्थात् अन्य व्यवस्था करणे कारभार्यांस प्राप्त झाले. आपल्या व्यवस्थेत ढवळाढवळ केल्यापासून सरदारांस पेशव्यांची चीड आली, अशा स्थितीत राज्याचा कारभार चालावा कसा, आणि दररोज उपस्थित होणारी नवीन प्रकरणे विल्हेस लागावी कशी ! मराठाशाहीच्या मर्यादा वाढत जात होत्या, त्या मानाने उत्पन्न वाढत नव्हते, आणि उत्पन्नाशिवाय पेशव्यांस कारभार चालवितां येईना. हें या प्रकरणाचें बीज असून, हाच प्रकार इतर सरदारांचा होऊन, ते मनांतून हळू हळू पेशव्यांशी विरुद्ध होत चालले.

फत्तेसिंग भोसले ता. २० नोव्हेंबर स. १७६० रोजी मरण पावला; आणि त्याचा सरंजाम पुतण्या शहाजी भोसले याजकडे आला. शहाजीस फत्तेसिंगानें दत्तक घेतलें होतें. फत्तेसिंगबावा वारल्यावर त्रिबक हारे पटवर्धन शहाजी गजास बरोबर घेऊन पेशव्याकडे आला. अक्कलकोटच्या जहागिरीची ही भानगड पुढें दोन तीन वर्षे चालू होती. अक्कलकोटकरांकडे बाबूजी नायकाचे कर्ज येणे होते, त्यासाठी जहागिरीची वहिवाट आपल्या हाती असावी अशी नायकाची खटपट होती. ती मान्य न करितां पेशव्याने त्रिबक हराच्या सल्ल्याने जहागिरीचा सर्व अधिकार शहाजीस दिला. त्यामुळे नायकानें शहाजीच्या मुलखांत दंगा उसळून त्रास देण्यास आरंभ केला. फत्तेसिंगबावांस देवाज्ञा जाहल्यानंतर बाबूजी नाईक अक्कलकोटास जाऊन सर्व वित्त विषय होता तितका घेऊन शहाजीसह येथें (पटदुरास) आले, श्रीमंतांची भेट जाहली. तीस हजार मोहरा व जवाहीर अगदीं दिले. सर्व विप्र मंडळी आली आहे. गोपाळपंत आले लाहेत [ऐ. ले. सं. भा. १ ले. २६]. ' यवनानें अक्कलकोट परगणा मारून ताराज केला. शहाजी बाबांची खराबी झाली. चार महिने आबाजी नायकाबरोबर गेले, त्यानें पोटास देखील दिलें नाहीं [सदर ले. ३५ ता. २९ जून १७६१]. अशी धामधूम चालू असतांच पेशवा नानासा० मरण पावला.

वंशावळ. भोसले अक्कलकोटकर.

૪ માલોજી.

१ फत्तेसिंह १७०८-६०

| =राणोजी लोखंडे पाटील पारद.

२ शहाजी द० १७६०-८९.

१ फत्तेसिंह दुसरा १७८९ १८२२.

४ मालोजी १८२२-२८.

५ शहाजी दुसरा फत्तेसिंह

फत्तेसिंह

9626-46

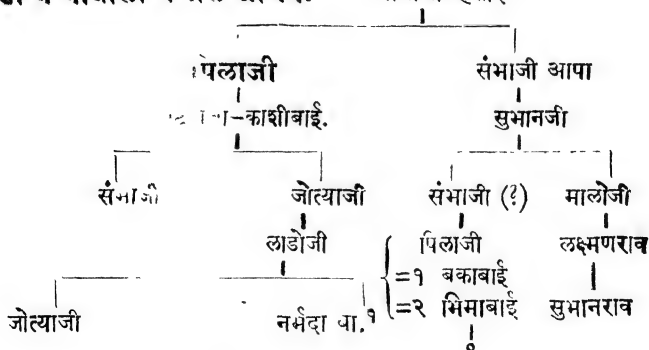
६ मालोजी दुसरा सुभानजी तुळजाजी.

33-376

७ शहाजी तिसरा १८३६-१६

८ फत्तेसिंह द० १८९६- चालू.

४. पिलाजी जाधव* - संपूर्ण अर्धे शतकपावेतो हरएक महत्वाच्या प्रसंगी मराठी राज्याची सेवा केलेला आणि शाहू छत्रपतीची समग्र कारकीर्द पाहिलेला असा पिलाजी जाधव हा एकच प्रमुख सरदार त्या वेळचा दिसतो. याचे घराण्यास वाघोली व वाडी गांव इनाम असल्यामुळे हल्ली त्यांची वाघोलीकर व वाडीकर अशी दोन पंक्ती आहेत. देवगिरीच्या जाधवांशी यांचा संबंध असला पाहिजे; परंतु त्या जाधवांची वंशावळ उपलब्ध नाही. पिलाजीची वंशावळ, वाडी व वाघोली येथील जाधव. चांगोजी-हंसाई

* टीप—इ. स. १८७०, द० माहिती, व २ ऐति० च० भाग ११२.
खं. ६ १९, ३४, ४९, २७०, २७१.

१. बडोद्याच महाराजांची चतुर्थ पत्नी.

२. विद्यमान : : गेल्या घराण्याचे कांहीं कागद खासगी छापले त्यांवरून ह : : वळ जुळविली आहे.

सन १७०७ त शाहू दक्षिणेत आला तेव्हां त्यास जी मंडळी सामील झाली त्यांत पिलाजी जाधव होता. चंद्रसेन जाधव बाळाजी विश्वनाथाचे पाठीस लागला, तेव्हां पिलाजी जाधव व यमाजी धुमाळ यांनीं चंद्रसेनाशीं लढून बाळाजीची सुटका केली. दमाजी थोरातानें दंगा चालविला, तेव्हां त्याचा पराभव करून त्यास पिलाजीनेच पकडून सातान्यास शाहूपुढें आणिलें. त्यावरून त्यास दिवें व नांदेड येथील इनाम शाहूने दिले. तेव्हांपासून पिलाजी सरंजामी सरदार बनला. बाळाजी विश्वनाथाबरोबर पिलाजी दिक्षीस गेला होता; आणि तेथून पुढें प्रत्येक महत्वाच्या मोहिमेंत तो हजर असे. सन १७२४ त निजामाच्या औरंगाबादेकडील प्रदेशावर पिलाजीने मराठ्यांचा अंमल बसविला. निजामुल्मुल्कशींही त्यानें राजकारण बांधिले होतें, आणि निजामाकडून त्यास इनाम गांवही मिळाले आहेत. नानासाहेब पेशव्याने तर त्यास बहुतेक निजामावर देखरेख ठेवण्याचीच कामगिरी दिली होती.

सन १७२८ त माळव्यावर चिमाजी आपाने स्वारी केली तेव्हां त्याजबरोबर पिलाजी जाधव होता, आणि तेव्हांपासून दयावहादर व महंमद बंगश यांजबरोबरील युद्धांत व बाजीरावानें छत्रसालास मदत करण्याकरितां बुंदेलखंडावर स्वारी केली त्यांत पिलाजी जाधव हजर होता. बाजीरावास आंशी प्रांत मिळाला, तेव्हां पिलाजीसही तिकडे पांच गांव इनाम मिळाले. पुढे कांही दिवस बाजीरावाशीं पिलाजीचा बेबनाव झाला होता, (खं. ६-४९ व श.) बाजीरावाचे व पिलाजीचे वारंवार खटके उडत. स. १७२४ च्या एका पत्रांत बाजीराव लिहतो. ' तुम्ही लोकांस निरोप देतां म्हणून ऐकले. त्या तुमचे लोक गेलियावर लष्कर वैसे राहेल ? यांत लष्करास निरोप द्यावा ऐसे तुमचे सभ्यतांचे चित्तास आडे असेल तरी आम्ही आलियावर मल्लागार्थींचा वाट काढून निरोप द्यावयाचा; त्यास, ते उठण्यांत विचारास येईल लष्करचा ग. ते करणें. आम्ही आपले वाईट बुद्धीने यास भटका करूं नये तें वे. तुम्ही तरी सोरे विबा. चित्तांत आणून पा. हाई ने कगवें. हीं तरी होऊ. उपाय यत्नास करूं नये. परारम राहे तें

करावें. एक चुकले तरी दुसरियानें सावरावें. यांत जें तुम्हास योग्य तें कराल. सर्व लष्करचा ओढा तुम्हांसच ओढणें लागेल, छ ४ जिल्काद.' (६-१९) जंजिरा, दिल्ली, वसई वगैरे मोहिमांत पिलाजी हजर होता. त्यानें लिहिलेली वसईची हकीकत वाचण्यालायक आहे (इ. सं. ऐ. च. पृ. ७२). नादीरशहा गेल्यावर मराठ्यांची फौज बुंदेलखंडांत बंदोबस्तास गेली, तिजवर पिलाजीचा मुलगा सटवोजो व व्यंकटराव घोरपडे हे सरदार होते. (व्यंकटरावाचीं दोन पत्रे, स. १७३९ डिसेंबरची, वा. वि. जोशी, सातारा यांजकडून).

पिलाजी जाधवाचे घरण्यांतील एक मुलगा बडोद्याचे माजी महाराज गणपतराव गायकवाड यांस स. १८५० साली देण्यांत आली, त्या संबंधाने जाधवांचे वंशज बडोद्यास आले, त्यांस हल्लीं तेथे नेमणूक आहे. पिलाजी जाधवास नानासाहेबाने लिहिलेली कित्येक असल पत्रे या वंशजांकडून लेखकास मिळाली असून, त्यांवरून नानासाहेबाच्या उद्योगावर कांही ज्यास्त प्रकाश पडतो. यांपैकी कांही पत्रें पुढें यथास्थळीं देण्यांत येतील. एक पत्र चिमाजी आपाम ऑक्टोबर ३ स. १७२८ चें असून बाकीची १८ पत्रे २३ ऑक्टोबर १७४६ ते १५ एप्रिल १७४७ च्या दरम्यानची आहेत. वसईची मोहीम जरी स १७३९ त झाली तरी तिकडील प्रदेशांत बंदोबस्त व व्यवस्था होण्यांत बराच काळ गेला. या कामगिरीवर पाच सात वर्षे पिलाजी वसईकडे असून जव्हार वगैरे उत्तर कोकणांतील प्रदेश जिंकण्याचे काम करीत होता. पेशवा पिलाजीस लिहितो. 'किल्ले रतनगडकर रायकुवरबाई इणें शिक्क्यांचे लोक घेऊन विक्रम-पतंगराव जव्हारकर याजवर जावें ऐसे वर्तमान आलें, त्यास हरप्रकारे शिक्क्यांची गुंज मोडे, ते उपद्रव्याप न करीत, ते गोष्ट विचारें करून केलीच पाहिजे. तुम्ही जवळ आहां, या गंष्टीचा शोध करणे. कोणही लबाडी करीत असतील त्यास बरे वजेने धमक देऊन धमकेनेच वारा पाणी होत, मनसुबा सिद्धीते न जाई तें करणे, व तुम्ही राणीची राजकारण करून विचारें आपले लगामी लावून घेणे, (२३ ऑक्टोबर १७४६) नंतर ता. २१ नोव्हेंबरच्या पत्रांत पिलाजीचा कांही नाजूक मनसुबा वडवून आणल्याचा उल्लेख आहे. त्या पुढच्या डिसेंबरांत सदा-

शिवरावाची रवानगी पेशव्यानें कर्नाटकांत केली, तेव्हां प्रथम पिलाजीस बरोबर जाण्याची ताकीद केली; परंतु पिलाजीस जातां आलें नाहीं. पोर्तुगीजांनी रेडी घेतल्यामुळे त्यांचा बंदोबस्त करण्याची सूचना नानासा० नें पिलाजीस ९ डिसेंबरच्या पत्रांत केली आणि त्यास वसईच्याच बंदोबस्तास पाठविले. 'तुम्हांसारखे सलाबतीचे सरदार असल्याने गनीम येऊं पावणार नाहीं. आला तरी तुम्ही सर्व प्रकारें तर्तूद व मर्दुमकी करून नामोहरम कराव्हे निशा आहे. तरी तुम्ही वसईस जाऊन वज्रयोगिनीस राहवें. जागा लागू भाग राव पाहून शंकराजी पंतास सांगून बंदोबस्त लढाईचा करावा. आरमार जवळच ठेवावें. म्हणजे अर्नीळ्यांत लोक उत्तम राहतील. चांगले लोक असल्यावर काय चिंता आहे. सारांश, तुम्ही सर्व घावदाव मनांत आणून बंदोबस्त करविणे.'

या पत्रांतील व दुसऱ्या अशाच अनेक उडत्या उल्लेखांवरून स्पष्ट दिसते की चिमाजी आपाने वसई काबीज केली तरी कैक वर्षेपर्यंत त्या प्रदेशाचा बंदोबस्त झाला नव्हता. पोर्तुगीझ फिरून अचानक येऊन केलेला उद्योग फुकट घालवितील म्हणून नानासाहेबानें पांच सात वर्षेपावेतो या भरंवशाच्या सरदारास जव्हार वसईकडे ठेवून दिले होते. जव्हारचे राजकारण जोरांत होते (ना. रो. १-१२-१५). जानेवारी ता. २२ सन १७४७ च्या पत्रांत जव्हारकराचे पारिपत्य करण्याचा मजकूर असून वसईसंबंधाने पाण्यांतील गनिमाबद्दल सावधगिरी ठेवण्याविषयीं नानाने पिलाजीस इशारा दिला आहे. त्याच महिन्यांत पिलाजी आजारी पडून वाघोलीस आला, तेव्हां प्रकृतीची काळजी घेण्याबद्दल नानाने खालील कळकळीचें पत्र पिलाजीस लिहिलें.

' राजश्री पिलाजी जाधव गोसावी यांस अखंडितलक्ष्मी आलंकृत राजमान्य स्नो बाळाजां वाजीराव प्रधान आशीर्वाद. मुासबांअंबैन मया व अलफ. तुम्हीं पत्र पाठविलें ते प्रविष्ट जाहलें. डोई तिडकूं लागली, जखमांचें अंग तिडकतें, सीत ज्वरही येतो, यास्तव वाघोलीस याययाचा विचार केला, वाघोलीस आलों, म्हणोन लिहिलें तें कळले. ऐशियास तुम्हां वाघोलीस आलां, उत्तम केले, मुमचें शरीर अशक्त जाहलें आहे, प्रस्तुत अनारोग्यताही प्राप्त झाली आहे.

तरी औषध उपाय उत्तम प्रकारें करणें; पथ्य करीत जाणें. पाहिले शरीर-दृढतेचा विचार आतां चित्तांत आणून औषध उपाय करावयास अथवा पथ्यपाणी घ्यावयास रेटरेट करून शरीरास अधिक दुरुगणे करून घ्याल. तरी पाहिल्या कटाक्षाचें लक्ष या वयांत शरीरास आणून उपाय करून घ्यावयास आळस न करणें. तुम्हांस तेथे वडील कोणी सागावयास म्हणावे तरी तुम्हांच वडील, यास्तव शरीराची जतन करून पूर्ववत् प्रमाणे दृढीकरणता कटाक्षाची होऊन आरोग्य होय तो विचार करणे. वारंवार आरोग्यतेचे व भावनेचे वर्तमान लिहीत जाणे. रा. सटवोजी जाधव यास फौजेत रवाना केलें म्हणून तरा त्यास फौजेत रवाना केलें. उत्तम केले. परंतु या दिवसांत गर्नामाची हालचाल माफीकच आहे. दुसरें, या दिवसांत त्यानी तुम्हांजवळच असांलें पाहिजे. तरी त्यांस पत्र पाठवून माघारे आपलेजवळ आणणे; आणि फौजेत राजश्री जोत्याजी जाधव अथवा सुभानजी जाधव याजबराबर बाबूराव यास देऊन पाठविणें. तेथे राहतील. पथ्य करून वोखद घ्यावयास आळस कराल तर आण असे. वरकड फौज वसईस ठेवून सटवोजी जाधवास बोलावणे.'

सुरतेच्या मोगल अधिकाऱ्यांचें एक जहाज मराठ्यांच्या आरमाराने वसई-जवळ पकडून ठेविलें, तें सोडून देण्याविषयी सुरतच्या अधिकाऱ्यानें पिलाजीस विनंति केली. तें विनंतिपत्र पेशव्यांकडे पाठवून जहाज सोडून देण्याविषयी पिलाजीनें परवानगी विचारिली, त्यावर नानासाहेबानें लिहिलेला जबाब मोठ्या धूर्ततेचा आहे. ' त्या गलबतास आठ महिन्यांचा कौल दिल्ला, त्याप्रमाणें मुदत होऊन गेली, उपरांत गलबत दस्त केले. त्यास बंदरचा शिरस्ता ऐसा आहे, त्यांत त्यांनी रदबदल करावी ऐसें नाही. सुरतकरांनी तह करून अमल दिल्लें म्हणजे मग जहाज पुढे कशास धरतील ! त्याने रुजू व्हावे उचित असे. ' सर्वत्र मराठशाहीची सत्ता बसविण्याचा नानासाहेबाचा उद्देश यांत व्यक्त होतो.

पेशव्याचा पिलाजीशीं केवढा घोरोबा होता हें तीं पत्रे वाचलीं असतां चांगले कळून येतें. प्रथम चिमाजीचा व पुढें नानासा० चा पिलाजीशीं मोठा लोभ असून नानासा० त्यास काका असें म्हणे. पिलाजीस पोटशुळाची व्यथा

असून त्याच कारणाने तो वाघोली येथे ३.७.१७५१ रोजी मरण पावला, तेव्हां नानासा० समाचारासाठी वाघोलीस गेला होता. त्याचा मुलगा सटवोजी व पुतण्या सुभानजी बापासारखेच पराक्रमी असून, सटवोजीने जुलत भावास पान-पतावरून लिहिलेली पत्रे वाचण्यालायक आहेत (६.४०४, ४०६, ४०९). पिलाजी जाधव, शिंदे होळकरांहून जुना व पेशव्यांच्या विरुद्ध पक्षांत कधी सामील होणारा नसतां, इतरांच्या मानानें तो मागें कां पडला ते समजत नाही. बाजीरावाचा उपलब्ध तसंबार वाघोलीच्या घराण्यांत सांपडलेली आहे.

५. शंभुसिंग जाधव मालेगांवकर.-धनाजीस दोन बायका असून पहिलीचा मुलगा संताजी, व दुसरीचे मुलगे दोन, चंद्रसेन व शंभुसिंग. संताजीचे व धनाजीचें पटत नव्हते म्हणून त्यानें त्यास बोरगांव पाडळी (साताऱ्या नजीक) वगैरे ठिकाणचे वडिलार्जित उत्पन्न सांभाळण्यासाठी ठेवून दिलें होते. संताजी स्वभावानें तामसी असून स्वतंत्र राहूं इच्छित होता. धनाजीच्या मृत्यूनंतर शाहूनें हीच व्यवस्था कायम ठेवून चंद्रसेनास सेनापतीची वस्त्रें बिली; आणि शंभुसिंगास त्याचे हाताखाली मुतालिक नेमिले. चंद्रसेनास कोणत्याही उपायानें मिळवून घ्यावे अशी शाहूची मोठी इच्छा होती; पण तो उघडपणें शत्रूकडे गेल्यावर होनोपंत बरेकर, नारोराम मंत्री, जीवनराम सुमंत, आनंदराव रघुनाथ वगैरे मंडळी आरंभी चंद्रसेनाकडे होती, त्यांस शाहूनें हक्क हक्क फोडून आपल्या बाजूस आणिलें; आणि त्या सर्वांस कांहीं नवीन सरंजाम करून दिले. चंद्रसेनाचें सेनापतिपद काढून तें कांहीं दिवस शाहूनें संताजीस दिलें; [जाधव बरा. कै. दळवीकृत]. ते पुनः त्याजकडून कां काढण्यांत आले तें समजत नाहीं. चंद्रसेनाचा भाऊ शंभुसिंग भावाबरोबर निघून गेला होता, त्यास परत आणण्याचा शाहूचा प्रयत्न प्रतिनिधीमार्फत एकसारखा चालू होता. बरेच वर्षे दोघे भाऊ एक विचाराने चालत होते. परंतु पुढें त्यांजमध्ये वितुष्ट येऊन चंद्रसेन आपणास कैद करणार असें वर्तमान समजल्यावर शंभुसिंग पळून शाहूकडे आला. त्या वेळीं शाहूनें त्यास लिहिलेली पत्रें १४ ऑक्टोबर १७२९ व ५ जानेवारी १७३०चीं शा० रोजनिशीन आहेत [पृ. १६-१७]. शाहूनें संभाजीवर

पन्हाळ्याकडे स्वारी पाठविली, तीत शंभुसिंगानें चांगली मदत केल्यावरून शाहूची मर्जी त्याजवर प्रसन्न झाली. पुढें संभाजीची व शाहूची भेट होऊन वारणेचा तह ठरला, त्या भेटींत शंभुसिंग दोघां राजबंधूंच्या मागें हत्तीवर खवासखान्यांत बसला होता. जंजिऱ्याचे सीदीवर प्रतिनिधीस शाहूनें पाठविले, त्याजबरोबर शंभुसिंग होता. स. १७३२ता. १७ नोव्हेंबर रोजी शाहूनें शंभुसिंगास माळेगांवच्या इनामाची सनद करून दिली. हा गांव अद्यापि त्या घराण्याकडे चालत आहे. स. १७३९ च्या कर्नाटक स्वारींत फत्तेसिंग भोसल्याबरोबर शंभुसिंग होता. या स्वारीत चंद्रसेन विरुद्ध पक्षाबरोबर होता. तथापि त्याने कांही विशेष पराक्रम केल्याचें आढळत नाहीं. शंभुसिंग स. १७९० त वारला. पश्चात् त्याचा मुलगा अमरासिंग बाबासाहेब यानें माळेगांवास राहून दौलतीचा कारभार करून घराण्याचा लौकिक कायम राखिला. कवि मोरोपंतास अमरासिंगानें आपल्याबरोबर काशीयात्रेस नेलें होतें. बारामती येथें मोरोपंताच्या व अमरासिंगाच्या भेटी बरेचेंच होत असत. अमरासिंग स. १८१७ त वारला. वंशावळ.

[दळवीकृत कैफीयतींतून] धनाजी जाधव जयसिंहराव.

संताजी ऊ. मुजनसिंह	चंद्रसेन सृ. १७५१	शंभुसिंग सृ. १७९०
धनसिंग. याचा वंश	रामचंद्र, १७६९ त	अमरासिंग सृ. १८१७
बोरगांवास आहे.	निजामाकडून मारला गेला.	रत्नसिंह सृ. १८७६
	खाशेराव.	अमरासिंह सृ. १८७८
	टिपूबरोबरच्या लढाईत	शंभुसिंह द० स. १८८१
	मृत्यु १७९१. उत्पन्न खालसा.	हयात.

६. नागपुरकर भोसले^१.—मूळ पुरुष मुधाजी शिवाजी महाराजाजवळ शिलेदार होता. त्याच्या सात पुत्रांपैकीं बापूजी, साबाजी व परसोजी हे विशेष प्रसिद्धीस आले, आणि त्यांरा शिवाजीने इनामें करून दिलीं. संभाजीने त्यांस सोयराबाईस सामील असल्याच्या संशयावरून नोकरींतून दूर केलें. पुढें

टीपः—१ आधार ना. भो. ब., मराठ्यांचा दरास, इ०

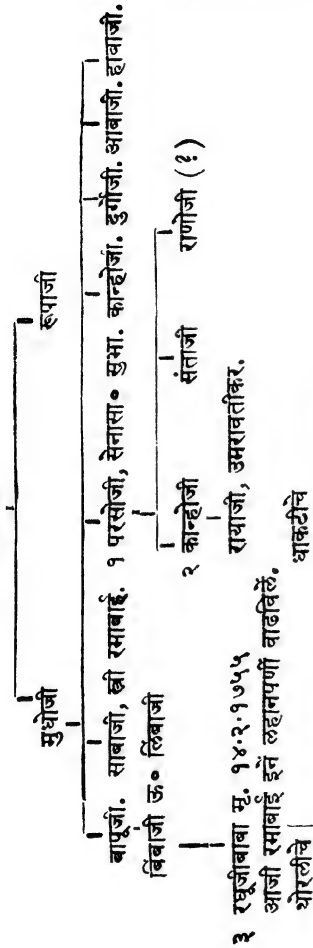
परसोजी खानदेशांत जाऊन पुंडावा करूं लागला राजारामानें त्याचा पराक्रम ओळखून न्यास सेनासाहेब गुभा हे पद दिले शाहू सुद्धन दक्षिणेंत येत असातां परसोजी त्यास वऱ्हाणपुराजवळ सामील झाला, आणि शाहूस राज्य-पद मिळवत्यावर त्याने परसोजीचे सेनासाहेब गुभा हे पद त्याजकडे कायम करून, जरीपटका, गाहेब-नौबत व शिकेकटार देऊन वऱ्हाणांत मुलखगिरीवर रवाना केले. तिकडे त्याने गोडवण, देवगड, चांदा व वऱ्हाड या प्रांतीं अंमल बसवित्या स १७०९ त परसोजी मरण पावल्यावर त्याचे पद मुलगा कान्होजी यास मिळाले. कान्होजीने अठरा वर्षे कागभार करून शाहूची मर्जी संपादिली. कान्होजीचे बंधु संताजी व राणोजी बाळाजी दि० बरोबर दिल्लीचे स्वारीत होते. पुढें भोसले बंधूंत वितुष्ट पडून शाहूस त्याची तडजोड करावी लागली. ' राणोजी व कान्होजी उभयतांचे समाधान करून सरंजामाची वांटणी करून दिली आहे. मसूरचे मुकामी सरंजाम बाळाजी प्रधानाचे विद्यमानें करार करून दिला, त्यापैकी दोन ताक्षिमा कान्होजी, व एक तक्षीम राणोजी व रघूजी यांसी. हल्ली पराभव संवत्सरी (स. १२६-२७), स्वामींनीं सरंजाम दिला, त्यापैकी तीन ताक्षिमा कान्होजी भोसले, व बाकी चौथी तक्षीम राणोजी व रघूजी, येणेप्रमाणें वांटणी करून तुम्हास (म्ह० राणोजीस) व रघूजीस कान्होजी बरोबर दिले आहे. तुम्हीं मान्य करून स्वामींच्या पायांची क्षपथ केलीत. या उपरी कान्होजीचे विचारे वर्तणूक करणें. सर्वांनीं एक विचारें स्वामिकार्य करणे.' [इ. सं. पे. द. मा. पृ. १८५ व शा. म. रो. १६३, ता. २७.४.१७२७]. स. १७२८ चीं कान्होजीच्या नांवची आज्ञापत्रें असून [६.६.०२, ०३], त्यानंतरचीं आढळत नाहींत, यावरून स. १७२९ च्या सुमारास शाहून कान्होजीस अधिकाराहून काढिले असे दिसतें. ता. ११.२.१७२९ रोजीं कान्होजीच्या कारभारांत दखल न करण्याबद्दल शाहूने बार्जारावास आज्ञा केली आहे [शा. म. रो. ४१].

बापूजीचा नातू रघूजी हूड व पराक्रमी असून कान्होजीबरोबर मुलखगिरी-वर होता. त्यास दत्तक घ्यावा अशी कान्होजीची इच्छा होती, परंतु कान्हो-

जीस मुलगा झाल्यावर उभयतांचें वैमनस्य आलें. गोंड राजांना कान्होजीनें कबज्यांत आणिलें होतें, त्यांजकडे संधान ठेवून रघूजीनें कान्होजीविरुद्ध खटपट केली, त्यामुळेही उभयतांचे विदुष्ट आले असले. एवढें खरे कीं रघूजीनें साताऱ्यास येऊन रामाजी नारायण कोल्हाटकराचे शिफारसीने शाहूची मर्जी प्रसन्न करून घेतली. रघूजीची बायको राणी सगुणाबाईची चुलत बहीण होती. रघूजीने कान्होजीस पकडून साताऱ्यास आणिलें, तेथे तो बरींच वर्षे कैदेत राहून तेथेच मरण पावला. कान्होजीचे कवित्यांस रघूजी त्रास देऊं लागला, तेव्हां शाहूनें रघूजीचा निषेध केलेला आहे [ता. २०-११-१७३४ शा.म.शे २२२].

शाहूने रघूजीस वऱ्हाडांत रवाना केले, तेव्हां त्याजबरोबर कोन्हेरराम मुजुमदार, भास्करराम बक्षी, शंकराजी रखमाजी पोतनांस, महादाजीपंत प्रभु फडणीस, रखमाजी गणेश चिटणीस, इत्यादि मंडळी शाहूनें नेमून पाठविली. त्यांच्या साहाय्याने रघूजीनें पूर्वेकडील प्रदेशांत विलक्षण पराक्रम केले, त्यांचें वर्णन पूर्वी आलेच आहे. या घराण्याची वंशावळ पुढील पानावर देण्यांत येत आहे.

परसोजी
चिबाजी

*मुधोजी सेनाखु० बिबाजी *४ जानोजी, से० सा० मु०. साबाजी. वांकाबाई [नां. भो. ब. पृ. ७९.]
मृ० १९.५.१७८८. मृ. जून १७८७. मृ. २९.४.१७७१. मृ. २६.१.१७७५.
चिमा, कमळजा. उमाबाई, आनंदी० ससुणाबाई, (बायको साबाजीची).

५ रघूजी द. दि. खंडूजी चिमणाबापू. व्यंकाजी मन्या बापू. बाळाबाई, ठळूबाई. क्षिणारबाई.
सेनाधुरंधर मं. जुलै १८११ ५ रघूजी द. ऊ. बापूसा० मृ. २२.३.१८१६
७ मुधोजी आपासा० ६ परसोजी बाबासा० खून २.२.१८१७

७. धार देवासचे पवार. वंशावळ. साबाजी [मावजीकृत कैफीमतीतून पृ. ६९-७९].

कृष्णजी.

* हे तिघे बंधु शिवाजीजवळ होते.

शिवाजीने विश्वासराव हा क्तिाव

दिला तो वडील घराण्याकडे चालला.

* बुबाजी 'विश्वासराव'. * रायाजी अ. राणेजी. * केरोजी, नगरदेवळेकर.

वाघाळेकर.

धिराजी [मोगलाईत गेला].

संभाजी.

काळेजी वि०

कृष्णजी वि०

तुकोजी.

देवासपाती १

जिवाजी.

देवासपाती २

मानाजी १ उदाजी.

२ आनंदराव.

१७२९-३६

जगदेवराव.

बुबाजी वि० बाजीरावाबरोबर माळव्यांत.

यादवराव. मैनाजी. गोविंदराव. दारकोजी चंद्रराव. शंकावंतराव. रायाजी

१७३६-६१

साबदराव वि०. राणेजी. कृष्णजी चंद्रराव.

मल्हारराव. आनंदराव ४ खंडेराव. मल्हारराव. विठ्ठलराव.

मृ. १८०२

१७६१-८०

राजसबाई

द. देवास

बुबाजी विश्वासराव

५ आनंदराव दुसरा. बळवंतराव हुसुमंतराव. गोविंद. दारकोजी.

मैनाबाई

१७८०-१८०५

अवधूतराव.

माधवराव

आनंदराव

केसवराव.

४ गोविंदराव गायकवाडांचा

जावई.

५ दुसरे आनंदराव धारवे, मृ. १८०५. छो भैनाबाई.	१ तुकोजी-देवासपाती १ १७२८-५३	१ जिवाजी, देवासपाती २ १७२८-७५
६ रामचंद्रराव औरस ७ रामचंद्रराव दुसरे द. मृ. १८०८ मृ. १९०१-१८३३	२ कृष्णाजी द. १७५३-८९	२ आनंदराव २ सदाशिव १७७५-९०
८ यशवंतराव दुसरे द. मृ. १०५५-१८५७	३ तुकोजी १७८९-१८२७	३ हैबतराव ३ रुक्मांगद
९ आनंदराव तिसरे द. मृ. १५७०-१८९८	४ रुक्मांगद १८२७-६० ४ आनंदराव १८१७-४०. १७९०-१८१७	
	५ कृष्णाजी १८६०-९९ ५ हैबतराव १८४०-६४	
	६ तुकोजी १८९९—	
१० उदाजीराव द. १४७०-१८९८	६ नारायण (१८६४-९२ जिवाजी ७ विक्रमसिंह ७ मल्हाराव द० १८९२— मल्हाराव द० सदाशिव यशवंतराव	

पवारांचें हें घराणें महाराष्ट्रांत फार पुरातन, अतिविस्तृत व विख्यात आहे. हे मूळचे मुपे पेठ्यांतील क्रित्येक गांवचे पाटील शहाजीच्या जहागिरींत नांदत असतां शिवाजीजवळ काम करून उदयास आले. ह्यांच्या क्रित्येक घराण्यांच्या हकीकती मावजींचे कैफियतींत उपलब्ध झाल्या तेवढ्याच येथें दाखविल्या आहेत. तथापि ह्यांचीं अनेक घराणीं माळवा व महाराष्ट्र वगैरे प्रांतांत कालमानानुसार गुजराण करीत आहेत. येथे तीनच घराणीं दाखविली आहेत उदाजीचा बाप संभाजी

यानें जिंजीच्या वेढ्यांत पराक्रम केल्यावरून त्यास रामचंद्रपंत अमात्याने योग्यतेस चढविलें. पुढें उदाजी व त्याचे बंधु शाहूपाशीं उदयास आले. केरूजी, कृष्णाजी, व संभाजी पवार यांचे उल्लेख शा. म. रो. ले. ९,४३, ६५ येथे आहेत.

८. बारामतीकर जोशी.—हे मूळचे कोकणांत वे. र्श्या गांवा राहणारे. त्यांच्या पैकीं केशव नाईक नांवाचा एक पुरुष काशीस जाऊन सावकारी करूं लागला. हा बहुधा शिवाजीचा समकालीन असावा. केशव नायकास सदाशिव, कृष्ण व अंतोबा असे तीन पुत्र. पैकीं कृष्णाजी नाईक शाहूबरोबर दक्षिणेंत आला. साताऱ्यास येऊन राज्य मिळेपर्यंत शाहूस पैसा लागला तो नायकांनी पुरविला, म्हणून शाहूचा त्यांजवर लोभ जडून त्यानें नायकांस उदयास आणण्याची खटपट केली. सदाशिव नाईकही सावकारीत हुशार म्हणून गणला जात असे. त्यांच्या पेढ्या सर्व मोठमोठ्या ठिकाणी देशभर होत्या. महादबा उर्फ बाबूची नाईक हा जरी पेशव्यांचे स्पर्धेमुळे प्रसिद्धीस आला, तरी या घराण्यांतील पुरुष बहुधा उद्योगी, बुद्धिमान व साहसी होते. कृष्णाजी नायकास शनिवार पेठेची चौधरी अंमलदारी होती. कृष्णाजीचा मुलगा विश्वनाथ साताऱ्यास सावकारी करी आणि दुसरा मुलगा नारायणराव नाग-पुरच्या भोसल्यांकडे दिवाणगिरीवर असून लढाईत मृत्यु पावला. नारायण-रावाचा मुलगा कृष्णराव उत्तरपेशवाईत प्रसिद्ध असून साताऱ्यास नायकांचा वाढा आहे तो या कृष्णरावाने १७८५ त बांधिला. तो पेशव्यांकडून टिपूजवळ वकील होता. टिपूनें पेशव्यांची तसवीर पायखान्यांत टांगून ठेविली, त्या-संबंधाने टिपूस दिलेला रोख जबाब या कृष्णरावानें दिला, अशी आख्यायिका आहे. पेशवाई बुडाल्यावर तो महाराजाचा खासगी कारभारी होऊन स. १८२५ सुमारास मृत्यु पावला. याचे वंशज साताऱ्यास आहेत (हतवळणे, सातारा वर्णन, व रा. वा. वि. जोशी).

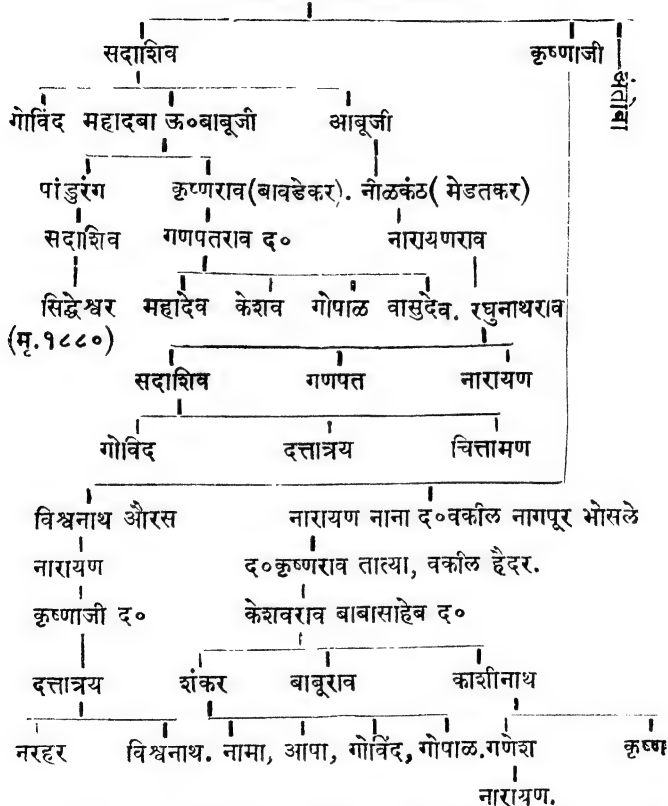
सदाशिव नाईक हा बारामतीकरांचा मूळ पुरुष समजला जातो. तो व त्याचे मुलगे सावकारीचा धंदा करीत असतां बाळाजी विश्वनाथानें आपली मुलगी भिऊबाई आबाजी नायकास दिली, त्यामुळे नायकांस विशेष पाठिंबा

मिळून त्यांना राज्याची कामे करण्यास संधि मिळाली. माळव्याचे कामगिरीवर असल्या वेळचे नाईक बंधूंचे पत्र उपलब्ध आहे, ते असे:—

‘ रा. तेजकर्ण व न्यहालकर्ण मंडलोई यांसी स्ने० बाबूजी व आबाजी नाईक नमस्कार. सु० सल्लास सल्लासीन मया व अलफ. साल गु० नारोशंकर याजकडे इंदूर होते त्यास नारोशंकराने तुम्हांस दिलगील केलें असें जाणोन सालम० परगणे इंदूर आम्ही आपल्याकडे मल्हारजी होळकर यांजकडून केले असे. तर आम्हीं केलें तें तुम्ही केलें ऐसें जाणून चित्तामध्ये दुजा भाव न धरणें.’ (रा. श्री. वि. आठल्ये यांजकडून). नाईक पेशव्यांचे कांहीं दिवस वितुष्ट पडलें त्याचा वृत्तान्त मागे ठिकठिकाणी आला आहे. स. १७४३ त बारामतीस जहागीर मिळवून नाईक तेथें वाढा बांधून राहूं लागले. स. १७५३त नाइकांनी पेशव्याशीं समेट केला. माधवराव पेशव्यास त्यांचें साह्य चांगले होतें. स. १७६२ त नायकानें चंद्रसेनाचा पुत्र रामचंद्र जाधव यास निजामाकडून फोडून पेशव्याचे बाजूस आणिले. (भा. व. १ प. या. २). माधवरावाचे मरणसमया बाबूजी नाईक त्याचे जवळ धेउरास होता. रघुनाथरावाची मुलगी दुर्गाबाई बाबूजीचा मुलगा पांडुरंगराव यास दिलेली असून हें लग्न ७.२.१७७३ रोजी झालें. परशुरामभाऊ पटवर्धनाची मुलगी बाबूजीच्या चवथ्या मुलास दिलेली असून, तो मुलगा लग्नाचे पंधरावे दिवशी वारला. याच विधवा मुली-मंबंधानें पुनर्विवाहाचा प्रश्न उपस्थित झाला होता. नारायणरावाचे खुनानंतर बाबूजी नायकानें रघुनाथरावाचा निषेध केला व त्याचा पक्ष स्वीकारिला नाही.

भट घराण्यांत पेशवेगिरी गेल्यापासून सुमारे सत्तर वर्षे मराठाशाहीच्या कारभारात वावरत असलेला असा बाबूजी ना० हा एकच पुरुष दिसतो. तो रसिक व गुणज्ञ होता. मोरोपंत कवीचा उद्योग प्रगट होण्यास बाबूजीचा आश्रय कारण झाला, एवढी एकच गोष्ट नायकांची राष्ट्रसेवा ध्यानांत ठेवण्यास पुरेशी आहे. बाबूजी ना० १७८० च्या सुमारास व त्याचा मुलगा पांडुरंगराव १७९४ साली वारला. ५ मीत या घराण्याची वाताहत झाली

वंशावळ, बारामतीकर जोशी.- सातारकर वंशजांनीं तपासून दिली आहे स. १९१८ पावेतों. [रा. वां. वि. जोशी सातारा यांजकडून].
केसोबा जोशी केळशीकर.

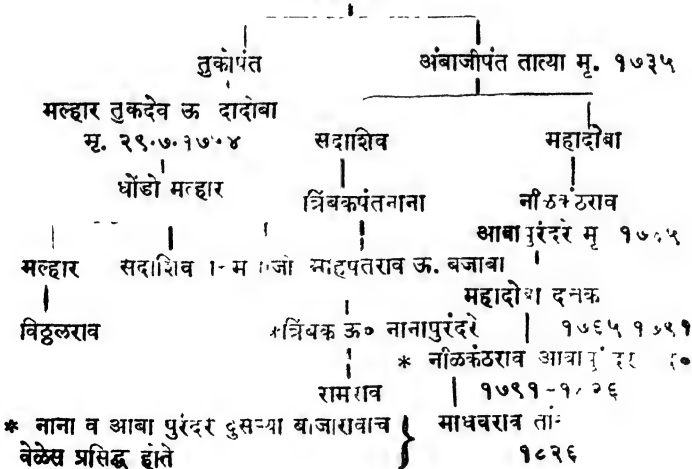

९. पुरंदरे.—कोंकणांतून वरघांटी आल्यावर ज्या पहिल्या घराण्याचा आश्रय पेशव्यांस मिळाला तें हें सासवडचे कुळकर्णी पुरंदर्यांचें घराणें होय. बाळाजीस पेशवाई मिळाली तेव्हां पुरंदर्यांस पेशव्यांचा दिवाणगिरी व हुजूरची

मुतालिकी मिळाली. शाहू महाराजांजवळ राहून हे पुरंदरे पेशव्यांचा कारभार करीत असत; आणि जरूरीप्रमाणें स्वारीतही त्यांजबरोबर जात हिशेबाचें व देण्याघेण्याचें कामही तेच पाहत. थोरल्या माधवराव पेशव्याने हे काम पुरंद-
न्यांकडून काढून नाना फडणिसास दिले. पेशवे पुरंदन्यांस चिरंजाय म्हणून लिहीत
आणि कुटुंबीयांप्रमाणे त्यांस वागवीत. पेशवे बाहेर स्वारीत असतां सर्व घडा-
मोडी उभयतांमध्यें पत्रव्यवहारानें चालत. रा. राजवाड्यांच्या ६ व्या खंडांत
पुरंदन्यांनी लिहिलेली एक रोजनिशी आरंभीच छापलेली असून, तिचीं
सर्व टांचणे उपलब्ध असतीं तर बाजीराव व नानासाहेब या दोन
कारकिर्दींचा समग्र इतिहास उपलब्ध झाला असता. बाळाजी पुणे प्रांताचा
सरसुभेदार असतां त्याचा व पुरंदन्यांचा स्नेह जमला असला पाहिजे. भारत-
वर्षांत शाहू महाराजांची वखर छापली आहे तीत खालील मजकूर आहे.
‘ सासवडास अंबाजीपंत पुरंदरे राहत होते. रोजगार-संपन्न, चार रुपये जवळ,
घरवाडा चांगला, शेतवाडी करून, कर्जवाम मिळेल ते ठेवून प्रंपच चांगल्या
रीतीनें करीत. त्यांचा वाडा थोर, शें पन्नास घोडे माणूस राही असा पाहून
बाळाजीपंत त्यांजकडे जाऊन उतरले ’ (पृ. ४८). अंबाजीपंताने बाळाजीस
कसकसें साह्य केलें त्याचा उल्लेख शा. ब. त ठिकठिकाणी आला आहे. अंबाजी-
पंत पुरंदरे स. १७३५ त काशीयात्रेस गेला, तेव्हां मुलगा व नातू लहान
असल्यामुळे त्यानें आपला पुतण्या मल्हार तुकदेव यास शाहू महाराजांकडून
मुतालिकी देवविली. अंबाजीपंत काशीयात्रा आटपून बाजीराव हिंदुस्थानचे
स्वारीत असतां तिकडेच त्यास येऊन मिळाला, आणि परत आल्यावर लवकरच
मरण पावला. अंबाजीचा वडील बंधु तुकोपंत याचा मुलगा मल्हार तुकदेव ऊर्फ
दादोबा हा अंबाजीबरोबर व त्याचे पश्चात् मुतालिकीचे कामावर शाहूजवळ
असे. त्यास शाहू महाराजांनी सन १७४१ त पारळीचा मान दिला.
दादोबाचा मुलगा धोंडोपंत ऊ० धोंडो मल्हार हा दिखीस वकील असून
त्याजकडून पेशव्यांस आलेलीं पत्रें पुष्कळ उपलब्ध आहेत. अंबाजीचा
मुलगा महादोबा हा दादोबानंतर नानासाहेबाबरोबर पुण्यास व स्वारीत असे,

आणि त्रिबक सदाशिव ऊ० नाना हा सातान्यास मुतालिकीवर राहून कामकाज पाही. शाहूच्या मृत्यूनंतर नानासाहेबाचे व पुरंदर्याचे पटले नाही. नानानें सदाशिवराव भाऊस कारभारावर घेतले, तेव्हां सन १७५० त महादाजी अंबाजी, व धोंडो मल्हार हे सवारम बापू बोर्कलच्या मसलतीने पेशव्यांवर रुमूब घरीं बसले, (खं. ६ पृ ६०). परंतु पुढे लवकरच स. १७५१ त त्यांची थोडी बहुत समजूत झाली. (सदर पृ ७१ व ८१). नानासाहेबानें पुरंदर्याची उत्पन्न काढून घेतली नाहीत. कांहां वर्षांनी निजामावरील स्वारींत महादोबानें पराक्रम केल्यामुळे त्याम नानासाहेबानें फौजेत सरदारी दिली; आणि नीळकंठ महादेव यास पुण्याचा सुभा सांगतला. महादोबा स. १७६० त मृत्यु पावला आणि नानासाहेबही पुढे ए. १० वर्षांनी वारल्यावर, महादोबाचा मुलगा नीळकंठ यानें माधवरावाबरोबर सातान्याम जाऊन स्वतःसाठी पूर्वीप्रमाणें पेशव्यांची दिवाणागरी व हुजूरची मुतालिकी मिळवली. नीळकंठ महादेव स १७६५ त मरण पावला. त्यानंतर कारभारांत नाना फडणास प्रमुख होऊन मुतालिकीचें प्रयोजन राहिले नाही. (मावजीकृत कैफीयती व यादा.)

त्रिबकपंत

* नाना व आबा पुरंदर दुसऱ्या बाजारावाच वेळेस प्रसिद्ध होते

१०. भगवंतराव अमात्य.—रामचंद्र नीलकंठामुलगे तीन, भगवंतराव क. बाजीराव, मोरेश्वर ऊ० आपाजीराव, व शिवरामपं., आणि मुलगी एक व्यंकूबाई. हीं मुलें त्यास उतार वयांत झालीं. भगवंतरावाचा जन्म माघ शु. १५ शके १५९८. (इ. सं. पे. द. मा. पृ. १). रामचंद्रपंत वारला (म. वि. पृ. ४८) तेव्हां भगवंतराव चळीस वर्षांचा असून तोच कोल्हापुरचे राज्यांत अमात्य झाला, परंतु ह्या घराण्यावर संभाजी व शाहू दोघांची इतरां असल्यामुळे, त्यांचे उद्योगास राष्ट्रांत अवकाश राहिला नाहीं. भगवंतराव तेजस्वी व बाणेदार होता. कोल्हापुरकर जिजाबाई लिहिते, 'तुम्हांसही रामचंद्रपंतानी सकलकलाविद्या-संपन्न केलें. त्यांमागे आपण प्रतिदिनीं पुराण-श्रवण, देवब्राह्मणांचे ठायी भक्ति धरिली. धर्मशास्त्र इत्यादि सर्वही नीति तुम्हांस करतलामल' (खं. ८-९९). भगवंतराव शाहूस बैतागून लिहितो, ' सेवकाचे चित्ताचा हेतु ऐसा आहे जे, साहेबांची सेवा करावी. वालवैपरीत्ये वडिलांचे हातून सेवेसी अंतर पडले. अलीकडे वडिलांप्रमाणे यथाकालानुसार सेवकानें या राज्यांत सेवा जीवाभ्य केली. परंतु. सार्थक नाहीं. दरबारी क्षुद्र माणसांचा पर्वकळ झाला आहे. यास्तव सेवकाचें मन उद्विग्न आहे. साहेबी दयांतःकरणें साभिमानपुरःसर बहुमानपूर्वक सेवकाचे हातून सेवा घेतली तरी हजीर आहे.' (भा. व. प. या. ५४). परंतु शाहूनें त्याजवर लोभ केला नाहीं. उदाजी चव्हाणास हाताशीं धरून संभाजीच्या तर्फेनें लढण्याची भगवंतरावानें शिकस्त केली, पण त्यास यश आलें नाहीं. आपल्या विरुद्ध हा खटपट करितो असें वाटून संभाजीने त्याचे गांव जप्त केले. या संबंधांत जिजाबाईशीं झालेला त्याचा पत्रव्यवहार स १७२८-३२ चे दरम्यानचा पाहण्यालायक आहे, (खं. ८, ९२-१३५) लेखांक ९९ चें द्वारकोजी यादवाचें पत्र भाषा, राज्यकारस्थान, राष्ट्रीय भावना इत्यादि कारणांनीं महत्वाचें आहे. आंगरे व सावंत यांच्या दरम्यान अमात्याचा प्रदेश असल्यामुळे त्यांच्याशीं याचे युद्ध-प्रसंग वारंवार होत. त्यांचा पुढे मल्लख झाला, त्याचे कागद (खं. ८-१५१) वाचले असतां, मराठे सरदारांची अंतर्वैमनस्ये कळून येतात. वारणेच्या तहाच्या प्रसंगीं आपली व्यवस्था लढण्यावरिती भगवंत-

व साताऱ्यास गेला, पण त्याची दाद लागली नाही. पुनः स. १७४० त तो संभाजीबरोबर साताऱ्यास गेला, तेथें शाहूनें दोघांची गोडी करून दिली, आणि अमात्याची व्यवस्था यथास्थित चालविण्याची संभाजीकडून शपथ घेविली. परंतु शिल्ल्या पराक्रमावर उत्पन्न खान्याची चटक महाराष्ट्र-मंडळास आगल्यामुळे, संभाजीच्या राज्यांत अमात्याची ढाळ शिजली नाही. तेव्हां तो वैतागून निजामाकडे जाण्याच्या बेतांत होता (खं. ८ ले. १७२-१८२). त्याकाळांत अंतर्काळीं रामराजास आणण्याकरितां शाहूस भगवंतरावाची जरूर आली आणि रामराजा गादीवर आल्यावर सातारचें अमात्य-पद त्यास मिळाले. तथापि पेशव्यांनीं सर्व आटोप केल्यामुळे भगवंतरावाचा उत्कर्ष झाला नाही, याची हकीकत मागें ठिकठिकाणीं आलीच आहे. (म. वि. २ पृ. २३९). शावळ (म. रि. पू. पृ. ७०७, व अमात्यांचें वंशवृत्त.)

रामचंद्र नीळकंठ

भगवंतराव १७१८-५५.

। ल. व्यंकूबाई निळोपंत पिंगळे.
कृष्णराव १७५०-६१.

। सुबराव १७६१-१८१०.

। मोरेश्वर. ५ रामचंद्र द०

। १८१३-२६ १८११-१३

। गोविंदराव १-२६-३४

। रघुनाथ द० १८३५-४५

। रामराव द० १८४७-४९

। मोरेश्वर द० १८५०-६७

। भाधवराव द० १८६८- चाल्.

। परशुरामराव

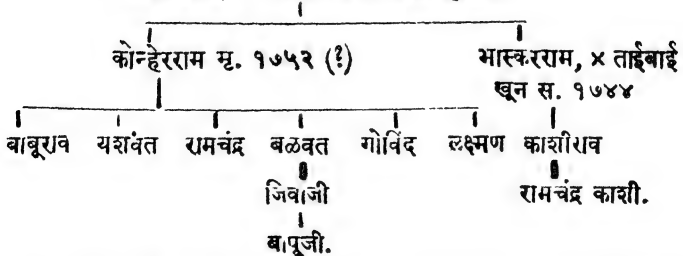
भगवंतराव स. १७५५ त पुण्यास मरण पावला. त्याचा मुलगा कृष्णराव यास कोल्हापुरचें अमात्यपद स. १७५० त मिळालें, तें अद्यापि त्याचे वंशाकडे चालत आहे. भगवंतरावाची बायको व्यंकूबाई हुशार असून तिनें अनेक खटपटी करून पुष्कळ वर्षे जहागिरीचा बचाव चागला केला. घराण्याचें वंशवृत्त छापलेलें आहे.

११. कोल्हटकर.-रत्नागिरिजवळ नेवरे येथे रामाजी नारायण कोल्हटकर नांवाचा एक कर्मामेष्ठ ब्राम्हण राहत असे त्यानें वाई प्रांतात पाडवगड येथे वतन संभादन केल. पाडवगडाहून नेवऱ्या येथे त्याची वाट कोयना काठानें

दक्षिणेस बाह्यवगडावेतों जाऊन तेथून पश्चिमेस विपळगावर उतरत असे. बाहिरवगडाचे खालीं बापूजी, साबाजी व परसोजी हे भोसले बंधू राहत असून,

त्यांच्या घरीं रामाजीपंताचा मुकाम होऊन उभयतांचा परिचय जडला. एकदां जंजिरेकर हबशानें बहिरवगडावर स्वागी करून भोसल्यांस कुटुंबसह पकडून जंजिऱ्यावर नेऊन ठेविलें; तेव्हां त्यांजबद्दल तीन हजार रुपये दंड रामाजीपंतानें पदरचा भरून भोसल्यांची सुटका केली. त्यावरून भोसल्यांनीं आपलें उपाध्येपण रामाजीपंताचे वंशास कायमचें लिहून दिले. रामाजीपंताचा प्रवेश शाहूकडे होता आणि त्याचे मार्फत भोसले बंधु शाहूस मिळाले. विठ्ठल कान्होठेसर म्हणून शाहूच्या लोभातला एक गृहस्थ सातान्यास होता, त्यास शाहूनें बाकनिशी दिली (वा. इ. वृ. १८३५ ले. ८२), आणि विठ्ठलपंताचा एक मुलगी शाहूच्याजवळ वाढलेली होती, तिचा विवाह शाहूनें रामाजीपंताचा मुलगा कोन्हेरराम याजबरोबर करून दिला. येणें करून शाहूचा लोभ कोन्हेररामावर विशेष जडला. पुढें रघूजी भोसल्यास शाहूनें सेनासा० सुभा पद दिलें तेव्हां त्याची मुजुमदारी त्यानें कोन्हेररामास दिला, आणि त्यास वऱ्हाडांत पाठवून त्यांजकडून कान्होजीस पकडून सातान्यास आणिलें. पुढें भास्कररामास भोसल्यांची बक्षीगिरी शाहूने देवविली. या दोघां कोल्हटकर बंधूंच्या साह्यानेच रघूजीनें पुढें बंगाल-पावेतों प्रदेश काबीज करून अनेक पराक्रम गाजविले. भोसल्यांचें राज्य असे—पर्यंत नागपुरास कोल्हटकरांचाही लौकिक होता.^१

वंशावळ, रामाजी नारायण कोल्हटकर.

१२. दिल्लीचे वकील हिं.गे. स्वराज्यांत वर्तू वास अवकाश मिळाला

१ टीप—आधार, का. सं. ना. भं. का. १, इ. सं. ऐ. गो. २-३२-३३;

खं. ३-१८४, १८५, २३०, २३१, २३४.

म्हणजे लायक माणसें कशीं तयार होतान्त, याचें उत्कृष्ट उदाहरण या हिंगणे घराण्याचें आहे हे पेशव्यांचे नासिकचे तीर्थोपाध्ये. शंकराजी मल्हार सचिवाबरोबर महादेवभट्ट हिंगणे प्रथम बाळाजी विठ्ठल स्वारीत दिल्लीस गेला आणि पुढें पंचवीस वर्षेपर्यंत दिल्लीत मराठी सत्तेचा जम बसविण्याची त्यानें विलक्षण खटपट केली. महादेवभट्ट पिशाच्चलिपी व फारशी भाषा जाणत होता. वयतृत्व व बहुश्रुतपणा या गुणांचे योगानें त्यानें आपली छाप सर्वत्र बसविली. सन १७३० पासून हा दिल्लीचे मराठी वकिलातीवर असल्याचा उल्लेख सांपडतो. माळवा वगैरे प्रांताच्या सनदा मिळविण्यांत महादेवभट्टानें मोठी खटपट दिल्लीस केली (खं. ६-९.५, ९७). या कामगिरीबद्दल संतोष दर्शवून बाजीरावानें त्यास वर्षासन ठरवून दिलें (सदर १२३). हिंगण्याबरोबरच मल्हार दादो बर्वे व त्याचे मुलगे बाबूराव व रामचंद्र मल्हार, तसेंच यादव प्रल्हाद (स. १७३२-३९), मयाराम [१७४२], आसाराम [१७४५-४७] असे आणखी अनेक गृहस्थ दिल्लीच्या मराठा वकिलातीवर असलेले आढळतात. इंग्रजांचें परराष्ट्रीय खाते वाढत गेलें, तसाच प्रकार त्या वेळीं मराठ्यांचाही झाला. सवाई जयसिंगाकडून पैसे मिळवून कर्जमुक्त होण्याची खटपट नानासाहेब महादेव भट्ट हिंगण्याचे मार्फत सिद्धीस नेली. हळूहळू हिंगण्यांनीं सावकारीचाही धंदा आरंभिला आणि सर्व उत्तर हिंदुस्थानांत प्रतिष्ठा मिळविली. स. १७४४ त महादेव भट्टाचा चमत्कारिक रीतीनें खून झाला, तो प्रकार खालील पत्रांत उपलब्ध होतो. ' चिरंजीव राजमान्य राजश्री धोंडोबा यांसी सदाशिव चिमणाजी आशीर्वाद. उपरी. ता. २५ मोहोरम. विशेष. काल दोनप्रहरां दिह्नीहून इच्छाराम वकिलचें पत्र तेविसावे गेजीं येथें आले, त्यांतील खुलासा हाच कीं नादीरशहानें रुमच्या बादशाहावर चढाई केली, त्यास नादीरशहास मारून काढिलें. फिरून नादीरशहा आपली फौजबंदी करीत आहे, व तोहमारबुलीखान खंदाहारच्या मुलुकांत आहे, त्यासही नादीरशहाचें पत्र आलें आहे कीं येणे, व रुमांतही फौजबंदी होत आहे. हें एक वर्तमान लिहिलें; व दुसरे लिहिलें आहे कीं मनसूर-अलीखान व अमीरखानही दिल्लीस आले आहेत, त्यास सांप्रत महादेव भट्टांनीं

सवाईजी मेलियावर त्याची वकिली आपणाकडे करून घेतली आहे. पहिला कृपाराम होता, त्यास जयनगरांत ठेविले. महादेव भट मनसूर अलीखान याच्या दरबारी गेले, त्यास बरोबर सवाईकडील जमातदार व प्यादे होते, त्यास त्यांची यांची हक्काविशीं बोलली जाहली, त्यास महादेव भटांनी शिवी दिली आणि आपले लोकांस बोलले कीं धरा. त्यावरून त्यांची यांची लढापटा जाहली. महादेव भटास जखमा लागल्या. संध्याकाळीं घरास नेले. मध्यरात्री मु-यु पावले. पुत्र मात्र वांचले. मोठी गोष्ट वाईट जाहली. पत्रें आलीं तीं तीर्थरूपांकडे रवाना केलीं. बहुत काय लिहिणें हे आशीर्वाद. (भा. इ. सं. मं. पुणे, पुरंदरे दत्तर). पो. २५ मोहोरम. '

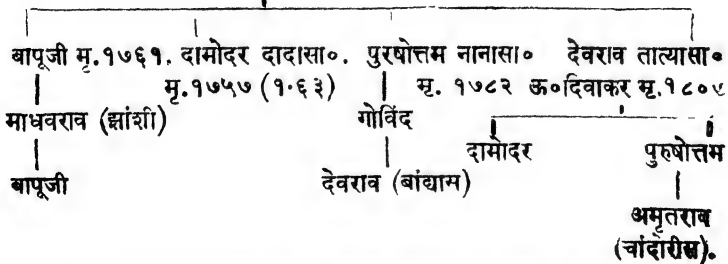
हें पत्र साताऱ्यासच लिहिलेले आहे. जयसिंग १७४३ त मरण पावल्यावरचा मोहोरम १७४४ फेब्रुवारींत येतो. स. १७४५ च्या पुढे महादेव भटाचें नांव येत नाही. ह्मणून त्याचे मृत्यूचा स. १७४४ किंवा १७४५ असूं शकेल.

बादशाही उमरावास तोडावर शिवी देऊन हिंणणे धरा म्हणतो, यावरून मराठ्यांचा जोर किती वाढला होता याचे अनुमान होतें. महादेवभटाचे चारही मुल्लो पराक्रमी निघाले आणि त्यांनी आपल्या कर्तेबगारीने दिल्लीची वकिलत भरभराटीस आणिली. स. १७५० पासून ६१ पावेतोच्या दिल्लीकडील सर्व उलाढालींत ते अग्रेसर होते. रोहिले, जाठ, रजपूत, नबाब वजीर या सर्वांवर त्यांची छाप होती. अंताजी माणकेश्वर पेशव्यांचे तर्फे दिल्लीत फौज घेऊन होता, त्याचें व हिंणण्याचें पटलें नाहीं आणि रघुनाथराव दिल्लीस आला तेव्हां त्याचें व हिंणण्याचें ही वांकडे आले. त्यामुळे हिंणण्यांची बरीच वाताहत झाली. [ख. १-१, खं. ३-२३३, खं. ६-१९८, ४९७, ४९९]. तथापि हिंणण्यांशिवाय पेशव्यांचें चालणारें नव्हतें आणि माधवरावाने पुरुषोत्तम व देवराव यांस पुनः स. १७६९ त दिल्लीच्या वकिलातीवर स्थापिलें. पुरुषोत्तम महादेवानें हे काम चांगलें करून नाना फडणिसाची मजी संपादिली तो स. १७८२ त दिल्ली येथे मृत्यु पावला. (का. सं. प. या. २९३). त्यानंतर महादजी शिंद्यांनं स्वतः दिल्लीतील कारभार हाती घेतल्यावर हिंणण्यांचे वकिलीची जरूर राहिली नाही, आणि त्यांचे घराण्यास उत्तरती कळा लागली तीतून ते सावरले नाहींत.

या उत्तरकालान पिछ्छींतील कारभाराची म्ह० इ. स. १७८०-९५ पर्यंतची हिगण्यांनी नाना फडणिसास लिहिलेली पत्रे इ. सं. त छापिलेली वाचण्यालायक आहेत. इतर लेखकांनी लिहिलेल्या हकीकतीचा पडताळा पाहण्यास त्यांचा उपयोग चांगला होतो; आणि इंग्रजांच्या हालचालीचाही त्यांवरून चांगली उमज पडते. वानप्र बंधु देवराव महादेव, अहिल्याबाई व तुकोजी होळकर यांचा तंटा मिटावण्याकरितां नाना फडणिसाचे सांगण्यावरून महेश्वरास गेला होता, त्या वेळी त्यानें केलेल्या कामाचीं पत्रे ' होळकर दरबारांतील हिगण्यांची वकिली ' या नांवाने इ. सं. त प्रसिद्ध झाली आहेत. देवराव हिगणे ता. १७ जून स. १८०७ त वारला. त्याचे वंशज नाशिक जिल्ह्यांत चांदोरी येथे आहेत. पेशवाईतील साडेतीन शहाण्यांत नागपुरकर देवाजीपंत चोरघोडे याची गणना नसून तो हा देवराव हिगणेच होय असे कांही संशोधकांचे म्हणणे आहे. (भा. इ. मं. इ. वृ. १८३५, ले. ४४).

वंशावळ-हिगणे (खं. ६०४५७).

महादेव गोविंद मृ. १७४४.

१३. लाला कृपाराम.—हा एक हिंदुस्थानी कायस्थ ब्राह्मण जयपुरचा प्रसिद्ध राजा सवाई जयसिंग याचे पदरी हुशार मुत्सद्दी झणून नांवाजलेला होता. बाजीराव व सवाई जयसिंग यांचा स्नेह घडवून आणण्यांत कृपारामाचें सख्ख बाजीरावास चांगलें मिळाले; आणि बाजीरावानें त्याजकडे आपल्या वकिलातीचा हुद्दा सांगितला. कृपाराम मृत्यु पावल्यावर त्याचा मुलगा तुळजाराम

यानें मराठ्यांच्या वकिलातीत काम केलें. तुळजारामानें एका पत्रांत कृपारामाच्या कामगिरीचा खालील उल्लेख केला आहे. 'कै. बाजीरावसाहेब हिंदुस्थानांत गेले, त्या वेळेस सेवकाच्या वाडलांचे विदमानें, सवाई जयसिंग याजकडील मामलीची तडमोड झाली, ती सेवकास ठाऊक आहे खानदौरा मीरबक्षी व इमरुद्दौलखान बज्जार हे उभयतां राव कै० यांजवर चालून गेले, त्या वेळेस सेवकाचे वाडलांनीं उभयतांचा कज्जा दोऊं न दिला. सवाई जयसिंगांनीं इशारा करवून, वालिकेचा मेळा भरला होता तो लुटविला. त्यावर राव कैलासवासी दिर्घाहून निघून जयसिंगाचे मुलखास आले, त्या वेळेची जाबसालाची माहितीगारां सेवकास आहे.' तुळजारामाचा मुलगा लाला सेवकराम हा थोरल्या माधवरावाचे कारकिर्दीत जयपुरास मराठ्यांचे वकिलातीवर होता. त्याला मराठी भाषा चांगली येत असून त्याची पत्रे मोडीत लिहिलेली आहेत. राजकारणप्रसंगानें त्याचें येणे पुण्यास वारंवार होत असे. पुढें नारायणराव पेशव्याचा वध होऊन इंग्रज मराठ्यांचे युद्ध सुरू झालें तेव्हां पुणे दरबारानें लाला सेवकराम यास आपल्या भरंवशाचा वकील म्हणून स. १७७७ त कलकत्यास इंग्रजांचे जवळ ठावले. पुरंदरचा तह होऊन कर्नेल अष्टन ता. ११ फेब्रुवारी स. १७७७ त पुण्याहून कलकत्यास रवाना झाला, त्याच वेळेस लाला सेवकराम याचीही परत रवानगी पुरंदराहून झाली. तेव्हांपासून सन १७९३ पर्यंत हा वकील कलकत्यास होता असे त्याच्या पत्रांवरून दिसतें. त्यास दरमहा ३०० रुपये (अर्काटी) वेतन मिळत होते. सेवकरामास चिमणलाल व लाला गुलाबराय असे दोन मुलगे असून तेही कलकत्ता व पुणे येथे जाऊन येऊन असत. चिमणलाल यानें नाना फडणिसास लिहिलेल्या एका पत्रांत खालील मजकूर सत्कालीन स्थितीचा निदर्शक आहे. 'तेथून ३०० रु. आर्काटी दरमहा मिळतो. त्याजपैकी २५ रु. बटा व ५ रु. दरबार खर्च व १७½ रु. घराचें भाडें दरमहा लागतो. बाकी १५ रु. राहतात. त्यासी तेथें घोडा एक व पालखी व दिवळा व आद्यागिन्या वगैरे माणसें, व जातीचे खर्च व तेथील सरकारचे चोपदार, खिजमतगार, ऐसा खर्च आहे. याजमुळें बारा तैराई

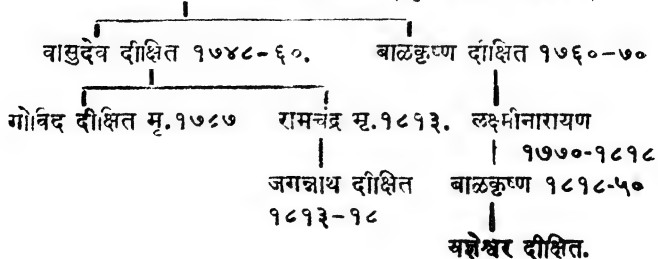
रुपये अधिक लागतात. व येथे बुटुबाचीं माणसे आहेत. तीन पुस्तांपासून सेवा करितो, दुसरे घर पाहिले नाही. सेवकाचे अंतःकरण हेंच की चरण-सेवा करावी आणि आपले दिलिद्र स्वामीजवळ अर्ज करावे. त्यासी स्वामींनी कृपाळु होऊन, ज्यांत सेवकाचे व बुटुबाचे संरक्षण होय ऐशी रा. बाबुरावजीस मखलसीची आज्ञा करणार स्वामी धनी समर्थ आहेत. सेवकासी आज्ञा वंच आहे. हे विज्ञापना.' (इ. सं. पर. रा. म. वकील पृ. ५७).

१४ कायगांवकर दीक्षित पाटणकर.—संधि मिळाली म्हणजे कर्तबगारी निर्माण होते याचे दुसरे उदाहरण या दीक्षित घराण्याचे होय. नारायण दीक्षित पाटणकर नांवाचा एक कोकणांतील ब्राह्मण सतराव्या शतकांत इ. स. १६५० नंतर देशावर येऊन गंगातीरी पठण येथे तपश्चर्या करूं लागला. तो संस्कृतज्ञ, विद्वान व कर्मठ होता. पुढे तो भिक्षावृत्ति-अवलंबन करून औरंगाबादेजवळ सातारें या गावी राहत असे. कांही काळानें तीर्थयात्रा करित तो हिंदुस्थानभर फिरला त्याच्या साधुवृत्तीची, तपश्चर्येची व अन्नदानाची कीर्ति बाळाजी विश्वनाथाचे कानावर जाऊन त्याची त्या साधु पुरुषाचे ठिकाणी भक्ति जडली. पुढे शाहू महाराजही त्याचे भजनी लागला. आपल्या कार्यांत अशा सत्पुरुषांचे आशीर्वाद घेण्याचा प्रघात त्या वेळी सार्वत्रिक होता. ब्रम्हेश्वामी व नारायण दीक्षित समकालीन होते. दक्षिणेंतील व कोकणांतील कारस्थानांत दीक्षितांचें अंग होतें. दीक्षितांचें वास्तव्य पुढे बहुधा काशीसच झालें आणि त्यानें अनेक ठिकाणी अक्षत्रें सदावर्तें वगैरे घातली. वार्शास दीक्षित-पुरा म्हणून त्यांनीं बसविलेला एक भाग आहे. आपल्या प्रवासांत ठिकठिकाणच्या राजकारणाची बातमी टेवून ती तो बहुधा पेशव्यांस देत होता असे दिसते. बाजीराव, चिमाजी आप्पा व नानासा० यांचा दीक्षितांशी पत्रव्यवहार होता. चिमाजी आप्पा लिहितो. 'आम्हा लेकरे स्वामीची आहो. आमचे कल्याण व आमची बुद्धि उत्तम कार्याचे ठायी दिवसेंदिवस लागून यशस्वी आमबुद्धि होय, ऐसा आशीर्वाद स्वामी देतालच व देवाची प्रार्थना करतालच यांत संशय नाही.' (का. सं. प. या. ११). 'कै० बाळाजीपंतापासून आमचे त्यांचे चालत आलें.

आमच्या वचनाचा त्यांस विश्वास असे. त्यापेक्षां तुमच्या तार्थरूपांची निष्ठा आमच्या उभयतांच्या स्थळां अस, जे तार्थरूपांसांगले मानीत आम्हा क्रोधं-
करून नाना प्रकारे रागेजून पत्र लिहीत असो. परंतु त्यांस कांथ तलमात्र येत नसे. त्यापेक्षां तुमच नांव उत्कृष्ट व्हावे असा ईश्वरें आम्हांस दृष्टांत झाला आहे. तुमच्या पित्याच्या स्थळां ममता होती, त्यापेक्षां तुम्हावर आंधक आहे. हेच ईश्वराजवळ प्रार्थना करितो कीं यांचे उत्कृष्ट चालो, (सदर २६).

पेशवे किंवा सरदार राज्यांत आपला जम बसवूं लागले म्हणजे हे केवळ तपश्चर्येचें व आशीर्वाद चे फल होय, असें ह साधुपुंम्य त्यांस स्मरण देत व त्याचा मोबदला मागत. बहुधा अल्प मोबदला त्यांस पुरत नसे. ब्रम्हेंद्र-
स्वामी व दीक्षित एकाच वर्गांतले दिसतात. ' काशी येथे वैशाख मासी पंच-
पक्षाचांचे लक्ष भोजन करावयाचा प्रारंभ करून मग कार्तिक मासपर्यंत वांचलों तर एक वेळ त्या प्रांतास सिंहस्थास गोदास्नान करून, उत्तम लक्षभोजन गोदातीरीं करून, सर्वांच्या भेटी घेऊन यावें. दर्शनानंतर सर्व विदित होईल.' नारायण दीक्षिताने बाजीरावाजवळ मथुरेसंनिध धर्मकृत्यास दहा गांव मागितले, याचा अर्थ बाजीरावानें तो ५० त जिकण्याचा उद्योग करावा असा दीक्षिताचा उद्देश होता. त्या वेळच्या लौकिक भावना कशा प्रकारच्या होत्या हें यावरून दमोचर होतें. गोदाप्रवरासंगमी कायगांवास दीक्षितांनी वास्तव्य केले म्हणून त्यांस कायगांवकर हें नांव पडलें. हें गांव गोदावरीचे कांठीं उत्तर हिंदुस्थानच्या हमरस्त्यावर होतें. दीक्षित सावकारी करीत. निजामाकडील व उत्तरेतील व्यवहारांत दीक्षितांचा उपयोग पेशव्यांस होत असे. शेदुर्णांचे हल्लींचे जहागीरदार यांचेच वंशज होत. (इ. सं. ऐ. च. २५) वंशावळ [खं. ३-३७०].

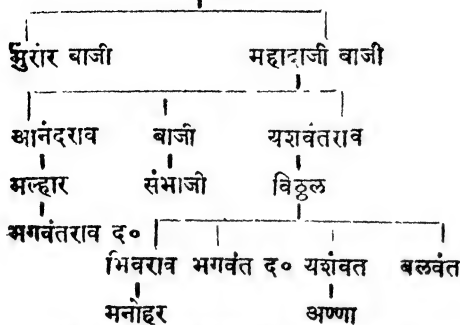
नारायण गोविंद दीक्षित टकले (मृ. १४१०-१७४८).

१५. यशवंतराव महादेव पोतनीस^१—हे महाडचे देशपांडे प्रभु मुसे खोरेकर. या घराण्याचा मूळपुरुष मुरारबाजी शिवाजीच्या वेळेस पुरंदारावर पडला. त्याचा भाऊ महादाजी बाजी यास शिवाजीने योग्यतेस चढवून खास-निशीचा दरख दिला. महादाजीस मुलगे तीन, आनंदराव, बाजा व यशवंतराव. आनंदराव महादेव यास चंदावर मुक्कामी राजारामाने पोतानशी व खासनिशी हे दरख करून दिले. शाहू दक्षिणेत आल्यावर आनंदराव महादेव ताराबाईस सोडून त्यास मिळाला, तेव्हां शाहूनेही त्याचे पूर्वीचे दरख कायम केले. पुढे आनंदराव महादेवाकडून कांहीं आगळिक घडल्यावरून शाहू त्यास कांहीं शिक्षा करणार होता, असे कळल्यावरून तो आपला भाऊ बाजी महादेव यासह फिरंगणांत गोव्याकडे पळून गेला. पुढे त्याचा सापत्न बंधु यशवंतराव महादेव भोरप येथे होता, त्यास घेऊन त्याची मातुश्री शाहूस भेटली. तेव्हां तो आपल्या बंधूस सामील नाही अशी खात्री झाल्यावर त्यास शाहूने प्रथम हलकें काम देऊन पुढे त्याची कर्तबगारी व निष्ठा दिसून आल्यावरून त्याकडे पूर्वीचे दरख कायम करून दिले. स. १७२२ च्या एका कागदावर (खं. २० ले. ४४) यशवंतराव महादेवाची खासनीस अशी सही आहे. उदाजी चव्हाणाने बंड केलें तें मोडण्यास शाहूने यशवंतराव महादेवास पाठविलें. त्याचा मोड होऊन चव्हाणाने त्यास कैद केलें असतां शाहूने दंड भरून त्यास सोडवून आणिलें. पुढे संभाजीचा तह घडवून आणण्यांत यशवंतराव महादेवाचा शाहूस चांगला उपयोग झाला. ती कर्तबगारी पाहून पुढे शाहूने त्यास रायगडचा सुभा सांगून जंजिऱ्याच्या मोहिमेंत पाठविलें. त्याने युक्तीने रायगडचे राजकारण सिद्ध केलें त्यावरून तो किष्ठा पुढे प्रतिनिधीने काबीज केला. तेव्हापासून त्याजवर शाहूची अत्यंत मेहेरबानी होती. कोल्हापुरच्या संभाजीचाही त्याजवर लोभ होता, (खं. ८ ले. १५४ व १५७). शाहूच्या अंतर्काळी पुढील राज्यव्यवस्था ठरविण्यांत यशवंतराव प्रमुख होता. पुण्याचे सरदार पोतनीस हे याचे वंशज होत.

वंशावळ पोतनीस व खासनीस. [मावजीकृत कै.]

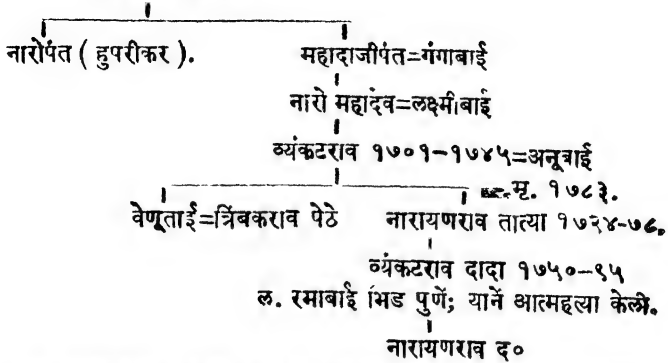
वाजी मुरार.

१६. इचलकरंजीकर घोरपडे.—यांचा मूळ पुरुष नारो महादेव जोशी, याचा मुलगा व्यंकटराव नारायण बाळाजी विश्वनाथाचा जांवई झाला, तेव्हां पेशवे व शाहू या दोघांचा त्यास पाटिबा मिळून त्याचे घरणें प्रसिद्धीस आलें. नारो महादेवाकडे कांहीं दिवस कोल्हापुरचें सचिव पद होतें, तें संभाजीनें व्यंकटरावास दिलें नाहीं आणि घोरपड्यांनींही आश्रय काढून घेतला, तेव्हां व्यंकटराव शाहूचे आश्रयास साताऱ्यास आला. बाजीरावानें त्यास पुण्यास वाडा बांधून दिला, तेथे त्यास दोन अपत्यें झालीं, मुलगी वेणूताई व मुलगा नारायणराव तात्या. वेणूताई ही त्रिंबकराव मामा पेठे याची बायको. स. १७३९ त व्यंकटरावाने इचलकरंजीचे टाणे बांधिले. चिमाजी आपानें वसईवर मोहीम केली, तेव्हां व्यंकटरावाने गोव्यावर स्वाऱ्या करून जोरानें तिकडे पोर्तुगीझांस चांगला पायबंद दिला. व्यंकटराव स. १७४५ त मरण पावला तेव्हां त्याची आई अनूबाई इनें शहाणपणानें वागून इचलकरंजीच्या जहागिरीची भरभराट केली.

हेरवाडकर पंडित.—इचलकरंजीकरांचे पदरीं दुसरें एक ब्राम्हण घराणें उदयास आले, ते हेरवाडकर या नांवानें कोल्हापुरांत नांदत आहे. त्याचा मूळ पुरुष हरिराम व भाऊ येसाजीराम यांची नांवें नानासा० पेशव्यांचे कारभारांत वारंवार येतात, झणून तीं स्मरणीय आहेत.

वंशावळ.-इचलकरंजीकर, आधार-खरेकृत इचलकरंजीचा इतिहास.
विश्वनाथपंत जोशी.

१७. राजाज्ञा.-राजाज्ञा हें पद शिवाजीच्या वेळेस नव्हते. औरंगजेबानें रायगड काबीज करून स. १६९० त येसूबाईस व शाहू वंगरे मंडळीस पकडून नेलें तेव्हां त्याजबरोबर उद्धव योगदेव राजाज्ञा हा गृहस्थ होता, असा उल्लेख बखरींतून आहे (शा. म च. पृ. ३, ४, ८). यावरून राजाज्ञा हें पद संभाजीच्या वेळेस उत्पन्न झालें असावे. पुढें याचा समावेश प्रधान मंडळांत होऊन इतर अष्ट प्रधानांप्रमाणें सरकारी कागदावर राजाज्ञानें ' संमत सरकार ' अशीं अक्षरें लिहावीं लागत शाहूच्या वेळेस राजाज्ञाची बरीच महती होती. तो बादशहाचे कैदेत असतां त्याचा राजाज्ञा कारभार उद्धव योगदेव पाहत असे. त्यानेंच शाहूकरितां मुली पाहून त्याचीं लग्ने केली. शाहू सुटून दक्षिणेंत आला, तेव्हां उद्धव योगदेव येसूबाईबरोबर दिल्लीस गला, तेव्हां इकडे दत्ताजी शिवदेव हा राजाराम ताराबाईचा राजाज्ञा होता, तो शाहूस सामील झाला नव्हता तोपर्यंत म्ह. १७०८—०९ सा रंगराव उद्धव शाहूचा राजाज्ञा होता, (इ. स. पे. इ. मा. पृ. ३५६), तो उद्धव योगदेवाचा मुलगा असावा. स. १७१२-१३ त नारोराम व स. १७१६-१७ त चिमणाजी दामोदर राजाज्ञा पदावर होते. (वरील पृ. ३३७). चिमणाजी दामोदर पंडित राजाज्ञा यास स. १७२६-२७ वें शाहूचें

पत्र आहे. (शा. म. रो. २८). सन १७२२ तल्या एका कागदावर दत्ताजी शिवदेव व चिमणाजी दामोदर हा दोघांच्याही सहा आहेत. (खं. २०-४४). सन १७२७-२८ त दत्ताजी शिवदेव हा राजाज्ञा होता. मिरज येथे बंडखोरी करणारा उदाजी चव्हाण याचे पारिपत्य मोरो जिवाजीने केले. म्हणून शाहूने त्यास राजाज्ञा पद दिले, (भा व. म मंडळाची व पृ ४०-४१), ते पुढे त्याच्याच वंशांत चालले. मोरो जिवाजी हा आंधळी बनवडी येथील देशस्थ ब्राह्मण. याचे निमे हिसेदार उंब्रजकर देशपांडे व निमे वाईचे देशपांडे.

वंशावळ मोरो जिवाजी राजाज्ञा (स. १७२८-२९).

हरि भवानीशंकर गंगाधर

हैबतराव (१७४६-७६).

भवानीशंकर द. (१७७६-१८०३)

मोरेश्वर आपासा० आनंदरा० नारायणरा० हैबतराव गंगाधररा० माधवराव.
भवानीशंकर बाबूराव.

विनायक खंडेराव

१८. विठ्ठल शिवदेव विंचूरकर.— यांचे मूळचे उपनांव दाणी असून वतन सासवड येथे होते. मराठाशाहीत प्रसिद्धीस आलेली पुष्कळशी देशस्थ घराणी पुणे सासवड पट्यांतली आहेत. दाणी कुटुंबाच्या दोन शाखा झाल्या : वडील शाखा मालेगांवास राजे बहादूर या नांवाने उदयास आली, आणि धाकटीचा मूळपुरुष विठ्ठल शिवदेव याचे वंशास विंचूरकर असे नांव मिळाले. शिवाजीपंत दाणी यास तीन मुलंग झाले, आबूराव, त्रिंबकराव व विठ्ठल. विठ्ठलचा जन्म स. १६७५ त झाला. हा लहानपणापासून मोठा हुड असे. त्यास थोड्यावर बसण्याचा अत्यंत शौक असून दाडगाई करीत असल्यामुळे बापाने त्यास घरांतून घालवून दिले. तेव्हा तो साताऱ्यानजीक महे येथे अमृतस्वामांच्या सेवेस जाऊन राहिला. तेथे असतां शाहूचे बक्षीशी त्याची ओळख होऊन त्यास

बक्षीच्या पागेंत नोकरी मिळाली. एकदां शाहू डुकराची शिकार करीत असतां विठ्ठलाने पळून जाणारा डुकर हातांनीं अडवून धरिला. त्यावरून शाहूची त्याजवर मेहेरबानी होऊन त्यास पागेंत दहा स्वागांची मनसब मिळाली. स. १७२० त चिमाजी आपानें हबशावर स्वारी केली तींत विठ्ठल शिवदेवाने सीदीसाताचे घोडे पकडून चांगला पराक्रम व्यक्त केल्यावरून त्यास शाहूनें पेशव्यांचे हाताखाली नेमिले [खं. २ पृ. ४३]. पुढें तो बाजीरावाबरोबरच्या बहुतेक स्वान्यांत हजर असे. लवकरच त्यानें आपल्या हाताखाली मोठी फौज जमा केली, आणि दयाबहादर व बंगसावरील स्वान्यांत मोठा पराक्रम केला. नृसिंह हें त्याचें कुलदैवत असून निरानरसिंगपुरचे मंदिर त्यानें चांधिलें. स. १७३९ च्या बसईवरील मोहिमेंत विठ्ठल शिवदेव हजर असून त्याने अनेक प्रसंगीं चांगला पराक्रम व्यक्त केला. स. १७४० च्या नासिरजंगावरील स्वारींत जी जहागीर बाजीरावास मिळाली तिची वहिवाट त्यानें विठ्ठल शिवदेवास सांगितली. त्याची हकीकत पुढें ठिकाठिकाणीं येईल. तो १७६७ त मरण पावला, तोपर्यंत राष्ट्रकार्य करीत होता.

वंशावळ. विठ्ठल शिवदेव सातान्याजवळ निगडीचा कुलकर्णी.

शिवाजीपंत.	मल्हारपंत.	बाजीराव.	नरसिंगराव.	खंडेराव.
गणपतराव	अमृतराव.	दाजीबा.	नरसिंगराव अन्या.	

(यांची हकीकत का. सं. चे बखरींत छापली आहे) विठ्ठलराव द०

१९ मालेगांवकर राजे बहादूर.—माळवा प्रांत जिकण्यासाठी पहिल्या जोराच्या प्रयत्नांत जी मंडळी दक्षिणेंतून उत्तरेंत गेली तींत नारो शंकर उदाजी पवार चे दिमतीम होता. हाच या घराण्याचा मूळ पुरुष ता. १७-१०-१७२० च्या मंडलोई दसरांतील एका पत्रांत नारोशंकर उदाजा पवाराच्या बरोबर असल्याचा उल्लेख आहे. सन १७३० त त्याची दमत मल्हारराव होळकराकडे झाली. ता. ६-१०-१७३० त नारो शंकरास माळ्याचे कामावरून काढण्यांत आलें. मल्हारराव होळकर लिहितो, 'रा० तेजकर्ण मंडलोई व कुवर

न्यहालकर्ण ५० इंदूर गोसावी यांसी. स्त्रे मल्हारजी होळकर दंडवत सु. सल्लास सल्लासीन मया व आलफ. तुम्ही ज्येठमल पाठावला त्यास रा नारोशंकर यांजला पेशजीस प्र० मजकुरच्या धंद्यावरून दूर केले होते हल्ली ज्येठमल याने सांगितले की नारोशंकर प्र० मजकुरास गेलीया प्र० उज्याड हाईल. त्यास साल मजकूर नारोशंकर यांजकडून धंदा दूर केला असे; तरी तुम्हा आपली खातरजमा राखोन तमाम प्र० म० च्या रयतीस कोल करार देऊन आबादी करणे. बोहरे उज्जनीस पळोन गेले त्यांस घेऊन येणे. तुम्ही कोणे गोष्टीचा वसवसा न धरणे. जे गोष्टी-ने परगण्याची कीर्द आबादानी होय ते करणे. जाणीजे. छ २७ रबिलाखर^१.

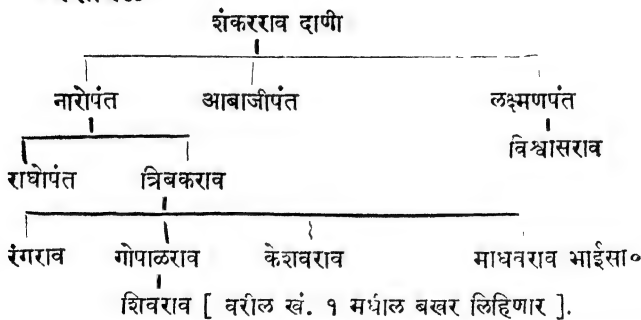
नारोशंकर, अंताजा माणकेश्वर, गोविंदपंत बुंदले वगैरे मंडळी आरंभा-पासूनच शिंदे होळकरांबरोबर उत्तरेतांल उद्योगांत थेट पानपतापर्यंत वावरत होती. नारोशंकर होळकरांबरोबर असे. स. १७४२ त नाना सा० पेशव्याने झांशीच्या दक्षिणचे ओर्छा ठिकाण हस्तगत केलेले हातचे गेले ते परत घेण्याची नारोशंकरास आज्ञा झाली. या कामावर तो कैक वर्षे होता. शिंदे-होळकरही जाऊन येऊन त्या उद्योगावर असून त्या संवंधांत रामचंद्रबाबास लिहिलेली पेशव्यांची पत्रे उपलब्ध आहेत (पारसनीस संग्रह). असेच एक विस्तृत पत्र नारोशंकराने पेशव्यास लिहिलेले ता. ३१-५-१७४६ चे रा यशवंत रा० गुप्ते यांजकडून मिलाले आहे. शेवटी ओर्छा जिंकून झांशी सुभा नारो शंकराने हस्तगत केला. [२८-११-१७५०, खं. ११-७५].

नारोशंकरासच पुढे पेशव्यांनी झांशीच्या सुभ्यावर नेमिले. त्याने तीस पसतीस लख उत्तनाचा प्रांत हस्तगत केला. झांशी खेडे होते, त्याची वसाहत करण्या बद्दल लाखों रुपये खर्च करून सुभा राहण्यालायक जागा केला पुण्यास श्रीमं तांस कोणा गरवाका र.मजाविल्यावरून त्याजला पुण्यास वालावून आणिले. नौब बाजवीत शहरांतून थेट पेशव्यांचे वाड्यांत गेल, आणि तेथे उतरण्यास जाग मागूं लागला, अशी आख्यायिका आहे. इतरांचीचा डौल दिसण्यांत आला, तेव्हा दत्ताजी शिंद्याच्या मध्यस्थीने तटा तुटून त्याजबरोबरच स. १७५७ त नारो

१. असेच पत्र बाजाराव बल्लाळचेंही आहे. रा. श्री. वि० आठल्ये यांजकडून.

शंकराची रवानगी पूनः हिदुस्थानांत झाली. पानपताचे प्रसंगी तो दिल्लीचे संरक्षणांस होता. माधवरावाचे कारकिर्दीतही त्याने कामगिरी केलेली आहे. भवानराव प्रतिनिधीवर पेशव्यांची इतराजी झाल्याने कांहीं दिवस प्रतिनिधीचे काम स. १७६२ त नारोशंकरास देण्यांत आले होते. नारोशंकराचा मुलगा त्रिंबकराव नारायण कांहीं दिवस शिद्यांचे दिवाणगिरीवर होता. त्याचे भाऊ आबाजी व लक्ष्मण भाबाबरोबर बावर्त होते. लक्ष्मणशंकराचा मुलगा विश्वासराव हा झांशीच्या सुभ्यावर बरेच दिवस होता. निजामाशी लढतांना माधवराव पेशव्याचे वेळेस नारोशंकराने केलेले काम त्याने स्वतः विस्ताराने लिहिले आहे. [भा. व. १ प. या. १.२]. शिवाय नारोशंकराची एक बखर रा. राजवाड्यांनी छापली आहे. (खं. १ पृ. ३१०).

वंशावळ

२०. कच्छोडकर मुतालिक.— सातारा जिल्ह्यांतील जीवला तालुक्यांत बामणोली गांव आहे, तेथे शिवदेव चावरे नांवाचा एक इसम राहत असे; तो खेड्यांत किरकोळ देवघेर्वांचा व्यापार करून उदरनिर्वाह करी. त्यास अंताजी व यमाजी असे दोन मुलगे होते. हे मुलगे राजारामाचे कारकीर्दीत परशुराम त्रिंबकाचे हाताखाली कारकुनी करून लालले; आणि अंगच्या हुशारीने लवकरच प्रसिद्धीस आले. कैक वर्षांनी म्ह० स. १७४२-४३ त यमाजीस प्रतिनिधीची मुतालिकी मिळाली (सदर पृ. १६७). यमाजी मुत्सद्दी असून शिपाईगडी

होता. शाहूच्या कारकिर्दीत प्रतिनिधीचें वजन खालावत जाऊन पेशव्या वाढत चाललें तें या हुशार यमाजीस दुःसह झालें; आणि सांधे सांपडेल तेव्हा पेशव्यांशीं स्पर्धा करून त्यानें आपल्या धन्यास प्रमुखत्व आणण्याचा खचून उद्योग केला. परंतु प्रत्यक्ष प्रतिनिधीच्या अंगां विशेष पराक्रम नव्हता, आणि पेशव्यांप्रमाणें घरांतच तयार झालेली स्वतःची होतकरू तरुण मंडळी मदतीस नव्हती. तेव्हां यमाजी स्वतः कीर्तीही हुशार असला तरी दुसऱ्याचे तर्फेनें त्यास वागावयाचें असल्यामुळे पेशव्यापुढें त्याचें बल चाललें नाहीं. शाहूच्या अखेरच्या भानगडींत यमाजीनें सकवारबाईचा पक्ष उचलिला आणि कांहीं दिवस पेशव्यांस अगदीं दमवून सोडिलें. परंतु शाहू मरण पावतां पेशव्यांनीं त्यास व प्रतिनिधीस पकडून बंदोबस्तांत ठेविलें; आणि पुढीं राज्यकारभाराची व्यवस्था लागल्यावर मग मुक्त केलें. त्यानंतर ताराबाई हाताशी धरून फिरून यमाजीने पेशव्याशीं विरोध सुरू केला, पण त्यांत त्यास यश आलें नाहीं. पेशव्यांच्या वाढत्या सत्तेस आळा घालण्याचें सामर्थ्य त्याच्या ठिकाणीं नव्हतें, आणि फौज व सरदारही त्यास अनुकूल नव्हते. उलट पक्ष पेशव्यांचा जम तीन पिढ्यांपावेतो सर्बत्र चांगला बसलेला पाहून शेवटीं त्यां विरोध सोडून दिला. नानासाहेबनें मृत्युपूर्वी उत्तरेत स्वारी केली तेव्हां त्याज बरोबर यमाजी शिवदेव होता. त्याच्या पश्चात् मुतालकीचें काम मुलगा गमाज पाहूं लागला. हा गमाजी विठ्ठल सुंदराशीं संधान करून पेशव्याशी लढण्यास आला असतां राक्षसभुवनच्या लढाईत मारला गेला (स. १७६३). अंताजीचा मुलगा वासुदेव हा प्रथमपासूनच पेशव्यांचे बाजूचा असून गमाजीनंत त्यासच पेशव्यांनीं मुतालकीवर दाखल केलें. गमाजी स्वभावानें क्रूर असल्यामुळे, ' यमाजीस (काळास) न भ्यालें तरी गमाजीस भ्यालें पाहिजे,' अशी झण मराठी भाषेंत आली आहे. मुतालिकाचें राहण्याचें मुख्य ठिकाण कऱ्हाड होय.

अंताजी शिवदेवासंबंधानें खालील उल्लेख आढळतो. ' रा. यमाजी शिवदेव याणीं उंबरजचे मुक्कामी स्वामीसंनिध विनंति केली. कै., राजाराम महाराज चंदीचे मसलतीस गेले ते समर्थी किळे जगदेवगढ हस्तगत करावयाचेविश'

अंताजी शिवदेव यांसी आज्ञा झाली. त्यावरून किल्ल्यावरी हल्ला करून दरव्या-
जावरी चालोन घेतलें. स्वामीचे दृष्टी ठार झाले, त्याजकरितां महाराजांनीं
स्यांची स्त्री मनुवाई यांस मौजे कोरेगांव इनाम करून दिला. त्या वेळची
इनामाचीं पत्रें अग्नीचा उपद्रव होऊन दग्ध झालीं. तरी नूतन पत्रें करून देऊन
इनाम चालविलें पाहिजे, म्हणून त्याजवरून मौजे मजकूर गांव इनाम करून
दिल्हा असे. [ता. ८ एप्रिल १७३८, इ. सं. पे. द. मा. पृ. २८]. तसेच
स. १७३०-३१ त विशाळगड काबीज करण्याचे कामी श्रीनिवासराम प्रतिनिधीचे
हाताखाली अंताजी शिवदेव यास पाठविलेलें असून, अंतार्जाबरोबर कान्होजीराम
पासलकर पाठविलेले होते. पासलकरास शाहूनें विशाळगडच्या कामगिरी
बद्दल इनाम करून दिलें, तो बहुधा बाजी पासलकराचे वंशांतलाच असावा.
[इ. सं. पे. द. मा. पृ. २५] वरील दोन उल्लेखांतील विरोधावरून अंताजीच्या
मुत्युकाळाचा संशय राहतो.

वंशावळ. मृतालिक प्रतिनिधींचे. [हतवळणेकृत सातारावर्णन].

अंताजीशिवदेव	१ यमाजीशिवदेव	५ नारायणराव
३ वासुदेव	२ गमाजी	६ अंताजीदादासा० मृ. १८६५
४ अंताजीद०		७ नारायणराव बाळासा०
५ नारायणराव मृ. १८३५		८ अण्णासाहेब.

२१. रास्ते.-आदिलशाहीचे अंमलांत गंगाघरपंत गोखले हा रत्नागिरी
जिल्ह्यांत गुहागर नजीक वेळणेश्वर गांवीं महाजन म्हणून राहत असोन, हवेली
व जाफराबाद या दोन महालांचा रसदभरणा दामोळ सुभ्यास करी. त्याचा
नातू हरिपंत दामोळ सुभ्याचा भरणा विजापुरास नेऊन करूं लागला, तेव्हां
आदिलशहानें त्यास रसदा असा किताब देऊन विजापुरास ठेविलें, आणि
त्याजकडे दुसऱ्या अनेक सुभ्यांच्या रसदा भरण्याचें काम दिलें. हरिपंताचा
नातू इयामजीपंत यास शाहू छत्रपतीनें सातान्यास आपलेजवळ आणिलें.
त्याचा मुलगा भिकाजीपंत यानें महालचा पोतें-भरणा व व्यापार करून सातान्यास

शनिवारांत वाडा बांधिला. त्याची सचोटीची वागणूक व व्यापारांतील हुशारी पाहून 'रसदे' हें पद मोडून शाहूनें रास्ते (रास्तवागणारे) हें पद त्यास दिलें. बाजीराव पेशव्याने भिकाजी नाइकाची सर्वांत वडील कन्या आपला मुलगा नानासाहेब यास केली, तिचें नांव गोपिकाबाई. लग्न वाईत जाहलें. ह्या विवाहापासून पुढें रास्त्यांचा उदय झपाट्यानें झाला. भिकाजी नायकास सात मुलगे व दोन मुली झाल्या. दुसरी मुलगी सगुणबाई ही आप्पाजीराम गाडगीळ यास दिलेली असून, त्यास नानासाहेबाने अक्कलकोटकर भोसल्यांची दिवाणगिरी दिली. पुढें रास्ते पुण्यास वाडा बांधून राहूं लागले, तेथे त्यांचें वास्तव्य अद्यापि असून त्यांच्या नांवची स्वतंत्र पेठ आहे. भिकाजी नायकाचा पांचवा मुलगा गंगाधरराव याने वाईत वाडा बांधिला. तो पंचवटीत गोपिकाबाईजवळ राहत असे.

वंशावळ

गंगाधरपंत

[मावजीकृत कैफियती व यादी, भा. व. पृ. २ महाराष्ट्र मंडळाची बखर.]

हरिपंत

श्यामजीपंत.

भिकाजी नाईक आप्पा.

२ मुली व ७ मुलगे.^{६१}

६१ मल्हारराव—० ६३ आनंदराव. ६४ लक्ष्मणराव. ६५ गंगाधरराव.

६२ गणपतराव

श्यामराव

कन्या

माधवराव द.

व्यंकटराव

विश्वामराव

काशीराव माधवरावद० यशवंतराव.

लक्ष्मणराव

आप्पा.

दिला

श्यामराव

मल्हारराव

गणपतराव भाऊ

बळवंत

गंगाधर

यशवंत

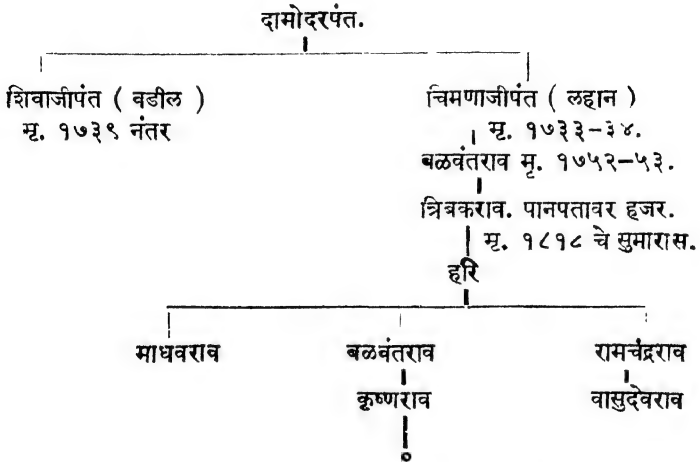
६६ रामचंद्रराव

६७ जीवनराव.

अमृतराव.

६१ या खुणेचे ७ मुलगे भिकाजीचे.

२२. चिमणाजी दामोदर.—याचे वंशास रिगणगांवकर जहागिरदार असे म्हणतात. यांचें उपनांव मोघे. मराठी रियासत पूर्वार्थ पृ. ७४५ वर दिलेली वंशावळ अपुरी असून त्यांचे दफ्तरांतील कागदांवरून खालील वंशावळ उपलब्ध होते. [भा. इ. सं. मं. इ. वृ. श. १८३७ ले. १७९ पृ. ३२२].

शाहूच्या आगमनप्रसंगी चिमणाजी दामोदर हा मराठी राज्यांत प्रतिष्ठित पुरुष होता. ताराबाईने परसोजी भोसले याजबरोबर चिमणाजी दामोदरासही शाहूचा प्रतिकार करण्यासाठी खानदेशांत ठेवून दिले होते; परंतु शाहूने त्यास आपल्या पक्षास वश करून पुढें पंडित राजाज्ञा हे पद दिले. [स. १७०८-०९, इ. स. पे. द. मा. पृ. ३३६]. स. १७२४ त शाहूने त्यास निजामावर पाठविले असून (शा. म. रो. ४, ६) त्याच सालीं माळव्यांत राजा गिरिधरवर स्वारी झाली, तीतही तो हजर असल्याचा उल्लेख सांपडतो. स. १७२७ च्या फेब्रु-वारीत चिमणाजी कलबुर्गे प्रांतीं कान्होजी भोसल्यास मिळाला (शा. म. रो. २३, २४, २६, २८,) आणि त्यांनीं ऐवजखानास नरम केलें. पुढील सालीं शाहूस सोडून चिमणाजी कोल्हापुरच्या संभाजीस मिलाफी झाला आणि संभाजीने त्यास

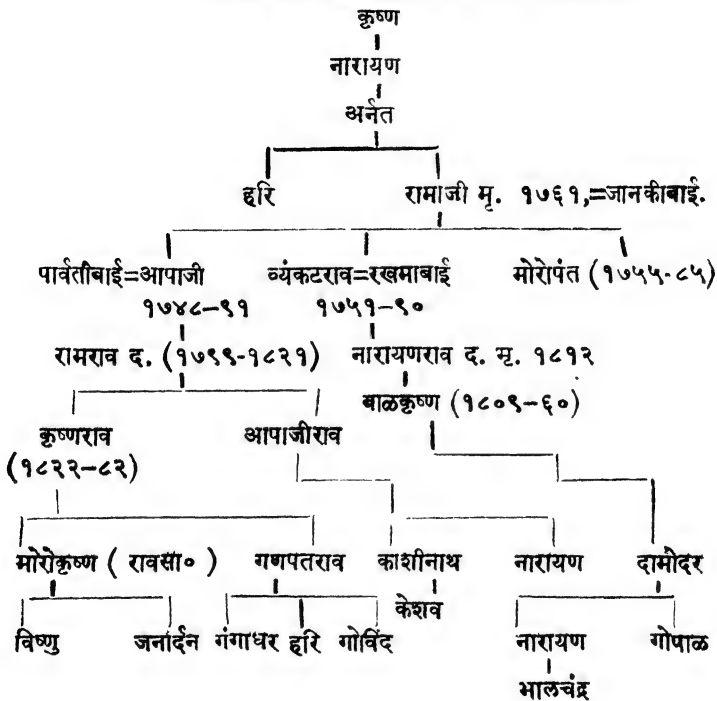
पंडितप्रधान पद दिलें, (इसवी सन १७२८). संभाजीच्याच तर्फेनें दाभाड्याचे मदतीस येऊन तो डभोईच्या लढाईत पाडाव होऊन बाजीरावाचे हस्तगत झाला. स. १७३४ पासूनचा पत्रव्यवहार त्याचे मुलाचे नांवचा असल्यामुळे त्यादरम्यान तो वारला असावा. चिमणाजीचा भाऊ शिवाजीपंत व मुलगा बळवंतराव यांचा पुढे बाजीराव व नानासाहेब यांजशीं चांगला स्नेह असून, डभोईच्या लढाईनंतर खालसा झालेले त्यांचे उत्पन्न पेशव्यांनीं मोकळें केले. बळवंतराव रुसून गेला होता, त्यास नानासाहेबानें समजाविशीं करून आपल्या पक्षांत आणिले, तेव्हां-पासून त्यांनीं राष्ट्रकाम केलेलें आहे. या दोन घराण्यांचा लोभ जिव्हाळ्याचा असून नानासाहेब बळवंत चिमणाजीस 'चिरंजीव' लिहितो. त्याचा मुलगा त्रिंबकराव बळवंत पानपतावर होता.^१

२३. रामाजी अनंत दाभोळकर.—हा सारस्वत ब्राह्मण म्हणून समज असल्यास तो बरोबर नाहीं. हा कोंकणस्थ ब्राह्मण मूळचा रत्नागिरी जवळ बसणी म्हणून गांव आहे तेथचा राहणारा, उपनांव काळे. दाभोळकर टोपणनांव त्यास पुढे प्राप्त झालें. नानासाहेबाच्या हिशेबी कचेरीत हा कारकून असून, हुशार व भरंवशाचा असल्यामुळे रामचंद्र मल्हारचे पश्चात् ता. २४-६-१७५० रोजी त्यास शिंयांचे कारभाराचीं वस्त्रे देऊन पेशव्यानें हिंदुस्थानांत रवाना केलें. शिंयांचा कारभार करून शिंयां त्या वेळच्या शिवाजीनुसार तो लढण्याचेंही काम करी. शिंयांच्या उद्योगाचीं त्या दहा सालांचीं पत्रें रामाजीनें लिहिलेली सविस्तर व मुद्देसूद आहेत. नगरजिल्ह्यांत अकोळमेर येथें याचे वंशास जहागीर असून, तेथे हा वंश अद्यापि नांदत आहे. पानपतावरील पळ सुरू झाल्यावर नानाफडणीस, रामाजी अनंत व बापुजी महादेव हिंगणे ह्यांनीं सर्व वस्तभाव टाकून लंगोठ्या लावून रात्र झाल्यावर पळून जात असतां रणभूमीच्या पाश्चिमेस दहा बारा कोसांवर शत्रूंनीं हात लावून झाडा घेतला; रामाजीपंत व बापूजीपंत यांस जखमी करून तोडून टाकिलें. नानाफडणास मात्र वांचला.[का. सं. प. या. ले. ५३].

१ टीप. २१. श्री. वि. आठल्ये यांनीं रिंगणगांवचें दप्तर चाकून घेतलेल्या नकला मला दिल्या, त्यांवरून ही हकीकत बनविली आहे.

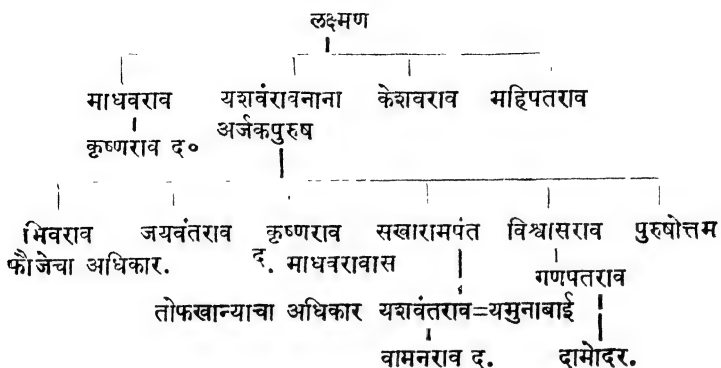
वंशावळ. [घराण्याचें इंग्रजी चरित्र मोरोकृष्णानें लिहिलें त्यावरून].

रामाजी अनंत काळे, बसणीकर—ऊ० दाभोळकर.

२४. पानसे.—पुरंदर किल्ल्याच्या टापूंतील अनेक देशस्थ घराणीं पेशवाईत प्रसिद्धीस आलीं, त्यांपैकींच पानसे होत. यांचे मूळगांव सोनोरी पुरंदरजवळ असून पानशांस इनाम आहे. पानसे हे तेथचे कुळकर्णी. इतर अनेक ऐतिहासिक घराण्यां प्रमाणेंच, पेशवाईत कार्यक्षेत्र मिळतांच या विस्तृत घराण्यांतील तमाम पुरुषांनीं राष्ट्रकार्य करून इतिहासांत आपलें नांव कसें चिरंतन करून, ठेविलें हें खालील हकीकतीवरून ध्यानीं येईल.

सनोरीकर पानशे. (मावजीकृत कैफीयत व यादी पृ. १२२.)

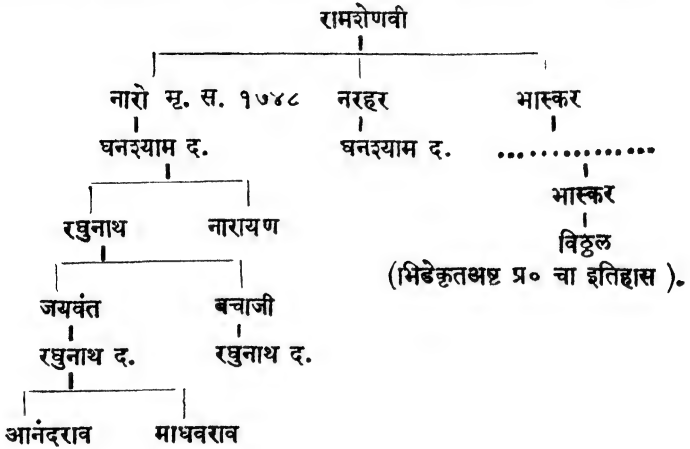

मूळ अर्जक यशवंतराव हा शाहू छत्रपतीजवळ हुजरातीत तीनशें स्वारांचा सरदार होता. शाहूने त्यास बाजीरावाचे तैनातीस दिलें. बाजीराव व चिमाजी-आप्पा यांजबरोबर राहून मर्दुमकी दाखविली, तेव्हां बाजीरावानें त्यास तोफखान्याचें काम सांगितलें. हें काम यशवंतराव व त्याचा वडील बंधु माधवराव असे करीत असत. ते वसईच्या स्वारींत हजर होते. सावनूरचे स्वारींत यशवंतरावानें तोफखान्याचे काम मोठ्या सिताफीने केलें. लढाईत यशवंतरावाचे पायास भाल्याची जखम लागली, तेव्हां पेशव्याने त्यास साहेब नौबत व अंबारी दिली. यशवंतरावाना धाकटा भाऊ रघुनाथरावाच्या गुजराथ स्वारीत तोफखान्याचा अंमलदार होता. त्या स्वारींतील कामगिरीबद्दल नानासाहेबानें ९ मार्च १७५३ रोजी केशवरावास दोन परगण्यांची मज्जू व फडणिसीचे दरख दिले. निजामावरील तांदुळजाच्या लढाईत केशवराव जोडगोळीने मारला गेला. यशवंतरावाचा धाकटा भाऊ महिपतराव पानपतचे लढाईत हजर होता. त्या लढाईत तोंडावर तलवारीच्या जखमा लागून तो परत देशी आला. नंतर कांहीं काळ त्याने तोफखान्याचा कारभार केला. यशवंतरावाच्या पश्चात् तोफखान्याचा कारभार कांहीं दिवस कृष्णरावानें व पुढें भिवरावानें केला. राक्षसभुवनच्या लढाईत,

तोतयाचे पाडावांत व स. १७७६-७९ मधील इंग्रजांवरील लढायांत भीवराव पानशे आपल्या फौज तोफखान्यासह हजर असून, तळेगांवच्या लढाईतील पराक्रमाबद्दल ता. ११ नोव्हेंबर सन १७७८ त भिवरावास चौघडा जरीपटका व नव्वद हजारोंचा सरंजाम पेशव्यांकडून मिळाला. जयवंतरावानेही त्या युद्धांत अनेक पराक्रम केले कृष्णराव हैदराबादीवरील स्वारीत कामास आला. सखारामपंत हा नानाफडणिसाबरोबर बादामीच्या लढाईत व पुढे खर्च्याच्य लढाईत हजर होता. विश्वासराव पानसे बारभाईच्या कारस्थानांत व पुढे इंग्रजांबरोबरील युद्धांत प्रमुख होता. महादजी शिंदे हिदुस्थानांतून दक्षिणेत आल्यावर त्याचा पक्ष विश्वासरावाने घेतला होता, त्याबद्दल त्यास महादजीने चाकण पेठ्यांतील नाणवली गांव इनाम करून दिला. पुरुषोत्तमरावही पुण्यांत राहून तोफखान्याचे कामकाज व हिशेब पाहत असे. विश्वासरावाचा मुलगा गणपतराव खर्च्याचे लढाईत हजर होता. पुढे तोफखान्याचे सर्व काम त्याजकडे आले. कोल्हापुरकरांबरोबरील युद्धांत गणपतराव प्रमुख होता. सन १८२५ साली गणपतराव बारल्यावर त्याचे कांहीं उत्पन्न मुलगा दामोदरराव यास मिळाले.

२५. नारोराम मंत्री.—हा सावंतवाडी नजीक कोचरे गांवचा कुळकर्णी सारस्वत ब्राम्हण. यास नारबा मंत्री म्हणत. स. १७०७चे सुमारास तो धनाजी जाधवाजवळ येऊन राहिला. स. १७१३त त्यास शाहूने चन्द्रसेन जाधवाकडून काढून मंत्रीपदाचा अधिकार दिला. कारण पूर्वीचा मंत्री पुंडे हा ताराबाईचे पक्षांत होता. नारोमंत्री आपल्या बंधूंसह सातारा जिऱ्यांत मागणी येथे राहत असे. अद्यापि हा गांव त्या घराण्याकडे इनाम चालतो. नारबा विशेष कर्तृत्ववान नव्हता, तथापि सुस्वभाव असून पेशव्याशी उघड विरोध करित नसे. तो सन १७४८ त मरण पावल्यावर भावाचा मुलगा घनश्याम यास दत्तक देऊन त्याचे नांवाने शाहूने मंत्रीपद चालविले. रामराजाच्या वेळेस घनश्याम नारायण मरण पावला आणि त्याचा मुलगा रघुनाथ घनश्याम यास मंत्रीपदाची वळें मिळाली. तो इसलामपुर येथे राहून लागला. रघुनाथरावाचा भाऊ नारायण

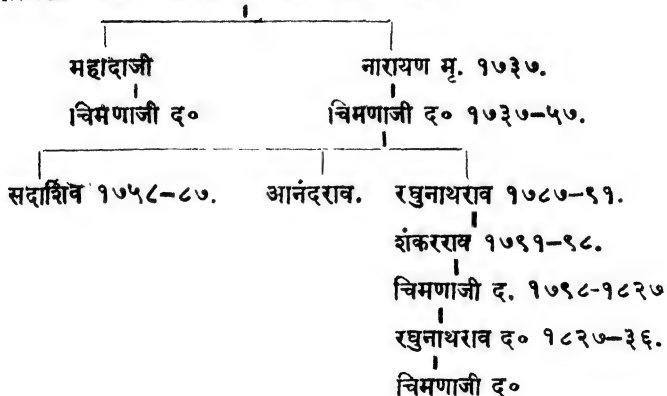
घनश्याम याचा व त्याचा तंटा लागला. त्याचा वंश तुकाईचे वाढीस आहे. रघुनाथराव वारल्यावर त्याचा पुत्र जयवंतराव यास घाकटे शाहूने मंत्रीपदाची वस्त्रे दिली. जयवंतरावाने आपला बंधु बचाजी याचा मुलगा रघुनाथराव दत्तक घेतला. जयवंतराव स. १८२९ चे सुमारास मरण पावल्यावर रघुनाथरावाकडे मंत्रीपदाचा अधिकार चालला. रघुनाथरावास मुलगे दोन आनंदराव व माधवराव.

२६. सचिव भोरकर.—शंकराजी नारायण सचिव सन १७०८ त वारला तेव्हां त्याचे वय सुमारे पंचेचाळीस वर्षांचे होते. त्यास महादजी नांवाचा एक दत्तक पुत्र व नारायण नांवाचा औरस पुत्र मरणसमयी दोन वर्षांचे वयाचा होता. लगेच शाहूने नारोशंकर यास सचिव पदाची वस्त्रे दिली. नारोशंकर यास स. १७०७ त दमाजी थोराताने धरून हिंमणगांवचे किल्ल्यांत कैदेत ठेविले. तेथून पुढे तीन महिन्यांनी बाळाजी विश्वनाथाने त्याची सुटका केली. शंकराजी नारायण चांगला होतकरू होता, परंतु त्यास पराक्रम गाजविण्याची संधि मिळाली नाही. तो सन १७३७ त (शके १६५९ ज्येष्ठ ?) मरण पावला. त्यास मूल नव्हते. म्हणून त्याचा वडील भाऊ महादजी याचा मुलगा चिमणाजी

महादेव बहुत करून शाहू जवळ असे, त्यालाच चिमणाजी नारायण असे नांव ठेवून शाहूने सचिवपदाचा अधिकार व वख्खे दिली. नीरा नदीच्या कांठी भोर हें राहण्याचे ठिकाण या चिमणाजी नारायणानें केले; त्यापूर्वी वरोडो येथें ते राहत असत. तेथील वाढा जळाला, तेव्हां तो भोरास गेला. स. १७५७ त चिमणाजी नारायण मरण पावला; त्यास तीन मुलगे होते, सदाशिवराव, आनंदराव व रघुनाथराव. ताराबाईने स. १७५८ त सदाशिवरावास सचिवपदाची वख्खे दिली. तो सन १७८७ त मरण पावल्यावर घाकट्या भावास वख्खे मिळाली. त्याचा मुलगा शंकरराव यास सखाराम बापू बोकील व रामशास्त्री प्रभुणे यांच्या मुली दिल्या होत्या. मूल झाले नाही.

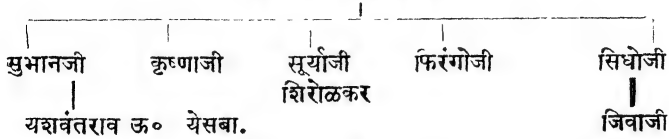
वंशावळ सचिव. शंकराजी नारायण मृ. १७०८.

२७. थोरात.—शाहू व संभाजी यांचे भांडण चालत असतां अनेक मराठा सरदारांचें मधल्या मध्ये चांगलें फावत असे. ते दोघेही एकमेकांचे सरदार फोडीत. शिवाय त्यांचे व्यवहार एकमेकांशीं कसे चालत हें ले. ४५३ खंड ३ यांतील थोरातांच्या हकीकतीवरून दिसून येतें. या घराण्याचा मास-त्यासाठीं येथें थोडक्यांत निर्देश केला आहे. सिधोजी थोरात ह्यानें शाहूची कामगिरी चांगली करून शाबासकी मिळविलेली आहे. (शा. म. रो. १३ व १६).

सुभानजीनें आष्टयाचें ठाणें घेतले व सर्व बंधु एकत्र राहूं लागले. सिधोजी नारोपंत घोरपड्याजवळ चाकरी करून होता, त्यास मिरज येथे सरंजाम मिळाला. जिवाजी व येसबा थोरात आणि विठोजी चव्हाण हे सर्व एकत्र स्वान्या करीत. हिंणगांवचा दमाजी थोरात तो या घराण्याहून वेगळा होय.

वंशावळ. शिवाजी थोरात.

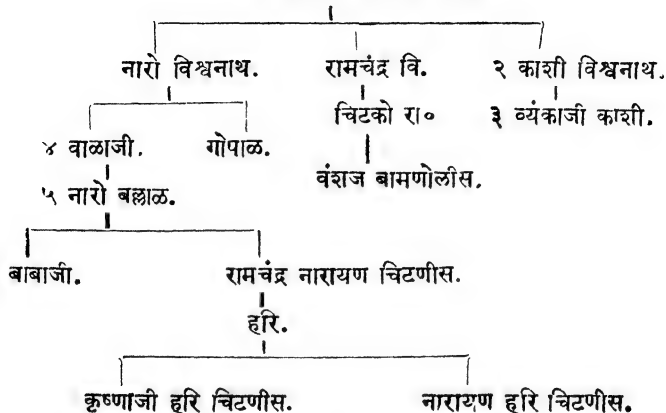

२८. विसाजी नारायण जाखी.—हे सारस्वत ब्राह्मण पांच पिढ्यांपर्यंत प्रतिनिधीचे चिटणीस होते. 'यांनीं थोरले कैलासवासीपासून निष्ठेनें सेवा केली. औरंगजेब पातशहा विशाळगडास वेढा घालून बसले ते समयी परशुराम पंडित यांजपाशी श्रम साहस केले.' (इ. स. पे. द. मा. पृ. १९२०). याचा व बाळाजी वि० चा अत्यंत घरोबा होता. पेशवे प्रतिनिधीचीं पुढें चांगली गोडी झाली त्याचें कारण हे जाखी होत. तिसां अशर मया व आलफ छ १५ सवाल (स. १७१८) च्या पत्रांत बाळाजी वि० विसाजीबाबास लिहिले. 'पूर्वीं अजंनवेलीस असतां आमचें सर्व प्रकारें आपण चालविलें. संकटे आम्हांवरी पडलीं त्या प्रसंगी आपण आम्हांवरी कृतोपकार फार केला. आम्हांमुळे सर्वस्वें खराब होऊन आमचे संरक्षण केलें. हल्लीं ईश्वरें आम्हांवरी कृपा केली यास्तव आपण आम्हापाशीं राहवें, आम्हीं सर्व प्रकारे चालवावे, हें आमचें मानस, यास्तव आग्रह बहुत केला, त्यास आपण सांगितलें जे, आपला वृद्धापकाळ आणि योगक्षेम चालत आहे. ज्यांचे संनिध आहों तेही उत्तम प्रकारें चालवितात. मुलें ठेवावीं तर तीं लहान. यास्तव त्यांचे उपयोगी पडे ऐसें पत्र लेहून द्यावें, म्हणोन बोलिलां, त्यावरून हें पत्र तुम्हांस लेहून दिल्लें असे. प्रस्तुत आम्ही आपणास रु. ७०० प्रतिवर्षीं करार करून दिले आहेत. दरसाल प्रविष्ट करूं. [भा. इ. सं. वृ. १८३६ ले ९].

जाखींची वंशावळ. गोत्रवत्स, सूत्र आश्वलायन, सारस्वत ब्राह्मण.

(रत्नागिरि जि० बामणोली गांव इनाम चालू आहे.)

१ विसाजी नारायण जाखी

२९. धडफळे.—पुण्यातील जुन्या घराण्यां पैकी धडफळ्यांचे घराणें आहे.

त्यांचा पूर्वज रंगो बापूजी धडफळे हा मलिकंबरच्या वेळेस पुण्याचा ठाणेदार होता. दुष्काळानंतर पुण्याची वस्ती वाढवून व पेठा स्थापून जमाबंदीचे वगैरे नियम ठरविण्याचे आरंभीचे काम या धडफळ्यांनीं केलेले आहे. पेशव्यांनी पुणे शहराची पुनर्रचना केली त्यात त्यांस धडफळ्यांनीं सर्व मदत केली. (भा इ. मं. इ. वृ. १८३५ पृ. ३७५). बिनायक नारायण व गणेश नारायण व मल्हार गोविंद धडफळे हे बाजीरावाचे वेळेस प्रमुख होते (रा. खं. ३ ले. १६६) थोराताने हिमणगांवचे गदीत बाळाजी विश्वनाथास कुटुंबसह अडकवून ठेविले त्या वेळेस मोरो विश्वनाथ व गणेश नारायण धडफळे यांनी कष्ट मेहनत करून, जाभीनागरी

नारायण. पत्करून सर्वांची सुटका केली. पुढें पेशवे पुण्यास आले ते प्रथम धडफळ्यांचे वाड्यांत राहिल्यावर बाजीरावानें स्वतःचा वाडा पुण्यास बांधिला, त्याचें काम धडफळ्यांचे विनायक गणेश. हातचेंच आहे. पेशव्यांनीं धडफळ्यांस वंशपरंपरा इनामें वगैरे करून दिली होती. पेशव्यांच्या ऋणानुबंधी देशस्थ घराण्यांपैकीं हें एक होय.

३० फडके.—हे पेशव्यांचे उपाध्ये पुण्यास राहत होते. त्यांस साष्टी, वसई वगैरे काबीज करण्याच्या कामगिरीत पाठविण्यांत आले. त्यांनीं श्रम साहस बहुत केले. शंकराजी केशव कच खाऊन युद्ध सोडून पळाला, त्यावरून बाजीरावानें फडक्यांची खूब निर्भर्त्सना केली. त्यावरून चिडून महादाजी केशव माहिमास पराक्रम करून कामास आला. वसई काबीज झाल्यावर तेथील काम पेशव्यानें शंकराजीस सांगितले, तें त्यानें पुष्कळ वर्षे चांगल्या प्रकारें केले, [खं. ३.५५४].

वंशावळ.

केशवभट

शंकराजी

धोंडो केशव

बाळाजी

महादाजी

केसो महादेव.

३१. महादाजी राम पारसनीस.—या घराण्याचा संबंध आंगऱ्यांचे व्यवहारांत येतो. वंशावळ. [रा. रामराव नारायण प्रधान यांजकडून].

महादाजीराम.

विठ्ठलराव

त्रिंबकराव.

जिवाजी.

अमृतराव.

आपाजी

यांपैकी पुढें

बाजीराव

नळिकंठराव

आनाजी.

खंडेराव.

नारायणराव.

चिमणाजी.

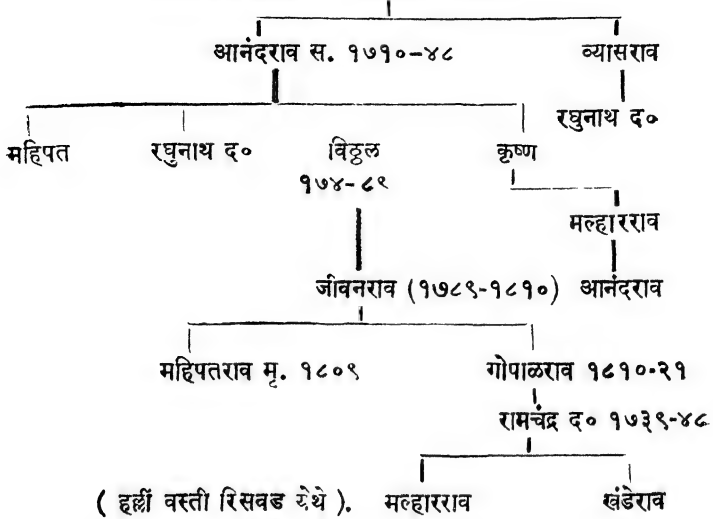
गणपतराव.

कोल्हापुरकर संभाजीचा प्रधान नीळकंठ प्रभु पारसनीस व हा महादाजी-राम एकाच महाडकर कुटुंबांतले असावे. महादाजी व त्याचे मुलगे विठ्ठल त्रिंबक संभाजी आंगऱ्या विरुद्ध मानाजीस मिळाले होते, त्या संबंधांत महादाजीस मानाजीने पत्र लिहिलेलें प्रसिद्ध आहे (म. वि. १ पृ. २९३). विठ्ठल व त्रिंबक या दोघां बंधूनीं व त्यांचे पश्चात् जिवाजी विठ्ठल व अनाजी त्रिंबक यांनीं पेशवाईत राज्याचे अनेक उद्योग केले आहेत.

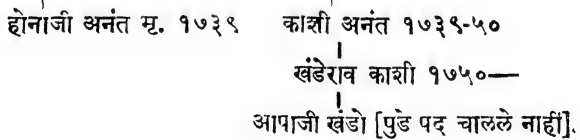
३२. रेठरेकर.—हें देशस्थ घराणें पेशव्यांचें ऋखानुबंधी होतें. भीवराव रेठरेकर व बाळाजी विश्वनाथ यांचा स्नेह असून, भीवरावास मुलगे झाले, त्यांचीं नांवेंही त्यानें बाजीराव व चिमाजी अशींच ठेविलीं. बाजी भीवराव तारापुरचे हल्ल्यांत मारला गेला (स. १७३९, इ. सं. पे. द. मा. पृ. ३०); त्या वेळीं त्याच्या मातुश्रीस व भावास लिहिलेलीं पत्रें फार प्रेमळ आहेत. (खं. ३. १५५, १६७, १६८). बापूजी बाजी नानासाहेबाचे वेळीं अनेक कामगिरींवर होता. (का. सं. प. या. ६० १०३, १०४, ४९५). याच घराण्यांतील त्रिंबकराव हा दुसऱ्या बाजीरावाचें साध्य करित होता.

३३. सुमंत.—आनंदराव रघुनाथ सुमंत हा ऋग्वेदी देशस्थ ब्राह्मण औरंगाबादेस राहत असे. तेथून शाहू दक्षिणेंत येत असतां त्यास सुमंतपद देण्यांत आलें. हा आपल्या कामांत कुशल होता, तथापि बहुधा पेशव्याचे उलट वागत असल्यामुळें राज्याच्या उद्योगांत त्याचा म्हणण्यासारखा उपयोग झाला नाहीं. पेशव्यांच्या मध्यस्थी शिवाय तो परभारें उद्योग करी, त्यामुळें एकतंत्री उद्योगास व्यत्यय येई. कदाचित् पेशव्यांवर दाब ठेवण्यासाठींच त्यास शाहूनें मुद्दाम हाताशीं भरिलें असावें. भागानगरास निजामाकडे व नादीरशहाच्या वेळेस जयसिंगाकडे आनंदराव होता. ता. २७.३.१७४१ रोजीं तो निजामाकडे असल्याचा उल्लेख आहे (शा. म. रो. १४९). त्यानंतर तो केव्हां तरी वारला असावा (शा. म. ब. ७३). त्याचा वडील पुत्र सामान्यच असल्याळें सुमंतपद प्रथम माहिपतरावास व नंतर धाकटा मुलगा विठ्ठलराव यास मिळालें. (इ. सं. ऐ. चर्चा. पृ. १४)

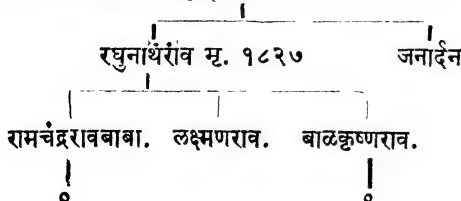
वंशावळ सुमंत. रघुनाथपंत भोपळे.

३४. न्यायाधीश. वंशावळ—

३५. पंडितराव. मुद्गलभट्ट रुपाध्ये, स. १७१३

३६. बाजी महादेव प्रभु उरवडेकर.—हा मुठे खोऱ्यांतील महादाजी रघुनाथाचा मुलगा. याचा जन्म चैत्र शु० ९ शके १६५१ (२७ मार्च १७१९) रोजी उरवडेगांवी झाला. सन १७४९ त नानासा० पेशव्याच्या हुजूर फौजेंत याने नोकरी पत्करिली, तेव्हांपासून स्वपराक्रमाने चढत चढत त्याने स. १७९९ पावेतो स्वराष्ट्राची सेवा बजाविली. सांगोल्याच्या लढाईत सदाशिवरावाच्या हाताखाली राहून त्याने प्रतिनिधीचा पराभव केला. त्यानंतर निजामाबरोबर व कर्नाटकांत जे युद्धप्रसंग नानासाहेबाने केले त्यांत तो हजर असून स १७५८च्या लाहोरस्वारींत तो रघुनाथरावाबरोबर होता. उत्तर पेशवाईत त्याने अनेक प्रसंगांत पराक्रम गाजविले आणि सवाई माधवरावाचे वेळेस त्याने बडोद्यास येऊन गोविंदराव गायकवाडाची नोकरी केली. (इ. सं. ऐ. चरित्रे २-४).

३७. ठाण्याचे विवलकर.—साष्टी कल्याणचा सुभेदार रामाजी महादेव हा पुष्कळ वर्षे कोंकणांतील कारभारावर असून, आंगरे यांच्या प्रकरणांत तो मुख्य होता वसईच्या युद्धांत रामचंद्र महादेव जोशी ह्यापून गृहस्थ होता, तो हा नव्हे. ठाण्यास विवलकरांचा वाडा असून तेथील कौपीनेश्वराचे मंदिर चिमाजी आपाच्या हुकुमाने रामाजी महादेवाने बांधिले. कुलाब्यास पुढे अव्वल इंग्रजीत विवलकर आंगऱ्यांचे कारभारी झाले, ते या रामाजीच्या वंशापैकी नव्हत.

३८. मेहेंदळे.

बहिरव भट्ट, ल० बाळाजी वि० ची बहीण.

विश्वनाथ भट्ट.

गणपतराव.

बहिरवपंत.

रामचंद्र ऊ. बळवंतराव, मृ. पानपत, मुलगी.^१ बाबूराव. आनंदराव.

कृष्णराव ऊ. आपा बळवंत.

गणपत.

बळवंतराव द.

१ नानाफडणिसाची आई.

३९. ग्वाल्हेरचे शिंदे—शिंदे होळकरांच्या हकीकती मुख्य भागांत परिपूर्ण आलेल्या असल्यामुळे येथे फक्त संदर्भापुरत्या त्यांच्या वंशावली दिल्या आहेत.

दत्ताजी, कन्हैरखेडचे पाटील.

जनकजी

सु. १९७०-१७४५ राणेजी, १ मैनाबाई (निवाबाई), २ चिमाबाई (रजपूत).

जयाप्पा, दत्ताजी, जोलाजी, तुकाजी, महादजी,^४ भवानोबाई.

सु. १७५५.

सु. १७६०.

सु. १७४४

सु. १७६१

सु. १७२७-१२२०-१७९४.

सखबाई.

भागीरथीबाई.

सगुणाबाई.

लक्ष्मीबाई.

स्त्रिया ९.

जनकजी, काशीबाई^१.

४ सुली.^२

केदारजी

आनंदराव, स्त्री मैनाबाई.^३

सु. १७६१.

सु. १७६१,

सु. १७७०.

स्त्री तुळजबाई.

दौलतराव, दत्तक महादजीस.

१. निजामशाहीतील व्यंकटराव निबाळकरांची बहीण.
२. पैकीं एक मुलगी वाडीकर खेमसावंतास दिलेली होती.
३. कुलाब्याचे येसाजी आंगरे याची मुलगी.
४. महादजीच्या नंतूचा वंश पुढील भागांत येईल.

४०. इंदूरचे होळकर.

१ मल्हार खंडूजी होळकर सुभेदार, स्त्री गौतमाबाई

१६०३-१६९३-१०५१-७६५.

२ खंडेराव मु. १७५४

३ तुकोजी—पुतणे मु. १५८१-७९७

२ स्त्री अहत्याबाई मु. १३८१-७९५

काशीराव

मल्हाराव

विठूजी

४ यशवंतराव

मुक्ताबाई

२

मालेराव मु. १७६५

मु. १७९८

मु. १७९७

मु. १८००

मु. २८१०-१८११

५ स्त्री तुळसाबाई

६ हरिराव, गादी १७४०-१८३४-१६१०-१८४३. ६ मल्हाराव १८११-३३ १० तुकोजीराव १८४४-१८६६

भागीरथीबाई

राधाबाई

१ खंडेराव मु. १८४४

७ मारुतराव मु. १८३४

११ शिवाजीराव (१८८६-१९१०) यशवंतराव

१२ तुकोजीराव १८९०-प्रस्तुत

१ चंद्रावती रा०

२ इंदिराबाई

मनोरमा

यशवंतराव

स्नेहलता.

तात्यासाहेब

मल्हाराव

सूची.

सूचना. विशिष्ट प्रसंगांचा व घडामोडींचा संदर्भ त्यांतील प्रमुख व्यक्तींच्या नावांनी मिळेल. प्रसिद्ध घराण्यांचीं आडनावेंही सूचीत घेतली आहेत.

अकलकोटकर—भोसले २६८, वंशावळ २७३.

अंतार्जी माणकेश्वर—दिल्लीतील अव्यवस्था १९; हिगण्यांशी तंटा २३, ४९; शियांस मदत मारवाड स्वारीत ५९, दिल्लीत तारांबळ ७४, हिशेवाचा तपास व तंबी ९१, पुण्यांत आगमन १११, मृ. २०५.

अंताजी शिवदेव—३०६, वंशावळ ३०७.

अदिनावेग—पंजाबचा अधिकारी, ५, ७२, ९७, मृ. ९८.

अब्दुस्समदखान—१६७.

अभयसिंग—५०, ५१.

अमात्य—२९०, वंशावळ २९१.

अलीगौहर—शहाआलम, १०९, १५४, १६२.

अहंमदशहा अब्दाली—स्वान्यांचा तपशील ३, पूर्वचारित्र ४, पहिली स्वारी ५; मराठ्यांशी चुरस ५८; तिसरी स्वारी ७१-७९; दिल्लीचा पाडाव ७४, मथुरेची लूट ७७, स्वदेशी प्रयाण ७९; स्वान्यांचे हेतु ८७, चौथी स्वारी ११२, १४६-१४८, सुजाची भेट १५७, बागपतावर उत्तर १७०, लढाईतील सरदार २०१, पानपतावर नफानुकसान २०८, पेशव्याशी संभेट २१०.

अहंमदशहा, बादशहा दिल्लीचा—राज्यारोहण ६; मराठ्यांशी चौथ्याईचा करार ९; दुटप्पी वर्तन व अव्यवस्था १८-२२; वजिराशी युद्ध २५; पदच्युत व मृत्यु ३८-४०.

आबाजी अगर आबूजी नाईक—२८५.

आलंमंगीर दुंसंरा—दित्रीचा बादशहा, राज्यातेहण ३८, खून ११७;

दाशिवरावास फर्मान १५४.

इब्राहीमखान गारदी—१३४, १३८, १५१, १६७, पाणिपतची छावणा

१७२, लढाई १८६, मृ. १८९-१९०, गोल बांधून जाण्याची सल्ला १९९

उदाजी चव्हाण—२७०.

उद्धव योगदेव—३०१.

ऊधमबाई—अहमदशहाची आई २५.

कमरुद्दीनखान वजीर—अब्दालीशीं लढाई व मृत्यु ५-६.

कान्होजी भोसले—२८०.

काशीराय—सुजाचा वकील, बखर १६१, १९२, २१६.

कृपाराम—मराठ्यांचा वकील, २९५-२९६.

कृष्णराव गणेश बर्वे—३५.

कोल्हटकर—२९१, वंशावळ २९२.

खंडेराव होळकर—मल्हाररावाचा मुलगा मृ. ३३.

गंगाधर यशवंत चंद्रचूड—होळकराचा कारभारी ४२, अब्दालीशीं
सामना १३१, २२८-२२९.

गणेश संभाजी खांडेकर—१४५, २२९.

गमाजी यमाजी—३०६.

गाजी उद्दीन थोरला—मीरबक्ष ६.

गाजी उद्दीन धाकटा—वजीर, दुसरें नांव मीरशहाबुद्दीन, २५, जाठांवर
स्वारी ३३, बादशहावर चाल ३७, बादशहाची पदच्युति व खून
३८-४०, ७२, अब्दालीकडून पराभव ७६, रघुनाथरावाची भेट ८५,
वजिरीची भानगड १०७.

गोपाळ गणेश बर्वे—३५, ६६, १४५, १५८, १७४.

गोपिकाबाई—२१४, २३४-२३५, २३६, २५१.

गोविंद खंडो चिटणीस—२६३, वंशावळ व घराण्याची योग्यता ३६६.

गोविंदपंत बुंदेले—रोहिल्यांचा पाडाव १४, पूर्ववृत्त ६३, कारभार व पेशव्यांची कानउघाडणी ६४-६७; मुलखाचा बंदोबस्त ६८, पुण्यास प्रयाण ६९-७०, ११८, हिशेबाचा विपर्यास १२८-१२९, सदाशिव-रावाची पत्रे व ताकिदी १४०-१७५, आरोपांच्या बाबती १४४, अब्दालीचा छापा व मृत्यु १८०, १८१.

चिटणीस घराणे—२६३, वंशावळ २६६.

चिमणाजी दामोदर—राजाज्ञा ३०१, वंशावळ ३०९.

जनकोजी शिंदे—५५, ६१, पेशव्यांशीं हिशेबाच्या भानगडी ८८, होळकरांची शिकवणूक १०२-१०४, अब्दालीशीं गनिमी सामना १३०-१३१, पानपतावर पहिला युद्ध प्रसंग १७५-१७८, १९८.

जयापा शिंदे—रोहिल्यांशी युद्ध १२, होळकरांशीं वांकटें २३, जाठाचा बचाव ३४; नागोरचा वेढा व खून ५०-६२.

जघानबख्त—१५४.

महानखान—९६, १४६, १४८.

माठ—पूर्ववृत्त ३१, सुरजमल्ल पहा.

मुळजाराम—वकील २९५.

भोरात—३१५, वंशावळ ३१६.

दत्ताजी शिवदेव—राजाज्ञा ३०१.

दत्ताजी शिंदे—नागोरची स्वारी ५२-६२, ८२, होळकरांची शिकवणूक १०२-१०४; लाहोरवर स्वारी १०४, गाजीउद्दीनशीं भांडण १०५, नजीबखानाची भूलथाप १०९-११७; पेशव्यांकडून कानउघाडणी ११०, नजीबखान, शुक्रतालचा पूल व लढाई ११२-११४; अब्दालीशीं सामना व मृत्यु ११७-१२४, उत्तरक्रिया १२५, पराक्रमाची सीमांसा १२७.

दमाजी गाय हवाड—१३७.

दामोदर महोदेव—हिगणे, ४६, रघुनाथरावाशी बेबनाव ४८, दिळीतील तारांबळ ७५, हिशेबाच्या भानगडी ९०, वंशावळ २९५.

दीक्षित पाटणकर—२९७.

देवराव महोदेव—हिगणे, ४६, वंशावळ २९५.

देवासचे पवार—पाती ११२ पृ. २८३.

धडपळे—३१७.

धारचे पवार—घराणे व वंशावळ २८३.

नजीबखान रोहिला—७१, ७३, अब्दालीस सामील ७६, महाररावाचा मानीवपुत्र ८६, होळकराकडून वचाव १०२-१०४, १४६-१४८, अब्दालीसुजाची भेट १५७, सुजाशी भांडण १५९.

नागपुरकर भोसले—२७९, वंशावळ २८२.

नानाफडणीस—१७६, १८६, १८९, १९३, २२३, २३२, २३६.

नानासाहेब पेशवा - उत्तरेच्या कारभारांत दुर्लक्ष २, १५-१७, २४, ३०; वजिराशी स्नेह ७, वादशहाशी चौथाईचा करार १; हिंदूंची पावित्र स्थळे सोडविणे १३; शिंद्यांस सांगितलेले मनसुबे १००, दत्ताजीस सांगितलेली कामे ११०; पटदूरची वाटाघाट १३-१३८; शेवटची स्वारी २१०-२१४, दुसरें लग्न २११; पानपताने उडालेली तारांबळ २१२-२१३; प्रकृतीवर परिणाम २१४; पानपतसंग्रामाचा निष्कर्ष २१४-२२७; अपजयाजी खरी खोटी कारणें २१५-२२४; अपजयाचे परिणाम २२५, अखेर व मृत्यु २३२-३४; मृत्यूचीं कारणें २३४-३५; पुण्यांत बंदोबस्त २३६, मराठ्यांचा धोर २३८, कर्तबगारांचा अंदाज २३९, हिशेब व कचेरी २४२, पत्रव्यवहार २४३, जातिभेदाचा अंदाज २४४, कारभारावर दोष २४६, योग्यतेची कसोटी २४७, महाराष्ट्राचा जीवनविस्तार २४८, वंशावळ २५०, कौटुंबिक तपशील २५१, सामाजिक व धार्मिक परिचय, गुरु व सत्पुरुष २५३, देवदर्शन व इनामें २५४, श्रावणमास व इतर धर्मादाय २५५, पर्वती २५७, स्वारीचा थाट २५८, पुणेशहर २५८, नळा व पाणी व कर्ज २६०.

नारायण दीक्षित पाटणकर—२९७-२९८.

नारोराम मंत्री—३१३ वंशावळ ३१४.

नारो व्यंकटेश—इचलकरंजीकर ३००.

नारोशंकर—नामर्दी ७५, १४८, १५८, २१३, २२३, २२९; ३०३,
वंशावळ ३०५.

न्यायाधीश—वंशावळ ३२०.

पंडितराव—वंशावळ ३२०.

परसोजी भोसले—२८०.

पवार धार-देवासचे २८३-२८४ वंशावळी.

पाटणकर दीक्षित—२९७, वंशावळ २९८.

पानशे—३११, वंशावळ ३१२.

पानिपत—ठळक प्रसंग, २ संदर्भ ग्रंथांची यादी ३; मोहिमेची तयारी व संग्राम
१३२-२०८; संग्रामाचा निष्कर्ष २१४-२२७, पानपत नंतरची परि-
स्थिति २२७-२३२.

पाराशर दादाजी—१४३, १८३.

पार्वतीबाई -२०४.

पिलाजी जाधव—२७३ वंशावळ व घराणें.

पुरुषोत्तम महादेव हिंगणे-वकील, वंशावळ २९५.

पुरुषोत्तमराव पटवर्धन—२३३-२३४.

पुरंदरे—२८७, वंशावळ २८८.

फडके—वंशावळ ३१८.

फोर्तिसिंग भोसले—२६८, वंशावळ अक्कलकोट २७३.

बळवंतराव मेहेंदळे—१३६, मृ. १७७-१७८.

बाजी भीवराव रेठरेकर—३१९.

बापूजी महादेव हिंगणे—४६, ७७, हिशेबाच्या भानगडी ९०, वंशावळ
२९५.

बावूजी नाईक २७२, २८५.

बारामतीकर जोशी २८५ वंशावळ. २८७.

भगवंतराव अमात्य--२९० वंशावळ २९१.

भवानीशंकर--मराठ्यांचा वकील सुजाकडे १६१.

भास्कर राम--२९२.

भिऊबाई--२८५.

मलिका अज्जमानी-ऊ० बादशाहा बेगम ३७, नजीबखानाशी कारस्थान ७३.

मल्हारराव होळकर--रोहिल्यांशी युद्ध १२, १३; मुख्य कामांत घोटाळा १५, शिंद्यांशी वांकडे २३, कुंभेरचा वेढा, पुत्र खंडेरावाचा मृत्यु व जयापाशी भांडण ३३-३५, दिल्लीवर चाल ३७; हिंण्यांशी सख्य ४९, विजयसिंगाशी संधान ५५, जूग फुटलें ५५, अब्दालीवर जाण्यास दिरंगाई ७८-८१, विघातक भाव ८३, नजीबखानाचा बचाव ८६ ८८, १०२-१०४, लाहोरवर स्वारी ९७, नजीबखान धर्मपुत्र १०२, शिंद्याची मदत करण्यास हयगय ११९-१२१, १२६; अब्दालीशी गनिमी सामना १३०-१३१, २०५; कुचराईचा विचार २२३, महाल जप्त २३०; वंशावळ ३२३.

महादजी शिंदे--२२३, वंशावळ ३२२.

महादाजीराम पारसनीस--घराणें व वंशावळ ३१८.

महादेवभट हििंगणे--खून २९३.

महादेवा पुरंदरे--मृ. २११.

महिपतराव चिटणीस--३१, ४७, १३६, २१३.

माधवराव पेशवा--२१३, पानपतच्या अरिष्टाचा तपास २१६, २३६.

मीरमन्नू--पंजाबचा कारभारी ६, २५, मृ. ७२.

मीरशाहाबुद्दीन धाकटा गाजीउद्दीन पहा.

मुतालिक-कन्हाडकर, घराणें ३०५ वंशावळ ३०७.

मोरो जिवाजी--राजाज्ञा-घराणे व वंशावळ ३०२.

यमाजी शिवदेव--३०५, वशावळ ३८०.

यशवंत महादेव--पोतनीस २९९, वंशावळ ३००.

रघुनाथराव-उत्तरेत पाहिली स्वारी २८, २९-३१ कुंभेरचा वेढा ३०-३५;
पेशव्याने सांगितलेली कामे ३५, दिल्लीत पोळळ कारभार ४०-४४,
जाठावरील स्वारीची फलश्रुति ४४, हिंगण्यांशी तंटो ४७, रजपुतांशी
वैर ६२, अव्यवस्थेचे प्रकार ६७, अब्दालीवर जाण्यास दिरंगाई ७८-
८१, होळकराचा कावा ८३-८४, दिल्लीत मुकाम ८५, हिंगण्यांवर सूड
९०-९१, अटकेवरील झेडे ९३-९७, कामगिरीचा इत्यर्थ ९९-१००,
नजीबखानाच्या बंदोबस्ताची तजवीज १०२-१०४, मोहिमेस नालायकी
१३५, २११, २३४.

रघूजी भोसले--२८०.

रजपूत लोक--मराठ्यांशी वैर ६२.

राजाज्ञा--३०१.

राजे बहादर--मालेगांवकर ३०३.

राणोजी भोसले--२८०.

राधावाई--नानासा०ची दुसरी बायको २११.

रामसिंग--जयपुरचा ५१, ६०.

रामाजी अनंत-शिब्यांचा कारभारी ३६, १४८ ३१० वंशावळ ३०८.

रास्ते--३०७ वंशावळ ३०८.

रेठरेकर--३१९.

रोहिले--पूर्वपीठिका ७, पाडाव १०; हिंदूस उपद्रव ११, नजीबखान पहल
लक्ष्मण शंकर--८२.

बाकनीस--ठोसर २९२.

विजय सिंग--५१, होळकराशी संधान ५४.

विठ्ठल कान्हो ठोसर--वाकनीस २९२.

विठ्ठल शिवदेव-- ग्वालहेर व गोहदचा पाडाव ४५-४६ यादशहाकड
सन्मान ८६, १९७, २३१, ३०२; वंशावळ ३०३.

विश्वासराव--१३८ दिल्ली काबीज १५२-१५४, मृ. १८६, २०५; स्वरूप-
वर्णन २०६.

विसाजी नारायण--जाखी ३१६ वंशावळ ३१७.

व्यंकटराव नारायण घोरपडे--इचलकरंजीकर पृ ३००, वंशावळ ३०१.

शंभुसिंग जाधव माळेगावकर--२७८, वंशावळ २७९.

शाहाबुद्दीनमीर--गार्जिउद्दीनधाकटा पहा,

शाहाबल्लीखान--अब्दालीचा वजीर ४, ९७ १५९.

शिंदे--ग्वाल्हेरचे, वंशावळ ३२२.

शिवराम भट साठे--अळीगौहर जवळ वकील १५५.

सखाराम भगवंत ३१, ४७, ४८, २३६ २३७

सदाशिवराव-गोविंदपंतार्शी पत्रव्यवहार ६५, उत्तरेतील कारभारांत अनवाकबगारी
९४, पटदूरची वाटाघाट व मोहिमेवर पाठविण्याची कारणे १३२-१३८,
मोहिमेतील मुक्काम व प्रसंग १३९, प्रांताचा बंदोबस्त व युद्धाचा तयारी
१४०-१४८, शिंदेहोळकरांची भेट १४८, दिल्ली काबीज १४९-
१५४, बादशहाचे फर्मान १५४, २२५, उभयपक्षांची परिस्थिति १५६-
१५८, तहाचा वाटाघाट १६०-१६३, छत तोडणे १६०, कुंजपुन्यावर
चढाई व पाडाव १६३-१६८, वलीहदचा समारंभ १६५, कुंजपुन्यास
दसरा १६८, अब्दाली कडून रेषाभेद १७०, पानपतावरिल कुंचंबणा
१७१-१८५, पानपतचा खंदक १७२, पहिला युद्ध प्रसंग १७५, दुसरा
युद्ध प्रसंग १७८, तिसरा युद्ध प्रसंग १८०, मराठ्यांची दलाखी १८१-
१८४, शेवटचा संग्राम १८५-२०३, सटवोजी जाधवाची पत्रे
१९०, १९२, गोल बांधून जाण्याची कल्पना १९९, लढाईतील
सरदार २०१, शेवट २०२, प्रेताची ओळख २०४; योग्यता २०६,
पानपतचा निष्कर्ष २१४-२२७, पूर्वकारणें २१७, तात्कालिक कारणें
व चुका २१९-२२१; सेनापतित्वास नालायकी २२४; अरिघाचे परि-
णाम २२५, पानपतोत्तर परिस्थिति २२७.

सगुणाबाई—काशीयात्रा ६९, २५१.

सचिव भोरचे—३१४, वंशावळ ३१५.

सफदरजंग—वजीर ६, रोहिल्यांवर स्वारी ८, बादशहाशी युद्ध २५, मृ. ४१.

समशेर बहादुर—७४, १९६.

सुजा-उद्दौला—४५, अब्दालीस सामील १४९, अब्दालीशीं भेट १५०

नजीबशीं भांडण १५९, पळाचा परामर्ष १९४-१९५.

सुमंत—३१९ व वंशावळ.

सुरजमल्ल जाठ—३१, कुंभेरचा वेढा ३२, मराठ्यांसंबंधी भावना १६६,

पळालेल्या मराठ्यांचा परामर्ष १९५, २२८, २२९.

सेवकराम—वकील २९६.

हरिरामपंडित हेरवाडकर—३००.

हििंगणे—दिल्लित मराठ्यांचे वकील, रघुनाथरावाशी रुसवा ४६-४८, अंताजी-

माणकेश्वराशी तंटा ४९, घराणें २९२, वंशावळ, २९५.

हेरवाडकर पंडित—३००.

होळकर—इंदूरचे वंशावळ ३२३.

श्री सयाजी साहित्यमाला

छपायेलां पुस्तक.

किंमत.

१. विज्ञान-गुच्छः—

२. भूपृष्ठविचार (सचित्र).	०-१०-०
११. देहधर्मविद्यानां तत्त्वो.	१-०-०
१२. विज्ञानप्रवेशिका.	०-११-०
१३. जिदगीनो विमो.	०-११-०
१७. उद्भिज्जविद्यानुं रेखादर्शन (सचित्र).	१-०-०
१८. करोळीआ (सचित्र)	०-१४-०
२२. प्राणीविद्यानुं रेखादर्शन (सचित्र).	१-०-०
२५. मनुष्यविद्यानां तत्त्वो.	१-०-०
३५. जीवविद्या (सचित्र).	१-०-०
३८. तुलनात्मक भाषाशास्त्र.	१-४-०
४६. राजनीतिनो संक्षिप्त इतिहास.	१-४-०
४७. समाजशास्त्रप्रवेशिका.	१-४-०
४८. बाळउछेर.	१-८-०
५०. बाळस्वभाव अने बाळउछेर	१-८-०
५१. शरीरयंत्रनुं रेखादर्शन. (सचित्र)	१-४-०
६७. प्राणीसृष्टि (सचित्र)	१-८-०
७०. रसायणन प्रवेशिका (सचित्र).	१-४-०
७५. वडोदरानुं अर्थशास्त्र.	०-१२-०
८४. सनईवादन पाठमाला पु. ३ (मराठी),	१-२-०
८५. सदर सदर पु. ४ (मराठी.)	१-१२-०
८६. अवताररहस्य. (हिंदी)	०-१४-०

२. चरित्र-गुच्छः--

८. प्रेमानंद(सचित्र),	१-०-०
१४. दयाराम.	०-११-०

२०. मीरांबाई.	०-१२-०
३०. गिरधर.	०-१४-०
३३. भालण (सचित्र)	१-०-०
४०. तुकाराम (सचित्र)	०-१४-०
४१. महाराजा शिवाजी (मराठी) (सचित्र)	१-६-०
४५. विष्णुदास.	१-०-०
४९. वीर शिवाजी (सचित्र)	१-०-०
५३. मणिशंकर कीकाणी.	१-६-०
६२. दलपतराम.	१-२-०
७२. समुद्रगुप्त (सचित्र)	०-१३-०
७७. चक्रवर्ती अशोक	०-१४-०
७८. समुद्रगुप्त. (हिंदी)	०-१२-०
३. इतिहास-गुच्छः—	
१. संस्कृत वाङ्मयाचा इतिहास (मराठी)	२-८-०
९. जगत्नो वार्तारूप इतिहास, भाग १ ले.	३-८-०
१९. ब्रिटिश राष्ट्रीय संस्थाओ.	०-१३-०
२४. पॅलेस्टाईननी संस्कृति.	०-१२-०
२६. जगत्नो वार्तारूप इतिहास, भाग २ जो	१-०-०
३२. पार्लिमेन्ट.	१-४-०
३४. इतिहासनुं प्रभात.	१-४-०
४३. नवीन जापाननी उत्क्रांति.	१-०-०
५५. चीननी संस्कृति	१-६-०
हिन्दुस्थानचा अर्वाचीन इतिहास.	
६५. मराठी रियासत, मध्य विभाग १.	२-१२-०
६६. „ मध्य विभाग २.	२-१२-०
६८. „ मध्य विभाग ३.	२-४-०
६९. हिंदुस्ताननी स कृति.	१-१२-०
९०. मराठ्यांच्या प्रसिद्ध लढाया (मराठी)	३-०-०

४. वार्ता-गुच्छः—

३. आपणा लघुबन्धु अंग्रेज (अंग्रेज बालजीवन बौजी आवृत्ति.) १-०-०
 ४. अलकानो अद्भुत प्रवास (साचित्र). (बीर्जा आवृत्ति.) १-४-०
 १६. वीर पुरुषो. ०-१२-०

५. धर्म-गुच्छः—

६. हिंदुस्थानना देवो (साचित्र). ४ ० ०
 २३. दीघनिकाय (भा. १ ला.) (मराठी) १ ८-०
 ३२. तुलनात्मक धर्मविचार ०-१३ ०
 ३६. धर्मनां मूलतत्त्वो. ०-१०-०
 ४२. विविध धर्मोक्तं रेखादर्शन. ० १२-०
 ४४. उत्तर युरोपनी पुराणकथा. ०-१४-०
 ८०. तुलनात्मक धर्मविचार (हिंदी). १ ० ०

६. नीति-गुच्छः—

५. मायापने बे बोल (त्रीर्जा आवृत्ति). ०-६-०
 ७. नीतिशास्त्र. ०-१४ ०
 २७. नीतिविवेचन. १-२-०
 २९. कॉवेटनो उपदेश ०-१५-०
 ३७. नैतिक जीवन तथा नैतिक उत्कर्ष. ०-१५-०

७. शिक्षण-गुच्छः—

१०. बालोद्यानपद्धतीचें गृहशिक्षण (साचित्र) (मराठी). ०-१०-०
 २८. बालोद्यानपद्धतिचें गृहशिक्षण (साचित्र). ०-१४-०
 ५२. शाळा अने शिक्षणपद्धति. ०-१५-०

८ प्रकीर्ण-गुच्छः—

१५. सुधारणा आणि प्रगति. (द्वितीयावृत्ति) मराठी ३-०-०
 २१. शिस्त (मराठी) १-०-०
 ३९. हिंदुस्तानचा लष्करी इतिहास व दोस्तराष्ट्रांच्या फौज (मराठी) २-८०
 ५४. संस्कृति अने प्रगति २-८-०
 ७३. जबाबदार राज्यपद्धति (मराठी). ०-१३-६

श्री सयाजी बालज्ञानमाला.

छपायेलां पुस्तकोः--

१ गिरनारनुं गौरव (बीजी आवृत्ति) सचित्र	०-६-०
२ ऋतुना रंग (बीजी आवृत्ति)	०-६-०
३ शरीरगो संचो (बीजी आवृत्ति) सचित्र	०-६-०
४ महाराणा प्रताप (बीजी आवृत्ति) सचित्र	०-६-०
५ कोषनी कथा (बीजी आवृत्ति) सचित्र	०-६-०
६ पाटणसिद्धपुरनो प्रवास (बीजी आवृत्ति)	०-६-०
७ पावागढ (बीजी आवृत्ति)	०-६-०
८ औरंगजेब (बीजी आवृत्ति) सचित्र	०-६-०
९ मधपुडो (बीजी आवृत्ति) सचित्र	०-६-०
१० रणजीतसिंह (बीजी आवृत्ति) सचित्र	०-६-०
११ सुखी शरीर (बीजी आवृत्ति)	०-६-०
१२ श्रीहर्ष	०-६-०
१३ सूर्यकिरण (सचित्र)	०-६-०
१४ वातावरण	०-६-०
१५ ग्रहण. (सचित्र)	०-६-०
१६ बाल नेपोलिअन.	०-६-०
१७ कोषकी कथा (हिन्दी) सचित्र	०-६-०
१८ लोहीनी लीला	०-६-०
१९ श्रीहर्ष (हिन्दी)	०-६-०
२० सिंकंदरनी स्वारी	०-६-०
२१ सुरत	०-६-०
२२ एशियानी ओळखाण, भाग पहेलो	०-६-०
२३ भूस्तरनी कथा.	०-६-०
२४ लॉर्ड विलियम बेन्टिंक	०-६-०
२५ नाना फडमवीस.	०-६-०
२६ चंद्र	०-६-०

